

**LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
KONTROLI WETERYNARYJNEJ W HANDLU**
przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 26 sierpnia 2003 r.

Obszar Negocjacyjny: „Rolnictwo”
Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej:
Rozdział 7

1.	Uzasadnienie dostosowawczego charakteru projektu ustawy - w wersji papierowej i elektronicznej
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela korelacji)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 10 września 2003 r. - w wersji papierowej
5. I teczka	<p>Tłumaczenia następujących aktów prawa Unii Europejskiej, których implementację zakłada projektowana ustawa – w wersji papierowej i elektronicznej:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Dyrektywa Rady nr 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 395, 30/12/1989), wraz z następującymi aktami zmieniającymi: <ol style="list-style-type: none"> a) Dyrektywa Rady nr 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE nr L 46, 19/02/1991), b) Dyrektywa Rady nr 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu żywych małży dwuskorupowych (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991), c) Dyrektywa Rady nr 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991), d) Dyrektywa Rady nr 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991), e) Dyrektywa Rady nr 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1991 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991), f) Dyrektywa Rady nr 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1990 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991), g) Dyrektywa Rady nr 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia

	<p>publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt, odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992),</p> <p>h) Dyrektywa Rady nr 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992),</p> <p>i) Dyrektywa Rady nr 92/67/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. zmieniająca dyrektywę 89/662 dotyczącą kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992 r.),</p> <p>j) Dyrektywa Rady nr 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1993),</p> <p>k) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994),</p> <p>l) Rozporządzenie Rady WE nr 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień implementacyjnych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003);</p> <p>2. Dyrektywa Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990), wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Dyrektywa Rady nr 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz. Urz. WE nr L 303, 31/10/1990),</p> <p>b) Dyrektywa Rady nr 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz. Urz. WE nr L 46, 19/02/1991) – t.II.8,</p> <p>c) Dyrektywa Rady nr 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca przepisy zootechniczne i genealogiczne w celu wprowadzania na rynek zwierząt rasowych, wprowadzająca poprawki do Dyrektyw 77/504/EWG i 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 85, 05/04/1991),</p> <p>d) Dyrektywa Rady nr 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz. Urz. WE nr L 340, 11/12/1991),</p> <p>e) Dyrektywa Rady nr 92/60/EWG z dnia 30 czerwca 1992 r. zmieniająca dyrektywę 90/425 dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w perspektywie tworzenia rynku wewnętrznego w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego, z myślą o zakończeniu tworzenia rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992),</p>
--	--

	<p>f) Dyrektywa Rady nr 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992),</p> <p>g) Dyrektywa Rady nr 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1003) t. I, 1j,</p> <p>h) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,</p> <p>i) Decyzja Komisji nr 94/338/WE z dnia 25 maja 1994 r. ustanawiająca szczegółowe zasady wykonywania dyrektywy 90/425/EWG w odniesieniu do pobierania próbek do celów kontroli weterynaryjnych w miejscu przeznaczenia (Dz. Urz. WE nr L 151, 17/06/1994),</p> <p>j) Decyzja Komisji nr 94/339/WE z dnia 25 maja 1994 r. ustanawiająca szczegółowe przepisy odnośnie stosowania art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 90/425/EWG dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowym handlu określonymi zwierzętami żywymi i produktami mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 151, 17/06/1994),</p> <p>k) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2002/33/WE z dnia 21 października 2002 r. zmieniająca dyrektywy Rady 90/425/EWG oraz 92/118/EWG odnośnie wymagań zdrowotnych dla zwierzęcych produktów ubocznych (Dz. Urz. WE nr L 315, 19/11/2002).</p>
<p>6.</p> <p>II teczka</p>	<p>Tłumaczenia następujących aktów prawa Unii Europejskiej, które zostały wymienione w załączniku nr 1 do projektu ustawy – w wersji papierowej i elektronicznej:</p> <p>1. Dyrektywa Rady nr 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE nr P 121, 29/07/1964) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Dokumenty dotyczące przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE nr L 73, 27/03/1972) – t. V,</p> <p>b) Dyrektywa Rady nr 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. Urz. WE nr L 302, 31/12/1972),</p> <p>c) Decyzja Rady nr 73/101/EWG z dnia 1 stycznia 1973 r. dostosowująca dokumenty dotyczące przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE nr L 2, 01/01/1973),</p> <p>d) Dyrektywa Rady nr 75/379/EWG z dnia 24 czerwca 1975 r. zmieniająca dyrektywy nr 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EG w odniesieniu do ważności procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. WE nr L 172, 03/07/1975),</p> <p>e) Dyrektywa Rady nr 77/98/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. zmieniająca dyrektywy</p>

- 64/432/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i weterynaryjnych (Dz. Urz. WE nr L 26, 31/01/1977),
- f) Decyzja Komisji 78/78/EWG z dnia 23 grudnia 1977 r. dotycząca niektórych szczegółowych przepisów dla stosowania dyrektywy 64/432/EWG odnośnie pryszczycy (Dz. Urz. WE nr L 25, 31/01/1978),
- g) Dokumenty dotyczące przystąpienia Republiki Grecji do Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE nr L 291, 19/11/1979),
- h) Dyrektywa Rady nr 80/1274 z dnia 22 grudnia 1980 r. zmieniająca, w następstwie przystąpienia Grecji, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz dyrektywę 80/217/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 375, 31/12/1980),
- i) Dyrektywa Rady nr 81/476/EWG z dnia 24 czerwca 1981 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. WE nr L 186, 08/07/1981),
- j) Dyrektywa Rady nr 82/893/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE nr L 378, 31/12/1982),
- k) Dyrektywa Rady nr 84/336/EWG z dnia 19 czerwca 1984 r. zmieniająca dyrektywę 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE nr L 177, 04/07/1984),
- l) Dyrektywa Rady nr 84/643/EWG z dnia 11 grudnia 1984 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w odniesieniu do niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE nr L 339, 27/12/1984),
- m) Dyrektywa Rady nr 85/586/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. wprowadzająca dostosowania techniczne, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, do dyrektyw 64/432/EWG, 64/433/EWG, 77/99/EWG, 77/504/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnoszących się do dziedziny weterynarii (Dz. Urz. WE nr L 372, 31/12/1985),
- n) Rozporządzenie Rady nr 3768/85/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE nr L 362, 31/12/1985),
- o) Decyzja Rady nr 87/231/EWG z dnia 7 kwietnia 1987 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 99, 11/04/1987),
- p) Dyrektywa Rady nr 87/489/EWG z dnia 22 września 1987 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 280, 03/10/1987),
- r) Dyrektywa Rady nr 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 395, 30/12/1989) – t. I, l.,
- s) Dyrektywa Rady 90/423/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. wnosząca poprawki do Dyrektywy 85/511/EWG wprowadzającej Wspólnotowe środki kontroli pryszczycy, Dyrektywy 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel bydłem i trzodą chlewną w ramach Wspólnoty oraz Dyrektywy 72/462/EWG w sprawie problemów kontroli zdrowotnych i weterynaryjnych towarzyszących importowi bydła i trzody chlewnej oraz świeżego

	<p>mięsa i produktów mięsnych z krajów trzecich (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990),</p> <p>t) Dyrektywa Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrz-wspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990) – t. IV,</p> <p>u) Dyrektywa Rady 91/687/EWG z dnia 11 grudnia 1991 r. wprowadzająca zmiany do dyrektyw 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG odnośnie niektórych środków dotyczących pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 337, 31/12/1991),</p> <p>w) Dyrektywa Rady nr 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992) – t. I, 2f,</p> <p>x) Dyrektywa Rady nr 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz. Urz. WE nr L 355, 05/12/1992),</p> <p>y) Decyzja Komisji nr 93/42 z dnia 21 grudnia 1992 r. dotycząca dodatkowych gwarancji odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy w stosunku do bydła przeznaczonego do Danii (Dz. Urz. WE nr L 16, 25/01/1993),</p> <p>z) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994),</p> <p>za) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,</p> <p>zb) Dyrektywa Rady nr 97/12 z dnia 17 marca 1997 r. zmieniająca i uaktualniająca dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych dotyczących handlu bydłem i trzodą chlewną wewnątrz Wspólnoty (Dz. Urz. WE nr L 109, 25/04/1997),</p> <p>zc) Dyrektywa Rady nr 98/46/EWG z dnia 24 czerwca 1998 r. zmieniająca załączniki A, D (rozdział I) i F do dyrektywy nr 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrz-wspólnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE nr L 198, 15/07/1998),</p> <p>zd) Decyzja Komisji nr 2000/504/WE z dnia 25 lipca 2000 r. ustalająca rozwiązania przejściowe w sprawie testów na gruźlicę bydła w ramach Dyrektywy Rady 64/432/WE (Dz. Urz. WE nr L 201, 09/08/2000),</p> <p>ze) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2000/15/WE z dnia 10 kwietnia 2000 r. zmieniająca Dyrektywę Rady nr 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrz-wspólnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE nr L 105, 03/05/2000),</p> <p>zf) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2000/20/WE z dnia 16 maja 2000 r. zmieniająca Dyrektywę Rady nr 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrz-wspólnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE nr L 136, 04/07/2000),</p> <p>zg) Decyzja Komisji nr 2001/298/WE z dnia 30 marca 2001 r. zmieniająca Załączniki do Dyrektyw Rady 64/432/EWG, 90/426/EWG, 91/68/EWG oraz 92/65/EWG jak również do Decyzji Komisji 94/273/WE odnoszące się do ochrony zwierząt podczas transportu (Dz. Urz. WE nr L 102, 12/04/2001),</p> <p>zh) Rozporządzenie Komisji nr 535/2002 z dnia 21 marca 2002 r. zmieniające Załącznik C do Dyrektywy Rady 64/432/EWG oraz zmieniające Decyzję</p>
--	---

	<p>2000/330/WE (Dz. Urz. WE nr L 80, 23/03/2002),</p> <p>zi) Rozporządzenie Komisji nr 1226/2002 z dnia 8 lipca 2002 r. zmieniające załącznik B dyrektywy Rady 64/432/EWG (Dz. Urz. WE nr L 179, 09/07/2002);</p> <p>2. Dyrektywa Rady nr 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego (Dz. Urz. WE nr L 194, 22/07/1988) z następującymi zmianami:</p> <p>a) Dyrektywa Rady nr 90/120/EWG z dnia 5 marca 1990 r. zmieniająca Dyrektywę Rady 88/407/EWG ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego (Dz. Urz. WE nr L 71, 17/03/1990),</p> <p>b) Dyrektywa Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990) – t. I, 2,</p> <p>c) Dyrektywa Rady 93/60/EWG z dnia 30 czerwca 1993 r. zmieniająca dyrektywę 88/407/EWG ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego i rozszerzająca ją tak, aby objęła świeże nasienie bydła (Dz. Urz. WE nr L 186, 28/07/1993),</p> <p>d) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,</p> <p>e) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,</p> <p>f) Dyrektywa Rady nr 2003/43/WE z dnia 26 maja 2003 r. zmieniająca dyrektywę 88/407/EWG ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie nasienia bydła domowego (Dz. Urz. WE nr L 143, 11/06/2003),</p> <p>g) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003);</p> <p>3. Dyrektywa Rady nr 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz. Urz. WE nr L 302, 19/10/1989) z następującymi zmianami:</p> <p>a) Dyrektywa Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990) – t. I, 2,</p> <p>b) Dyrektywa Rady 93/52/WE z dnia 24 czerwca 1993 r. zmieniająca dyrektywę 89/556/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz. Urz. WE nr L 175, 19/07/1993),</p>
--	--

- c) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,
 - d) Decyzja Komisji 94/113/WE z dnia 8 lutego 1994 r. zmieniająca dyrektywę Rady 89/556/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz. Urz. WE nr L 53, 24/02/1994),
 - e) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 11,
4. Dyrektywa Rady nr 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990) wraz z następującymi zmianami:
- a) Dyrektywa Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990) – t. I, 2,
 - b) Dyrektywa Rady nr 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991),
 - c) Decyzja Komisji nr 92/130/EWG z dnia 13 lutego 1992 r. zmieniająca załączniki B i C do dyrektywy Rady 90/426/EWG (Dz. Urz. WE nr L 47, 22/02/1992),
 - d) Dyrektywa Rady nr 92/36/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. zmieniająca, ze względu na afrykański pomór koni, dyrektywę 90/426/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 157, 10/06/1992),
 - e) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,
 - f) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,
 - g) Decyzja Komisji nr 2001/298/WE z dnia 30 marca 2001 r. zmieniająca Załączniki do Dyrektyw Rady 64/432/EWG, 90/426/EWG, 91/68/EWG oraz 92/65/EWG jak również do Decyzji Komisji 94/273/WE odnoszące się do ochrony zwierząt podczas transportu (Dz. Urz. WE nr L 102, 12/04/2001),
 - h) Decyzja Komisji nr 2002/160/WE z dnia 21 lutego 2002 r. zmieniająca Załącznik D Dyrektywy Rady 90/426/EWG w odniesieniu do testów diagnostycznych dotyczących afrykańskiego pomoru koni (Dz. Urz. WE nr L 53, 23/02/2002),
 - i) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 11;

5. Dyrektywa Rady nr 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca wymagania dotyczące zdrowia zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz przywozie nasienia trzody chlewnej (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990) wraz z następującymi zmianami:
- a) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,
 - b) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,
 - c) Decyzja Komisji nr 99/608/EWG z dnia 10 września 1999 r. zmieniająca załączniki do Dyrektywy Rady 90/429/EWG ustanawiającej wymagania dotyczące zdrowia zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz przywozie nasienia trzody chlewnej (Dz. Urz. WE nr L 242, 14/09/1999),
 - d) Decyzja Komisji nr 2000/39/WE z dnia 16 grudnia 1999 r. zmieniająca załącznik B do dyrektywy Rady 90/429/EWG ustanawiającej wymagania dotyczące zdrowia zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz przywozie nasienia trzody chlewnej (Dz. Urz. WE nr L 13, 19/01/2000),
 - e) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 11,
6. Dyrektywa Rady nr 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz. Urz. WE nr L 31/10/1990) wraz z następującymi zmianami:
- a) Dyrektywa Rady nr 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991),
 - b) Dyrektywa Rady nr 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991) – t. II, 4b,
 - c) Decyzja Komisji nr 92/369/EWG z dnia 24 czerwca 1992 r. zmieniająca załącznik III Dyrektywy Rady 90/539/EWG w sprawie warunków zdrowia zwierząt obowiązujących w handlu wewnątrz Wspólnoty oraz imporcie z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych, odnosząca się do warunków szczepień drobiu (Dz. Urz. WE nr L 195, 14/07/1992),
 - d) Dyrektywa Rady nr 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992),
 - e) Dyrektywa Rady nr 93/120/EWG z dnia 22 grudnia 1993 r. zmieniająca Dyrektywę Rady 90/539/EWG w sprawie warunków dotyczących zdrowia zwierząt, regulującą handel w obrębie Wspólnoty oraz import drobiu i jaj wylęgowych (Dz. Urz. WE nr L 340, 31/12/1993),
 - f) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji,

	<p>Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,</p> <p>g) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,</p> <p>h) Dyrektywa Rady nr 99/90/EWG z dnia 15 listopada 1999 r. zmieniająca dyrektywę 90/539/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz. Urz. WE nr L 300, 23/11/1999),</p> <p>i) Decyzja Komisji 2000/505/WE z dnia 25 lipca 2000 r. zmieniająca załącznik IV do dyrektywy Rady 90/539/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych oraz zmieniająca decyzję 96/482/WE, ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i świadectwa weterynaryjne dla przywozu drobiu i jaj wylęgowych innych gatunków niż ptaki bezgrzebieniowe i ich jaj pochodzących z państw trzecich z uwzględnieniem środków zdrowotnych stosowanych przy ich przywozie (Dz. Urz. WE nr L 201, 09/08/2000),</p> <p>j) Decyzja Komisji nr 2001/867/WE z dnia 3 grudnia 2001 r. zmieniająca dyrektywę Rady 90/539/EWG w zakresie świadectw zdrowia dla handlu wewnątrzspółnotowego drobiem i jajami wylęgowymi (Dz. Urz. WE nr L 323, 07/12/2001),</p> <p>k) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 1l;</p> <p>7. Dyrektywa Rady nr 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE nr L 46, 19/02/1991) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Decyzja Komisji nr 93/55/EWG z dnia 21 grudnia 1992 r. zmieniająca gwarancje dla wprowadzania mięczaków do stref, dla których zatwierdzono program dla <i>Bonamia ostreae</i> i <i>Marteilia refringens</i> (Dz. Urz. WE nr L 14, 22/01/1993),</p> <p>b) Dyrektywa Rady 93/54/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. zmieniająca dyrektywę 91/67/EWG dotyczącą warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE nr L 175, 19/07/1993),</p> <p>c) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,</p> <p>d) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,</p> <p>e) Dyrektywa Rady 95/22/WE z dnia 22 czerwca 1995 r. zmieniająca dyrektywę 91/67/EWG dotyczącą warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE nr L 243, 11/10/1995),</p> <p>f) Dyrektywa Rady nr 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzająca minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży dwuskorupowych (Dz.</p>
--	---

	<p>Urz. WE nr L 332, 30/12/1995),</p> <p>g) Dyrektywa Rady nr 97/79/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 24, 30/01/1998),</p> <p>h) Dyrektywa Rady nr 98/45/WE z dnia 24 czerwca 1998 r. zmieniająca dyrektywę 91/67/EWG w sprawie warunków zdrowotnych decydujących o wprowadzeniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE nr L 189, 03/07/1998),</p> <p>i) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 11;</p> <p>8. Dyrektywa Rady nr 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy ovcami i kozami (Dz. Urz. WE nr L 46, 19/02/1991) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,</p> <p>b) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,</p> <p>c) Decyzja Komisji nr 94/164/EWG z dnia 18 lutego 1994 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/68/EWG w odniesieniu do sporządzania świadectw zdrowia (Dz. Urz. WE nr L 74, 17/03/1994),</p> <p>d) Decyzja Komisji nr 94/953/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. zmieniająca po raz trzeci Dyrektywę Rady 91/68/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy ovcami i kozami (Dz. Urz. WE nr L 371, 31/12/1994),</p> <p>e) Decyzja Komisji nr 2001/298/WE z dnia 30 marca 2001 r. zmieniająca Załączniki do Dyrektyw Rady 64/432/EWG, 90/426/EWG, 91/68/EWG oraz 92/65/EWG jak również do Decyzji Komisji 94/273/WE odnoszące się do ochrony zwierząt podczas transportu (Dz. Urz. WE nr L 102, 12/04/2001),</p> <p>f) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2001/10/WE z dnia 22 maja 2001 r. nowelizująca dyrektywę Rady 91/68/EWG w odniesieniu do trzęsawki owiec (Dz. Urz. WE nr L 147, 31/05/2001),</p> <p>g) Decyzja Komisji nr 2002/261/WE z dnia 25 marca 2002 r. zmieniająca decyzję 93/198/EWG ustanawiającą wzorcowe warunki zdrowotne zwierząt i wzory świadectw weterynaryjnych przy przywozie domowych owiec i kóz z państw trzecich oraz zmieniająca załącznik E do dyrektywy Rady 91/68/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy ovcami i kozami (Dz. Urz. WE nr L 91, 06/04/2002),</p> <p>h) Dyrektywa Rady nr 2003/50/WE z dnia 11 czerwca 2003 r. zmieniająca dyrektywę 91/68/EWG odnośnie wzmocnienia kontroli nad przemieszczaniem owiec i kóz (Dz. Urz. WE nr L 169, 08/07/2003),</p> <p>i) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w</p>
--	---

instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 11;

9. Dyrektywa Rady nr 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992) wraz z następującymi zmianami:
 - a) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,
 - b) Decyzja Komisji nr 95/176/WE z dnia 6 kwietnia 1995 r. nowelizująca załączniki C i D Dyrektywy Rady 92/65/EWG określającej wymagania zdrowotne zwierząt obowiązujące w handlu i przywozie do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków, które nie podlegają wymaganiom zdrowotnym zwierząt ustanowionym w specjalnych przepisach Wspólnoty wymienionych w Załączniku A (I) do Dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 117, 24/05/1995),
 - c) Decyzja Komisji nr 2001/298/WE z dnia 30 marca 2001 r. zmieniająca Załączniki do Dyrektyw Rady 64/432/EWG, 90/426/EWG, 91/68/EWG oraz 92/65/EWG jak również do Decyzji Komisji 94/273/WE odnoszące się do ochrony zwierząt podczas transportu (Dz. Urz. WE nr L 102, 12/04/2001),
 - d) Rozporządzenie Komisji nr 1282/2002/WE z dnia 15 lipca 2002 r. nowelizujące Załączniki do Dyrektywy Rady 92/65/WE ustanawiającej wymogi co do zdrowia zwierząt regulujące wymianę oraz import na teren Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych oraz zarodków nie objętych wymogami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczegółowych przepisach Wspólnoty określonymi w Załączniku A (1) do Dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 102, 12/04/2001),
10. Dyrektywa Rady nr 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1003) wraz z następującymi zmianami – t. I, 1j:
 - a) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,
 - b) Decyzja Komisji nr 94/466/WE z dnia 13 lipca 1994 r. zmieniająca rozdział 13 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG określającej wymagania zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel wewnątrz i import do Wspólnoty produktów nie podlegających wymienionym wymaganiom określonym w specjalnych wspólnotowych zasadach opisanych w załączniku A(I) do dyrektywy 89/662/EWG i, w przypadku patogenów, w dyrektywie 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 190, 26/07/1994),
 - c) Decyzja Komisji nr 94/723/WE z dnia 26 października 1994 r. zmieniająca rozdział 3 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej wymogi dotyczące zdrowia zwierząt ora zdrowia publicznego mające wpływ na import oraz handel wewnątrz Wspólnoty produktów nie będących przedmiotem wymogów

	<p>określonych w szczególnych zasadach Wspólnoty zawartych w załączniku A do dyrektywy 89/662/EWG i w odniesieniu do patogenów, w dyrektywie 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 288, 09/1//1994),</p> <p>d) Decyzja Komisji nr 95/338/WE z dnia 26 lipca 1995 r. zmieniająca rozdział 1 załącznika II do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 200, 24/08/1995),</p> <p>e) Decyzja Komisji nr 95/339/WE z dnia 27 lipca 1995 r. zmieniająca załącznik I rozdział 1 do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 200, 24/08/1995),</p> <p>f) Decyzja Komisji nr 96/103/WE z dnia 25 stycznia 1996 r. zmieniająca rozdział 14 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 24, 31/01/1996),</p> <p>g) Decyzja Komisji nr 96/340/WE z dnia 10 maja 1996 r. zmieniająca załącznik II do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 129, 30/05/1996),</p> <p>h) Decyzja Komisji nr 96/405/WE z dnia 21 czerwca 1996 r. zmieniająca rozdział 7 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A do punktu I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 165, 04/07/1996),</p> <p>i) Dyrektywa Rady nr 96/90/WE z dnia 17 grudnia 1996 r. zmieniająca dyrektywę 92/118/EWG określającą wymagania zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego w handlu i imporcie do Wspólnoty produktów nie podlegających wspomnianym wymaganiom, ustalonych w określonych Przepisach Wspólnoty, o których mowa w załączniku A (I) do dyrektywy 89/662/EWG oraz, jeśli chodzi o czynniki chorobotwórcze, do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 13, 16/01/1997),</p> <p>j) Dyrektywa Rady nr 97/79/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 24, 30/01/1998),</p> <p>k) Decyzja Komisji nr 1999/724/WE z dnia 28 października 1999 r. zmieniająca</p>
--	---

	<p>Załącznik II do Dyrektywy Rady 92/118/EWG ustalający wymogi dotyczące publicznej ochrony zdrowia oraz stanu zdrowia zwierząt, regulujący handel i import do Wspólnoty produktów nie podlegających takim wymogom ustanowionym w wyszczególnionych przepisach Wspólnoty, do których odnosi się Załącznik A (1) do Dyrektywy 89/662/EWG i, w sprawie patogenów, Dyrektywa 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 290, 12/11/1999),</p> <p>l) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2002/33/WE z dnia 21 października 2002 r. zmieniająca dyrektywy Rady 90/425/EWG oraz 92/118/EWG odnośnie do wymagań zdrowotnych dla zwierzęcych produktów ubocznych (Dz. Urz. WE nr L 315, 19/11/2002),</p> <p>m) Decyzja Komisji nr 2003/42 z dnia 10 stycznia 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/118/EWG w zakresie wymagań dla kolagenu (Dz. Urz. WE nr L 13, 18/01/2003);</p> <p>11. Dyrektywa Rady nr 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz. Urz. WE nr L 206, 12/08/1977) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Dokumenty dotyczące przystąpienia Republiki Grecji do Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE nr L 291, 19/11/1979) – t. V,</p> <p>b) Dyrektywa Rady nr 79/268/EWG z dnia 5 marca 1979 r. zmieniająca dyrektywę 77/504/EWG w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz. Urz. WE nr L 62, 13/03/1979),</p> <p>c) Dyrektywa Rady nr 85/586/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. wprowadzająca dostosowania techniczne, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, do dyrektyw 64/432/EWG, 64/433/EWG, 77/99/EWG, 77/504/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnoszących się do dziedziny weterynarii (Dz. Urz. WE nr L 372, 31/12/1985),</p> <p>d) Rozporządzenie Rady nr 3768/85/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE nr L 362, 31/12/1985),</p> <p>e) Dyrektywa Rady nr 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca przepisy zootechniczne i genealogiczne w celu wprowadzania na rynek zwierząt rasowych, wprowadzająca poprawki do Dyrektyw 77/504/EWG i 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 85, 05/04/1991),</p> <p>f) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,</p> <p>g) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,</p> <p>h) Dyrektywa Rady nr 94/28/WE z dnia 23 czerwca 1994 r. ustanawiająca zasady odnoszące się do warunków genealogicznych i zootechnicznych stosowanych w przywozie z państw trzecich zwierząt, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków, oraz zmieniająca dyrektywę 77/504/EWG w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz. Urz. WE nr L 178, 12/07/1994),</p> <p>i) Rozporządzenie Rady nr 807/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wdrożeniowych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji</p>
--	---

(kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003);

12. Dyrektywa Rady nr 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń (Dz. Urz. WE nr L 31/12/1988) wraz z następującymi zmianami:
 - a) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,
 - b) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,
 - c) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 1l;
13. Dyrektywa Rady nr 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz. Urz. WE nr L 153, 06/06/1989) wraz z następującymi zmianami:
 - a) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k.
14. Dyrektywa Rady nr 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzspółnotowego koniowatymi (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990) z następującymi zmianami:
 - a) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k.
15. Dyrektywa Rady nr 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca przepisy zootechniczne i genealogiczne w celu wprowadzania na rynek zwierząt rasowych, wprowadzająca poprawki do Dyrektyw 77/504/EWG i 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 85, 05/04/1991) wraz z następującymi zmianami:
 - a) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k.
16. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego 1774/2002/WE i Rady z dnia 3 października 2002 r. określające przepisy zdrowotne dotyczące ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE nr L 273, 10/10/2002) wraz z następującymi zmianami:
 - a) Decyzja Komisji nr 2003/320/WE z dnia 12 maja 2003 r. w sprawie przepisów przejściowych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1774/2002 odnośnie stosowania w żywieniu oleju kuchennego (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),
 - b) Decyzja Komisji nr 2003/321/WE z dnia 12 maja 2003 r. odnosząca się do przejściowych przepisów rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady odnośnie standardów przetwarzania krwi ssaków (Dz. Urz.

WE nr L 117, 13/05/2003),

- c) Decyzja Komisji nr 2003/323/WE z dnia 12 maja 2003 r. o przepisach przejściowych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1774/2002 odnośnie całkowitego oddzielenia materiałów kategorii 1 i 2 od materiału kategorii 3 w zakładach pośrednich (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),
- d) Decyzja Komisji nr 2003/324/WE z dnia 12 maja 2003 r. dotycząca uchylecia zakazu recyklingu wewnątrzgatunkowego zwierząt futerkowych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),
- e) Decyzja Komisji nr 2003/325/WE z dnia 12 maja 2003 r. odnosząca się do przejściowych przepisów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady odnośnie wydzielenia zakładów przetwórczych kategorii 1, 2 i 3 (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),
- f) Decyzja Komisji nr 2003/326/WE z dnia 12 maja 2003 r. w sprawie przejściowych przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1774/2002 dotyczących wyodrębnienia zakładów tłuszczowo-chemicznych kategorii 2 i 3 (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),
- g) Decyzja Komisji nr 2003/327/WE z dnia 12 maja 2003 r. odnosząca się do przepisów przejściowych rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 dotyczących urządzeń spalania o niskiej wydajności lub do urządzeń współspalania, które nie spalają albo nie współspalają wyszczególnionych materiałów ryzyka albo tuszy zawierających takie materiały (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),
- h) Decyzja Komisji nr 2003/328/WE z dnia 12 maja 2003 r. dotycząca działań przejściowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zastosowania odpadów kuchennych i spożywczych Kategorii 3 w paszach przeznaczonych dla trzody chlewnej jak również w sprawie zakazu wykorzystania białek jednego gatunku w przypadku karmienia trzody chlewnej zlewkami (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),
- i) Decyzja Komisji nr 2003/329/WE z dnia 12 maja 2003 r. w sprawie przejściowych przepisów na mocy Rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady odnośnie procesu obróbki termicznej nawozu (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),
- j) Rozporządzenie Komisji nr 808/2003/WE z dnia 12 maja 2003 r. dotyczące zmiany Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 1774/2002 wraz z przepisami zdrowotnymi związanymi z ubocznymi produktami zwierzęcymi nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),
- k) Rozporządzenie Komisji nr 809/2003/WE z dnia 12 maja 2003 r. dotyczące działań przejściowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie standardów przetwarzania materiału Kategorii 3 i gnojowicy stosowanych w kompostowniach (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),
- l) Rozporządzenie Komisji nr 810/2003/WE z dnia 12 maja 2003 r. dotyczące działań przejściowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie standardów przetwarzania materiału Kategorii 3 i gnojowicy stosowanych w zakładach wytwarzających biogaz (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),
- m) Rozporządzenie Komisji nr 811/2003/WE z dnia 12 maja 2003 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zakazu przywracania do łańcucha pokarmowego białek zwierzęcych tego samego gatunku, biorąc pod uwagę ryby, jak również w sprawie spalania i

	<p>grzebania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego oraz określonych działań przejściowych (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),</p> <p>n) Rozporządzenie Komisji nr 812/2003/WE z dnia 12 maja 2003 r. dotyczące regulacji przejściowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie importu i tranzytu określonych produktów z krajów trzecich (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003),</p> <p>o) Rozporządzenie Komisji nr 813/2003/WE z dnia 12 maja 2003 r. dotyczące regulacji przejściowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie odbioru, transportu i usuwania środków żywności uprzednio przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE nr L 117, 13/05/2003).</p>
<p>7.</p> <p>III teczka</p>	<p>Tłumaczenia następujących aktów prawa wspólnotowego, które zostały wymienione w załączniku nr 2 do ustawy:</p> <p>1. Dyrektywa Rady nr 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz. Urz. WE nr P 121, 29/07/1964) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Dyrektywa Rady nr 66/601/EWG z dnia 25 października 1966 r. zmieniająca dyrektywę Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz. Urz. WE L 120, 13/05/1975),</p> <p>b) Dokumenty dotyczące przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE nr L 73, 27/03/1972) – t. V,</p> <p>c) Dyrektywa Rady nr 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz. Urz. WE nr L 302, 31/12/1972),</p> <p>d) Dyrektywa Rady nr 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. Urz. WE nr L 302, 31/12/1972),</p> <p>e) Dyrektywa Rady nr 75/379/EWG z dnia 24 czerwca 1975 r. zmieniająca dyrektywy nr 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EG w odniesieniu do ważności procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. nr L 172, 03/07/1975),</p> <p>f) Dokumenty dotyczące przystąpienia Republiki Grecji do Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE nr L 291, 19/11/1979) – t. V,</p> <p>g) Dyrektywa Rady nr 81/476/EWG z dnia 24 czerwca 1981 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. WE nr L 186, 08/07/1981),</p> <p>h) Dyrektywa Rady nr 83/90/EWG z dnia 7 lutego 1983 r. zmieniająca dyrektywę 64/433/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz. Urz. nr L 176, 06/07/1985),</p> <p>i) Dyrektywa Rady nr 85/586/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. wprowadzająca dostosowania techniczne, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, do dyrektyw 64/432/EWG, 64/433/EWG, 77/99/EWG, 77/504/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnoszących się do dziedziny weterynarii (Dz. Urz. nr L 372, 31/12/1985),</p> <p>j) Rozporządzenie Rady nr 3768/85/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w</p>

	<p>związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE nr L 362, 31/12/1985) – t. II, 11d,</p> <p>k) Decyzja Komisji nr 87/260/EWG z dnia 28 kwietnia 1987 r. przyznająca derogację Niderlandom i ustalająca równoważne warunki zdrowotne, których należy przestrzegać w odniesieniu do rozbierania świeżego mięsa (Dz. Urz. WE nr L 123, 12/05/198),</p> <p>l) Decyzja Komisji nr 87/562/EWG z dnia 20 listopada 1987 r. przyznająca derogację Republice Federalnej Niemiec i ustalająca równoważne warunki zdrowotne, których należy przestrzegać w odniesieniu do rozbioru świeżego mięsa (Dz. Urz. WE nr L 341, 03/12/1987),</p> <p>m) Rozporządzenie Rady nr 3805/87/EWG z dnia 15 grudnia 1985 r. zmieniające skróty stosowane dla oznaczenia Grecji w prawodawstwie w sektorze rolnym (Dz. Urz. WE nr L 357, 19/12/1987),</p> <p>n) Decyzja Komisji nr 88/235/EWG z dnia 7 marca 1988 przyznająca derogację Danii i ustalająca równoważne warunki zdrowotne, których należy przestrzegać w odniesieniu do rozbioru świeżego mięsa (Dz. Urz. WE nr L 105, 26/04/1988),</p> <p>o) Decyzja Komisji nr 88/363/EWG z dnia 13 czerwca 1988 przyznająca odstępstwo Wielkiej Brytanii i ustalająca równoważne warunki zdrowotne, których należy przestrzegać w odniesieniu do rozbioru świeżego (Dz. Urz. WE nr L 177, 08/07/1988),</p> <p>p) Dyrektywa Rady nr 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 395, 30/12/1989) – t. I, 1,</p> <p>r) Decyzja Komisji nr 90/30/EWG z dnia 10 stycznia 1990 r. przyznająca derogację Hiszpanii i ustalająca równoważne warunki zdrowotne, których należy przestrzegać w odniesieniu do rozbioru świeżego mięsa (Dz. Urz. WE nr L 16, 20/01/1990),</p> <p>s) Decyzja Komisji nr 90/31/EWG z dnia 10 stycznia 1990 r. przyznająca derogację Francji i ustalająca równoważne warunki zdrowotne, których należy przestrzegać w odniesieniu do rozbioru świeżego mięsa (Dz. Urz. WE nr L 16, 20/01/1990),</p> <p>t) Decyzja Komisji nr 90/469/EWG z dnia 5 września 1990 r. przyznająca derogację Włochom i ustalająca równoważne warunki zdrowotne, których należy przestrzegać w odniesieniu do rozbioru świeżego mięsa (Dz. Urz. WE nr L 255, 19/09/1990),</p> <p>u) Dyrektywa Rady nr 91/497/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. zmieniająca i ujednolicająca dyrektywę 64/433/EWG dotyczącą problemów sanitarnych wpływających na handel świeżym mięsem we Wspólnocie w celu rozszerzenia jej stosowania na produkcję i wprowadzanie na rynek świeżego mięsa (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991),</p> <p>w) Dyrektywa Rady nr 92/5/EWG z dnia 10 lutego 1992 r. zmieniająca i uaktualniająca dyrektywę 77/99/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi oraz zmieniająca dyrektywę 64/433/EWG (Dz. Urz. WE nr L 57, 02/03/1992),</p> <p>x) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,</p> <p>y) Dyrektywa Rady nr 95/23/EWG z dnia 22 czerwca 1995 r. zmieniająca Dyrektywę 64/433/EWG w sprawie warunków produkcji i obrotu świeżym mięsem (Dz. Urz. WE nr L 243, 11/10/1995),</p>
--	--

- z) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) t. I, 1k,
- za) Decyzja Komisji nr 2003/380/WE z dnia 22 maja 2003 r. przyznająca Szwecji uchylenie dyrektywy Rady 64/433/EWG i przyznająca równoważne warunki zdrowotne, które mają być przestrzegane w odniesieniu do rozbioru świeżego mięsa (Dz. Urz. WE nr L 131, 28/05/2003);
2. Dyrektywa Rady nr 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz. Urz. WE nr L 55, 08/03/1971) wraz z następującymi zmianami:
- a) Dokumenty dotyczące przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE nr L 73, 27/03/1972) – t. V,
- b) Decyzja Rady Wspólnot Europejskich nr 73/101/EWG z dnia 1 stycznia 1973 r. dostosowująca dokumenty dotyczące przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE nr L 2, 01/01/1973),
- c) Dyrektywa Rady nr 75/379/EWG z dnia 24 czerwca 1975 r. zmieniająca dyrektywy nr 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EG w odniesieniu do ważności procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. WE nr L 172, 03/07/1975),
- d) Dyrektywa Rady nr 75/431/EWG z dnia 10 lipca 1975 r. zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz. Urz. WE nr L 192, 24/07/1975),
- e) Dyrektywa Rady nr 78/50/EWG z dnia 13 grudnia 1977 r. uzupełniająca, w zakresie dotyczącym metod chłodzenia, dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz. Urz. WE nr L 15, 19/01/1978),
- f) Dokumenty dotyczące przystąpienia Republiki Grecji do Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE nr L 291, 19/11/1979) – t. V,
- g) Dyrektywa Rady 80/216/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz. Urz. WE nr L 47, 21/02/1980),
- h) Dyrektywa Rady nr 81/476/EWG z dnia 24 czerwca 1981 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. WE nr L 186, 08/07/1981),
- i) Dyrektywa Rady nr 84/335/EWG z dnia 19 czerwca 1984 r. zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz. Urz. WE nr L 177, 04/07/1984),
- j) Dyrektywa Rady nr 84/642/EWG z dnia 11 grudnia 1984 r. zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz. Urz. WE nr L 339, 27/12/1984),
- k) Dyrektywa Rady nr 85/326/EWG z dnia 12 czerwca 1985 r. zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz. Urz. WE nr L 168, 28/06/1985),
- l) Rozporządzenie Rady nr 3768/85/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE nr L 362,

	<p>31/12/1985) – t. II, 11d,</p> <p>m) Rozporządzenie Rady nr 3805/87/EWG z dnia 15 grudnia 1985 r. zmieniające skróty stosowane dla oznaczenia Grecji w prawodawstwie w sektorze rolnym (Dz. Urz. WE nr L 357, 19/12/1987) – t. III, 1m,</p> <p>n) Dyrektywa Rady nr 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 395, 30/12/1989) – t. I, 1,</p> <p>o) Dyrektywa Rady nr 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. zmieniająca i aktualizująca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1993),</p> <p>p) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,</p> <p>r) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,</p> <p>s) Dyrektywa Rady nr 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca wymagania w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego i przetworów mięsnych (Dz. Urz. WE nr L 368, 31/12/1994),</p> <p>t) Dyrektywa Rady nr 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz. Urz. WE nr L 125, 23/05/1996),</p> <p>u) Dyrektywa Rady nr 97/79/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 24, 30/01/1998),</p> <p>w) Rozporządzenie Rady nr 807/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wdrożeniowych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003);</p> <p>3. Dyrektywa Rady nr 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz. Urz. WE nr L 302, 31/12/1972) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Dyrektywa Rady nr 73/358/EWG z dnia 19 listopada 1973 r. zmieniająca niektóre dyrektywy w następstwie powiększenia Wspólnoty (Dz. Urz. WE nr L 326, 27/11/1973),</p> <p>b) Dyrektywa Rady nr 75/379/EWG z dnia 24 czerwca 1975 r. zmieniająca dyrektywy nr 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EG w odniesieniu do ważności procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. WE nr L 172, 03/07/1975),</p> <p>c) Dyrektywa Rady nr 77/98/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i weterynaryjnych (Dz. Urz. WE nr L 26, 31/01/1977),</p> <p>d) Dokumenty dotyczące przystąpienia Republiki Grecji do Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE nr L 291, 19/11/1979) – t. V,</p>
--	--

- e) Dyrektywa Rady nr 80/213/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz. Urz. WE nr L 47, 21/02/1980),
- f) Dyrektywa Rady nr 80/1099/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń oraz klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 325, 01/12/1980),
- g) Dyrektywa Rady nr 81/476/EWG z dnia 24 czerwca 1981 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. WE nr L 186, 08/07/1981),
- h) Dyrektywa Rady nr 82/893/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE nr L 378, 31/12/1982),
- i) Dyrektywa Rady nr 84/336/EWG z dnia 19 czerwca 1984 r. zmieniająca dyrektywę 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE nr L 177, 04/07/1984),
- j) Dyrektywa Rady nr 84/643/EWG z dnia 11 grudnia 1984 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w odniesieniu do niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE nr L 339, 27/12/1984),
- k) Dyrektywa Rady nr 85/322/EWG z dnia 12 czerwca 1985 r. zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do klasycznego pomoru świń oraz afrykańskiego pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 168, 28/06/1985),
- l) Rozporządzenie Rady nr 3768/85/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE nr L 362, 31/12/1985) – t. II, 1d,
- m) Decyzja Rady nr 87/231/EWG z dnia 7 kwietnia 1987 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 99, 11/04/1987),
- n) Dyrektywa Rady nr 87/489/EWG z dnia 22 września 1987 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 280, 03/10/1987) – t. I, 1,
- o) Dyrektywa Rady nr 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 395, 30/12/1989) – t. I, 1,
- p) Dyrektywa Rady nr 91/266/EWG z dnia 21 maja 1991 r. zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. Urz. WE nr L 134, 29/05/1991),
- r) Dyrektywa Rady 91/687/EWG z dnia 11 grudnia 1991 r. wprowadzająca zmiany do dyrektyw 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG odnośnie niektórych środków dotyczących pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 337, 31/12/1991) – t. I, 1j,
- s) Dyrektywa Rady nr 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A

pkt I do dyrektywy 89/662 oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425 (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1993) – t. I, 1j,

- t) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,
 - u) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,
 - w) Rozporządzenie Rady nr 807/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wdrożeniowych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. III, 2w,
4. Dyrektywa Rady nr 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów sanitarnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz. Urz. WE nr L 47, 21/02/1980) wraz z następującymi zmianami:
- a) Dyrektywa Rady nr 80/1100/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. zmieniająca dyrektywę 80/215/EWG w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń i klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 01/12/1980),
 - b) Dyrektywa Rady nr 81/476/EWG zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego z dnia 24 czerwca 1981 r. (Dz. Urz. WE nr L 186, 08/07/1981),
 - c) Dyrektywa Rady nr 85/321/EWG z dnia 12 czerwca 1985 r. zmieniająca dyrektywę 80/215/EWG w odniesieniu do pewnych środków związanych z afrykańskim pomorem świń (Dz. Urz. WE nr L 168, 28/06/1985),
 - d) Rozporządzenie Rady nr 3768/85/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE nr L 362, 31/12/1985) – t. II, 11d,
 - e) Dyrektywa Rady nr 87/491/EWG z dnia 22 września 1987 r. w sprawie zmiany treści dyrektywy 80/215/EWG w sprawie problemów zdrowia zwierząt, wpływających na handel wewnętrzny Wspólnoty produktami mięsnymi (Dz. Urz. WE nr L 279, 02/10/1987),
 - f) Dyrektywa Rady nr 88/660/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie zmiany treści dyrektywy 80/215/EWG w sprawie problemów zdrowia zwierząt, wpływających na handel produktami mięsnymi wewnątrz Wspólnoty (Dz. Urz. WE nr L 382, 31/12/1988),
 - g) Dyrektywa Rady nr 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 395, 30/12/1989) – t. I, 1,
 - h) Dyrektywa Rady 91/687 z dnia 11 grudnia 1991 r. wprowadzająca zmiany do dyrektyw 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG odnośnie niektórych środków dotyczących pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 337, 31/12/1991),
 - i) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,

- j) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,
 - k) Rozporządzenie Rady nr 807/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wdrożeniowych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. III, 2w;
5. Dyrektywa Rady nr 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca wymagania w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego i przetworów mięsnych (Dz. Urz. WE nr L 368, 31/12/1994) wraz z następującymi zmianami:
- a) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień implementacyjnych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 11;
6. Dyrektywa Rady nr 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. dotycząca higieny i problemów sanitarnych związanych z produkcją i wprowadzaniem na rynek produktów jajecznych (Dz. Urz. WE nr L 212, 22/07/1989) wraz z następującymi zmianami:
- a) Dyrektywa Rady nr 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 395, 30/12/1989) – t. I, 1,
 - b) Dyrektywa Rady nr 91/684/EWG z dnia 19 grudnia 1991 r. wprowadzająca zmiany do dyrektywy 89/437/EWG dotycząca higieny i problemów sanitarnych związanych z produkcją i wprowadzaniem na rynek produktów jajecznych (Dz. Urz. WE nr L 376, 31/12/1991),
 - c) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,
 - d) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,
 - e) Dyrektywa Rady nr 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz. Urz. WE nr L 125, 23/05/1996),
 - f) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień implementacyjnych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 11;
7. Dyrektywa Rady nr 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE nr L 46, 19/02/1991) wraz z następującymi zmianami (patrz teczka nr 2):

	<p>a) Decyzja Komisji nr 93/55/EWG z dnia 21 grudnia 1992 r. zmieniająca gwarancje dla wprowadzania mięczaków do stref, dla których zatwierdzono program dla <i>Bornania ostreae</i> i <i>Marteilia refringens</i> (Dz. Urz. WE nr L 14, 22/01/1993) – t. II, 7a,</p> <p>b) Dyrektywa Rady 93/54/EWG z dnia zmieniająca dyrektywę 91/67/EWG dotyczącą warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE nr L 175, 19/07/1993) – t. II, 7b,</p> <p>c) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,</p> <p>d) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,</p> <p>e) Dyrektywa Rady 95/22/WE z dnia zmieniająca dyrektywę 91/67/EWG dotyczącą warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE nr L 243, 11/10/1995) – t. II, 7e,</p> <p>f) Dyrektywa Rady nr 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzająca minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży dwuskorupowych (Dz. Urz. WE nr L 332, 30/12/1995) – t. II, 7f,</p> <p>g) Dyrektywa Rady nr 97/79/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 24, 30/01/1998) – t. II, 7g,</p> <p>h) Dyrektywa Rady nr 98/45/WE z dnia 24 czerwca 1998 r. zmieniająca dyrektywę 91/67/EWG w sprawie warunków zdrowotnych decydujących o wprowadzeniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE nr L 189, 03/07/1998) – t. II, 7h,</p> <p>i) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 1l,</p> <p>8. Dyrektywa Rady nr 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu żywych małży dwuskorupowych (Dz. Urz. WE nr L 68, 24/09/1991) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,</p> <p>b) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,</p> <p>c) Dyrektywa Rady nr 97/61/WE z dnia 20 października 1997 r. zmieniająca Dyrektywę 91/492/EWG określającą warunki produkowania i wprowadzania na rynek żywych skorupiaków (Dz. Urz. WE nr L 295, 29/10/1997),</p> <p>d) Dyrektywa Rady nr 97/79/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich</p>
--	---

	<p>(Dz. Urz. WE nr L 24, 30/01/1998) – t. II, 7g,</p> <p>e) Decyzja Komisji nr 2002/226/WE z dnia 15 marca 2002 r. ustanawiająca specjalne kontrole zdrowotne w odniesieniu do zbierania i przetwarzania określonych małży dwuskorupowych o poziomie toksyny ASP (<i>Amnesic Shellfish Poison</i>) przekraczającym limity określone w dyrektywie Rady 91/492/EWG (Dz. Urz. WE nr L 75, 16/03/2002),</p> <p>f) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień implementacyjnych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 11;</p> <p>9. Dyrektywa Rady nr 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz. Urz. WE nr L 26, 31/01/1977) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Dokumenty dotyczące przystąpienia Republiki Grecji do Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE nr L 291, 19/11/1979) – t. V,</p> <p>b) Dyrektywa Rady nr 81/476/EWG z dnia 24 czerwca 1981 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. WE nr L 186, 08/07/1981) – t. II, 1i,</p> <p>c) Dyrektywa Komisji nr 83/201/EWG z dnia 12 kwietnia 1983 r. ustanawiająca wyjątki od dyrektywy Rady 77/99/EWG dotyczące niektórych produktów, zawierających inne artykuły żywnościowe oraz jedynie niewielki procent mięsa lub produktów mięsnych (Dz. Urz. WE nr L 112, 28/04/1983),</p> <p>d) Dyrektywa Rady 85/327/EWG z dnia 12 czerwca 1985 r. zmieniająca dyrektywę 77/99/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz. Urz. WE nr L 168, 28/06/1985),</p> <p>e) Dyrektywa Rady nr 85/586/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. wprowadzająca dostosowania techniczne, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, do dyrektyw 64/432/EWG, 64/433/EWG, 77/99/EWG, 77/504/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnoszących się do dziedziny weterynarii (Dz. Urz. WE nr L 372, 31/12/1985) – t. II, 1m,</p> <p>f) Rozporządzenie Rady nr 3768/85/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE nr L 362, 31/12/1985) – t. II, 1 n,</p> <p>g) Rozporządzenie Rady nr 3805/87/EWG z dnia 15 grudnia 1985 r. zmieniające skróty stosowane dla oznaczenia Grecji w prawodawstwie w sektorze rolnym (Dz. Urz. WE nr L 357, 19/12/1987),</p> <p>h) Dyrektywa Rady nr 89/227/EWG z dnia 21 marca 1989 r. zmieniająca dyrektywy 72/462/EWG i 77/99/EWG w celu uwzględnienia wprowadzenia zasad zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, które mają regulować przywóz produktów mięsnych z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 93, 06/04/1989),</p> <p>i) Dyrektywa Rady nr 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 395, 30/12/1989) – t. I, 1,</p> <p>j) Dyrektywa Rady nr 92/5/EWG z dnia 10 lutego 1992 r. zmieniająca i uaktualniająca dyrektywę 77/99/EWG w sprawie problemów zdrowotnych</p>
--	---

wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi oraz zmieniająca dyrektywę 64/433/EWG (Dz. Urz. WE nr L 57, 02/03/1992),

- k) Dyrektywa Rady nr 92/45/EWG z dnia 9 listopada 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu mięsa zwierząt łownych (Dz. Urz. WE nr L 628, 14/09/1992),
 - l) Dyrektywa Rady nr 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. zmieniająca i aktualizująca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1993),
 - m) Dyrektywa Rady nr 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662 oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425 (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1003) – t. I, 1j,
 - n) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,
 - o) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,
 - p) Dyrektywa Rady nr 95/68/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. zmieniająca dyrektywę 77/99/EWG w sprawie problemów sanitarnych wywierających wpływ na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów mięsnych i pewnych innych produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz. Urz. WE nr L 332, 30/12/1995),
 - r) Dyrektywa Rady nr 97/76/WE z dnia 16 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywę 77/99/EWG i dyrektywę 72/462/EWG w zakresie zasad stosowanych wobec mięsa mielonego, półproduktów i niektórych innych produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz. Urz. WE nr L 10, 16/01/1998),
 - s) Rozporządzenie Rady nr 807/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wdrożeniowych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. III, 2w;
10. Dyrektywa Rady nr 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991) wraz z następującymi zmianami:
- a) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,
 - b) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne – Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,
 - c) Decyzja Komisji nr 94/356/WE z dnia 20 maja 1994 r. określająca szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 91/493/EWG, odnośnie własnej kontroli produktów rybołówstwa (Dz. Urz. WE nr L 156, 23/06/1994),

- d) Decyzja Rady nr 94/941/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca tymczasowe środki działania obowiązujące przy imporcie produktów rybołówstwa z krajów trzecich (Dz. Urz. WE nr L 31/12/1994),
 - e) Dyrektywa Rady nr 95/71/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. zmieniająca Załącznik do Dyrektywy 91/493/EWG i ustalająca warunki zdrowotne produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybołówstwa (Dz. Urz. WE nr L 332, 30/12/1995),
 - f) Dyrektywa Rady nr 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz. Urz. WE nr L 125, 23/05/1996),
 - g) Dyrektywa Rady nr 97/79/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 24, 30/01/1998) – t. II, 7g,
 - h) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 1l;
11. Dyrektywa Rady nr 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991) wraz z następującymi zmianami:
- a) Dyrektywa Rady nr 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. zmieniająca i aktualizująca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1993) – t. III, 9 l,
 - b) Dyrektywa Rady nr 93/121/WE z dnia 22 grudnia 1993 r. zmieniająca dyrektywę 91/494/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 340, 31/12/1993),
 - c) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne - Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,
 - d) Decyzja Komisji nr 95/117/WE z dnia 30 marca 1995 r. określająca kryteria badań drobiu rzeźnego pochodzącego z rejonu objętego nadzorem pod kątem rzekomego pomoru drobiu (Newcastle disease), zgodnie z art. 5 ust. 3 Dyrektywy Rady 91/494/EWG (Dz. Urz. WE nr L 80, 08/04/1995),
 - e) Dyrektywa rady nr 1999/89/WE z dnia 15 listopada 1999 r. zmieniająca dyrektywę 91/494/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 300, 23/11/1999),
 - f) Decyzja Komisji nr 2002/995/WE z dnia 9 grudnia 2002 r. ustalająca tymczasowe środki bezpieczeństwa odnośnie importu produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do indywidualnego spożycia (Dz. Urz. WE nr L 353, 30/12/2002);

12. Dyrektywa Rady nr 91/495/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991) wraz z następującymi zmianami:
- a) Dyrektywa Rady nr 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992),
 - b) Dyrektywa Rady nr 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. zmieniająca i aktualizująca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1993) – t. III, 9l,
 - c) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne - Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1 k,
 - d) Dyrektywa Rady nr 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca wymagania w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego i przetworów mięsnych (Dz. Urz. WE nr L 368, 31/12/1994),
 - e) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień implementacyjnych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 1l;
13. Dyrektywa Rady nr 92/45/EWG z dnia 9 listopada 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu mięsa zwierząt łownych (Dz. Urz. WE nr L 628, 14/09/1992) wraz z następującymi zmianami:
- a) Dyrektywa Rady nr 92/116/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. zmieniająca i aktualizująca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1993) – t. III, 9l,
 - b) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne - Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,
 - c) Dyrektywa Rady nr 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz. Urz. WE nr L 125, 23/05/1996),
 - d) Dyrektywa Rady nr 97/79/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 24, 30/01/1998) – t. III, 9r,
 - e) Decyzja Komisji nr 2002/995/WE z dnia 9 grudnia 2002 r. ustalająca tymczasowe środki bezpieczeństwa odnośnie importu produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do indywidualnego spożycia (Dz. Urz. WE nr L 353, 30/12/2002),
 - f) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące

do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień implementacyjnych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 11;

14. Dyrektywa Rady nr 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce termicznej i produktów na bazie mleka (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992) wraz z następującymi zmianami:

- a) Dyrektywa Rady nr 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662 oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425 (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1003) – t. I, 1j,
- b) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,
- c) Decyzja Komisji nr 94/330/WE z dnia 25 maja 1994 r. zmieniająca art. 5 ust. 9 dyrektywy Rady 92/46/EWG w odniesieniu do punktu zamarzania (Dz. Urz. WE nr L 146, 11/06/1994),
- d) Dyrektywa Rady nr 94/71/WE z dnia 13 grudnia 1994 r. zmieniająca Dyrektywę 92/46/EWG ustalającą przepisy zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek mleka surowego, mleka poddanego obróbce termicznej oraz produktów na bazie mleka (Dz. Urz. WE nr L 368, 31/12/1994),
- e) Decyzja Komisji nr 95/165/WE z dnia 4 maja 1995 r. ustanawiająca jednolite zasady przyznawania derogacji zakładom wytwarzającym produkty na bazie mleka (Dz. Urz. WE nr L 108, 13/05/1995),
- f) Dyrektywa Rady nr 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz. Urz. WE nr L 125, 23/05/1996) – t. III, 13c,
- g) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień implementacyjnych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 11;

15. Dyrektywa Rady nr 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662 oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425 (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1003) wraz z następującymi zmianami (patrz teczka nr 2 pkt 10),

- a) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,
- b) Decyzja Komisji nr 94/466/WE z dnia 13 lipca 1994 r. zmieniająca rozdział 13

załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG określającej wymagania zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel wewnątrz i import do Wspólnoty produktów nie podlegających wymienionym wymaganiom określonym w specjalnych wspólnotowych zasadach opisanych w załączniku A(I) do dyrektywy 89/662/EWG i, w przypadku patogenów, w dyrektywie 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 190, 26/07/1994),

- c) Decyzja Komisji nr 94/723/WE z dnia 26 października 1994 r. zmieniająca rozdział 3 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej wymogi dotyczące zdrowia zwierząt ora zdrowia publicznego mające wpływ na import oraz handel wewnątrz Wspólnoty produktów nie będących przedmiotem wymogów określonych w szczególnych zasadach Wspólnoty zawartych w załączniku A do dyrektywy 89/662/EWG i w odniesieniu do patogenów, w dyrektywie 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 288, 09/11/1994),
- d) Decyzja Komisji nr 95/338/WE z dnia 26 lipca 1995 r. zmieniająca rozdział 1 załącznika II do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 200, 24/08/1995),
- e) Decyzja Komisji nr 95/339/WE z dnia 27 lipca 1995 r. zmieniająca załącznik I rozdział 1 do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 200, 24/08/1995),
- f) Decyzja Komisji nr 96/103/WE z dnia 25 stycznia 1996 r. zmieniająca rozdział 14 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 24, 31/01/1996),
- g) Decyzja Komisji nr 96/340/WE z dnia 10 maja 1996 r. zmieniająca załącznik II do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 129, 30/05/1996),
- h) Decyzja Komisji nr 96/405/WE z dnia 21 czerwca 1996 r. zmieniająca rozdział 7 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A do punktu I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 165, 04/07/1996),
- i) Dyrektywa Rady nr 96/90/WE z dnia 17 grudnia 1996 r. zmieniająca dyrektywę 92/118/EWG określającą wymagania zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego w

	<p>handlu i imporcie do Wspólnoty produktów nie podlegających wspomnianym wymaganiom, ustalonych w określonych Przepisach Wspólnoty, o których mowa w załączniku A (I) do dyrektywy 89/662/EWG oraz, jeśli chodzi o czynniki chorobotwórcze, do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 13, 16/01/1997),</p> <p>j) Dyrektywa Rady nr 97/79/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 24, 30/01/1998),</p> <p>k) Decyzja Komisji nr 1999/724/WE z dnia 28 października 1999 r. zmieniająca Załącznik II do Dyrektywy Rady 92/118/EWG ustalający wymogi dotyczące publicznej ochrony zdrowia oraz stanu zdrowia zwierząt, regulujący handel i import do Wspólnoty produktów nie podlegających takim wymogom ustanowionym w wyszczególnionych przepisach Wspólnoty, do których odnosi się Załącznik A (1) do Dyrektywy 89/662/EWG i, w sprawie patogenów, Dyrektywa 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 290, 12/11/1999),</p> <p>l) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2002/33/WE z dnia 21 października 2002 r. zmieniająca dyrektywy Rady 90/425/EWG oraz 92/118/EWG odnośnie wymagań zdrowotnych dla zwierzęcych produktów ubocznych (Dz. Urz. WE nr L 315, 19/11/2002),</p> <p>m) Decyzja Komisji nr 2003/42 z dnia 10 stycznia 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 92/118/EWG w zakresie wymagań dla kolagenu (Dz. Urz. WE nr L 13, 18/01/2003);</p>
<p>8.</p> <p>IV teczka</p>	<p>Tłumaczenia aktów prawa wspólnotowego, które zostały wymienione w przypisach do ustawy – w wersji papierowej i elektronicznej:</p> <p>1. Dyrektywa Rady nr 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990) wraz z następującymi zmianami (patrz teczka nr 2 pkt 4):</p> <p>a) Dyrektywa Rady nr 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz. Urz. WE nr L 268, 24/09/1991),</p> <p>b) Dyrektywa Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990),</p> <p>c) Decyzja Komisji nr 92/130/EWG z dnia 13 lutego 1992 r. zmieniająca załączniki B i C do dyrektywy Rady 90/426/EWG (Dz. Urz. WE nr L 47, 22/02/1992),</p> <p>d) Dyrektywa Rady nr 92/36/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. zmieniająca, ze względu na afrykański pomór koni, dyrektywę 90/426/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 157, 10/06/1992),</p> <p>e) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,</p> <p>f) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne - Wykaz przewidziany w art. 17</p>

	<p>(Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,</p> <p>g) Decyzja Komisji nr 2001/298/WE z dnia 30 marca 2001 r. zmieniająca Załączniki do Dyrektyw Rady 64/432/EWG, 90/426/EWG, 91/68/EWG oraz 92/65/EWG jak również do Decyzji Komisji 94/273/WE odnoszące się do ochrony zwierząt podczas transportu (Dz. Urz. WE nr L 102, 12/04/2001),</p> <p>h) Decyzja Komisji nr 2002/160/WE z dnia 21 lutego 2002 r. zmieniająca Załącznik D Dyrektywy Rady 90/426/EWG w odniesieniu do testów diagnostycznych dotyczących afrykańskiego pomoru koni (Dz. Urz. WE nr L 53, 23/02/2002),</p> <p>i) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. I, 11;</p> <p>2. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1760/2000/WE z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego oraz odwołujące Rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz. Urz. WE nr L 204, 11/08/2000) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Rozporządzenie Komisji nr 1825/2000/WE z dnia 25 sierpnia 2000 r. określające szczegółowe przepisy stosowania Rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie znakowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego (Dz. Urz. WE nr L 216, 26/08/2000);</p> <p>3. Dyrektywa Rady nr 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz. Urz. WE nr L 355, 05/12/1992) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,</p> <p>4. Dyrektywa Rady nr 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE nr P 121, 29/07/1964) wraz z następującymi zmianami (patrz teczka nr 2 pkt 1):</p> <p>a) Dyrektywa Rady nr 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. Urz. WE nr L 302, 31/12/1972),</p> <p>b) Decyzja Rady nr 73/101/EWG z dnia 1 stycznia 1973 r. dostosowująca dokumenty dotyczące przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. WE nr L 2, 01/01/1973),</p> <p>c) Dyrektywa Rady nr 75/379/EWG z dnia 24 czerwca 1975 r. zmieniająca dyrektywy nr 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EG w odniesieniu do ważności procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego (Dz. Urz. WE nr L 172, 03/07/1975),</p> <p>d) Dyrektywa Rady nr 77/98/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i weterynaryjnych (Dz. Urz. WE nr L 26, 31/01/1977),</p> <p>e) Decyzja Komisji 78/78/EWG z dnia 23 grudnia 1977 r. dotycząca niektórych szczegółowych przepisów dla stosowania dyrektywy 64/432/EWG odnośnie</p>
--	--

- pryszczycy (Dz. Urz. WE nr L 25, 31/01/1978),
- f) Dyrektywa Rady nr 80/1274 z dnia 22 grudnia 1980 r. zmieniająca, w następstwie przystąpienia Grecji, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz dyrektywę 80/217/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 375, 31/12/1980),
 - g) Dyrektywa Rady nr 81/476/EWG zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego z dnia 24 czerwca 1981 r. (Dz. Urz. WE nr L 186, 08/07/1981),
 - h) Dyrektywa Rady nr 82/893/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE nr L 378, 31/12/1982),
 - i) Dyrektywa Rady nr 84/336/EWG z dnia 19 czerwca 1984 r. zmieniająca dyrektywę 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE nr L 177, 04/07/1984),
 - j) Dyrektywa Rady nr 84/643/EWG z dnia 11 grudnia 1984 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w odniesieniu do niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE nr L 339, 27/12/1984),
 - k) Dyrektywa Rady nr 85/586/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. wprowadzająca dostosowania techniczne, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, do dyrektyw 64/432/EWG, 64/433/EWG, 77/99/EWG, 77/504/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnoszących się do dziedziny weterynarii (Dz. Urz. WE nr L 372, 31/12/1985),
 - l) Rozporządzenie Rady nr 3768/85/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE nr L 362, 31/12/1985),
 - m) Decyzja Rady nr 87/231/EWG z dnia 7 kwietnia 1987 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 99, 11/04/1987),
 - n) Dyrektywa Rady nr 87/489/EWG z dnia 22 września 1987 r. zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 280, 03/10/1987),
 - o) Dyrektywa Rady nr 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 395, 30/12/1989),
 - p) Dyrektywa Rady 90/423/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. wnosząca poprawki do Dyrektywy 85/511/EWG wprowadzającej Wspólnotowe środki kontroli pryszczycy, Dyrektywy 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel bydłem i trzodą chlewną w ramach Wspólnoty oraz Dyrektywy 72/462/EWG w sprawie problemów kontroli zdrowotnych i weterynaryjnych towarzyszących importowi bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa i produktów mięsnych z krajów trzecich (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990),
 - r) Dyrektywa Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990),

- s) Dyrektywa Rady 91/687 z dnia 11 grudnia 1991 r. wprowadzająca zmiany do dyrektyw 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG odnośnie niektórych środków dotyczących pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 337, 31/12/1991),
 - t) Dyrektywa Rady nr 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992),
 - u) Dyrektywa Rady nr 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz. Urz. WE nr L 355, 05/12/1992),
 - w) Decyzja Komisji nr 93/42 z dnia 21 grudnia 1992 r. dotycząca dodatkowych gwarancji odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy w stosunku do bydła przeznaczonego do Danii (Dz. Urz. WE nr L 16, 25/01/1993),
 - x) Dyrektywa Rady nr 97/12 z dnia 17 marca 1997 r. zmieniająca i uaktualniająca dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych dotyczących handlu bydłem i trzodą chlewną wewnątrz Wspólnoty (Dz. Urz. WE nr L 109, 25/04/1997),
 - y) Dyrektywa Rady nr 98/46/EWG z dnia 24 czerwca 1998 r. zmieniająca załączniki A, D (rozdział I) i F do dyrektywy nr 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE nr L 198, 15/07/1998),
 - z) Decyzja Komisji nr 2000/504/WE z dnia 25 lipca 2000 r. ustalająca rozwiązania przejściowe w sprawie testów na gruźlicę bydła w ramach Dyrektywy Rady 64/432/WE (Dz. Urz. WE nr L 201, 09/08/2000),
 - za) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2000/15/WE z dnia 10 kwietnia 2000 r. zmieniająca Dyrektywę Rady nr 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE nr L 105, 03/05/2000),
 - zb) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2000/20/WE z dnia 16 maja 2000 r. zmieniająca Dyrektywę Rady nr 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz. Urz. WE nr L 136, 04/07/2000),
 - zc) Decyzja Komisji nr 2001/298/WE z dnia 30 marca 2001 r. zmieniająca Załączniki do Dyrektyw Rady 64/432/EWG, 90/426/EWG, 91/68/EWG oraz 92/65/EWG jak również do Decyzji Komisji 94/273/WE odnoszące się do ochrony zwierząt podczas transportu (Dz. Urz. WE nr L 102, 12/04/2001),
 - zd) Rozporządzenie Komisji nr 535/2002 z dnia 21 marca 2002 r. zmieniające Załącznik C do Dyrektywy Rady 64/432/EWG oraz zmieniające Decyzję 2000/330/WE (Dz. Urz. WE nr L 80, 23/03/2002),
 - ze) Rozporządzenie Komisji nr 1226/2002 z dnia 8 lipca 2002 r. zmieniające załącznik B dyrektywy Rady 64/432/EWG (Dz. Urz. WE nr L 179, 09/07/2002);
5. Decyzja Komisji nr 93/444/EWG z dnia 2 lipca 1993 r. w sprawie szczegółowych zasad regulujących handel wewnątrzspółnotowy niektórymi żywymi zwierzętami i produktami przeznaczonymi na eksport do państw trzecich (Dz. Urz. WE nr L 208, 19/08/1993);

	<p>6. Decyzja Komisji nr 91/398/EWG z dnia 19 lipca 1991 r. w sprawie skomputeryzowanego systemu łączącego władze weterynaryjne (Animo) (Dz. Urz. WE nr L 221, 09/08/1991) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Decyzja Komisji nr 93/227/EWG z dnia 15 kwietnia 1993 r. w sprawie tymczasowego utworzenia skomputeryzowanej sieci ANIMO we Włoszech (Dz. Urz. WE nr L 221, 09/08/1991);</p> <p>7. Decyzja Komisji nr 91/637/EWG z dnia 3 grudnia 1991 r. ustalająca wzór informacji, jaka powinna być przekazywana przy użyciu skomputeryzowanej sieci „Animo” (Dz. Urz. WE nr L 343, 13/12/1991) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Decyzja Komisji nr 94/307/WE z dnia 16 maja 1994 r. zmieniająca decyzję 91/637/EWG ustanawiającą model wiadomości, jakie mają być przekazywane za pomocą skomputeryzowanej sieci Animo (Dz. Urz. WE nr L 133),</p> <p>8. Decyzja Komisji nr 94/338/WE z dnia 25 maja 1994 r. ustanawiająca szczegółowe zasady wykonania dyrektywy Rady 90/425/EWG w odniesieniu do pobierania próbek do celów kontroli weterynaryjnych w miejscu przeznaczenia (Dz. Urz. WE nr L 151, 17/06/1994);</p> <p>9. Dyrektywa Rady nr 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. o zgłaszaniu chorób zwierząt we Wspólnocie (Dz. Urz. WE nr L 378, 31/12/1982) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Rozporządzenie Rady nr 3768/85/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE nr L 362, 31/12/1985) – t. II, 11d (dyskietka zał. nr 1),</p> <p>b) Decyzja Komisji nr 89/162/EWG z dnia 10 lutego 1989 r. uzupełniająca załączniki do dyrektywy Rady 82/894/EWG w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie (Dz. Urz. WE nr L 61, 04/03/1989),</p> <p>c) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994) – t. V,</p> <p>d) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne - Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994) – t. I, 1k,</p> <p>e) Decyzja Komisji nr 98/12/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. z dnia 15 grudnia 1997 r. zmieniająca po raz czwarty Dyrektywę Rady 82/894/EWG w sprawie zgłaszania chorób zwierząt na obszarze Wspólnoty oraz tymczasowo zmieniająca częstotliwość zgłaszania gąbczastej encefalopatii bydła (Dz. Urz. WE nr L 4, 08/01/1998),</p> <p>f) Decyzja Komisji nr 2000/556/WE z dnia 7 września 2000 r. zmieniająca dyrektywę Rady 82/894/EWG dotyczącą powiadamiania o przypadkach chorób zwierzęcych zaobserwowanych na terytorium Wspólnoty (Dz. Urz. WE nr L 235, 19/09/2000),</p> <p>g) Decyzja Komisji nr 2002/788 z dnia 10 października 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 82/894/EWG w sprawie zgłaszania chorób zwierząt w Państwach Członkowskich Wspólnoty (Dz. Urz. WE nr L 274, 11/10/2002),</p> <p>h) Rozporządzenie Rady nr 807/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wdrożeniowych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji</p>
--	---

(kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – t. III, 2w;

10. Decyzja Komisji nr 94/339/WE z dnia 25 maja 1994 r. ustanawiająca szczegółowe przepisy odnośnie stosowania art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 90/425/EWG dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowym handlu określonymi zwierzętami żywymi i produktami mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 151, 17/06/1994);
11. Dyrektywa Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990), wraz z następującymi zmianami (patrz teczka nr 1 pkt 2):
 - a) Dyrektywa Rady nr 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz. Urz. WE nr L 303, 31/10/1990),
 - b) Dyrektywa Rady nr 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz. Urz. WE nr L 46, 19/02/1991),
 - c) Dyrektywa Rady nr 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca przepisy zootechniczne i genealogiczne w celu wprowadzania na rynek zwierząt rasowych, wprowadzająca poprawki do Dyrektyw 77/504/EWG i 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 85, 05/04/1991),
 - d) Dyrektywa Rady nr 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425 oraz 91/496 (Dz. Urz. WE nr L 340, 11/12/1991),
 - e) Dyrektywa Rady nr 92/60/EWG z dnia 30 czerwca 1992 r. zmieniająca dyrektywę 90/425 dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w perspektywie tworzenia rynku wewnętrznego w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego, z myślą o zakończeniu tworzenia rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992),
 - f) Dyrektywa Rady nr 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 268, 14/09/1992),
 - g) Dyrektywa Rady nr 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz. Urz. WE nr L 62, 15/03/1003) – t. I, 1j,
 - h) Decyzja Komisji nr 94/338/WE z dnia 25 maja 1994 r. ustanawiająca szczegółowe zasady wykonywania dyrektywy 90/425/EWG w odniesieniu do pobierania próbek do celów kontroli weterynaryjnych w miejscu przeznaczenia (Dz. Urz. WE nr L 151, 17/06/1994),

- i) Decyzja Komisji nr 94/339/WE z dnia 25 maja 1994 r. ustanawiająca szczegółowe przepisy odnośnie stosowania art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 90/425/EWG dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowym handlu określonymi zwierzętami żywymi i produktami mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 151, 17/06/1994),
 - j) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2002/33/WE z dnia 21 października 2002 r. zmieniająca dyrektywy Rady 90/425/EWG oraz 92/118/EWG odnośnie wymagań zdrowotnych dla zwierzęcych produktów ubocznych (Dz. Urz. WE nr L 315, 19/11/2002),
12. Decyzja Rady nr 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii (Dz. Urz. WE nr L 224, 18/08/1990) wraz z następującymi zmianami:
- a) Decyzja Komisji nr 90/638/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca kryteria Wspólnoty dotyczące likwidacji oraz monitorowania pewnych chorób zwierzęcych (Dz. Urz. WE nr L 347, 12/12/1990),
 - b) Decyzja Rady nr 91/133/EWG z dnia 4 marca 1991 r. zmieniająca decyzję 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii (Dz. Urz. WE nr L 66, 13/03/1991),
 - c) Decyzja Rady nr 92/337/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. zmieniająca po raz trzeci decyzję 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii (Dz. Urz. WE nr L 187, 07/07/1992),
 - d) Decyzja Komisji nr 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych (Projekt SHIFT), zmieniająca dyrektywy 90/675/EWG, 91/496/EWG, 91/628/EWG i decyzję 90/424/EWG, oraz uchylająca decyzję 88/192/EWG (Dz. Urz. WE nr L 243, 25/08/1992),
 - e) Dyrektywa rady nr 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. dotycząca środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność (Dz. Urz. WE nr 62, 15/03/1993),
 - f) Dyrektywa Rady nr 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń (Dz. Urz. WE nr 62, 15/03/1993),
 - g) Decyzja Komisji nr 94/439/EWG z dnia 30 czerwca 1993 r. zmieniająca decyzję Rady 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii w odniesieniu do klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 13/08/1993),
 - h) Decyzja Komisji nr 94/77/WE z dnia 7 lutego 1994 r. zmieniająca decyzję Rady 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii (Dz. Urz. WE nr L 36, 08/02/1994),
 - i) Decyzja Rady nr 94/370/WE z dnia 21 czerwca 1994 r. zmieniająca decyzję 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii (Dz. Urz. WE nr L 168, 02/07/1994),
 - j) Rozporządzenie Rady nr 1258/99/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz. Urz. WE nr L 160, 26/06/1999),
 - k) Decyzja Rady nr 2001/12/WE z dnia 19 grudnia 2000 r. zmieniająca decyzję 90/424/WE w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii (Dz. Urz. WE nr L 3, 06/01/2001),
 - l) Decyzja Rady nr 2001/572/WE z dnia 23 lipca 2001 r. zmieniająca decyzję 90/424/EWG w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii (Dz. Urz. WE

	<p>nr L 203, 28/07/2001),</p> <p>m) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień implementacyjnych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – pkt 1 i,</p> <p>13. Dyrektywa Rady nr 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz. Urz. WE nr L 125, 23/05/1996) wraz z następującymi zmianami:</p> <p>a) Rozporządzenie Rady nr 806/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień implementacyjnych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003) – pkt 1 i;</p> <p>14. Dyrektywa Rady nr 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów sanitarnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz. Urz. WE nr L 47, 21/02/1980) wraz z następującymi zmianami (patrz teczka nr 3 pkt 4):</p> <p>a) Dyrektywa Rady nr 80/1100/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. zmieniająca dyrektywę 80/215/EWG w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń i klasycznego pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 01/12/1980),</p> <p>b) Dyrektywa Rady nr 81/476/EWG zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego z dnia 24 czerwca 1981 r. (Dz. Urz. WE nr L 186, 08/07/1981),</p> <p>c) Dyrektywa Rady nr 85/321/EWG z dnia 12 czerwca 1985 r. zmieniająca dyrektywę 80/215/EWG w odniesieniu do pewnych środków związanych z afrykańskim pomorem świń (Dz. Urz. WE nr L 168, 28/06/1985),</p> <p>d) Rozporządzenie Rady nr 3768/85/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów (Dz. Urz. WE nr L 362, 31/12/1985),</p> <p>e) Dyrektywa Rady nr 87/491/EWG z dnia 22 września 1987 r. w sprawie zmiany treści dyrektywy 80/215/EWG w sprawie problemów zdrowia zwierząt, wpływających na handel wewnętrzny Wspólnoty produktami mięsnymi (Dz. Urz. WE nr L 279, 02/10/1987),</p> <p>f) Dyrektywa Rady nr 88/660/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie zmiany treści dyrektywy 80/215/EWG w sprawie problemów zdrowia zwierząt, wpływających na handel produktami mięsnymi wewnątrz Wspólnoty (Dz. Urz. WE nr L 382, 31/12/1988),</p> <p>g) Dyrektywa Rady nr 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego (Dz. Urz. WE nr L 395, 30/12/1989),</p> <p>h) Dyrektywa Rady 91/687 z dnia 11 grudnia 1991 r. wprowadzająca zmiany do dyrektyw 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG odnośnie niektórych środków</p>
--	---

	<p>dotyczących pomoru świń (Dz. Urz. WE nr L 337, 31/12/1991),</p> <p>i) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Austrii, Królestwa Szwecji, Republiki Finlandii i Królestwa Norwegii i zmian w Traktatach ustanawiających Unię Europejską (Dz. Urz. WE nr C 241, 29/08/1994),</p> <p>j) Porozumienie w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Załącznik I, Zagadnienia Weterynaryjne i Fitosanitarne - Wykaz przewidziany w art. 17 (Dz. Urz. WE nr L 101, 03/01/1994),</p> <p>k) Rozporządzenie Rady nr 807/2003/WE z dnia 14 kwietnia 2003 r. dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wdrożeniowych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów) (Dz. Urz. WE nr L 122, 16/05/2003);</p> <p>15. Decyzja Komisji nr 98/470/EWG z dnia 9 lipca 1998 r. wykonująca dyrektywę Rady 89/662/EWG odniesieniu do informacji w sprawie kontroli weterynaryjnych (Dz. Urz. WE nr L 208, 24/07/1998) – dyskietka.</p>
--	--

58-09-aa

TABELA ZGODNOŚCI DO USTAWY O KONTROLI WETERYNARYJNEJ W HANDLU

Przepisy polskie	Przepisy UE
Art. 1 ust. 1	Krajowy
Art. 1 ust. 2	90/425 EWG art. 1 zdanie 4
Art. 2 ust. 1 pkt 1	90/425 EWG art. 2 pkt 1; 89/662 EWG art. 2 pkt 1
Art. 2 ust. 1 pkt 2	90/425 EWG art. 2 pkt 2
Art. 2 ust. 1 pkt 3	Krajowy
Art. 2 ust. 1 pkt 4	Krajowy
Art. 2 ust. 1 pkt 5	90/425 EWG art. 2 pkt 3; 89/662 EWG art. 2 pkt 2
Art. 2 ust. 1 pkt 6	90/425 EWG art. 2 pkt 4
Art. 2 ust. 1 pkt 7	89/662 EWG art. 2 pkt 3
Art. 2 ust. 1 pkt 8	90/425 EWG art. 2 pkt 5
Art. 2 ust. 1 pkt 9	90/425 EWG art. 2 pkt 6; 89/662 EWG art. 2 pkt 4
Art. 2 ust. 1 pkt 10	90/425 EWG art. 2 pkt 7; 89/662 EWG art. 2 pkt 5
Art. 2 ust. 1 pkt 11	Krajowy
Art. 2 ust. 1 pkt 12	Krajowy
Art. 3 ust. 1 pkt 1	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. a
Art. 3 ust. 1 pkt 2	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. b
Art. 3 ust. 1 pkt 3	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. c
Art. 3 ust. 1 pkt 4	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. c
Art. 3 ust. 1 pkt 5	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. d
Art. 3 ust. 1 pkt 6 lit. a	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. e (i)
Art. 3 ust. 1 pkt 6 lit. b	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. e (ii)
Art. 3 ust. 1 pkt 6 lit. c	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. e (iii)
Art. 3 ust. 1 pkt 6 lit. d	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. e (iv)
Art. 3 ust. 2	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. d zdanie 2
Art. 3 ust. 3	krajowy
Art. 3 ust. 4	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. f
Art. 4 ust. 1	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. g
Art. 4 ust. 2	Krajowy
Art. 4 ust. 3	90/425 EWG art. 3 ust. 1 lit. g zdanie 2
Art. 4 ust. 4	krajowy
Art. 5 ust. 1	90/425 EWG art. 3 ust. 2 tiret 1
Art. 5 ust. 2	90/425 EWG art. 3 ust. 2 tiret 2
Art. 6 ust. 1	90/425 EWG art. 3 ust. 3
Art. 6 ust. 2	90/425 EWG art. 3 ust. 3 zdanie 2
Art. 7 ust. 1	90/425 EWG art. 4 ust. 1 lit. a
Art. 7 ust. 2	90/425 EWG art. 4 ust. 1 lit. b
Art. 7 ust. 3	90/425 EWG art. 4 ust. 1 lit. c
Art. 8	90/425 EWG art. 4 ust. 2
Art. 9 ust. 1	90/425 EWG art. 5 ust. 1 lit. a zdanie 1
Art. 9 ust. 2	90/425 EWG art. 5 ust. 1 lit. a zdanie 2
Art. 10 ust. 1 pkt 1	90/425 EWG art. 5 ust. 1 lit. b (i)
Art. 10 ust. 1 pkt 2	90/425 EWG art. 5 ust. 1 lit. b (ii)
Art. 10 ust. 1 pkt 3	90/425 EWG art. 5 ust. 1 lit. b (iii)
Art. 10 ust. 1 pkt 4	90/425 EWG art. 5 ust. 1 lit. b (iv)
Art. 10 ust. 2	90/425 EWG art. 5 ust. 1 lit. b zdanie 2
Art. 10 ust. 3	90/425 EWG art. 5 ust. 1 lit. b zdanie 3
Art. 10 ust. 4	Krajowy
Art. 11 ust. 1 pkt 1	90/425 EWG art. 5 ust. 2 lit. a zdanie 1 i 2
Art. 11 ust. 1 pkt 2	90/425 EWG art. 5 ust. 2 lit. b
Art. 11 ust. 2	90/425 EWG art. 5 ust. 2 lit. a zdanie 3
Art. 12 ust. 1	90/425 EWG art. 6 ust. 1
Art. 12 ust. 2	90/425 EWG art. 6 ust. 2 zdanie 1
Art. 12 ust. 3	90/425 EWG art. 6 ust. 2 zdanie 2

Art. 13 ust. 1 pkt 1	90/425 EWG art. 7 ust. 1 lit. a
Art. 13 ust. 1 pkt 2	90/425 EWG art. 7 ust. 1 lit. c i d
Art. 13 ust. 1 pkt 3	90/425 EWG art. 7 ust. 1 lit. b
Art. 13 ust. 2	90/425 EWG art. 7 ust. 2
Art. 14 ust. 1	90/425 EWG art. 8 ust. 1 lit. a zdanie 1
Art. 14 ust. 2	90/425 EWG art. 8 ust. 1 lit. a zdanie 2
Art. 14 ust. 3	90/425 EWG art. 8 ust. 1 lit. a zdanie 3 i 4
Art. 14 ust. 4	90/425 EWG art. 8 ust. 1 lit. a zdanie 5
Art. 15 ust. 1	90/425 EWG art. 8 ust. 1 lit. b
Art. 15 ust. 1 pkt 1	90/425 EWG art. 8 ust. 1 lit. b tiret 1
Art. 15 ust. 1 pkt 2	90/425 EWG art. 8 ust. 1 lit. b tiret 2
Art. 15 ust. 1 pkt 3	90/425 EWG art. 8 ust. 1 lit. b tiret 3
Art. 15 ust. 2	90/425 EWG art. 8 ust. 1 lit. b
Art. 15 ust. 3	90/425 EWG art. 8 ust. 1 lit. b zdanie 2
Art. 16 ust. 1	90/425 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 1 i 2
Art. 16 ust. 2	90/425 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 3
Art. 16 ust. 3	90/425 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 4
Art. 16 ust. 4	90/425 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 5
Art. 16 ust. 5	90/425 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 7
Art. 16 ust. 6	90/425 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 8
Art. 16 ust. 7	90/425 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 9
Art. 17 ust. 1	90/425 EWG art. 9 ust. 2 zdanie 2
Art. 17 ust. 2	90/425 EWG art. 9 ust. 2 zdanie 4
Art. 17 ust. 3	90/425 EWG art. 9 ust. 2 zdanie 6
Art. 17 ust. 4	90/425 EWG art. 9 ust. 3
Art. 18 ust. 1	90/425 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 1 i 2
Art. 18 ust. 2	90/425 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 3
Art. 18 ust. 3	90/425 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 7
Art. 19 ust. 1	90/425 EWG art. 10 ust. 1 zdanie 1
Art. 19 ust. 2	90/425 EWG art. 10 ust. 1 zdanie 2
Art. 19 ust. 3	90/425 EWG art. 10 ust. 1 zdanie 3
Art. 19 ust. 4	90/425 EWG art. 10 ust. 1 zdanie 4 i 5
Art. 19 ust. 5	90/425 EWG art. 10 ust. 2
Art. 20 ust. 1	90/425 EWG art. 12 lit. a
Art. 20 ust. 2	Krajowy
Art. 20 ust. 3	Krajowy
Art. 20 ust. 4	Krajowy
Art. 21 ust. 1	90/425 EWG art. 12 lit. b
Art. 21 ust. 2	90/425 EWG art. 12 zdanie 2
Art. 21 ust. 3	Krajowy
Art. 21 ust. 4	90/425 EWG art. 12 zdanie 2
Art. 21 ust. 5	Krajowy
Art. 22 ust. 1	89/662 EWG art. 3 ust. 1 zdanie 1
Art. 22 ust. 2	89/662 EWG art. 3 ust. 1 zdanie 2
Art. 22 ust. 3	89/662 EWG art. 3 ust. 1 zdanie 3
Art. 22 ust. 4	89/662 EWG art. 3 ust. 1 zdanie 4
Art. 23 ust. 1	89/662 EWG art. 3 ust. 2 zdanie 1 i 2
Art. 23 ust. 2	89/662 EWG art. 3 ust. 2 zdanie 3
Art. 23 ust. 3	89/662 EWG art. 3 ust. 3 zdanie 1
Art. 23 ust. 4	89/662 EWG art. 3 ust. 3 zdanie 2
Art. 23 ust. 5	89/662 EWG art. 3 ust. 3 zdanie 3
Art. 24 ust. 1	89/662 EWG art. 4 ust. 1
Art. 24 ust. 2 pkt 1	89/662 EWG art. 4 ust. 1 tiret 1
Art. 24 ust. 2 pkt 2	89/662 EWG art. 4 ust. 1 tiret 2
Art. 25 ust. 1	89/662 EWG art. 5 ust. 1 lit. a
Art. 25 ust. 2	89/662 EWG art. 5 ust. 1 zdanie 2
Art. 26 ust. 1 pkt 1	89/662 EWG art. 5 ust. 1 lit. b tiret 1
Art. 26 ust. 1 pkt 2	89/662 EWG art. 5 ust. 1 lit. b tiret 2

Art. 26 ust. 1 pkt 3	89/662 EWG art. 5 ust. 1 lit. b tiret 3
Art. 26 ust. 2	89/662 EWG art. 5 ust. 1 zdanie 3 i 4
Art. 27	89/662 EWG art. 5 ust. 2
Art. 28 ust. 1	89/662 EWG art. 5 ust. 3 lit. a
Art. 28 ust. 2	89/662 EWG art. 5 ust. 3 lit. a
Art. 29 ust. 1	89/662 EWG art. 5 ust. 3 lit. b
Art. 29 ust. 2	89/662 EWG art. 5 ust. 3 lit. d
Art. 29 ust. 3	89/662 EWG art. 5 ust. 3 lit. c
Art. 30 ust. 1 pkt 1	89/662 EWG art. 6 ust. 1 lit. a
Art. 30 ust. 1 pkt 2	89/662 EWG art. 6 ust. 1 lit. c
Art. 30 ust. 1 pkt 3	89/662 EWG art. 6 ust. 1 lit. b
Art. 30 ust. 2	89/662 EWG art. 6 ust. 2
Art. 31 ust. 1	89/662 EWG art. 7 ust. 1 lit. a
Art. 31 ust. 2	89/662 EWG art. 7 ust. 1 lit. a
Art. 32 ust. 1 pkt 1	89/662 EWG art. 7 ust. 1 lit. b tiret 1
Art. 32 ust. 1 pkt 2	89/662 EWG art. 7 ust. 1 lit. b tiret 2
Art. 32 ust. 2	89/662 EWG art. 7 ust. 1 lit. b zdanie 2
Art. 33 ust. 1	89/662 EWG art. 8 ust. 1 zdanie 1, 2, 3 i 4
Art. 33 ust. 2	89/662 EWG art. 8 ust. 1 zdanie 8
Art. 33 ust. 3	89/662 EWG art. 8 ust. 1 zdanie 9
Art. 33 ust. 4	89/662 EWG art. 8 ust. 1 zdanie 10 i 11
Art. 33 ust. 5	89/662 EWG art. 8 ust. 2
Art. 33 ust. 6	89/662 EWG art. 8 ust. 3
Art. 34 ust. 1	89/662 EWG art. 8 ust. 1 zdanie 1, 2, 3 i 4
Art. 34 ust. 2	89/662 EWG art. 8 ust. 1 zdanie 1, 2, 3 i 4
Art. 35 ust. 1	89/662 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 1 i 2
Art. 35 ust. 2	89/662 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 3
Art. 35 ust. 3	89/662 EWG art. 9 ust. 1 zdanie 4 i 5
Art. 35 ust. 4	89/662 EWG art. 9 ust. 2
Art. 36	90/425/EWG art. 16
Art. 37	Krajowy
Art. 38	Krajowy
Art. 39	Krajowy
ZAŁĄCZNIK NR 1 CZĘŚĆ I ROZDZIAŁ 1	ZAŁĄCZNIK A ROZDZIAŁ I SEKCJA 1
ZAŁĄCZNIK NR 1 CZĘŚĆ I ROZDZIAŁ 2	ZAŁĄCZNIK A ROZDZIAŁ I SEKCJA 2
ZAŁĄCZNIK NR 1 CZĘŚĆ II	ZAŁĄCZNIK A ROZDZIAŁ II
ZAŁĄCZNIK NR 1 CZĘŚĆ III	ZAŁĄCZNIK B
ZAŁĄCZNIK NR 2 CZĘŚĆ I	ZAŁĄCZNIK A ROZDZIAŁ I
ZAŁĄCZNIK NR 2 CZĘŚĆ II	ZAŁĄCZNIK A ROZDZIAŁ II
ZAŁĄCZNIK NR 2 CZĘŚĆ III	
ZAŁĄCZNIK NR 3	ZAŁĄCZNIK C

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 grudnia 1989 r.

**dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mająca na
względzie budowę rynku wewnętrznego**

(89/662/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota ma przyjąć stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r środki zmierzające do ustanowienia rynku wewnętrznego;

sprawne funkcjonowanie wspólnej organizacji rynku produktów zwierzęcych i produktów pochodzenia zwierzęcego wymaga usunięcia barier weterynaryjnych w rozwoju wewnątrzspółnotowego handlu tymi produktami; pod tym względem, swobodny przepływ produktów rolnych jest podstawową cechą wspólnej organizacji rynków i powinien ułatwić racjonalny rozwój produkcji rolnej oraz optymalne wykorzystanie czynników produkcji;

w dziedzinie weterynarii przeprowadza się obecnie kontrole na granicach mające na celu ochronę zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt;

końcowym celem jest zapewnienie, że kontrole weterynaryjne są przeprowadzane tylko w miejscu wysyłki; osiągnięcie tego celu pociąga za sobą harmonizację podstawowych wymogów dotyczących ochrony zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt;

mając na względzie zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego, należy, do czasu osiągnięcia tego celu, położyć nacisk na kontrole przeprowadzane w miejscu wysyłki i na organizowanie kontroli, które mogą być przeprowadzane w miejscu przeznaczenia; takie rozwiązanie pociąga za sobą możliwość zrezygnowania z kontroli weterynaryjnych na granicach wewnętrznych Wspólnoty;

¹ Dz.U. nr C 225 z 31.08.1988, str. 4.

² Dz.U. nr C 326 z 19.12.1988, str. 28.

³ Dz.U. nr C 56 z 6.03.1989, str. 7.

rozwiązanie to wymaga większej pewności kontroli weterynaryjnych przeprowadzanych przez państwo wysyłające; to ostatnie musi zapewnić, że kontrole weterynaryjne przeprowadzane są we właściwy sposób;

w państwie przeznaczenia można przeprowadzać wyrywkowe kontrole weterynaryjne w miejscu ich przeznaczenia; jednakże, w razie poważnego domniemania nieprawidłowości, można przeprowadzać kontrole weterynaryjne towarów w tranzycie;

do Państw Członkowskich należy określenie, w planie który przedstawią, sposobu, w jaki zamierzają przeprowadzać kontrole i czy plany te mają podlegać zatwierdzeniu przez Wspólnotę;

należy przewidzieć, jakie działania zostaną podjęte w przypadku, gdy kontrola weterynaryjna wykaże, że przesyłka jest nieprawidłowa; w takiej sytuacji można wyróżnić trzy ewentualne rozwiązania: pierwsze przewiduje usunięcie nieprawidłowości w błędnych dokumentach; drugie ma na celu zapobieżenie niebezpieczeństwu, jeżeli stwierdzono epidemię choroby epizootycznej, poważnej choroby zakaźnej lub inny czynnik mogący powodować duże zagrożenie dla zwierząt lub dla zdrowia ludzkiego; trzecie natomiast stosuje się, jeżeli towary nie odpowiadają ustalonym wymaganiom z innych powodów niż wymienionych wyżej;

należy przewidzieć procedurę rozwiązywania konfliktów, które mogą powstać w związku z przesyłką pochodzącą z zakładu, ośrodka produkcyjnego lub przedsiębiorstwa;

należy przewidzieć środki ochronne; w tej dziedzinie, w szczególności ze względu na skuteczność, odpowiedzialność spoczywa przede wszystkim na Państwie Członkowskim wysyłającym; Komisja musi mieć możliwość szybkiego działania, szczególnie poprzez wizyty na miejscu i zastosowanie środków właściwych w zależności od sytuacji;

przepisy ustanowione w niniejszej dyrektywie, aby były skuteczne, muszą obejmować wszystkie towary, które w przypadku handlu wewnątrzspółnotowego podlegają wymogom weterynaryjnym;

jednakże w odniesieniu do niektórych chorób epizootycznych, w Państwach Członkowskich nadal panują różne sytuacje sanitarne, do czasu przyjęcia podejścia wspólnotowego do metod zwalczania tych chorób, należy przejściowo odłożyć sprawę kontroli wewnątrzspółnotowego handlu zwierzętami gospodarskimi i umożliwić kontrolę dokumentów podczas przewozu; uwzględniając obecny stan harmonizacji, do czasu przyjęcia reguł wspólnotowych, towary które nie podlegają jednolitym przepisom, powinny spełniać wymagania państwa przeznaczenia, pod warunkiem że są one zgodne z art. 36 Traktatu;

przepisy obowiązujących dyrektyw należy dostosować do nowych przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

przepisy te powinny być ponownie sprawdzone przed końcem 1993 r.;

Komisji powinno być powierzone zadanie zastosowania środków w celu wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu procedury ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi powinny być ustalone w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie zapewniają, że kontrole weterynaryjne przeprowadzane na produktach pochodzenia zwierzęcego, które są objęte dyrektywami wymienionymi w załączniku A lub w art. 14 i które są przeznaczone do handlu, nie są już, z zastrzeżeniem art. 6, przeprowadzane na granicach, lecz przeprowadzane zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „Kontrola weterynaryjna” oznacza kontrolę fizyczną i/lub formalność administracyjną, którą stosuje się do produktów określonych w art. 1, zmierzającą bezpośrednio lub pośrednio do ochrony zdrowia ludzi i zwierząt;
2. „handel” oznacza handel towarami między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu;
3. „zakład” oznacza przedsiębiorstwo, które produkuje, magazynuje lub przetwarza produkty określone w art. 1;
4. „właściwy organ” oznacza centralny organ Państwa Członkowskiego, który jest kompetentny do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub jakiegokolwiek inny organ, któremu te kompetencje zostały przekazane;
5. „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego.

ROZDZIAŁ I

Kontrole w miejscu pochodzenia

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że jedynymi produktami przeznaczonymi do handlu są produkty określone w art. 1, które otrzymano, sprawdzono, oznakowano i opatrzone etykietą zgodnie z regułami wspólnotowymi dla miejsca przeznaczenia i którym towarzyszy do ostatecznego odbiorcy świadectwo zdrowia, świadectwo zdrowia zwierząt lub jakiegokolwiek inny dokument przewidziany we wspólnotowych przepisach weterynaryjnych.

Zakłady pochodzenia zapewniają, poprzez stały nadzór własny, że produkty odpowiadają wymaganiom akapitu pierwszego.

Z zastrzeżeniem obowiązków kontrolnych powierzonych urzędowemu lekarzowi weterynarii zgodnie z legislacją wspólnotową właściwa władza przeprowadza regularne kontrole w zakładach, aby mieć pewność, że produkty przeznaczone do handlu spełniają wymagania

wspólnotowe lub, w przypadkach określonych w ust. 3 niniejszego artykułu i w art. 14, spełniają wymagania Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

Jeżeli istnieją podstawy uzasadniające podejrzenie niespełniania wymogów, właściwa władza przeprowadza niezbędne kontrole i jeżeli podejrzenia zostaną potwierdzone, stosują właściwe środki, włącznie z możliwością wycofania zatwierdzenia.

2. Jeżeli operacje transportowe wiążą się z kilkoma miejscami przeznaczenia, produkty muszą być pogrupowane na tyle partii, ile jest miejsc przeznaczenia. Każdej partii produktów musi towarzyszyć wymienione wyżej świadectwo lub dokument.

Jeżeli produkty określone w art. 1 są przeznaczone do wywozu do państwa trzeciego, operacja transportowa musi pozostawać pod dozorem celnym aż do miejsca wyjścia z terytorium Wspólnoty.

3. Państwa Członkowskie, które dokonują fakultatywnego przywozu z niektórych państw trzecich, powiadamiają Komisję i inne Państwa Członkowskie o istnieniu takiego przywozu.

Jeżeli na terytorium Wspólnoty przywożone są produkty przez Państwo Członkowskie, inne niż te wyżej określone, dane Państwo Członkowskie przeprowadza kontrolę dokumentów dotyczących ich pochodzenia i przeznaczenia zgodnie z art. 6 ust. 1.

Państwa Członkowskie przeznaczenia powinny zakazać dalszego wysyłania produktów, o których mowa, z ich terytorium chyba, że są przeznaczone dla innego Państwa Członkowskiego stosującego tę samą opcję.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wysyłające przedsięwzięją niezbędne środki w celu zapewnienia, że podmioty gospodarcze działają zgodnie z wymogami weterynaryjnymi na wszystkich etapach produkcji, przechowywania, wprowadzania do obrotu i przewozu produktów określonych w art. 1. Szczególnie zapewniają, że:

- produkty otrzymane zgodnie z dyrektywami określonymi w załączniku A są poddawane kontroli w ten sam sposób, z weterynaryjnego punktu widzenia w przypadku, gdy są przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego lub na rynek krajowy,
- produkty objęte załącznikiem B nie są wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeżeli nie można ich wprowadzić do obrotu na ich własnym terytorium z przyczyn uzasadnionych art. 36 Traktatu.

2. Państwa Członkowskie wysyłające przedsięwzięją właściwe administracyjne, prawne lub karne środki w celu zastosowania sankcji za wszelkie naruszenia przepisów weterynaryjnych przez osoby fizyczne lub prawne, jeżeli stwierdzono, że reguły wspólnotowe zostały naruszone, szczególnie, jeżeli stwierdzono, że sporządzone świadectwa lub dokumenty nie odpowiadają stanowi faktycznemu produktów lub, że na produktach przystawiono pieczęcie zdrowia publicznego, które nie odpowiadają tym regułom.

ROZDZIAŁ II

Kontrole w miejscu przeznaczenia

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie przeznaczenia stosują następujące środki:
 - a) Właściwe organy mogą sprawdzić w miejscu przeznaczenia towarów, poprzez wrywkowe, niedyskryminacyjne kontrole weterynaryjne, czy są spełniane wymogi art. 3; jednocześnie mogą pobrać próbki do badania.

Ponadto, jeżeli właściwy organ Państwa Członkowskiego tranzytu lub Państwa Członkowskiego przeznaczenia ma informację pozwalającą domniemywać naruszenie, kontrole mogą być przeprowadzane podczas przewozu towarów przez jego terytorium, włącznie z kontrolą zgodności w odniesieniu do środków transportu;

- b) jeżeli produkty określone w art. 1 pochodzące z innego Państwa Członkowskiego są przeznaczone:
 - dla zakładu, za który odpowiedzialność ponosi urzędowy lekarz weterynarii, ten ostatni musi zapewnić, że do tego zakładu dopuszczono tylko produkty spełniające wymagania art. 3 ust. 1 dotyczące znakowania i dokumentów towarzyszących, lub, w przypadku produktów określonych w załączniku B, takie produkty, którym towarzyszą dokumenty wymagane przez przepisy państwa przeznaczenia,
 - dla zatwierdzonego pośrednika, który rozdziela partie towarów lub dla wielobranżowego przedsiębiorstwa handlowego, lub dla przedsiębiorstwa, które nie podlega stałemu nadzorowi, te powyższe muszą sprawdzić przed podzieleniem partii lub wprowadzeniem jej do obrotu, czy są znaki, świadectwa lub dokumenty określone w tiret pierwsze i powiadomić właściwy organ o wszelkich nieprawidłowościach lub odchyleniach,
 - dla innych odbiorców, w szczególności w przypadku częściowego rozładowania partii towaru podczas przewozu, partii tej musi towarzyszyć, zgodnie z art. 3 ust. 1, oryginał świadectwa określony w tiret pierwsze.

Gwarancje, które muszą być dostarczone przez odbiorców określonych w tiret drugie i trzecie, określa się w umowie z właściwym organem podpisywanej podczas uprzedniej rejestracji przewidzianej w ust. 3. Właściwy organ przeprowadza kontrole wrywkowe w celu sprawdzenia zgodności z tymi gwarancjami.

2. Z zastrzeżeniem przepisów art. 4 w przypadku, gdy normy wspólnotowe przewidziane w regulach wspólnotowych nie zostały ustalone oraz w przypadku przewidzianym w art. 14, Państwo Członkowskie przeznaczenia może wymagać, w poszanowaniu postanowień ogólnych Traktatu, stosowania przez zakłady pochodzenia obowiązujących norm zgodnie z przepisami krajowymi danego Państwa Członkowskiego. Państwo Członkowskie pochodzenia zapewnia, że produkty, których to dotyczy, są zgodne z tymi wymaganiami.

3. Podmioty, które otrzymują dostawy produktów z innego Państwa Członkowskiego lub, które całkowicie rozdzielają partię takich produktów:

- a) podlegają, jeżeli zażąda tego właściwy organ, uprzedniej rejestracji;
- b) prowadzą rejestr, w którym zapisywane są takie dostawy;
- c) muszą, jeżeli zażąda tego właściwa władza, zawiadamić o przywozie produktów z innego Państwa Członkowskiego w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia kontroli określonych w ust. 1;
- d) zachowują przez okres przynajmniej sześciu miesięcy, określony przez właściwą władzę, świadectwo zdrowia lub dokumenty określone w art. 3 w celu przedstawienia ich właściwej władzy, gdyby tego zażądał.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

5. Rada, stanowiąc na podstawie sprawozdania Komisji wraz z propozycjami zmian, w ciągu trzech lat od czasu wykonania niniejszej dyrektywy dokonuje ponownego przeglądu niniejszego artykułu.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że podczas kontroli przeprowadzanych w miejscach, do których produkty z państw trzecich mogą być przywożone na terytorium Wspólnoty, takich jak porty, lotniska i przejścia graniczne z państwami trzecimi, stosowane są następujące środki:

- a) kontrola dokumentacji dotyczącej pochodzenia produktów;
- b) jeżeli produkty przywożone są z państw trzecich, produkty te należy wysłać pod dozorem celnym do punktów kontroli w celu przeprowadzenia kontroli weterynaryjnej.

Produkty określone w załączniku A nie mogą przejść przez odprawę celną, jeżeli kontrole wykazą, że nie odpowiadają one regułom wspólnotowym.

Produkty określone w załączniku B oraz te, które są przedmiotem przywozu fakultatywnego zgodnie z art. 3 ust. 3, które po sprowadzeniu na terytorium Wspólnoty mają być wysłane do innego Państwa Członkowskiego, muszą:

- albo być poddane kontroli weterynaryjnej w celu stwierdzenia ich zgodności z przepisami Państwa Członkowskiego przeznaczenia,
 - albo, tylko po wzrokowej kontroli w celu stwierdzenia zgodności między dokumentami i produktami, być wysłane pod dozorem celnym do miejsca przeznaczenia, gdzie należy przeprowadzić kontrolę weterynaryjną;
- c) produkty pochodzenia wspólnotowego podlegają przepisom dotyczącym kontroli

ustanowionym w art. 5.

2. Jednakże od dnia 1 stycznia 1993 r., na zasadzie odstępstwa od ust. 1, wszystkie produkty przewożone regularnymi bezpośrednimi środkami transportu łączącymi dwa punkty geograficzne Wspólnoty podlegają przepisom inspekcji ustanowionym w art. 5.

Artykuł 7

1. Jeżeli podczas kontroli przeprowadzanej w miejscu docelowym przesyłki lub podczas przewozu właściwe władze Państwa Członkowskiego stwierdzą:

- a) obecność czynników odpowiedzialnych za chorobę wymienioną w dyrektywie 82/894/EWG⁴, ostatnio zmienionej decyzją Komisji 89/162/EWG⁵, chorobę odzwierzęcą lub inną chorobę, lub jakkolwiek inny czynnik, który może stanowić poważne zagrożenie dla zwierząt lub ludzi lub że dane produkty pochodzą z terenów na których panuje choroba epizootyczna, zarządzają one, z wyjątkiem aspektów zdrowia zwierząt w przypadku produktów poddawanych jednej z obróbek określonych w art. 4 dyrektywy 80/215/EWG⁶, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/660/EWG⁷, zniszczenie tej partii lub wykorzystanie w inny sposób ustanowiony w regulach wspólnotowych.

Koszty związane ze zniszczeniem partii towaru ponosi nadawca lub jego przedstawiciel.

Właściwe organy Państwa Członkowskiego przeznaczenia niezwłocznie powiadamiają teleksem właściwe władze innych Państw Członkowskich i Komisję o wynikach kontroli i o podjętych decyzjach oraz powodach takich decyzji.

Dopuszcza się stosowanie środków ochronnych przewidzianych w art. 9.

Ponadto, na żądanie Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, w celu działania w sytuacji nieprzewidzianej w legislacji wspólnotowej, Komisja może przyjąć jakiegokolwiek środki konieczne do przyjęcia uzgodnionego działania przez Państwa Członkowskie;

- b) że towary nie spełniają warunków przewidzianych w dyrektywach Wspólnoty lub w przypadku braku decyzji w sprawie norm wspólnotowych przewidzianych przez te dyrektywy, przez normy krajowe, mogą one, pod warunkiem że względy zdrowotne i zdrowia zwierząt na to pozwalają, dać odbiorcy lub jego przedstawicielowi wybór między:

- zniszczeniem towarów, lub
- wykorzystaniem towarów do innych celów, włącznie ze zwrotem ich z upoważnienia właściwych organów do państwa zakładu, z którego pochodzą.

⁴ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1987, str. 58.

⁵ Dz.U. nr L 61 z 4.03.1989, str. 48.

⁶ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4.

⁷ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 35.

Jednakże, jeżeli w świadectwie lub dokumentach stwierdzono nieprawidłowości, nadawca musi otrzymać okres oczekiwania przed odwołaniem się do tej ostatniej możliwości.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, Komisja opracowuje wykaz czynników i chorób określonych w ust. 1 oraz szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 8

1. W przypadkach przewidzianych w art. 7 właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia bezzwłocznie kontaktuje się z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego wysyłającego. Te ostatnie organy stosują wszelkie niezbędne środki i zawiadamiają właściwą władzę pierwszego Państwa Członkowskiego o rodzaju przeprowadzonych kontroli i podjętych decyzjach oraz o ich uzasadnieniu.

Jeżeli władza pierwszego Państwa Członkowskiego obawia się, że takie środki są niewłaściwe, właściwe władze obydwu Państw Członkowskich wspólnie poszukają sposobów poprawy sytuacji; jeżeli będzie to właściwe, może dojść do inspekcji na miejscu.

W przypadku, gdy kontrole przewidziane w art. 7 wykażą powtarzające się nieprawidłowości, właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia powiadamia Komisję i departamenty weterynaryjne innych Państw Członkowskich.

Komisja, na żądanie właściwej władzy Państwa Członkowskiego przeznaczenia lub z własnej inicjatywy, uwzględniając rodzaj stwierdzonego naruszenia, może:

- wysłać misję inspekcyjną do danego zakładu, lub
- poinstruować urzędowego lekarza weterynarii, którego nazwisko znajduje się na liście przygotowanej przez Komisję na wniosek Państw Członkowskich i którego zaakceptują różne zainteresowane strony, aby sprawdził stan faktyczny w danym zakładzie,
- zażądać od właściwej władzy zintensyfikowania pobieranie próbek produktów z danego przedsiębiorstwa.

Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wynikach kontroli.

W przypadku zastosowania tych środków w celu usunięcia powtarzających się nieprawidłowości w zakładzie, Komisja obciąża zakład wszystkimi kosztami poniesionymi w związku ze stosowaniem przepisów przewidzianych w powyższe tiret.

Do czasu zebrania informacji przez Komisję, Państwo Członkowskie wysyłające powinno na żądanie Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia wzmocnić kontrole produktów pochodzących z zakładu i jeżeli istnieją poważne przyczyny uzasadnione względami zdrowotnymi zwierząt lub ludzi, wycofać zatwierdzenie.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może ze swojej strony zaostrzyć kontrole produktów pochodzących z tego samego przedsiębiorstwa.

Na żądanie jednego z dwóch zainteresowanych Państw Członkowskich – jeżeli nieprawidłowości zostały potwierdzone przez opinię biegłego - Komisja musi, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, zastosować właściwe środki, które mogą zmierzać do upoważnienia Państw Członkowskich do tymczasowego zakazu sprowadzania na ich terytoria produktów pochodzących z tego zakładu. Środki te należy potwierdzić lub jak najszybciej ponownie zbadać zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

Ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

2. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na istniejące, na mocy obowiązujących ustawodawstw w Państwach Członkowskich, prawo odwoływania się od decyzji właściwych władz.

Decyzje podjęte przez właściwy organ Państwa Członkowskiego przeznaczenia i przyczyny tych decyzji należy podać nadawcy lub jego przedstawicielowi oraz właściwej władzy Państwa Członkowskiego wysyłającego.

Jeżeli nadawca lub jego przedstawiciel zażądamy tego, należy im przekazać na piśmie wspomniane decyzje i oraz ich uzasadnienie wraz z pouczeniem o prawie odwołania się, przysługującego mu na mocy prawa obowiązującego w Państwie Członkowskim przeznaczenia oraz stosowanej procedury i terminów.

Jednakże w razie sporu i z zastrzeżeniem wymienionego wyżej prawa odwołania się, dwie zainteresowane strony mogą, jeżeli to uzgodnią, w okresie nie dłuższym niż jeden miesiąc, poddać spór ocenie eksperta, którego nazwisko znajduje się na liście ekspertów Wspólnoty sporządzonej przez Komisję. Koszty konsultacji z ekspertem ponosi Wspólnota.

Ekspert wydaje opinię w okresie nie dłuższym niż 72 godziny. Strony podporządkowują się opinii eksperta, w poszanowaniu wspólnotowych przepisów weterynaryjnych.

3. Koszty zwrotu przesyłki, ich przechowywania lub przeznaczenia ich do innego użytku, albo zniszczenia ponosi odbiorca.

ROZDZIAŁ III

Przepisy wspólne

Artykuł 9

1. Każde Państwo Członkowskie niezwłocznie powiadamia inne Państwa Członkowskie i Komisję o wszelkich epidemiach na swoim terytorium innych niż epidemie chorób określonych w dyrektywie 82/894/EWG, o zoonozach, chorobach lub innych czynnikach mogących stanowić poważne zagrożenie dla zwierząt lub dla zdrowia ludzkiego.

Państwo Członkowskie pochodzenia niezwłocznie wprowadza środki kontroli lub zapobiegawcze przewidziane w regulach wspólnotowych, w szczególności określenie stref buforowych przewidzianych w tych regulach lub przyjmuje inne środki, które uzna za właściwe.

Państwo Członkowskie przeznaczenia lub tranzytu, które podczas kontroli określonej w art. 5, stwierdziło istnienie jednej z chorób lub czynników określonych w akapicie pierwszym, może, w razie konieczności, zastosować środki zapobiegawcze przewidziane w regulach wspólnotowych.

Do czasu przyjęcia środków zgodnie z ust. 4, Państwo Członkowskie przeznaczenia może ze względu na poważne przyczyny zdrowotne ludzi i zwierząt zastosować tymczasowe rozwiązania ochronne w odniesieniu do zakładów lub w przypadku choroby epizootycznej w odniesieniu do obszaru ochronnego przewidzianego w zasadach wspólnotowych.

O środkach zastosowanych przez Państwa Członkowskie należy bezzwłocznie powiadomić Komisję i inne Państwa Członkowskie.

2. Na żądanie Państwa Członkowskiego określonego w ust. 1 akapit pierwszy lub z inicjatywy Komisji, jeden lub więcej przedstawicieli Komisji może natychmiast udać się na miejsce w celu sprawdzenia, we współpracy z właściwymi organami, jakie środki zastosowano, i wydania opinii na temat tych środków.

3. Jeżeli Komisji nie poinformowano o zastosowanych środkach lub, jeżeli Komisja uzna zastosowane środki za niewystarczające, może ona we współpracy z zainteresowanym Państwem Członkowskim i do czasu posiedzenia Stałego Komitetu Weterynaryjnego, zastosować tymczasowe środki ochronne odnośnie do produktów pochodzących z regionu dotkniętego chorobą epizootyczną lub z danego zakładu. Środki te należy jak najszybciej przedłożyć Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu w celu zatwierdzenia, zmiany lub odwołania zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

4. W każdym przypadku, Komisja przy najbliższej okazji dokonuje przeglądu sytuacji w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego. Komisja przyjmuje niezbędne środki w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 oraz jeżeli wymaga tego sytuacja w odniesieniu do produktów pochodzących z tych produktów lub z nich wytworzonych, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 Komisja monitoruje sytuację i, stosując tę samą procedurę, zmienia lub unieważnia podjętą decyzję w zależności od rozwoju sytuacji.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności wykaz zoonoz lub czynników, które mogą stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

Artykuł 10

Każde Państwo Członkowskie i Komisja wyznaczają departament weterynaryjny lub departamenty weterynaryjne odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych i za współpracę z departamentami kontroli innych Państw Członkowskich.

Artykuł 11

Państwa Członkowskie również zapewniają, że urzędnicy ich departamentów weterynaryjnych, jeżeli będzie to stosowne we współpracy z urzędnikami innych departamentów w tym celu upoważnionych, mogą w szczególności:

- przeprowadzać inspekcje lokali, biur, laboratoriów, instalacji, środków transportu, zakładów i urządzeń, środków służących do utrzymania czystości i konserwacji, procedur stosowanych przy produkcji i przetwarzaniu produktów oraz znakowania i etykietowania, oraz prezentowania tych produktów;
- przeprowadzać kontrole, aby stwierdzić, czy pracownicy spełniają wymagania ustanowione w tekstach określonych w załączniku A;
- pobierać próbki produktów, które są posiadane w celu magazynowania, wprowadzania do obrotu lub przewozu;
- sprawdzać dokumentację lub nośniki informatyczne istotne dla kontroli prowadzonych w wyniku środków stosowanych na podstawie art. 3 ust. 1.

W tym celu kontrolowane przedsiębiorstwa muszą zapewnić im współpracę niezbędną do wykonywania ich obowiązków.

Artykuł 12

1. W dyrektywie 64/433/EWG⁸, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/657/EWG⁹, skreśla się art. 8 ust. 3 i art. 10-11.
2. W dyrektywie 71/118/EWG¹⁰, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/657/EWG, skreśla się art. 5 ust. 3 i 4 oraz art. 9-11.
3. W dyrektywie 74/461/EWG¹¹, ostatnio zmienionej dyrektywą 87/489/EWG¹² wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) skreśla się art. 5 ust. 2-5 oraz art. 6 i 8;
 - (ii) w art. 8a odniesienie do art. 8 zastępuje się odniesieniem do art. 9 dyrektywy 89/662/EWG.
4. W dyrektywie 77/99/EWG¹³, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/227/EWG¹⁴, skreśla się art. 7 ust. 3 oraz art. 12 i 16.
5. W dyrektywie 80/215/EWG wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) skreśla się art. 5 ust. 2-5 oraz art. 6 i 7;
 - (ii) w art. 7a odniesienie do art. 7 zastępuje się odniesieniem do art. 9 dyrektywy 89/662/EWG.

⁸ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁹ Dz.U. nr L 382 z 21.12.1988, str. 3.

¹⁰ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

¹¹ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972., str. 24.

¹² Dz.U. nr L 280 z 3.10.1987, str. 28.

¹³ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

¹⁴ Dz.U. nr L 93 z 6.04.1989, str. 25.

6. W dyrektywie 85/397/EWG¹⁵, ostatnio zmienionej rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85¹⁶, skreśla się art. 5 ust. 3 i 4 oraz art. 7, 8 i 12.
7. W dyrektywie 88/657/EWG skreśla się art. 10 ust. 1 i 3.
8. W dyrektywie 89/437/EWG¹⁷ skreśla się art. 8 i 9.
9. W załączniku B do dyrektywy 72/462/EWG¹⁸ w świadectwie dodaje się wyrazy: „Nazwa i adres pierwszego odbiorcy przesyłki”.

Artykuł 13

1. W dyrektywach 64/433/EWG i 71/118/EWG dodaje się art. 19 w brzmieniu:

„Artykuł 19

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG* dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

*Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

2. W dyrektywach 72/461/EWG i 80/215/EWG dodaje się art. 15 w brzmieniu:

„Artykuł 15

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG* dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

*Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

3. W dyrektywie 77/99/EWG dodaje się art. 24 w brzmieniu:

„Artykuł 24

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG* dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku

¹⁵ Dz.U. nr L 226 z 24.08.1985, str. 13.

¹⁶ Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 8.

¹⁷ Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87.

¹⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

* Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

4. W dyrektywach 85/397/EWG i 88/657/EWG dodaje się art. 18 w brzmieniu:

„Artykuł 18

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG* dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

* Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

5. W dyrektywie 88/437/EWG dodaje się art. 17 w brzmieniu:

„Artykuł 17

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG* dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

* Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

Artykuł 14

Do dnia 31 grudnia 1992 r. handel produktami wymienionymi na wykazie stanowiącym załącznik B podlega, do czasu przyjęcia reguł wspólnotowych, przepisom dotyczącym kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie, w szczególności przepisom ustanowionym w art. 5 ust. 2.

Państwa Członkowskie powiadomią przed datą ustanowioną w art. 19 o warunkach i procedurach obecnie stosowanych w handlu produktami określonymi w akapicie pierwszym.

Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, ustali do dnia 31 grudnia 1991 r. ostateczne regulacje stosowane w handlu produktami wymienionymi na wykazie stanowiącym załącznik. B.

Artykuł 15

W art. 9 dyrektywy 64/432/EWG¹⁹ dodaje się punkt w brzmieniu:

„2a. Jeden lub więcej przedstawicieli Komisji może, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z inicjatywy Komisji, udać się natychmiast na miejsce w celu sprawdzenia, we współpracy z właściwymi organami, jakie środki zastosowano, i wydania opinii na temat tych środków.”

Artykuł 16

1. Państwo Członkowskie przedkłada Komisji nie później niż trzy miesiące przed datą ustanowioną w art. 19 ust. 1 program ustalający krajowe środki, jakie należy zastosować, aby osiągnąć cel niniejszej dyrektywy, w szczególności częstotliwość kontroli.
2. Komisja zbada programy przekazane jej przez Państwa Członkowskie zgodnie z ust. 1.
3. Corocznie, począwszy od 1991 r., Komisja kieruje do Państw Członkowskich zalecenie dotyczące programu kontroli na następny rok; Stały Komitet Weterynaryjny wcześniej wyrazi swoją opinię na temat tego zalecenia. Zalecenie może podlegać późniejszym zmianom.

Artykuł 17

1. W przypadku, gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy bezzwłocznie powinny być przedstawiane przez przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanego dalej „Komitetem”) ustanowionemu decyzją 68/361/EWG²⁰.
2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy przedsięwziąć. Komitet wyrazi swoją opinię o projekcie w ciągu dwóch dni. Opinia wydawana jest większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Komitet podejmuje na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.
3. Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać przedsięwzięte.

Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli, po upływie okresu 15 dni od daty odwołania do Rady, Rada nie podjęła działań, Komisja przyjmie proponowane środki, o ile Rada nie sprzeciwi się przyjęciu tych środków stanowiąc zwykłą większością głosów.

Artykuł 18

¹⁹ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

²⁰ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

1. W przypadku, gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy bezzwłocznie powinny być przedstawiane przez Przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanego dalej „Komitetem”) ustanowionego decyzją 68/361/EWG.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy przedsięwziąć. Komitet wyrazi swoją opinię o projekcie w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego zależnie od pilności sprawy. Opinia wydawana jest większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Komitet podejmuje na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje rozpatrywane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać przedsięwzięte.

Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli, po upływie okresu trzech miesięcy od daty odwołania do Rady, Rada nie podjęła działań, Komisja przyjmuje proponowane środki i bezzwłocznie je stosuje, o ile Rada nie sprzeciwi się przyjęciu tych środków stanowiąc zwykłą większością głosów.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 19

1. Przed dniem 31 grudnia 1990 r. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów w sprawie wniosku Komisji dotyczącego kontroli weterynaryjnych w wewnątrzwspólnotowym handlu żywymi zwierzętami.

Przed datą określoną w akapicie pierwszym, Rada stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, podejmuje decyzje o przepisach i ogólnych zasadach mających zastosowanie do kontroli przywozu produktów z państw trzecich. W ten sam sposób należy przed tą datą ustalić punkty kontroli na zewnętrznych granicach oraz wymagania, którym muszą odpowiadać te punkty.

2. Przed dniem 31 grudnia 1992 r. Rada dokonuje przeglądu przepisów niniejszej dyrektywy na podstawie sprawozdania Komisji na temat zdobytych doświadczeń oraz stosownych wniosków w sprawie, których Rada podejmuje decyzje kwalifikowaną większością.

Artykuł 20

Do dnia 31 grudnia 1992 r., w celu umożliwienia stopniowego wprowadzania procedur kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie, Państwa Członkowskie mogą, na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 1:

- nadal dokonywać kontrole dokumentacji mięsa i produktów z niego pochodnych podczas transportu, aby zapewnić zgodność ze szczególnymi wymaganiami przewidzianymi w regułach wspólnotowych dotyczących pryszczycy i pomoru świń,
- prowadzić podczas transportu kontrole dokumentacji produktów przeznaczonych dla nich, przywożonych z państw trzecich.

Artykuł 21

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustali przed dniem 1 października 1992 r., jakie przepisy będą miały zastosowanie po wygaśnięciu przepisów przejściowych ustanowionych w art. 20.

Artykuł 22

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie ustalonym decyzją, którą należy uchwalić przed dniem 31 grudnia 1990 r. zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi, lecz nie później niż do dnia 31 grudnia 1991 r.

Jednakże Republika Grecka ma kolejny okres trwający jeden rok celem dostosowania się do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 23

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1989 r.

W imieniu Rady

H. NALLET

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

Przepisy weterynaryjne

- Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64), ostatnio zmieniona dyrektywą 88/657/EWG (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3),
- Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23), ostatnio zmieniona dyrektywą 88/657/EWG (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3),
- Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24), ostatnio zmieniona dyrektywą 87/489/EWG (Dz.U. nr L 280 z 3.10.1987, str. 28),
- Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85), ostatnio zmieniona dyrektywą 89/277/EWG (Dz.U. nr L 93 z 6.04.1989, str. 25),
- Dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4), ostatnio zmieniona dyrektywą 88/660/EWG (Dz. U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 35),
- Dyrektywa Rady 85/397/EWG z dnia 5 sierpnia 1985 r. w sprawie zdrowia i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na wewnątrzspółnotowy handel mlekiem poddanym obróbce termicznej (Dz.U. nr L 226 z 24.08.1985, str. 13), ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85 z 20.12.1985 (Dz.U. nr L z 31.12.1985, str. 8),
- Dyrektywa Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 r. ustanawiająca wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach mniejszych niż 100 gram oraz przetworów mięsnych (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3)²¹,
- Dyrektywa Rady 89/437EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów jajecznych (Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87)²¹.

²¹ Z dniem 1 stycznia 1992 r.

ZAŁĄCZNIK B

Produkty niepodlegające harmonizacji we Wspólnocie, lecz będące przedmiotem handlu, podczas którego zostaną poddane kontrolom przewidzianym w niniejszej dyrektywie

Produkty pochodzenia zwierzęcego objęte załącznikiem II do Traktatu:

- mięso królicze i dziczyzna,
- surowe mleko i przetwory mleczne,
- produkty akwakultury przeznaczone do spożycia przez ludzi,
- produkty rybołówstwa przeznaczone do spożycia przez ludzi,
- żywe małże dwupłatkowe przeznaczone do spożyci przez ludzi,
- produkty mięsne z królików i dziczyzny,
- krew,
- topiony tłuszcz zwierzęcy, skwarki i produkty uboczne topienia,
- miód,
- ślimaki przeznaczone do spożycia przez ludzi,
- żabie udka przeznaczone do spożycia przez ludzi.

DYREKTYWA RADY

z dnia 28 stycznia 1991 r.

dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury

(91/67/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno – Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

zwierzęta i produkty upraw wodnych znajdują się w wykazie w załączniku II do Traktatu;

hodowla i chów zwierząt w uprawach wodnych oraz wprowadzanie do obrotu zwierząt i produktów akwakultury stanowią źródło dochodów osób pracujących w sektorze rybołówstwa;

w celu zapewnienia warunków dla racjonalnego rozwoju tego sektora i zwiększenia jego produktywności, należy określić na szczeblu Wspólnoty warunki zdrowotne dla tego sektora;

w tym kontekście konieczne jest wspomaganie kształtowania się rynku wewnętrznego poprzez zapobieganie rozprzestrzenianiu się chorób zakaźnych;

sytuacja w zakresie zdrowotności zwierząt akwakultury nie jest jednakowa na całym terytorium Wspólnoty; w działaniach na obszarze poszczególnych części tego terytorium należy zatem uwzględnić koncepcję określenia odpowiednich stref;

należy określić też kryteria dla przyznawania, utrzymywania, zawieszania, przywracania i wycofywania zatwierdzeń dla takich obszarów;

należy też uwzględnić koncepcję gospodarstw korzystających ze szczególnego statusu, gdy chodzi o poziom zdrowotności zwierząt;

¹ Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 42.

² Dz.U. nr C 19 z 28.01.1991.

³ Dz.U. nr C 33 z 31.12.1990.

należy określić kryteria i procedury dla przyznawania, utrzymywania, zawieszania, przywracania i wycofywania zatwierdzeń dla takich gospodarstw;

konieczne jest określenie wymagań Wspólnoty dotyczących przywozu zwierząt i produktów akwakultury z państw trzecich; wymagania te muszą zapewniać stosowanie odpowiednich środków ochronnych;

należy ustanowić system inspekcyjny Wspólnoty w celu weryfikowania zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy;

należy podjąć badania naukowe tak, by móc w przyszłości uzupełnić przepisy ustanowione w niniejszej dyrektywie;

należy ustanowić przepisy odnośnie procedury wprowadzającej ścisłą i efektywną współpracę między Komisją i Państwami Członkowskimi w Stałym Komitecie Weterynaryjnym,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa warunki zdrowotne dla zwierząt obowiązujące przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury.

Stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy nie narusza przepisów Wspólnoty i przepisów krajowych dotyczących ochrony poszczególnych gatunków zwierząt.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „zwierzęta akwakultury” oznaczają żywe ryby, skorupiaki lub małże pochodzące z gospodarstw, w tym również te, które zostały pozyskane dla potrzeb gospodarstwa z ich naturalnego środowiska;
- 2) „produkt akwakultury” oznacza produkt wytworzony ze zwierząt akwakultury, przeznaczony zarówno do celów gospodarstwa, takich jak jaja i gamety, jak i do spożywania przez ludzi;
- 3) „ryby, skorupiaki lub małże” oznaczają każdą rybę, skorupiaka lub małża w każdym stadium jego rozwoju;
- 4) „gospodarstwo” oznacza każdy zakład lub, ogólnie, urządzenie o określonych geograficznie parametrach, w którym prowadzony jest chów zwierząt akwakultury lub, w którym są one trzymane z zamiarem wprowadzenia ich na rynek;
- 5) „zatwierdzone gospodarstwo” oznacza gospodarstwo spełniające, w konkretnych

warunkach, wymagania określone w załączniku C I, II lub III i zatwierdzone zgodnie z art. 6;

- 6) „zatwierdzona strefa” oznacza strefę spełniającą, w konkretnych warunkach, wymagania określone w załączniku II lub III załączniku B i zatwierdzoną zgodnie z art. 5;
- 7) „zatwierdzone laboratorium” oznacza laboratorium zlokalizowane na terytorium Państwa Członkowskiego, wyznaczone przez właściwe władze, na ich odpowiedzialność, do przeprowadzania testów diagnostycznych przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
- 8) „służby urzędowe” oznaczają służby weterynaryjne lub każde inne służby lub instancję odpowiedniego szczebla, wyznaczone przez właściwe władze Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego i odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
- 9) „inspekcja zdrowotna” oznacza wizytę ze strony służby lub służb urzędowych w celu przeprowadzenia kontroli zdrowotnej w gospodarstwie lub strefie;
- 10) „wprowadzanie do obrotu” oznacza przechowywanie lub wystawianie w celu sprzedaży, oferowanie do sprzedaży, sprzedawanie, dostarczanie, przekazywanie lub każda inną formę wprowadzania do obrotu na obszarze Wspólnoty, za wyjątkiem sprzedaży detalicznej.

ROZDZIAŁ 2

Wprowadzanie do obrotu Wspólnoty zwierząt i produktów akwakultury

Artykuł 3

1. Wprowadzanie do obrotu zwierząt akwakultury podlega następującym wymaganiom ogólnym:
 - a) w dniu ich załadowania nie mogą one wykazywać żadnych klinicznych oznak choroby;
 - b) nie mogą być one przeznaczone do zniszczenia lub uboju w ramach programu eliminowania chorób wymienionych w załączniku A;
 - c) nie mogą one pochodzić z gospodarstwa objętego zakazem z powodu choroby zwierzęcej i nie mogą pozostawać w kontakcie ze zwierzętami pochodzącymi z takich gospodarstw.
2. Produkty akwakultury wprowadzane do obrotu z przeznaczeniem na cele hodowlane (jaja i gamety) muszą pochodzić od zwierząt spełniających wymagania określone w ust. 1.
3. Produkty akwakultury wprowadzane do obrotu z przeznaczeniem do spożywania przez ludzi muszą pochodzić od zwierząt spełniających wymagania określone w ust. 1 lit. a).

Artykuł 4

Zwierzęta akwakultury muszą być wysyłane do miejsca przeznaczenia w najkrótszym możliwym terminie, przy zastosowaniu środków transportu, które zostały uprzednio oczyszczone i, jeżeli jest to konieczne, uprzednio zdezynfekowane środkiem dezynfekującym urzędowo dozwolonym Państwie Członkowskim, z którego następuje wysyłka.

Jeżeli do transportu na lądzie używana jest woda, pojazdy są skonstruowane w taki sposób, by z pojazdów tych podczas transportu woda nie mogła się wydobywać. Transport jest dokonywany w taki sposób, by w sposób skuteczny chronić zdrowie zwierząt, zwłaszcza poprzez wymianę wody. Wymiana wody musi przebiegać w miejscach spełniających wymagania załącznika D. Wykazy takich miejsc i zmiany w tym wykazie muszą być przez każde z Państw Członkowskich notyfikowane Komisji, która przekazuje te informacje pozostałym Państwom Członkowskim.

Artykuł 5

1. W celu uzyskania, w odniesieniu do jednej lub więcej chorób, określonych w załączniku A kolumna I, objętych wykazem I i II, statusu strefy zatwierdzonej, Państwa Członkowskie przedkładają Komisji:

- wszelkie stosowne potwierdzenia dotyczące warunków określonych, dla odpowiednich przypadków, w załącznik B w II B lub III B,
- krajowe przepisy zapewniające zgodność z warunkami określonymi, dla odpowiednich przypadków, w załączniku B w I C, II C lub III C.

2. Komisja analizuje informacje, określone w ust. 1. Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, na podstawie tych informacji zatwierdzać lub wznawiać zatwierdzenie stref.

Jeżeli, zgodnie z przepisami załącznika B zawartymi w I D 5, II D lub III D 5, zatwierdzenie strefy zostało wycofane przez służbę urzędową, Komisja unieważni swoją decyzję dotyczącą zatwierdzenia.

3. Komisja sporządzi wykaz stref zatwierdzonych. Będzie ona dokonywała zmian w tym wykazie, tak, by uwzględniać nowe zatwierdzenia lub ich wycofanie. Komisja przekazuje Państwom Członkowskim ten wykaz oraz informacje o wszelkich zmianach w nim dokonywanych.

Artykuł 6

1. W celu uzyskania, w odniesieniu do jednej lub więcej chorób, określone w załączniku A kolumna I, objętych wykazem I i II, statusu gospodarstwa zatwierdzonego zlokalizowanego w strefie niezatwierdzonej, Państwa Członkowskie przedkładają Komisji:

- wszelkie stosowne potwierdzenia dotyczące warunków określonych, dla odpowiednich przypadków, w załącznik C w I A, II A lub III A,
- krajowe przepisy zapewniające zgodność z warunkami określonymi, dla odpowiednich przypadków, w załącznik C w I B, II B lub III B.

2. Po otrzymaniu dokumentacji dotyczącej wniosku o zatwierdzenie gospodarstwa w strefie niezatwierdzonej, Komisji przysługuje miesiąc czasu na jej zbadanie. Badanie to jest prowadzone przy uwzględnieniu informacji wymienionych w ust. 1 i, tam, gdzie jest to właściwe, uzyskanych w wyniku inspekcji przeprowadzonych na miejscu zgodnie z przepisami określonymi w art. 17.

Jeżeli badanie to doprowadzi do wniosków pozytywnych, Komisja przekaze stosowną informację Państwu Członkowskim. Państwu Członkowskim przysługuje dwutygodniowy termin na zgłoszenie swoich uwag.

Po upływie tego okresu, jeżeli Państwa Członkowskie nie zgłosiły żadnych uwag lub, jeżeli uwagi Państw Członkowskich nie sprzeciwiają się wnioskowi Komisji, Komisja udzieli zatwierdzenia gospodarstwu i lub wznowi jego zatwierdzenie.

Jeżeli istnieją istotne różnice między wnioskami Komisji i uwagami Państw Członkowskich lub, jeżeli Komisja, po zbadaniu dokumentacji, uważa, że zatwierdzenie lub wznowienie zatwierdzenia nie może mieć miejsca, to Komisji przysługują dwa miesiące czasu na przekazanie sprawy Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu i uzyskanie jego opinii. W takim przypadku zatwierdzenie, lub wznowienie zatwierdzenia, nastąpi zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Jeżeli, zgodnie z przepisami zawartymi w załączniku C w I C, II C lub III C, zatwierdzenie przyznane gospodarstwu ulega wycofaniu przez służby urzędowe, Komisja wycofa przyznane przez siebie zatwierdzenie.

3. Komisja sporządzi wykaz zatwierdzonych gospodarstw. Będzie ona dokonywała zmian w tym wykazie, tak, by uwzględniać nowe zatwierdzenia lub ich wycofanie. Komisja przekazuje Państwu Członkowskim ten wykaz oraz informacje o wszelkich zmianach w nim dokonywanych.

Artykuł 7

1. Wprowadzanie do obrotu żywych ryb należących do gatunków podatnych, określone w kolumnie 2 wykazów I i II zawartych w załączniku A, lub ich jaj lub gamet, ma miejsce przy zapewnieniu następujących dodatkowych gwarancji:

- a) jeżeli mają one być wprowadzone do strefy zatwierdzonej, to musi im, zgodnie z art. 11, towarzyszyć dokument transportowy odpowiadający wzorowi określonemu w załączniku E rozdział 1 lub 2, potwierdzający, że pochodzą one z zatwierdzonej strefy lub zatwierdzonego gospodarstwa. Do czasu uzyskania wyników przeglądu przewidzianego w art. 28, dodatkowe gwarancje, jakie należy zapewnić dla wprowadzenia do strefy zatwierdzonej ryb pochodzących z zatwierdzonego gospodarstwa położonego poza strefą zatwierdzoną, zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26. Do czasu tej decyzji, będą miały zastosowanie przepisy krajowe, pod warunkiem ich zgodności z ogólnymi przepisami Traktatu.
- b) jeżeli mają one być one wprowadzone do gospodarstwa, które, mimo, że nie zlokalizowane w zatwierdzonej strefie, spełnia warunki określone w załącznik C I, to musi im, zgodnie z art. 11, towarzyszyć dokument transportowy odpowiadający

wzorowi określone w załączniku E rozdział 1 lub 2, potwierdzający, że pochodzą one ze strefy zatwierdzonej lub z gospodarstwa o takim statusie zdrowotności, jaki posiada gospodarstwo ich przeznaczenia.

2. Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, przyjąć lub wykreślić dodatkowe gwarancje, określone w ust. 1, w zależności od rozwoju sytuacji zdrowotnej panującej we Wspólnocie, w szczególności w celu uwzględnienia wyników stosowania środków dla zwalczania chorób, określone w kolumnie 1 wykazu I załącznik A.

Artykuł 8

1. Wprowadzanie do obrotu żywych małży, określone w kolumnie 2 wykazów I i II zawartych w załącznik A, ma miejsce przy spełnieniu następujących dodatkowych gwarancji:

- a) jeżeli mają być one przekazane do zatwierdzonej strefy przybrzeżnej, to musi im towarzyszyć dokument transportowy odpowiadający wzorowi określone w załączniku E rozdział 3 lub 4, potwierdzający, że pochodzą one z zatwierdzonej strefy przybrzeżnej lub z zatwierdzonego gospodarstwa położonego w niezatwierdzonej strefie przybrzeżnej, w zależności od konkretnego przypadku;
- b) jeżeli mają one być przekazane do gospodarstwa, które, mimo, że położone poza zatwierdzoną strefą przybrzeżną, spełnia warunki określone w C II załącznika C, to musi im, zgodnie z art. 11, towarzyszyć dokument transportowy odpowiadający wzorowi określone w załączniku E rozdział 3 lub 4, potwierdzający, że pochodzą one z zatwierdzonej strefy przybrzeżnej lub z gospodarstwa o takim samym statusie zdrowotności, jaki posiada gospodarstwo ich przeznaczenia.

2. Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, przyjąć lub wykreślić dodatkowe gwarancje, określone w ust. 1, w zależności od rozwoju sytuacji zdrowotnej panującej we Wspólnocie.

Artykuł 9

Wprowadzanie do obrotu w zatwierdzonej strefie zwierząt i produktów akwakultury przeznaczonych do spożywania przez ludzi, pochodzących ze strefy niezatwierdzonej, może mieć miejsce pod warunkiem spełnienia następujących wymagań:

1. Ryby podatne na choroby, określone w kolumnie 1 wykazów I i II zawartych w załącznik A, muszą być przed wysyłką poddane ubojowi i wypatroszone.

Jednakże, do czasu uzyskania wyników przeglądu przewidzianego w art. 28, spełnienie obowiązku patroszenia nie będzie wymagane, jeżeli ryby pochodzą z zatwierdzonego gospodarstwa położonego w niezatwierdzonej strefie. Wyjątki od tej zasady mogą być stosowane przy zachowaniu procedury przewidzianej w art. 26.

Do czasu podjęcia tej decyzji, będą nadal stosowane przepisy krajowe, pod warunkiem ich zgodności z ogólnymi przepisami Traktatu.

2. Żywe małże podatne na choroby, określone w kolumnie 1 wykazów I i II zawartych w załącznik A, muszą być dostarczane albo bezpośrednio do spożycia przez ludzi, albo

przemysłu produkcji konserw i nie są zwalniane do obrotu, jeżeli nie:

- pochodzą z zatwierdzonego gospodarstwa położonego w niezatwierdzonej strefie przybrzeżnej, lub
 - są czasowo zanurzone w stawie składowym lub w centrum oczyszczania specjalnie wyposażonym i zatwierdzonym dla tych celów przez właściwe władze oraz dysponującym specjalnym systemem oczyszczania i dezynfekcji pozostającej wody. Warunki dla takiego zatwierdzenia zostaną określone przez Komisję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.
3. Komisja podejmie, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16, i jeżeli jest to konieczne, stosowne środki dla zapewnienia jednolitego stosowania przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 10

1. Jeżeli Państwo Członkowskie przygotowuje, lub przygotowało, program mający w swoim wyniku umożliwić mu zapoczątkowanie procedury przewidzianej w art. 5 ust. 1 i w art. 6 ust. 1, przedłoży ono ten program Komisji podając szczegóły dotyczące zwłaszcza:

- strefy geograficznej i zainteresowanego gospodarstwa lub gospodarstw,
- działań, jakie zamierzają podjąć służby publiczne dla zapewnienia właściwego sposobu realizacji programu,
- procedury działania zatwierdzonych laboratoriów, ich liczby i lokalizacji,
- stopnia rozpowszechnienia choroby lub chorób wymienionych w kolumnie 1 wykazów I i II załącznik A,
- środków podejmowanych w celu zwalczania tych chorób, w przypadku ich wykrycia.

2. Komisja przeanalizuje programy przedkładane przez Państwa Członkowskie. Programy są zatwierdzane zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26. Po przyjęciu tych programów, wprowadzanie zwierząt i produktów akwakultury do stref lub gospodarstw objętych programami będzie podlegało przepisom zawartym w art. 7 i 8.

3. Programy przedkładane przez Państwa Członkowskie mogą być zmieniane lub uzupełniane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16. Zgodnie z tą samą procedurą Komisja może zatwierdzić zmianę lub uzupełnienia w programie już zatwierdzonym lub w odniesieniu do gwarancji przewidzianych w przepisach, określone w ust. 2.

Artykuł 11

1. Dokumenty transportowe, określone w art. 7 i 8, muszą być wystawiane przez służby urzędowe w miejscu pochodzenia, w ciągu 48 godzin poprzedzających załadunek, w języku lub językach urzędowych miejsca przeznaczenia. Muszą być one sporządzone na pojedynczym arkuszu papieru i być wystawione na pojedynczego odbiorcę. Są one ważne przez 10 dni.

2. Każda partia towaru obejmująca zwierzęta lub Produkty akwakultury musi być jasno zidentyfikowana w celu umożliwienia ustalenia gospodarstwa, z którego ona pochodzi, i dla zweryfikowania, tam gdzie jest to wskazane, związku między zwierzętami lub produktami z informacjami zawartymi w dokumencie transportowym. Informacja taka może figurować bezpośrednio na pojemniku, lub na etykiecie do niego potwierdzonej, albo w dokumencie transportowym

Artykuł 12

1. Jeżeli Państwo Członkowskie przygotowuje, lub przygotowało, dobrowolny lub obowiązkowy program kontroli dla jednej z chorób, określone w załączniku A wykaz III kolumna 1, przedłoży ono ten program Komisji, przedstawiając w nim zwłaszcza:

- stopień rozpowszechnienia choroby w Państwach Członkowskich,
- uzasadnienie dla programu, przy uwzględnieniu stopnia ważności choroby i korzyści wynikających z programu w stosunku do kosztów jego realizacji,
- obszar geograficzny, na którym program będzie realizowany,
- status, jaki ma być nadany gospodarstwom, i standardy, jakie muszą osiągnąć gospodarstwa w każdej kategorii, włącznie z procedurami testowania,
- przepisy regulujące wprowadzanie do gospodarstwa zwierząt o niższym statusie zdrowotnym,
- działania, jakie będą podejmowane, jeżeli gospodarstwo z jakiegokolwiek powodu utraci swój status,
- procedury monitorowania realizacji programu.

2. Komisja analizuje programy przedkładane przez Państwa Członkowskie. Programy te mogą być zatwierdzane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26. Dodatkowe gwarancje, o charakterze ogólnym lub szczegółowym, które mogą być wymagane dla wprowadzania zwierząt i produktów akwakultury do oficjalnie kontrolowanych stref lub gospodarstw, są określone zgodnie z tą samą procedurą.

3. Programy przedkładane przez Państwa Członkowskie mogą być zmieniane lub uzupełniane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26. Zgodnie z tą samą procedurą Komisja może zatwierdzać zmiany lub uzupełnienia w programach już zatwierdzonych lub w stosunku do gwarancji, które określono zgodnie z przepisami ust. 2.

Artykuł 13

1. Jeżeli Państwo Członkowskie uznaje, że jego terytorium, lub część jego terytorium jest wolna od chorób wymienionych w załączniku A wykaz III kolumna, przedkłada ono Komisji odpowiednie uzasadnienie w tym względzie, wskazując zwłaszcza na:

- nazwę choroby i historię jej wcześniejszego występowania w tym Państwie Członkowskim,
- wyniki testów sprawdzających, mające za podstawę ustalenia z przeprowadzonych, tam gdzie jest to właściwe, badań serologicznych, wirusologicznych, mikrobiologicznych lub patologicznych oraz fakt, że przypadki występowania tej choroby są obowiązkowo zgłaszane właściwym władzom,
- okres czasu, przez który prowadzone były czynności sprawdzające,
- rozwiązania w zakresie kontroli przyjęte dla weryfikacji, czy dany obszar nadal pozostaje wolny od choroby.

2. Komisja bada takie uzasadnienia. Dodatkowe gwarancje, o charakterze ogólnym lub szczegółowym, które mogą być wymagane dla wprowadzania zwierząt i produktów akwakultury na określone obszary lub do określonych gospodarstw, są ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

3. Zainteresowane Państwo Członkowskie powiadamia Komisję o wszelkich zmianach związanych ze szczegółami wymienionymi w ust. 1 i dotyczącymi choroby. Ustalone wymagania co do gwarancji, określone w ust. 2, mogą, w związku z treścią takiej informacji, mogą być zmieniane lub wycofane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 27.

Artykuł 14

1. Bez wpływu na wymagania dotyczące chorób, określone załączniku A wykaz III kolumna 1, ustanowionych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 i 13, wprowadzanie do obrotu żywych ryb hodowlanych (małży lub skorupiaków) nie należących do gatunków podatnych, określone w załączniku A wykazy I i II kolumna 2, jak również ich jaj i gamet, podlega następującym warunkom dodatkowym:

- a) jeżeli mają być one wprowadzane na obszar strefy zatwierdzonej, to musi im towarzyszyć, zgodnie z art. 11, dokument transportowy odpowiadający wzorowi, jaki zostanie wprowadzony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, potwierdzający, że pochodzą one ze strefy o takim samym statusie zdrowotności, z zatwierdzonego gospodarstwa położonego w strefie niezatwierdzonej lub z gospodarstwa, które może być położone w strefie niezatwierdzonej, pod warunkiem, że takie gospodarstwo nie obejmuje ryb, małży, ani skorupiaków należących do gatunków podatnych, określone w kolumnie 2 wykazów I i II załącznik A, i że nie jest ono połączone z ciekami wodnymi lub z wodami przybrzeżnymi albo ujściami rzek.

Jednakże, do czasu uzyskania wyników przeglądu przewidzianego w art. 28, Państwa Członkowskie mogą, przy zachowaniu procedury określonej w art. 26, zwrócić się o dopuszczenie wyjątków od przepisów poprzedniego akapitu, w szczególności w odniesieniu do zakazu wprowadzania na obszar strefy zatwierdzonej ryb, małży i skorupiaków, określone w niniejszym ustępie, pochodzących z zatwierdzonego gospodarstwa położonego w strefie niezatwierdzonej lub z gospodarstwa, które może być położone w strefie niezatwierdzonej, pod warunkiem, że takie gospodarstwo nie obejmuje ryb, małży i skorupiaków należących do gatunków podatnych, określone w załączniku A wykazy I i II kolumna 2, i że nie jest ono połączone z ciekami wodnymi

lub z wodami przybrzeżnymi albo z ujściami rzek. W celu zapewnienia jednolitego stosowania się do tych przepisów, zgodnie z tą samą procedurą zostaną określone stosowne warunki i środki. Do czasu podjęcia tej decyzji nadal będą miały zastosowanie przepisy krajowe, pod warunkiem, że są one zgodne z ogólnymi przepisami Traktatu.

- b) jeżeli mają być one wprowadzone do gospodarstwa, które, mimo że zlokalizowane w strefie niezatwierdzonej, spełnia warunki załącznika C, to musi im towarzyszyć, zgodnie z art. 11, dokument transportowy odpowiadający wzorowi, jaki zostanie wprowadzony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, potwierdzający, że pochodzą one ze strefy zatwierdzonej, z gospodarstwa o takim samym statusie zdrowotności lub z gospodarstwa, które może być położone w strefie niezatwierdzonej, pod warunkiem, że gospodarstwo takie nie obejmuje ryb, małży i skorupiaków należących do gatunków podatnych, określone w załączniku A wykazy I i II kolumna 2, i że nie jest ono połączone z ciekami wodnymi, lub z wodami przybrzeżnymi albo z ujściami rzek.

2. Bez wpływu na warunki odnośnie chorób, określone w kolumnie 1 wykazu III załącznik A, ustanowionych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 i 13, wprowadzanie do obrotu żyjących na swobodzie ryb, małży i skorupiaków, ich jaj lub gamet, podlega następującym warunkom dodatkowym:

- a) jeżeli mają być one wprowadzone do strefy zatwierdzonej, to musi im towarzyszyć, zgodnie z art. 11, dokument transportowy odpowiadający wzorowi, jaki zostanie wprowadzony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, potwierdzający, że pochodzą one ze strefy o tym samym statusie zdrowotności;
- b) jeżeli mają być one wprowadzone do gospodarstwa, które, mimo że położone w strefie niezatwierdzonej, spełnia warunki załącznik C, to musi im towarzyszyć, zgodnie z art. 11, dokument transportowy, odpowiadający wzorowi, jaki zostanie wprowadzony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, potwierdzający, że pochodzą one ze strefy zatwierdzonej.

Artykuł 15

Plany pobierania próbek i metody diagnostyczne stosowane do wykrywania i potwierdzania obecności chorób, określone załączniku A kolumna 1, są opracowywane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26. Takie plany pobierania próbek muszą uwzględniać obecność ryb, małży i skorupiaków żyjących na swobodzie.

Artykuł 16

1. Przepisy zawarte w dyrektywie Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r., dotyczące kontroli weterynaryjnej w handlu wewnątrz wspólnotowym w perspektywie realizacji rynku wewnętrznego⁴ w odniesieniu do produktów akwakultury przeznaczonych do spożywania przez ludzi i w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r., dotyczące kontroli weterynaryjnej i zootechnicznej prowadzonej w wewnątrz wspólnotowym handlu niektórymi

⁴ Dz.U. nr L 395 z 31.12.1989, str. 13.

żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie realizacji rynku wewnętrznego⁵ w stosunku do zwierząt i produktów akwakultury wprowadzanych na rynek, będą miały zastosowanie zwłaszcza w odniesieniu do organizacji działań i samych działań podejmowanych w następstwie inspekcji przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie będące krajem przeznaczenia towaru oraz do wprowadzanych środków zapobiegawczych.

2. W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w załączniku A dodaje się tiret w brzmieniu:

„- dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt i wprowadzania do obrotu zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1)”;

b) w załącznik B dodaje się tiret w brzmieniu:

„- produkty akwakultury przeznaczone do spożywania przez ludzi.”

3. W załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG dodaje się, co następuje:

„dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt i wprowadzania do obrotu zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1)”.

Artykuł 17

1. Eksperti weterynaryjni z ramienia Komisji mogą, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia jednolitego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, dokonywać inspekcji na miejscu wspólnie z właściwymi władzami. Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzana jest inspekcja, zapewnia ekspertom wszelką pomoc niezbędną dla wykonania przez nich swoich obowiązków. Komisja powiadamia Państwa Członkowskie o wynikach takich inspekcji.

2. Ogólne przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Zasady, jakich należy przestrzegać podczas inspekcji przewidzianych w niniejszym artykule zostaną określone zgodnie z tą samą procedurą.

ROZDZIAŁ 3

Przepisy regulujące przywóz z państw trzecich

Artykuł 18

Zwierzęta i produktu uprawy wodnej przywożone na obszar Wspólnoty muszą spełniać warunki określone w art. 19, 20 i 21.

⁵ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/539/EWG (Dz.U. nr L 303 z 31.10.1980, str. 6).

Artykuł 19

1. Zwierzęta i produkty akwakultury muszą pochodzić z państw trzecich lub ich części znajdujących się w wykazie opracowanym przez Komisję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26. Wykaz ten może być uzupełniany lub zmieniany zgodnie z tą samą procedurą.
2. Przy podejmowaniu decyzji, czy dany państwo trzecie lub jego część może być umieszczony w wykazie, o którym mowa w ust. 1, szczególną uwagę zwraca się na:
 - a) stan zdrowotności zwierząt akwakultury, ze zwróceniem szczególnej uwagi na choroby egzotyczne i sytuację zdrowotną środowiska w państwach trzecich, które mogą stwarzać zagrożenie dla zdrowia dla zwierząt hodowlanych w Państwach Członkowskich;
 - b) regularność i szybkość dostarczania informacji przez dane państwo, dotyczących obecności chorób zakaźnych u zwierząt akwakultury na jego terytorium, w szczególności chorób wymienionych w wykazie B Międzynarodowego Biura Epizootii;
 - c) zasady obowiązujące w państwie trzecim w zakresie zapobiegania i kontroli chorób zwierząt akwakultury;
 - d) strukturą służb urzędowych w państwach trzecich i zakres ich uprawnień;
 - e) organizację i stosowanie działań dla zapobiegania chorobom zakaźnym zwierząt akwakultury oraz ich kontrolowania;
 - f) gwarancje, jakie państwo trzecie może zapewnić, gdy chodzi o stosowanie przepisów zawartych w niniejszej dyrektywie.
3. Wykaz, określony w ust. 1 i wszelkie wprowadzane do niego zmiany zostaną opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 20

1. W przypadku każdego z państw trzecich, zwierzęta i Produkty akwakultury spełniają warunki zdrowotne ustalone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.
2. W zależności od sytuacji w zakresie zdrowotności zwierząt w danym kraju trzecim, warunki, określone w ust. 1, mogą obejmować w szczególności:
 - ograniczenia przywozowe w stosunku do części państwa trzeciego,
 - ograniczenia w stosunku do niektórych gatunków zwierząt, na każdym etapie ich rozwoju.
 - żądanie zastosowania określonych zabiegów w stosunku do produktu, takich jak dezynfekcja jaj,
 - określenie sposobu wykorzystania tych zwierząt lub produktów,

- środki, jakie należy stosować po dokonaniu przywozu, takie jak kwarantanna lub dezynfekcja jaj.

Artykuł 21

1. Zwierzętom i produktom uprawy wodnej towarzyszy świadectwo wystawione przez służby urzędowe państwa trzeciego dokonującego wywozu. Świadectwo to musi:
 - a) być wystawione w dniu załadunku partii towaru do wysyłki do Państwa Członkowskiego będącego krajem jego przeznaczenia;
 - b) jego oryginał musi towarzyszyć przesyłce;
 - c) potwierdzać, że zwierzęta akwakultury i niektóre produkty rybołówstwa spełniają wymogi niniejszej dyrektywy oraz te, które zostały określone zgodnie z jej przepisami w stosunku do przywozu z danego państwa trzeciego;
 - d) być ważny przez 10 dni;
 - e) zawierać się na jednym arkuszu papieru;
 - f) być wystawiony na pojedynczego odbiorcę.
2. Świadectwo, określone w ust. 1, musi odpowiadać wzorowi wprowadzonemu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Artykuł 22

Dla sprawdzenia, czy przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności jej art. 19 i 20, są stosowane w praktyce, eksperci Państw Członkowskich i Komisji przeprowadzają inspekcje na miejscu.

Eksperti z Państw Członkowskich, którym powierza się zadanie przeprowadzania takich inspekcji, są wyznaczani przez Komisję działającą w tym zakresie na wniosek ze strony Państw Członkowskich.

Inspekcje te są przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która ponosi powstałe w związku z nimi koszty.

Częstotliwość i procedura przeprowadzania takich inspekcji zostaną ustalone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Artykuł 23

1. W kwestii ogólnych przepisów i zasad mających zastosowanie podczas przeprowadzania inspekcji produktów akwakultury przywożonych z państw trzecich mają zastosowanie przepisy dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r., określające zasady organizacyjne dotyczące organizacji kontroli weterynaryjnej produktów przybywających na obszar Wspólnoty z państw trzecich⁶.

⁶ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

2. W kwestii ogólnych przepisów i zasad stosowanych podczas inspekcji żywych zwierząt akwakultury przywożonych z państw trzecich mają zastosowanie przepisy art. 7 dyrektywy 90/425/EWG.

Artykuł 24

Jeżeli jest to uzasadnione pojawieniem lub szerzeniem się w kraju trzecim wśród zwierząt akwakultury choroby zakaźnej mogącej zagrozić zdrowiu zwierząt hodowanych w Państwie Członkowskim lub jakimkolwiek innymi względami zdrowotnymi, mają zastosowanie przepisy, procedury i środki określone w art. 17 dyrektywy 90/425/EWG.

ROZDZIAŁ 4

Przepisy końcowe

Artykuł 25

Zmiany w załącznikach C i E mogą być wprowadzane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Zmiany w załącznikach A, B i C mogą być wprowadzane tylko na wniosek Komisji przez Radę uchwalającą kwalifikowaną większością głosów, w szczególności ze względu na potrzebę przystosowania ich przepisów do osiągnięć postępu technologicznego

Artykuł 26

1. Jeżeli zachodzi konieczność zastosowania procedury określonej w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przekazuje sprawę Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu utworzonemu na mocy decyzji 68/361/EWG⁷, zwanego dalej „Komitetem”, z inicjatywy własnej lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. a) Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt działań proponowanych do podjęcia. Komitet dostarcza swoją opinię w sprawie projektu w terminie, który przewodniczący może określić stosownie do stopnia pilności sprawy. Opinia jest przyjmowana większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu, w przypadku decyzji, które Rada ma przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są wazone w sposób ustalony w tym artykule. Przewodniczący nie głosuje.

Komisja przyjmuje przewidziane działania, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

b) Jeżeli przewidziane działania nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli nie została dostarczona żadna opinia, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek dotyczący działań, jakie należy podjąć. Rada uchwała kwalifikowaną większością głosów.

⁷ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

Jeżeli, po upływie okresu trzech miesięcy od daty przekazania sprawy Radzie, nie podjęła ona żadnej rezolucji, Komisja przyjmuje proponowane działania, chyba, że Rada zdecydowała przeciwko nim zwykłą większością głosów.

Artykuł 27

1. Jeżeli zachodzi konieczność zastosowania procedury określonej w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przekazuje sprawę Komitetowi, z inicjatywy własnej, albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego

2. a) Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt działań proponowanych do podjęcia. Komitet dostarcza swoją opinię w sprawie projektu w ciągu dwóch dni. Opinia jest przyjmowana większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu, w przypadku decyzji, które Rada ma przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są wazone w sposób ustalony w tym artykule. Przewodniczący nie głosuje.

Komisja przyjmie przewidywane działania, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

b) Jeżeli przewidziane działania nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli nie została dostarczona żadna opinia, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek dotyczący działań, jakie należy podjąć. Rada uchwała kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli, po upływie okresu 15 dni od daty przekazania sprawy Radzie, nie podjęła ona żadnej uchwały, Komisja przyjmuje proponowane działania, chyba, że Rada zdecydowała przeciwko nim zwykłą większością głosów.

Artykuł 28

Do dnia 1 lipca 1992 r. w stosunku do wykazu chorób, zawartym w załączniku A, i do dnia 1 stycznia 1997 r., w stosunku do kwestii statusu zdrowotnego gospodarstw położonych w strefach nie zatwierdzonych, Rada, na podstawie raportu Komisji na temat zdobytych doświadczeń, przygotowanego w ślad za opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego, i wszelkich towarzyszących temu raportowi wniosków co, do których będzie ona decydowała kwalifikowaną większością głosów, dokona przeglądu przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności tych spośród nich, które dotyczą handlu żywymi rybami pochodzącymi z zatwierdzonych gospodarstw położonych w nie zatwierdzonych strefach.

Artykuł 29

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1993 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję

2. Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 30

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 stycznia 1991 r.

W imieniu Rady

J.-C. JUNCKER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK A

WYKAZ CHORÓB I GATUNKÓW PODATNYCH NA TE CHOROBY

1 Choroba	2 Gatunek wrażliwy
<p>WYKAZ I</p> <p>Ryby</p> <p>IHN (zakaźna martwica systemu wytwarzania krwi)</p>	<p><i>Salmo gairdneri</i> <i>Orcorhynchus nerka</i> <i>Orcorhynchus tshawytscha</i> <i>Oncorhynchus rhodurus</i> <i>Salmo salar</i></p>
<p>WYKAZ II</p> <p>Ryby</p> <p>VHS (wirusowa posocznica krwotoczna)</p> <p>Malże</p> <p><i>Bonomia ostreae</i> <i>Marteilia</i> sp.</p> <p><i>Haplosporidium</i> sp.</p> <p><i>Perkinsus</i> sp.</p>	<p><i>Salmo gairdneri</i> <i>Salmo trutta</i> <i>Salmo salar</i> <i>Thymallus thymallus</i> <i>Coregonus</i> spp. <i>Esox lucius</i> (fry)</p> <p><i>Ostrea edulis</i> <i>Ostrea edulis</i></p> <p><i>Ostrea edulis</i></p> <p><i>Ruditapes decussatu</i></p>
<p>WYKAZ III</p> <p>Ryby</p> <p>IPN (zakaźna martwica trzustki)</p> <p>SVC (wiosenne wirusowe zapalenie krwi karpia)</p>	<p><i>Salmo gairdneri</i> <i>Salmo trutta</i> <i>Salvelinus fontinalis</i> <i>Oncorhynchus</i> (dwa gatunki)</p> <p><i>Cyprinus carpio</i> <i>Ctenopharyngodon idella</i> <i>Hypophthalmichthys</i> sp.</p>

1	2
Choroba	Gatunek wrażliwy
BKD (zakaźne zapalenie nerek)	Wszystkie łososiowate, a zwłaszcza <i>Oncorhynchus</i>
Wrzodujące zapalenie skóry łososia atlantyckiego	<i>Salmo salar</i> i wszystkie inne łososiowate
ERM (schorzenie jelit z zaczerwienieniem pyska)	Łososiowate, <i>Anguilla anguilla</i> , <i>Psetta maxima</i> (turbot) <i>Notropis atherinoides</i> (strzebla na przynętę)
Girodaktyloza	<i>Salmo salar</i>
Myksobolia	<i>Salmo gairdneri</i> <i>Salmo trutta</i> <i>Salmo salar</i> <i>Salvelinus fintinalis</i>
Skorupiaki	
Aftanomykoza <i>Astacus</i> sp. (plaga raków)	<i>Astacus</i> sp. <i>Austropotamobius pallipes</i> <i>Procambarus clarkii</i>

ZAŁĄCZNIK B

STREFY ZATWIERDZONE

I. Kontynentalne strefy dla ryb (załącznik A wykaz I i II kolumna 2)

A. Definicja stref kontynentalnych

Strefa kontynentalna składa się z:

- części terytorium obejmującego całą powierzchnię spływu od źródła cieków wodnych do ujścia, lub więcej niż jedną powierzchnię spływu, na której ryby są hodowane, przetrzymywane lub poławiane, lub
- części powierzchni spływu od źródeł cieków wodnych do naturalnej lub sztucznie utworzonej przegrody, zapobiegającej migracji ryb od ujścia do tej przegrody.

Wielkość i geograficzna lokalizacja strefy kontynentalnej musi być taka, aby można było zminimalizować możliwości rekontaminacji np. poprzez migrację ryb. Może to oznaczać potrzebę ustanowienia strefy buforowej, w której działa program monitoringu bez nadania tej strefie statusu strefy zatwierdzonej.

B. Udzielanie zatwierdzenia

W celu uzyskania statusu strefy zatwierdzonej, strefa kontynentalna musi spełniać następujące wymagania:

1. Wszystkie ryby są wolne przez okres co najmniej czterech lat od jakichkolwiek klinicznych lub innych objawów jednej lub więcej chorób, określonych w załączniku A wykazy I i II kolumnie 1;
2. Wszystkie gospodarstwa położone w strefie kontynentalnej są poddawane nadzorowi ze strony służb urzędowych. Co najmniej dwa razy do roku muszą być przeprowadzane inspekcje.

Inspekcja zdrowotna musi być dokonywana w porze roku, gdy temperatura sprzyja rozwojowi tych chorób.

Inspekcja zdrowotna musi obejmować, co najmniej:

- inspekcję ryb wykazujących odchylenia od stanu normalnego,
- pobieranie próbek, które są jak najszybciej przesyłane do zatwierdzonego laboratorium w celu przeprowadzenia testów na obecność przedmiotowych patogenów.

Jednakże, strefy dysponujące wieloletnim rejestrem potwierdzających nieobecność chorób, określonych w załączniku A wykazy I i II kolumna 1 mogą uzyskać status strefy zatwierdzonej, jeżeli:

- a) ich usytuowanie geograficzne nie pozwalana na łatwe wprowadzenie tam chorób;
- b) przez dłuższy czas, wynoszący co najmniej 10 lat, funkcjonował w nich urzędowy system kontroli chorób i w okresie tym:
 - miało miejsce systematyczne monitorowanie gospodarstw,
 - stosowany był system powiadamiania o chorobach,
 - nie zgłaszano przypadków zachorowań,
 - nie trafiła do nich żadna ryba ze stref dotkniętych chorobami;
3. Jeżeli na obszarze strefy kontynentalnej nie znajdują się żadne gospodarstwa, służba urzędowa musi objąć dokonywaną dwukrotnie w ciągu roku inspekcją zdrowotną ryby z dolnej części powierzchni spływu, zgodnie z ust. 2;
4. Wyniki badania laboratoryjnego ryb pobranych podczas inspekcji zdrowotnej muszą być w odniesieniu do przedmiotowych patogenów negatywne.

C. *Utrzymanie zatwierdzenia*

Warunkiem utrzymania zatwierdzenia jest spełnienie następujących wymagań:

1. Wprowadzane do strefy ryby muszą pochodzić z innej zatwierdzonej strefy lub z zatwierdzonego gospodarstwa;
2. Każde gospodarstwo musi być poddawane dwa razy do roku inspekcjom zdrowotnym zgodnie z pkt. B2; jednakże próbki są pobierane przy zastosowaniu 50% rotacji gospodarstw rybnych położonych w strefie kontynentalnej;
3. Wyniki badań laboratoryjnych na próbkach ryb pobranych podczas inspekcji zdrowotnych muszą być negatywne w odniesieniu do czynników chorobotwórczych, określonych w załączniku A wykazy I i II kolumna 1;
4. Gospodarz albo osoba odpowiedzialna za wprowadzanie ryb, musi prowadzić rejestr, zawierający wszelkie informacje konieczne dla umożliwienia stałego monitorowania stanu zdrowotnego ryb.

D. *Zawieszenie, przywrócenie i wycofanie zatwierdzenia*

1. Każdy przypadek nienormalnej śmierci lub inny symptom, mogący stwarzać powody dla podejrzewania wystąpienia wśród ryb choroby, określonej w załączniku A wykazy I i II kolumna 1, musi być jak najszybciej zgłaszany

służbom urzędowym. Te ostatnie dokonają niezwłocznie zawieszenia zatwierdzenia dla strefy.

2. Próbkę składającą się, z co najmniej 10 chorych ryb należy przesłać do zatwierdzonego laboratorium w celu przeprowadzenia testów na obecność przedmiotowych patogenów. O wynikach tych testów należy niezwłocznie powiadomić służby urzędowe.
3. Jeżeli wyniki są negatywne w odniesieniu do przedmiotowych patogenów, zaś pozytywne w odniesieniu do innego przypadku, służba urzędowa przywraca zatwierdzenie.
4. Jednakże, jeżeli nie można postawić diagnozy, w ciągu 15 dni musi zostać przeprowadzona następna inspekcja zdrowotna, podczas której należy pobrać dostatecznie dużą próbkę chorych ryb i przekazać ją do zatwierdzonego laboratorium w celu jej przebadania w odniesieniu do przedmiotowych patogenów.

Jeżeli wyniki są ponownie negatywne, służba urzędowa przywraca zatwierdzenie.

5. Jeżeli wyniki testów są pozytywne, służba urzędowa musi wycofać zatwierdzenie.
6. Warunkiem przywrócenia zatwierdzenia dla strefy jest spełnienie następujących wymagań:
 - a) jeżeli, dochodzi do wystąpienia choroby:
 - wszystkie ryby w zakażonym gospodarstwie muszą zostać poddane ubojowi, a zarażone lub skażone ryby muszą zostać zniszczone.
 - urządzenia i sprzęt muszą zostać zdezynfekowane zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez służby urzędowe.
 - b) po zlikwidowaniu wybuchu choroby, muszą zostać ponownie spełnione wymagania określone w pkt. B.
7. Właściwe władze centralne informują Komisję i Państwa Członkowskie o faktach zawieszenia, przywrócenia i wycofania zatwierdzenia w stosunku do poszczególnych stref.

II. Strefy przybrzeżne dla ryb (załącznik A wykazy I i II kolumna 2)

- A. Strefa przybrzeżna składa się z części wybrzeża lub wód morskich lub ujścia rzeki o dokładnie określonych granicach geograficznych stanowiących jednorodny system hydrologiczny
- B. *Przyznawania zatwierdzenia.*

W celu uzyskania statusu strefy zatwierdzonej, przybrzeżna musi spełniać wymagania określone dla stref kontynentalnych, określonych w pkt. I B.

C. *Utrzymanie statusu*

Warunkiem utrzymania zatwierdzenia dla strefy przybrzeżnej jest spełnianie wymagań określonych w pkt. I C.

D. *Zawieszenie, przywrócenie i wycofanie zatwierdzenia.*

Zasady w tym zakresie są identyczne jak określone pkt. I D.

III. **Strefa przybrzeżna dla małży** (załącznik A wykazy I i II kolumna 2)

A. Strefa przybrzeżna musi spełniać warunki definicji określonej w pkt. II A.

B. *Przyznanie zatwierdzenia*

Dla uzyskania zatwierdzenia strefa przybrzeżna musi spełniać następujące wymagania:

1. Żadne z małży nie mogą przez okres co najmniej ostatnich dwóch lat wykazywać objawów klinicznych lub innego rodzaju jednej lub więcej chorób, określonych w załączniku A wykazy I i II kolumna I;
2. Wszystkie gospodarstwa położone w obrębie strefy przybrzeżnej muszą podlegać nadzorowi służb urzędowych. W okresach dostosowanych do cyklu rozwojowego przedmiotowych patogenów przeprowadzane są inspekcje zdrowotne.

Podczas tych inspekcji pobierane są próbki i są one niezwłocznie przesyłane do zatwierdzonego laboratorium dla przetestowania na obecność przedmiotowych patogenów.

3. Jeżeli na obszarze strefy przybrzeżnej nie ma gospodarstw, służby urzędowe muszą poddawać małże inspekcji zdrowotnej zgodnie z pkt. 2, w okresach czasu dostosowanych do cyklu rozwojowego przedmiotowych patogenów. Jednakże, jeżeli szczegółowe dochodzenia przeprowadzone w odniesieniu do fauny wykazują, że w strefie nie ma małży należących do gatunków podatnych, albo będących nosicielami lub nośnikami chorób, urzędowe służby mogą zatwierdzić strefę zanim zostaną do niej wprowadzone małże.
4. Badanie laboratoryjne próbek małży pobranych podczas inspekcji zdrowotnych przeprowadzanych przez służby urzędowe muszą dawać wyniki negatywne w odniesieniu do przedmiotowych patogenów.

Dla stref dysponujących historycznymi zapisami co do braku występowania chorób, określonych w załączniku A wykazy I i II kolumna 1, informacja ta może zostać uwzględniona przy przyznawaniu zatwierdzenia.

C. *Utrzymanie zatwierdzenia*

Warunkiem utrzymania zatwierdzenia jest spełnianie następujących wymagań:

1. Małże wprowadzane do strefy przybrzeżnej muszą pochodzić z innych zatwierdzonych stref przybrzeżnych lub z zatwierdzonych gospodarstw położonych w strefach nie zatwierdzonych;
2. Każda z farm musi być poddawana inspekcjom zdrowotnym zgodnie z pkt. B 2 w okresach czasowych dostosowanych do cyklu rozwojowego przedmiotowych patogenów.
3. Wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzanych na próbkach małży pobranych podczas inspekcji zdrowotnych muszą być negatywne w odniesieniu do nośników chorób, określonych w załączniku A wykazy I i II kolumna 1;
4. Gospodarze lub osoby odpowiedzialne za wprowadzanie małży muszą prowadzić rejestr zawierający wszelkie informacje niezbędne dla umożliwienia stałego monitorowania stanu zdrowotnego małży.

D. *Zawieszenie, przywrócenie i wycofanie zatwierdzenia*

1. Każdy przypadek nienormalnej śmierci lub wystąpienia objawów, które mogłyby stanowić podstawę dla podejrzenia wybuchu wśród małży choroby, określonej w załączniku A wykazy I i II kolumna 1, musi być jak najszybciej zgłaszany służbie urzędowej. Ta ostatnia niezwłocznie zawiesza zatwierdzenia dla strefy.
2. Próbkę chorych małży muszą zostać przesłane do zatwierdzonego laboratorium w celu przetestowania na obecność przedmiotowych patogenów.

O wynikach testów należy niezwłocznie poinformować urzędowe służby.

3. Jeżeli wyniki testów są negatywne w odniesieniu do przedmiotowych patogenów, ale pozytywne w odniesieniu do innych przyczyn, zatwierdzenie zostanie przywrócone.
4. Jednakże, jeżeli diagnozy nie można postawić, musi zostać przeprowadzona następna inspekcja zdrowotna w okresie 15 dni od pierwszego pobrania próbek i musi zostać pobrana wystarczająca liczba małży, a następnie wysłana do zatwierdzonego laboratorium w celu przetestowania na obecność przedmiotowych patogenów. Jeżeli wyniki są ponownie negatywne lub, jeżeli nadal nie ma wśród nich chorych małży, urzędowa służba przywróci zatwierdzenie.
5. Jeżeli wyniki są pozytywne, służby urzędowe muszą wycofać zatwierdzenie.

6. Warunkiem przywrócenia zatwierdzenia dla strefy jest spełnianie następujących wymagań:
 - a) w przypadku nastąpienia wybuchu choroby:
 - zainfekowane lub skażone małe muszą zostać zniszczone,
 - urządzenia i sprzęt musza zostać zdezynfekowane zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez służbę urzędową;
 - b) po zlikwidowaniu wybuchu choroby, muszą być nadal spełniane wymagania określone w pkt. B.
7. Właściwe władze centralne informują Komisję i inne Państwa Członkowskie o faktach zawieszenia, przywrócenia i wycofania strefom zatwierdzenia.

ZAŁĄCZNIK C

ZATWIERDZONE GOSPODARSTWA POŁOŻONE NA OBSZARZE NIE ZATWIERDZONYCH STREF

I. Kontynentalne gospodarstwa rybne (załącznik A wykazy I i II kolumna 2)

A. Przyznawanie zatwierdzenia

Dla uzyskania zatwierdzenia, gospodarstwo musi spełniać następujące wymagania:

1. Woda musi być dostarczana ze źródła lub ze studni wierconej,
2. Musi istnieć naturalna lub sztucznie wykonana przegroda dla wędrownych ryb przebywających w dolnej części cieku wodnego.
3. Musi ono spełniać odpowiednie wymagania określone w załączniku B I B.

B. Utrzymanie zatwierdzenia

Warunkiem utrzymania zatwierdzenia jest spełnianie wymogów określonych w załącznik B pkt. I C. Pobieranie próbek musi jednak mieć miejsce raz do roku.

C. Zawieszenie, przywrócenie i wycofanie zatwierdzenia

Mają zastosowanie wymagania określone w załączniku B ID.

II. Przybrzeżne gospodarstwa rybne (załącznik A wykazy I i II kolumna 2)

A. Przyznawanie zatwierdzenia

Dla uzyskania zatwierdzenia, gospodarstwo musi spełniać następujące wymagania:

1. Musi być ono zaopatrywane w wodę za pomocą systemu, pozwalającego na niszczenie nośników chorobowych, określonych w załączniku A wykazy I i II kolumna 1.
2. Musi ono spełniać, *mutatis mutandis*, wymagania określone w załączniku B II B.

B. Utrzymanie zatwierdzenia

Warunkiem utrzymania zatwierdzenia jest, *mutatis mutandis*, zagwarantowanie spełniania wymagań określonych w załącznik B pkt. II C.

C. Zawieszenie, przywrócenie i wycofanie zatwierdzenia

Mają zastosowanie, *mutatis mutandis*, wymagania określone w załącznik B IID.

III. Przybrzeżne gospodarstwa mały (załącznik A wykazy I i II kolumna 2)

A. Przyznawanie zatwierdzenia

Dla uzyskania zatwierdzenia, gospodarstwo musi spełniać następujące wymagania:

1. Musi być ono zaopatrywane w wodę za pomocą systemu, pozwalającego na niszczenie nośników chorobowych, określonych w załączniku A wykazy I i II kolumna 1.
2. Musi ono spełniać, *mutatis mutandis*, wymagania określone w załączniku B II B pkt 1, 2 i 4.

B. Utrzymanie zatwierdzenia

Warunkiem utrzymania zatwierdzenia jest, *mutatis mutandis*, zagwarantowanie spełniania wymagań określonych w załącznik B III C pkt 1-4.

C. Zawieszenie, przywrócenie i wycofanie zatwierdzenia

Mają zastosowanie, *mutatis mutandis*, wymagania określone w załączniku B III D.

ZAŁĄCZNIK D

WYMIANA WODY

Wymiana wody podczas transportu zwierząt akwakultury jest przeprowadzana w urządzeniach zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie i musi spełniać następujące wymagania:

1. Właściwości higieniczne wody używanej do wymiany muszą być takie, by nie zmieniały sytuacji zdrowotnej transportowanych gatunków, gdy chodzi o nośniki chorób, określone w załącznik A wykazy I i II kolumna 1.
2. Urządzenia te zawierają wyposażenie pozwalające zapobiec jakimkolwiek skażeniu środowiska docelowego:
 - albo poprzez ułatwienia dla przeprowadzania dezynfekcji wody, albo
 - zapewniając, że wypuszczenie tej wody w żadnych okolicznościach nie pociąga za sobą bezpośredniego wpływu do otwartego morza lub wolno płynących cieków wodnych.

ZAŁĄCZNIK E

Wzory dokumentów transportowych

ROZDZIAŁ 1

DOKUMENT TRANSPORTOWY DLA RYB ŻYWYCH, JAJ I GAMET ZE STREFY ZATWIERDZONEJ

I. Kraj pochodzenia:.....

Strefa zatwierdzona:.....

II. Gospodarstwo pochodzenia: (nazwa i adres).....

.....

III. Zwierzęta lub produkty:.....

	Ryby żywe	Jaja	Gamety
Rodzina (nazwa powszechnie używana i nazwa naukowa)			
Ilość Liczba Waga ogólna Waga przeciętna			

IV. Przeznaczenie

Kraj przeznaczenia:.....

Odbiorca (nazwa i adres):.....

.....

V. Środek transportu (rodzaj i cechy identyfikacyjne):.....

.....

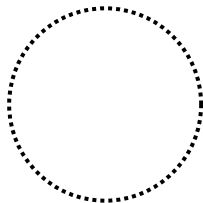
VI. Świadcstwo zdrowia

Ja, niżej podpisany, stwierdzam niniejszym, że zwierzęta i towary wchodzące w skład tej przesyłki pochodzą z zatwierdzonej strefy, i że spełniają one warunki dyrektywy 90/67/EWG.

Sporządzono w....., dnia.....

Nazwa właściwego urzędu:

Pieczczęć urzędowa

.....
Nazwa (wielkimi literami)

.....
Funkcja podpisującego urzędnika

.....
Podpis

ROZDZIAŁ 2

DOKUMENT TRANSPORTOWY DLA RYB ŻYWYCH, JAJ I GAMET Z GOSPODARSTWA ZATWIERDZONEGO

I. Kraj pochodzenia:.....

II. Gospodarstwo pochodzenia: (nazwa i adres).....

.....

III. Zwierzęta lub produkty:.....

	Ryby żywe	Jaja	Gamety
Rodzina (nazwa powszechnie używana i nazwa naukowa)			
Ilość Liczba Waga ogólna Waga przeciętna			

IV. Przeznaczenie

Kraj przeznaczenia:.....

Odbiorca (nazwa i adres):.....

.....

V. Środek transportu (rodzaj i cechy identyfikacyjne):.....

.....

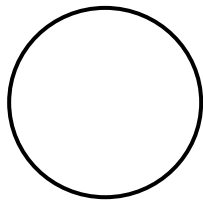
VI. Świadczenie zdrowia

Ja, niżej podpisany, stwierdzam niniejszym, że zwierzęta i towary wchodzące w skład tej przesyłki pochodzą z gospodarstwa zatwierdzonego, i że spełniają one warunki dyrektywy 90/67/EWG.

Sporządzono w....., dnia.....

Nazwa właściwego urzędu:

Pieczęć urzędowa

.....
Nazwa (wielkimi literami)

.....
Funkcja podpisującego urzędnika

.....
Podpis

ROZDZIAŁ 3

DOKUMENT TRANSPORTOWY DLA MAŁŻY Z ZATWIERDZONEJ STREFY PRZYBRZEŻNEJ

I. Kraj pochodzenia:.....

Strefa zatwierdzona:.....

II. Gospodarstwo pochodzenia: (nazwa i adres).....

.....

III. Zwierzęta:.....

	Małże
Rodzina (nazwa powszechnie używana i nazwa naukowa)	
Ilość Liczba Waga ogólna Waga przeciętna	

IV. Przeznaczenie

Kraj przeznaczenia:.....

Odbiorca (nazwa i adres):.....

.....

V. Środek transportu (rodzaj i cechy identyfikacyjne):.....

.....

VI. Świadectwo zdrowia

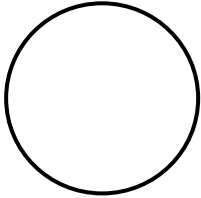
Ja, niżej podpisany, stwierdzam niniejszym, że zwierzęta i towary wchodzące w skład tej przesyłki pochodzą z zatwierdzonej strefy, i że spełniają one warunki dyrektywy 90/67/EWG.

Sporządzono w....., dnia.....

Nazwa właściwego urzędu:

.....
Nazwa (wielkimi literami)

Pieczęć urzędowa

.....
Funkcja podpisującego urzędnika

.....
Podpis

ROZDZIAŁ 4

**DOKUMENT TRANSPORTOWY DLA MAŁŻY Z GOSPODARSTWA
ZATWIERDZONEGO**

I. Kraj pochodzenia:.....

II. Gospodarstwo pochodzenia: (nazwa i adres).....

.....

III. Zwierzęta:.....

	Małże
Rodzina (nazwa powszechnie używana i nazwa naukowa)	
Ilość Liczba Waga ogólna Waga przeciętna	

IV. Przeznaczenie

Kraj przeznaczenia:.....

Odbiorca (nazwa i adres):.....

.....

V. Środek transportu (rodzaj i cechy identyfikacyjne):.....

.....

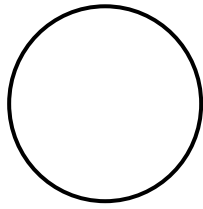
VI. Świadectwo zdrowia

Ja, niżej podpisany, stwierdzam niniejszym, że zwierzęta i towary wchodzące w skład tej przesyłki pochodzą z zatwierdzonej strefy, i że spełniają one warunki dyrektywy 91/67/EWG.

Sporządzono w....., dnia.....

Nazwa właściwego urzędu:

Pieczęć urzędowa

.....
Nazwa (wielkimi literami)

.....
Funkcja podpisującego urzędnika

.....
Podpis

DYREKTYWA RADY

z dnia 15 lipca 1991 r.

ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu żywych małży dwuskorupowych

(91/492/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w kontekście wprowadzenia rynku wewnętrznego, w szczególności zapewnienia sprawnego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa wprowadzonej rozporządzeniem (EWG) nr 3796/81⁴ ostatnio zmienionym rozporządzeniem (EWG) nr 2886/89⁵, istotne jest by różnice istniejące w wymaganiach zdrowotnych poszczególnych Państw Członkowskich nie utrudniały wprowadzania do obrotu żywych małży dwuskorupowych; umożliwi to lepszą harmonizację produkcji i wprowadzania do obrotu, i doprowadzi do konkurencji na równych warunkach, przy jednoczesnym zapewnieniu jakości produktów oferowanych konsumentom;

dyrektywa Rady 79/923/EWG z dnia 30 października 1979 r. w sprawie wymaganej jakości wód, w których żyją skorupiaki⁶, ustanawia potrzebę ustanowienia wymagań zdrowotnych, które mają być przestrzegane w przypadku produktów ze skorupiaków;

w celu ochrony zdrowia publicznego konsumentów wymagania te powinny zostać ustanowione dla wszystkich etapów w trakcie zbierania, przeładunku, przechowywania, transportu i dystrybucji żywych małży dwuskorupowych; wymagania te stosuje się również do szkarłupni, osłonici i ślimaków morskich;

w przypadku wystąpienia problemu zdrowotnego po wprowadzeniu żywych małży dwuskorupowych do obrotu, ważne jest, aby można było ustalić obszar, z którego nastąpiła

¹ Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 29.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991.

³ Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 379 z 31.12.1981, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 282 z 2.10.1989, str. 1.

⁶ Dz.U. nr L 281 z 10.11.1979, str. 47.

wysyłka oraz obszar zbiorów; z tego względu niezbędne jest wprowadzenie systemu rejestracji i etykietowania, który umożliwi prześledzenie drogi, jaką przebyła partia towaru po zebraniu;

istotne jest szczegółowe określenie norm zdrowia publicznego, jakim musi odpowiadać wyrób finalny; jednakże, wiedza naukowa i technologiczna nie zawsze jest wystarczająco zaawansowana, by ustanawiać ostateczne rozwiązania niektórych problemów zdrowotnych i z tego względu niezbędne jest - w celu zagwarantowania optymalnej ochrony zdrowia publicznego - utworzenie systemu wspólnotowego, zapewniającego szybkie przyjęcie, i w razie potrzeby, zaostrenie norm zdrowotnych zabezpieczających zdrowie ludzkie przed skażeniem wirusami i innymi zagrożeniami;

żywe małże dwuskorupowe pozyskane z rejonów zbiorów, które nie pozwalają na bezpośrednią, bezpieczną konsumpcję, mogą zostać uznane za bezpieczne, gdy zostaną poddane procesowi oczyszczania lub umieszczone w czystej wodzie na stosunkowo długi okres; z tego względu niezbędne jest określenie obszarów produkcyjnych, z których małże mogą być przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi, a z których muszą być oczyszczone lub umieszczone w czystej wodzie;

odpowiedzialność za zapewnienie produkcji i wprowadzanie do obrotu małży dwuskorupowych zgodnych z wymaganiami zdrowotnymi, spoczywa w pierwszej kolejności na producentach; przez przeprowadzanie kontroli i inspekcji, właściwe władze muszą zapewnić przestrzeganie tych wymagań przez producentów; właściwe władze muszą w szczególności, poddawać regularnej kontroli obszary zbiorów, aby zapewnić, że małże pochodzące z tych obszarów zbiorów nie zawierają mikroorganizmów i substancji toksycznych w ilościach uznawanych za niebezpieczne dla zdrowia ludzkiego;

muszą zostać wprowadzone wspólnotowe środki kontrolne, aby zapewnić jednolite stosowanie norm określonych w niniejszej dyrektywie we wszystkich Państwach Członkowskich;

w takich przypadkach stosuje się reguły, zasady i środki ochronne ustanowione dyrektywą Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁷;

w kontekście handlu między Państwami Członkowskimi stosuje się również reguły ustanowione w dyrektywie Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁸. zmienionej dyrektywą 90/675/EWG;

w stosunku do żywych małży dwuskorupowych produkowanych w państwach trzecich i przeznaczonych do wprowadzenia do obrotu we Wspólnocie nie mogą być stosowane korzystniejsze warunki od tych stosowanych we Wspólnocie; musi zostać przewidziana wspólnotowa procedura kontroli warunków produkcji i wprowadzania do obrotu w państwach trzecich, w celu umożliwienia Wspólnocie stosowania wspólnego systemu przywozu w oparciu równoważne warunki;

⁷ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

uwzględniając szczególne okoliczności, należy przyznać odstępstwa niektórym zakładom już działającym przed dniem 1 stycznia 1993 r., aby umożliwić im dostosowanie się do wszystkich wymagań ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

w stosunku do żywych zwierząt, spożywanych w stanie żywym, w odniesieniu do terminu przydatności, należy wprowadzić odstępstwo od przepisów dyrektywy Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych przeznaczonych na sprzedaż konsumentowi końcowemu⁹, ostatnio zmienionej dyrektywą 91/72/EWG¹⁰;

należy przewidzieć możliwość przyjęcia rozwiązań przejściowych w celu zniwelowania braku niektórych przepisów wykonawczych;

Komisji powinno być powierzone zadanie przyjmowania określonych środków wprowadzających niniejszą dyrektywę w życie; w tym celu powinny zostać ustanowione procedury ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu żywych małży dwuskorupowych przeznaczonych do bezpośredniego spożycia lub do dalszego przetwarzania przed spożyciem.

Z wyjątkiem przepisów dotyczących oczyszczania, niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do szkarłupni, osłonic i ślimaków morskich.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1. „*małże dwuskorupowe*” oznaczają małże odżywiające się odfiltrowanymi drobnymi organizmami;
2. „*morskie biotoksyny*” oznaczają substancje trujące, odkładające się w małżach dwuskorupowych, żywiących się planktonem zawierającym toksyny;
3. „*czysta woda morska*” oznacza wodę morską lub wodę słonawą, która ma być używana na warunkach określonych w niniejszej dyrektywie i która jest wolna od skażeń mikrobiologicznych, substancji toksycznych i substancji niepożądanych występujących

⁹ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 1.

¹⁰ Dz.U. nr L 42 z 16.01.1991, str. 27.

naturalnie lub w wyniku zrzutów do środowiska, takimi jak wymienione w Załączniku do dyrektywy 79/923/EWG, w ilościach, które mogą mieć niekorzystny wpływ na jakość zdrowotna małży dwuskorupowych lub pogarszać ich smak;

4. „*właściwy organ*” oznacza organ centralny Państwa Członkowskiego kompetentny do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub jakiegokolwiek organ, któremu przekazano tę kompetencję;
5. „*konfekcjonowanie*” oznacza przechowywanie żywych małży dwuskorupowych, których jakość nie wskazuje na potrzebę umieszczenia w czystej wodzie lub obróbki w zakładzie oczyszczania, w zbiornikach lub innych instalacjach zawierających czystą wodę morską lub w lokalizacjach naturalnych w celu usunięcia piasku, mułu lub śluzu;
6. „*dokonyjący zbioru*” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która wszelkimi środkami zbiera żywe małże dwuskorupowe z obszaru zbioru, w celu obróbki i wprowadzenia do obrotu;
7. „*obszar produkcyjny*” oznacza każdy obszar morski, estuarium lub laguny, zawierający naturalne pokłady małży dwuskorupowych lub miejsca wykorzystywane do hodowli małży dwuskorupowych, z których pobiera się żywe małże dwuskorupowe;
8. „*obszar umieszczenia*” oznacza każdy obszar morski, estuarium lub laguny z granicami wyraźnie oznakowanymi bojami, stanowiskami lub jakimikolwiek innymi stałymi urządzeniami, wykorzystywany wyłącznie do naturalnego oczyszczania żywych małży dwuskorupowych;
9. „*zakład wysyłkowy*” oznacza jakąkolwiek zatwierdzoną, nabrzeżną lub oddaloną od brzegu instalację do przyjmowania, konfekcjonowania, mycia, czyszczenia, sortowania i pakowania żywych małży dwuskorupowych nadających się do spożycia przez ludzi;
10. „*zakład oczyszczania*” oznacza zatwierdzony zakład ze zbiornikami zasilanymi naturalnie czystą wodą morską lub wodą morską właściwie oczyszczoną, w których umieszcza się żywe małże dwuskorupowe na czas niezbędny dla usunięcia skażenia mikrobiologicznego, tak aby nadawały się do spożycia przez ludzi;
11. „*umieszczenie*” oznacza operację przeniesienia żywych małży dwuskorupowych do zatwierdzonych obszarów morskich lub obszarów laguny lub zatwierdzonych obszarów estuarium, pod nadzorem właściwego organu, na czas niezbędny dla usunięcia skażenia. Nie obejmuje to specyficznych operacji przenoszenia małży dwuskorupowych do obszarów bardziej odpowiednich dla ich dalszego wzrostu i tuczenia;
12. „*środki transportu*” oznaczają części wydzielone dla towarów w pojazdach samochodowych, szynowych i samolotach, ładowniach statków i kontenerach przeznaczonych do transportu lądowego, morskiego lub powietrznego;
13. „*pakowanie*” oznacza operację podczas której żywe małże dwuskorupowe umieszczane są w opakowaniu właściwym do tego celu;
14. „*przesyłka*” oznacza pewną ilość żywych małży dwuskorupowych przygotowywaną w zakładzie wysyłkowym lub poddawaną obróbce w zakładzie oczyszczania, a następnie

przeznaczoną dla jednego lub więcej klientów;

15. „*partia*” oznacza pewną ilość żywych małży dwuskorupowych zebraną na obszarze produkcyjnym, a następnie przeznaczoną do dostarczenia odpowiednio, do zatwierdzonego zakładu wysyłkowego, zakładu oczyszczania, obszaru umieszczenia lub zakładu przetwórczego;
16. „*wprowadzanie do obrotu*” oznacza przetrzymywanie lub wystawianie na sprzedaż, oferowanie do sprzedaży, sprzedaż, dostarczanie lub każdą inną formę wprowadzania do obrotu żywych małży dwuskorupowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi albo w postaci surowej albo do celów ich dalszego przetwarzania we Wspólnocie, z wyłączeniem bezpośredniego dostarczania na rynek lokalny niewielkich ilości przez rybaków przybrzeżnych detalistom lub konsumentom, co musi podlegać kontrolom zdrowotnym przewidzianym w przepisach krajowych dotyczących kontroli handlu detalicznego;
17. „*przywóz*” oznacza wprowadzenie żywych małży dwuskorupowych z państw trzecich na terytorium Wspólnoty;
18. „*bakterie grupy coli typu kałowego*” oznaczają mogące żyć w różnych warunkach otoczenia, Gram - ujemne, niezarodnikujące, nie barwiące się cytochromooksydazą, pałeczkowate bakterie tlenowcowe, które mogą fermentować laktozę wytwarzając gaz w obecności soli kwasów żółciowych lub innych czynników powierzchniowo czynnych o podobnych właściwościach hamujących wzrost, przy $44\text{ }^{\circ}\text{C} \pm 0,2\text{ }^{\circ}\text{C}$ przynajmniej na 24 godziny;
19. „*E. coli*” oznaczają bakterie grupy coli, które tworzą również indol z tryptofanem w $44\text{ }^{\circ}\text{C} \pm 0,2\text{ }^{\circ}\text{C}$ w ciągu 24 godzin.

ROZDZIAŁ II

Przepisy dotyczące produkcji we Wspólnocie

Artykuł 3

1. Wprowadzanie do obrotu żywych małży dwuskorupowych przeznaczonych do bezpośredniego spożycia podlega następującym warunkom:
 - a) małże muszą pochodzić z obszarów produkcyjnych spełniających wymagania ustanowione w rozdziale I Załącznika; jednakże, w przypadku *pectinidae*, przepis ten dotyczy tylko produktów akwakultury, w rozumieniu art. 2 ust. 2 dyrektywy Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiającej warunki zdrowotne produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa¹¹;
 - b) małże musiały zostać zebrane i przetransportowane z obszaru produkcyjnego do zakładu wysyłkowego, zakładu oczyszczania, obszaru umieszczenia lub zakładu przetwórczego na warunkach określonych w rozdziale II Załącznika;

¹¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15.

- c) w przypadkach przewidzianych w niniejszej dyrektywie, małże musiały być umieszczone w odpowiednich obszarach zatwierdzonych do tego celu i spełniających warunki ustanowione w rozdziale III Załącznika;
 - d) z małżami obchodzono się w sposób higieniczny, a gdy sytuacja tego wymagała, musiały zostać oczyszczone w zakładach zatwierdzonych do tego celu i spełniających wymagania rozdziału IV Załącznika;
 - e) małże muszą odpowiadać kryteriom wymienionym w rozdziale V Załącznika;
 - f) kontrole zdrowotne musiały być przeprowadzone, zgodnie z rozdziałem VI Załącznika;
 - g) małże muszą być odpowiednio opakowane, zgodnie z rozdziałem II Załącznika;
 - h) małże muszą być przechowywane i transportowane w zadowalających warunkach higieny, zgodnie z rozdziałami VII i IX Załącznika;
 - i) małże muszą być oznakowane znakiem jakości zdrowotnej, przewidzianym w rozdziale X Załącznika.
2. Żywe małże dwuskorupowe przeznaczone do dalszego przetwarzania muszą spełniać odpowiednie wymagania ust. 1 i zostać przetworzone zgodnie z wymogami dyrektywy Rady 91/493/EWG.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie zapewniają, że osoby zajmujące się żywymi małżami dwuskorupowymi podczas produkcji i wprowadzania do obrotu, podejmują wszystkie środki niezbędne dla spełnienia wymagań niniejszej dyrektywy.

Osoby odpowiedzialne za zakłady wysyłki i oczyszczania zapewniają w szczególności:

- regularne pobieranie reprezentatywnej ilości próbek do badań laboratoryjnych i ich analizowanie w celu sporządzenia historycznego zapisu na podstawie obszarów, z których pochodzą partie oraz jakości zdrowotnej żywych małży dwuskorupowych zarówno przed jak i po poddaniu obróbce w zakładzie wysyłkowym lub zakładzie oczyszczania.
- prowadzenie rejestru w celu ustawicznej rejestracji wyników różnych kontroli i przechowywanie go w celu przedstawienia właściwemu organowi.

Artykuł 5

1. a) Właściwy organ zatwierdza zakłady wysyłkowe i zakłady oczyszczania, jeżeli uzna, że spełniają one wymagania niniejszej dyrektywy. Właściwy organ podejmuje niezbędne środki, w przypadku, gdy wymagania te przestają być spełniane. Wykonując te czynności, właściwy organ bierze w szczególności pod uwagę wynik jakiegokolwiek kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 6 ust. 1.

Jednakże, z zastrzeżeniem wyraźnego warunku, że żywe małże pochodzące z

takich zakładów spełniają normy higieny określone przez niniejszą dyrektywę, Państwa Członkowskie mogą - w stosunku do wymagań dotyczących sprzętu i struktur ustanowionych w rozdziale IV Załącznika, które mają zostać wyszczególnione przed dniem 1 października 1991 r., zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 - przyznać zakładom wysyłkowym i zakładom oczyszczania dodatkowy okres wygasający dnia 31 grudnia 1995 r., podczas którego muszą one spełnić warunki zatwierdzenia podane w wyżej wymienionym rozdziale. Takie odstępstwa mogą zostać przyznane tylko zakładom prowadzącym działalność w dniu 31 grudnia 1991 r., które przed dniem 1 lipca 1992 r., złożyły do właściwego organu krajowego właściwie umotywowany wniosek o zastosowanie wobec nich odstępstwa. Do wniosku musi być dołączony plan pracy i program określający okres, w którym dany zakład jest w stanie spełnić określone wymagania. W przypadku wnioskowania o pomoc finansową od Wspólnoty, przyjmowane mogą być jedynie wnioski w odniesieniu do projektów, które spełniają wymagania niniejszej dyrektywy.

Właściwy organ opracowuje wykaz zatwierdzonych zakładów wysyłkowych i zakładów oczyszczania, każdy z nich ma swój numer urzędowy.

Każde Państwo Członkowskie musi podać do wiadomości Komisji wykaz zatwierdzonych zakładów wysyłkowych i zakładów oczyszczania oraz wszelkie jego późniejsze zmiany, a Komisja przekazuje takie informacje innym Państwom Członkowskim.

- b) Inspekcjonowanie i monitorowanie tych zakładów prowadzone jest regularnie, za co odpowiedzialny jest właściwy organ, który ma swobodny dostęp do wszystkich części tych zakładów, w celu zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy.

Jeżeli inspekcje i monitorowanie ujawnią, że wymagania niniejszej dyrektywy nie są spełniane, właściwy organ podejmuje odpowiednie działanie.

- 2. a) Właściwy organ ustala wykaz obszarów produkcyjnych i obszarów umieszczenia - ze wskazaniem ich lokalizacji i granic - na których można zbierać żywe małże dwuskorupowe zgodnie z wymaganiami niniejszej dyrektywy, w szczególności rozdziału I Załącznika.

O wykazie muszą zostać powiadomieni wszyscy, których dotyczy niniejsza dyrektywa, między innymi, dokonujący zbioru i podmioty gospodarcze prowadzące zakłady oczyszczania i zakłady wysyłki.

- b) Za przeprowadzanie monitorowania obszarów produkcyjnych i obszarów umieszczenia zgodnie z wymaganiami niniejszej dyrektywy jest odpowiedzialny jest właściwy organ,.

Jeżeli takie monitorowanie ujawni, że wymagania niniejszej dyrektywy nie są spełniane, właściwy organ zamyka dany obszar produkcyjny lub obszar umieszczenia do czasu przywrócenia normalnej sytuacji.

- 3. Właściwe władze mogą zakazać wszelkiej produkcji i zbierania małży

dwuskorupowych na obszarach uznanych za nieodpowiednie dla tych działalności ze względów zdrowotnych.

Artykuł 6

1. Eksperti z Komisji mogą we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, przeprowadzać kontrole na miejscu, w zakresie niezbędnym dla jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy. Mogą oni, w szczególności skontrolować, czy zakłady, obszary produkcyjne i obszary umieszczenia rzeczywiście spełniają wymagania niniejszej dyrektywy. Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzana jest kontrola, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wykonywaniu ich obowiązków. Komisja powiadamia Państwa Członkowskie o wynikach takich kontroli.

2. Regulacje dotyczące wykonania ust. 1 przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.

3. Komisja może sporządzić zalecenia zawierające wytyczne dotyczące dobrej praktyki wytwarzania stosowane na różnych etapach produkcji i wprowadzania do obrotu.

Artykuł 7

1. Zasady ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG dotyczące żywych małży dwuskorupowych, szkarłupni, osłonic i ślimaków morskich przeznaczonych do spożycia przez ludzi stosuje się w szczególności, w odniesieniu do organizacji kontroli i działań podejmowanych po kontrolach przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia i środków ochronnych, jakie mają zostać wprowadzone.

2. W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w załączniku A dodaje się tiret w brzmieniu:

„- dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu żywych małży dwuskorupowych, (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 1.);

b) w załączniku B skreśla się tiret w brzmieniu:

„- żywe małże dwuskorupowe przeznaczone do spożycia”.

ROZDZIAŁ III

Przywóz z państw trzecich

Artykuł 8

Przepisy stosowane do przywozu żywych małży dwuskorupowych z państw trzecich powinny być, co najmniej równoważne przepisom regulującym produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów Wspólnoty.

Artykuł 9

W celu zapewnienia jednolitego stosowania wymagania nałożonego w art. 8, stosowana jest następująca procedura:

1. eksperci z Komisji i Państw Członkowskich przeprowadzają inspekcje na miejscu w celu sprawdzenia, czy warunki produkcji i wprowadzania do obrotu mogą być uznane za równoważne warunkom stosowanym we Wspólnocie.

Eksperti z Państw Członkowskich, którym powierzono przeprowadzenie tych inspekcji, są powoływani przez Komisję, działającą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje te dokonywane są w imieniu Wspólnoty, która ponosi wszelkie koszty z nimi związane.

Częstotliwość i procedury tych inspekcji zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.

2. przy podejmowaniu decyzji o tym, czy warunki produkcji i wprowadzania do obrotu żywych małży dwuskorupowych w państwie trzecim mogą być uznane za równoważne tym obowiązującym we Wspólnocie, szczególną uwagę zwraca się na:

- a) ustawodawstwo państwa trzeciego;
- b) organizację właściwego organu państwa trzeciego i jego służb inspekcyjnych, uprawnienia takich służb i nadzór jakiemu podlegają, jak również urządzenia stosowane przy monitorowaniu wprowadzania w życie ich obowiązującego ustawodawstwa;
- c) rzeczywiste warunki zdrowotne produkcji i wprowadzania do obrotu żywych małży dwuskorupowych, w szczególności monitorowanie obszarów produkcyjnych pod względem skażeń mikrobiologicznych i środowiskowych, a także obecności morskich biotoksyn;
- d) prawidłowość i szybkość dostarczania przez państwo trzecie informacji dotyczących występowania planktonu zawierającego toksyny w obszarach produkcyjnych, w szczególności gatunków nie występujących w wodach terytorialnych Wspólnoty, i zagrożeń jakie taka obecność może stwarzać dla Wspólnoty;
- e) gwarancje, jakich może udzielić państwo trzecie, w odniesieniu do zgodności z normami określonymi w rozdziale V Załącznika;

3. zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12, Komisja podejmuje decyzje dotyczące:

- a) wykazu państw trzecich spełniających warunki równoważności określone w ust. 2;
- b) szczególnych warunków przywozu żywych małży dwuskorupowych dla każdego państwa trzeciego. Warunki te muszą zawierać:

- (i) procedurę uzyskiwania świadectwa zdrowia, które musi towarzyszyć przesyłkom przy wysyłce do Wspólnoty;
 - (ii) rozgraniczania obszarów produkcyjnych, z których mogą być zbierane i przywożone żywe małże dwuskorupowe;
 - (iii) zobowiązanie do informowania Wspólnoty o wszelkich możliwych zmianach w zatwierdzaniu obszarów produkcyjnych;
 - (iv) ewentualne oczyszczanie po przybyciu na terytorium Wspólnoty;
- c) wykazu zakładów, z których dozwolony jest przywóz żywych małży dwuskorupowych. W tym celu utworzony zostaje jeden lub więcej wykazów. Zakład nie może być ujęty na wykazie, jeżeli nie został urzędowo zatwierdzony przez właściwy organ państwa trzeciego wywozu do Wspólnoty. Zatwierdzenie takie uzależnione jest od przestrzegania następujących wymagań:
- zgodność z wymaganiami równoważnymi z ustanowionymi w niniejszej dyrektywie,
 - monitorowanie przez urzędową służbę inspekcyjną państwa trzeciego;
4. decyzje, określone w ust. 3 mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12.

Decyzje te i ich zmiany publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, w serii L;

5. do czasu wydania decyzji, określonych w ust. 3, warunki stosowane przez Państwa Członkowskie do przywozu żywych małży dwuskorupowych z państw trzecich są co najmniej równoważne warunkom regulującym produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów Wspólnoty.

Artykuł 10

Reguły i zasady ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG stosuje się ze szczególnym odniesieniem do organizacji inspekcji i skutków inspekcji przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie i środków ochronnych, jakie mają zostać wprowadzone.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 i art. 30 dyrektywy 90/675/EWG, stosuje się nadal odpowiednie przepisy krajowe w celu stosowania art. 8 ust. 1 i 2 wyżej wymienionej dyrektywy, bez uszczerbku dla zgodności z przepisami i zasadami określonymi w akapicie pierwszym niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 11

Rada stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, może zmienić rozdziały Załącznika.

Komisja, po otrzymaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, przedstawi Radzie przed dniem 1 stycznia 1994 r. sprawozdanie dotyczące rozdziałów I i V Załącznika, wraz z ewentualnymi propozycjami zmian tych rozdziałów,.

Artykuł 12

1. W przypadku, gdy stosowana ma być procedura przewidziana w niniejszym artykule, przewodniczący, z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, przekazuje sprawę Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, zwanemu dalej Komitetem.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, jakie mają zostać podjęte. Komitet wydaje opinię na temat projektu w terminie, który przewodniczący może ustanowić w zależności od pilności sprawy. W przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana podjąć na wniosek Komisji, opinię wydaje się większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli opinia nie zostanie wydana, Komisja bezzwłocznie przedstawi Radzie propozycję odnoszącą się do środków, jakie mają zostać podjęte. Rada podejmuje decyzję kwalifikowaną większością.

Jeżeli, po upływie trzech miesięcy od dnia odwołania się do Rady, Rada nie podjęła żadnych działań, proponowane środki zostają przyjęte przez Komisję z wyjątkiem przypadku, gdy Rada przyjęła zwykłą większością decyzję przeciwną wspomnianym środkom.

Artykuł 13

W celu uwzględnienia ewentualnego niepodjęcia decyzji w sprawie szczegółowych zasad stosowania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1993 r., zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12, na okres dwóch lat, mogą zostać przyjęte rozwiązania przejściowe..

Artykuł 14

Komisja, po konsultacji z Państwami Członkowskimi, przedłoży Radzie przed dniem 1 lipca 1992 r., sprawozdanie dotyczące minimalnych wymagań, jakie muszą być spełniane w odniesieniu do struktury i sprzętu, przez małe zakłady wysyłkowe lub małe zakłady zapewniające dystrybucję na rynku lokalnym, zlokalizowane w obszarach podlegających szczególnym ograniczeniom w odniesieniu do ich dostaw; w miarę możliwości z załączonymi propozycjami, w sprawie, których Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą głosowania ustanowioną w art. 43 Traktatu, podejmie decyzję przez dniem 31 grudnia 1992 r.

Przed dniem 1 stycznia 1998 r., przepisy niniejszej dyrektywy zostaną ponownie zbadane

przez Radę stanowiącą na wniosek Komisji, na podstawie zdobytego doświadczenia..

Artykuł 15

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1993 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 16

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 1991 r.

W imieniu Rady

P. BUKMAN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

ROZDZIAŁ I

WARUNKI DOTYCZĄCE OBSZARÓW PRODUKCYJNYCH

1. Lokalizacja i granice obszarów produkcyjnych muszą być ustalone przez właściwy organ w taki sposób, aby określić obszary, z których żywe małże dwuskorupowe:
 - a) mogą być zbierane z przeznaczeniem do bezpośredniego spożycia przez ludzi. Żywe małże dwuskorupowe z tych obszarów muszą spełniać wymagania wymienione w rozdziale V niniejszego Załącznika;
 - b) mogą być zbierane i wprowadzane do obrotu, z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, po obróbce w zakładzie oczyszczania lub po umieszczeniu w czystej wodzie. Dla żywych małży dwuskorupowych z tych obszarów, ilość bakterii grupy coli typu fekalnego określona w pięcioprobówkowym teście MNP z trzykrotnym rozcieńczeniem, nie może przekraczać w 90% próbek poziomu 6 000 bakterii grupy coli typu fekalnego na 100 g mięsa, lub 4 600 *E. Coli* na 100 g mięsa.

Po oczyszczaniu lub umieszczeniu w czystej wodzie muszą być spełnione wszystkie wymagania określone w rozdziale V niniejszej dyrektywy;
 - c) mogą być zbierane, ale wprowadzane do obrotu jedynie po wystarczająco długim okresie umieszczenia w czystej wodzie (co najmniej 2 miesiące), połączonym albo niepołączonym z oczyszczaniem, lub po intensywnym oczyszczaniu przez okres ustalony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 niniejszej dyrektywy, w celu spełnienia wymagań lit. a). Dla żywych małży dwuskorupowych z tych obszarów, ilość bakterii coli typu fekalnego określona w pięcioprobówkowym teście MNP z trzykrotnym rozcieńczeniem nie może przekraczać poziomu 60 000 bakterii grupy coli typu fekalnego na 100 g mięsa.
2. Wszelkie zmiany granic obszarów produkcyjnych, i o okresowym lub ostatecznym zamknięciu obszarów produkcyjnych, muszą być niezwłocznie zakomunikowane przez właściwy organ podmiotom, których dotyczy niniejsza dyrektywa, w szczególności producentom i podmiotom gospodarczym prowadzącym zakłady oczyszczania i zakłady wysyłkowe.

ROZDZIAŁ II

WYMAGANIA DOTYCZĄCE ZBIERANIA I TRANSPORTOWANIA PARTII DO ZAKŁADU OCZYSZCZANIA LUB ZAKŁADU WYSYŁKI, OBSZARU UMIESZCZENIA LUB ZAKŁADU PRZETWÓRCZEGO

1. Techniki zbierania nie mogą powodować nadmiernych uszkodzeń skorup lub tkanek żywych małży dwuskorupowych.
2. Po zebraniu żywe małże dwuskorupowe muszą być odpowiednio chronione przed zgnieceniem, otarciem lub wibracją i nie wolno ich narażać na nadmiernie wysokie lub

niskie temperatury.

3. Techniki zbierania, transportu, wyładunku i obchodzenia się z żywymi małżami dwuskorupowymi nie mogą powodować dodatkowego skażenia produktu, ani znacznego obniżenia jakości produktu, ani jakichkolwiek zmian, znacznie wpływających na możliwość poddania ich oczyszczaniu, przetwarzaniu lub umieszczaniu w czystej wodzie.
4. W okresie między zbiorem i wyładunkiem na ląd nie wolno ponownie zanurzać żywych małży dwuskorupowych w wodzie, która mogłaby spowodować dodatkowe skażenie.
5. Środki transportu używane do transportu żywych małży dwuskorupowych muszą być używane w warunkach chroniących małże przed dodatkowym skażeniem i zgnieciem skorup. Środki transportu muszą umożliwiać odpowiednie odwodnienie i oczyszczenie.

W przypadku transportu na duże odległości, hurtowej ilości żywych małży dwuskorupowych do zakładu wysyłkowego, zakładu oczyszczania, obszaru umieszczenia lub zakładu przetwórczego, środki transportu muszą być wyposażone w sposób zapewniający możliwie najlepsze warunki przetrwania, w szczególności muszą odpowiadać wymaganiom ustanowionym w rozdziale IX sekcja 2 niniejszego Załącznika.

6. Na prośbę dokonującego zbioru, właściwy organ wystawia dokument rejestracyjny pozwalający na identyfikację partii żywych małży dwuskorupowych podczas transportu z obszaru produkcyjnego do zakładu wysyłkowego, zakładu oczyszczania, obszaru umieszczenia lub zakładu przetwórczego. Dla każdej partii dokonujący zbioru musi wypełnić w czytelny i trwały sposób odpowiednie rubryki dokumentu rejestracyjnego, który musi zawierać następujące informacje:

- dane i podpis dokonującego zbioru,
- datę zbioru,
- lokalizację obszaru produkcyjnego, tak szczegółową jak to przyjęte w praktyce,
- gatunki skorupiaków lub mięczaków oraz ilości, tak szczegółowe jak to przyjęte w praktyce,
- numer identyfikacyjny i miejsce przeznaczenia w celu pakowania, umieszczenia w czystej wodzie, oczyszczenia lub przetworzenia.

Dokumenty rejestracyjne muszą być kolejno numerowane. Właściwy organ musi prowadzić rejestr wykazujący numery dokumentów rejestracyjnych, wraz z nazwami osób dokonujących zbioru żywych małży dwuskorupowych, którym wystawiono dokumenty. Dokument rejestracji dla każdej partii żywych małży dwuskorupowych musi być oznaczony datownikiem w momencie dostawy partii do zakładu wysyłkowego, zakładu oczyszczania, obszaru umieszczenia lub zakładu przetwórczego i musi być przechowywany przez podmioty gospodarcze prowadzące działalność w tych zakładach lub obszarach, przez co najmniej 60 dni.

Jednakże, jeżeli zbiór dokonywany jest przez ten sam personel, co obsługujący zakład wysyłkowy, zakład oczyszczania, obszar umieszczenia lub zakład przetwórczy miejsca przeznaczenia, dokument rejestracji może zostać zastąpiony stałym zezwoleniem na transport, wydanym przez właściwy organ.

7. Jeżeli obszar produkcyjny lub obszar umieszczenia jest tymczasowo zamknięty, właściwy organ nie może wystawiać dokumentów rejestracyjnych dla tego obszaru i musi niezwłocznie zawiesić ważność wszystkich już wystawionych dokumentów rejestracyjnych.

ROZDZIAŁ III

WARUNKI UMIESZCZANIA ŻYWYCH MAŁŻY DWUSKORUPOWYCH

Muszą zostać spełnione następujące warunki:

1. żywe małże dwuskorupowe muszą być zebrane i transportowane zgodnie z wymaganiami rozdziału II niniejszego Załącznika;
2. techniki obchodzenia się z żywymi małżami dwuskorupowymi, przeznaczonymi do umieszczenia w czystej, muszą umożliwiać podjęcie odżywiania przez filtr po zanurzeniu w wodzie;
3. nie wolno umieszczać takiej ilości żywych małży dwuskorupowych, która uniemożliwiłaby ich oczyszczanie;
4. żywe małże dwuskorupowe muszą być zanurzone w morskiej wodzie w obszarze umieszczenia przez odpowiedni okres, przekraczający czas przyjmowany dla redukcji poziomów bakterii typu fekalnego do poziomów dopuszczalnych przez niniejszą dyrektywę, z uwzględnieniem konieczności spełnienia norm określonych w rozdziale V niniejszego Załącznika;
5. dla każdego gatunku żywych małży dwuskorupowych i zatwierdzonego obszaru umieszczenia, właściwy organ musi, w niezbędnym zakresie, ustalić i ogłosić minimalną temperaturę wody dla skutecznego umieszczenia;
6. obszary umieszczenia dla żywych małży dwuskorupowych muszą zostać zatwierdzone przez właściwy organ. Granice tych miejsc muszą być wyraźnie oznakowane bojami, słupami lub innymi elementami stałymi; między obszarami umieszczenia musi być zachowany odstęp wynoszący przynajmniej 300 m; taki sam odstęp musi być zachowany między obszarami umieszczenia a obszarami produkcyjnymi;
7. lokalizacje w ramach obszaru umieszczenia muszą być dobrze oddzielone, aby zapobiec mieszanii się partii; stosowany system musi uniemożliwiać wprowadzenie nowej partii bez usunięcia całej poprzedniej;
8. podmioty gospodarcze eksploatujące obszary umieszczenia, muszą prowadzić do celów inspekcji przez właściwy organ, stały rejestr źródeł pochodzenia żywych małży dwuskorupowych, okresów umieszczenia, obszarów umieszczenia i kolejnego miejsca przeznaczenia partii po umieszczeniu;

9. po zebraniu z obszaru umieszczenia, podczas transportu z obszaru umieszczenia do zatwierdzonego zakładu wysyłki, zakładu oczyszczania lub zakładu przetwórczego partiom musi towarzyszyć dokument rejestracyjny, określony w rozdziale II sekcja 6 niniejszego Załącznika; z wyłączeniem przypadku, gdy ten sam personel obsługuje zarówno obszar umieszczenia, jak i zakład wysyłki, zakład oczyszczania lub zakład przetwórczy.

ROZDZIAŁ IV

WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW WYSYŁKI LUB ZAKŁADÓW OCZYSZCZANIA

I. Ogólne warunki dotyczące pomieszczeń i sprzętu

Zakłady nie mogą być zlokalizowane w obszarach znajdujących się w pobliżu nieprzyjemnych zapachów, dymu, pyłu ani innych substancji skażających. Lokalizacja nie może być poddawana zalewaniu spowodowanemu przyptywami lub ciekami wodnymi z otaczających obszarów.

Zakłady muszą posiadać przynajmniej:

1. na obszarach gdzie żywe małże dwuskorupowe poddawane są obróbce lub gdzie są przechowywane:
 - a) solidne budynki lub urządzenia, zaprojektowane i utrzymywane odpowiednio, w celu ochrony żywych małży dwuskorupowych przed skażeniami wszelkimi rodzajami odpadów, brudną wodą, spalinami, brudem lub przed obecnością gryzoni lub innych zwierząt;
 - b) podłogę łatwą do utrzymania w czystości, ułożoną w sposób ułatwiający odprowadzanie wody;
 - c) odpowiednią przestrzeń roboczą pozwalającą na wykonanie wszystkich operacji;
 - d) trwałe i łatwe do czyszczenia ściany;
 - e) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie;
2. dostęp do właściwej ilości przebieralni, umywalek i toalet; w pobliżu toalet musi być wystarczająca ilość umywalek;
3. odpowiedni sprzęt do mycia narzędzi, pojemników i wyposażenia;
4. urządzenia dostarczające i, gdy sytuacja tego wymaga, umożliwiające przechowywanie wyłącznie wody pitnej w rozumieniu dyrektywy Rady 80/778/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. odnoszącej się do jakości wody

przeznaczonej do spożycia przez ludzi¹² lub urządzenia dostarczające czystą wodę morską.

Urządzenia dostarczające wodę niezdatną do picia mogą być dozwolone. Woda ta nie może stykać się bezpośrednio z żywymi małżami dwuskorupowymi lub być używana do mycia lub dezynfekowania pojemników, instalacji lub sprzętu, który styka się z żywymi małżami dwuskorupowymi. Rury i wyloty doprowadzające wodę niezdatną do picia muszą wyraźnie różnić się od rur i wylotów doprowadzających wodę pitną;

5. sprzęt i narzędzia lub ich powierzchnie, przeznaczone do stykania się z żywymi małżami dwuskorupowymi, muszą być wykonane z materiałów odpornych na korozję, łatwych do wielokrotnego mycia i czyszczenia.

II. Ogólne wymagania dotyczące higieny

Personel, pomieszczenia, sprzęt i warunki pracy muszą gwarantować wysoki poziom higieny i czystości:

1. pracownicy, którzy poddają obróbce lub zajmują się żywymi małżami dwuskorupowymi, muszą w szczególności nosić czystą odzież roboczą i, gdy sytuacja tego wymaga, rękawice odpowiednie dla pracy wykonywanej przez daną osobę;
2. personel zobowiązany jest do powstrzymania się od zachowań takich jak plucie, które mogłyby spowodować skażenie żywych małży dwuskorupowych; każda osoba cierpiąca na chorobę, która może być przenoszona przez żywe małże dwuskorupowe, musi zostać tymczasowo odsunięta, do czasu wyzdrowienia, od pracy związanej z tymi produktami;
3. wszelkie wykryte gryzonie, insekty lub inne szkodniki należy wytepić i uniemożliwić ponowne ich rozpowszechnienie się. Do zakładów nie mogą być wprowadzane zwierzęta domowe;
4. pomieszczenia, sprzęt i narzędzia używane podczas obchodzenia się z żywymi małżami dwuskorupowymi muszą być utrzymywane w czystości i dobrym stanie; sprzęt i narzędzia muszą być dokładnie oczyszczone na koniec dnia pracy i w innych przypadkach, gdy to jest właściwe;
5. pomieszczeń, narzędzi i sprzętu nie wolno bez zezwolenia właściwego organu, używać do innych celów niż obchodzenie się z żywymi małżami dwuskorupowymi;
6. odpady muszą być przechowywane zgodnie z zasadami higieny, na wyodrębnionym obszarze i, gdy sytuacja tego wymaga, w zakrywanych pojemnikach, odpowiednich do tego celu. Odpady muszą być regularnie usuwane z otoczenia zakładu;

¹² Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1985 r. (Dz.U. nr L 302 z 15.11.1985, str. 218).

7. gotowe produkty muszą być przechowywane pod przykryciem i trzymane z dala od obszarów, w których poddawane są obróbce zwierzęta inne niż żywe małże dwuskorupowe, np. skorupiaki.

III. Wymagania dotyczące zakładów oczyszczania

Dodatkowo do wymagań określonych w sekcjach I i II spełnione muszą być następujące warunki:

1. podłogi i ściany zbiorników do oczyszczania i wszelkich pojemników do przechowywania wody muszą mieć gładką, twardą i nieprzepuszczalną powierzchnię i być łatwe do czyszczenia przez szorowanie lub wodą pod ciśnieniem. Podstawa zbiorników do oczyszczania musi być wystarczająco nachylona i wyposażona w odpływ wody wystarczający do wolumenu pracy;
2. przed oczyszczaniem żywe małże dwuskorupowe muszą być całkowicie wymyte z mułu czystą wodą morską lub wodą pitną pod ciśnieniem. Mycie wstępne może być również przeprowadzane w zbiornikach do oczyszczania przed rozpoczęciem oczyszczania, przewody odprowadzające wodę powinny być otwarte podczas mycia wstępnego i przez czas wystarczający do spłukania instalacji do czysta przed rozpoczęciem procesu oczyszczania;
3. do zbiorników do oczyszczania musi być dostarczana woda morska wystarczająca ilości wody na godzinę i na tonę oczyszczanych żywych małży dwuskorupowych;
4. do oczyszczania żywych małży dwuskorupowych musi być stosowana czysta woda morska lub oczyszczona woda morska; odległość między ujęciem wody morskiej a wylotami ścieków musi być wystarczająca dla uniknięcia skażenia; jeżeli oczyszczanie wody morskiej jest niezbędne, właściwy organ wydaje zezwolenie na ten proces dopiero po sprawdzeniu jego skuteczności; woda pitna wykorzystywana do przygotowania wody morskiej z głównych składników chemicznych musi spełniać wymagania ustanowione w dyrektywie 80/778/EWG;
5. działanie systemu oczyszczającego musi umożliwiać żywym małżom dwuskorupowym szybkie podjęcie odżywiania przez filtr, usunięcie skażenia ściekami, zapobieganie ponownemu skażeniu i utrzymanie żywych małży dwuskorupowych po oczyszczeniu, w stanie odpowiednim do zapakowania, przechowania i transportu zanim zostaną wprowadzone do obrotu;
6. ilość żywych małży dwuskorupowych jakie mają zostać oczyszczone, nie może przekraczać zdolności zakładu oczyszczania; żywe małże dwuskorupowe muszą być oczyszczane w sposób ciągły przez okres wystarczający do spełnienia norm mikrobiologicznych ustanowionych w rozdziale V niniejszego Załącznika. Okres ten rozpoczyna się od momentu, kiedy żywe małże dwuskorupowe w zbiornikach oczyszczających zostają odpowiednio pokryte wodą do momentu ich usunięcia.

Zakład oczyszczania musi brać pod uwagę dane dotyczące surowca (rodzaj małży dwupłatkowych, obszar pochodzenia, zawartość mikroorganizmów, itp.) w przypadku, gdy niezbędne jest przedłużenie okresu oczyszczania, aby zapewnić, że żywe małże dwuskorupowe spełniają wymagania bakteriologiczne określone w

rozdziale V niniejszego Załącznika;

7. jeżeli w zbiorniku oczyszczającym znajduje się kilka partii małży, muszą one być tego samego gatunku i pochodzić z tego samego obszaru produkcyjnego lub różnych obszarów spełniających te same warunki zdrowotne. Okres oczyszczania musi być obliczony w zależności od czasu wymaganego dla partii o najdłuższym okresie oczyszczania;
8. pojemniki używane do przechowywania żywych małży dwuskorupowych w instalacjach oczyszczania muszą mieć konstrukcję, pozwalającą na przepływ wody morskiej; głębokość warstw żywych małży dwuskorupowych nie powinna utrudniać otwierania się skorup podczas oczyszczania;
9. w zbiorniku, w którym żywe małże dwuskorupowe poddawane są oczyszczaniu, nie wolno przechowywać skorupiaków, ryb ani innych gatunków morskich;
10. po zakończeniu oczyszczania, skorupy żywych małży dwuskorupowych muszą być dokładnie opłukane wodą pitną lub czystą wodą morską; gdy sytuacja tego wymaga, może to mieć miejsce w zbiorniku do oczyszczania; woda do mycia nie może podlegać recyrkulacji;
11. zakłady oczyszczania muszą posiadać własne laboratoria lub zapewniony dostęp do usług laboratorium wyposażonego w niezbędne urządzenia sprawdzające skuteczność oczyszczania przy użyciu specyfikacji mikrobiologicznych. Urządzenia laboratorium znajdujące się poza zakładami muszą być uznane przez właściwy organ;
12. zakłady oczyszczania muszą regularnie rejestrować następujące dane:
 - wyniki badań mikrobiologicznych wody wprowadzanej do zbiorników oczyszczających;
 - wyniki badań mikrobiologicznych nieoczyszczonych żywych małży dwuskorupowych;
 - wyniki badań mikrobiologicznych oczyszczonych żywych małży dwuskorupowych;
 - daty i ilości żywych małży dwuskorupowych dostarczonych do zakładu oczyszczania i odpowiadające im numery dokumentów rejestracyjnych;
 - czas napełniania i opróżniania instalacji oczyszczających (czasy oczyszczania);
 - szczegółowe dane dotyczące wysyłki partii po oczyszczeniu.

Rejestry te muszą być kompletne i dokładne, czytelne i wprowadzone do księgi głównej, która musi być dostępna do inspekcji przez właściwy organ;

13. zakłady oczyszczania mogą przyjmować tylko te partie żywych małży, którym

towarzyszy dokument rejestracyjny określony w rozdziale II niniejszego Załącznika;

Zakłady oczyszczające wysyłające partie żywych małży dwuskorupowych do zakładów wysyłkowych muszą dostarczyć dokument rejestracyjny, określony w rozdziale II sekcja 6 niniejszego Załącznika.

14. każde opakowanie zawierające oczyszczone żywe małże dwuskorupowe musi posiadać etykietę potwierdzającą, że wszystkie małże zostały oczyszczone.

IV. Wymagania dotyczące zakładów wysyłkowych

1. Dodatkowo, poza wymaganiami ustanowionymi w sekcjach I i II, muszą zostać spełnione następujące wymagania:
 - a) konfekcjonowanie nie może powodować jakiegokolwiek skażenia produktu; urządzenia do konfekcjonowania muszą być używane zgodnie z procedurami uznanymi przez właściwy organ, ze szczególnym odniesieniem do jakości bakteriologicznej i chemicznej wody morskiej używanej w tych urządzeniach;
 - b) sprzęt i pojemniki w urządzeniach konfekcjonujących nie mogą być źródłem skażenia;
 - c) procedury sortowania żywych małży dwuskorupowych nie mogą powodować dodatkowego skażenia produktu lub jakichkolwiek zmian, które mają wpływ na możliwość transportu lub przechowywania produktu po zapakowaniu;
 - d) mycie lub czyszczenie żywych małży dwuskorupowych musi być przeprowadzone przy użyciu czystej wody morskiej lub wody pitnej pod ciśnieniem; woda użyta do czyszczenia nie może być poddana recyklingowi.
2. Zakłady wysyłkowe mogą przyjmować jedynie te partie żywych małży dwuskorupowych, którym towarzyszy dokument rejestracyjny określony w rozdziale II sekcja 6 niniejszego Załącznika i które pochodzą z zatwierdzonych obszarów produkcyjnych, obszarów umieszczenia lub zakładów oczyszczania.
3. Zakłady wysyłkowe muszą posiadać własne laboratoria lub zapewniony dostęp do usług laboratorium wyposażonego w niezbędne urządzenia sprawdzające, między innymi, czy małże spełniają normy mikrobiologiczne określone w rozdziale V niniejszego Załącznika. Urządzenia laboratorium znajdujące się poza zakładem muszą być uznane przez właściwy organ.

Wymogi te nie dotyczą jednakże zakładów wysyłkowych, które pozyskują małże wyłącznie i bezpośrednio z zakładu oczyszczania, w którym zostały zbadane po oczyszczeniu.

4. Zakłady wysyłkowe muszą posiadać następujące dane do dyspozycji właściwego

organu:

- wyniki badań mikrobiologicznych oczyszczonych żywych małży dwuskorupowych, pochodzących z zatwierdzonego obszaru produkcyjnego lub obszaru umieszczenia;
- daty i ilości żywych małży dwuskorupowych dostarczonych do zakładu wysyłkowego i odpowiadające im numery dokumentów rejestracyjnych;
- szczegółowe dane dotyczące wysyłki.

Powyższe dane muszą być ujęte w porządku chronologicznym i przechowywane przez okres określony przez właściwy organ, nie krótszy jednak niż trzy miesiące.

5. Zakłady wysyłkowe znajdujące się na statkach podlegają warunkom ustanowionym w pkt 1 lit. b)-d) oraz pkt 3 i 4. Warunki ustanowione w I i II stosuje się odpowiednio do takich zakładów wysyłkowych, chociaż specjalne warunki mogą zostać ustanowione, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ V

WYMAGANIA DOTYCZĄCE ŻYWYCH MAŁŻY DWUSKORUPOWYCH

Żywe małże dwuskorupowe przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi muszą spełniać następujące wymagania:

1. Ich charakterystyki wizualne muszą wiązać się ze świeżością i żywotnością, między innymi muszą mieć czyste skorupy, powinny odpowiednio reagować na ostukanie i posiadać normalne ilości płynu wewnątrzskorupowego.
2. Zawartość bakterii określona na podstawie pięciopróbkowego testu MNP z potrójnym rozcieńczeniem lub jakiegokolwiek innej procedury bakteriologicznej, dla której wykazano równoważną dokładność, musi być niższa niż 300 bakterii grupy coli typu fekalnego lub 230 *E. Coli* na 100 g mięsa małża i płynu międzyskorupowego.
3. Nie mogą zawierać salmonelli w 25 g mięsa małża.
4. Nie mogą zawierać związków toksycznych lub niepożądanych składników, takich jak wymienione w Załączniku do dyrektywy 79/923/EWG, występujących w sposób naturalny lub dodanych do środowiska, w ilościach przekraczających w spożytym pokarmie dopuszczalne spożycie dzienne (PDI) lub, które mogą pogorszyć smak małży.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 niniejszej dyrektywy, Komisja ustala metody badania dla kontroli kryteriów chemicznych oraz stosowanych wartości dopuszczalnych.

5. Górne granice zawartości nuklidów promieniotwórczych nie mogą przekraczać poziomów dla środków spożywczych przewidzianych we Wspólnocie.

6. Całkowita zawartość toksyny „Paralytic Shellfish Poison” (PSP) w jadalnych częściach małży (całym ciele lub dowolnej części jadalnej oddzielnie), określona biologiczną metodą badania - w połączeniu, gdy jest to niezbędne, z chemiczną metodą wykrywania saksytoksyny - lub inną metodą uznaną zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12 niniejszej dyrektywy, nie może przekroczyć 80 mikrogramów na 100 g mięsa małży.

W przypadku kwestionowania wyników, metodą referencyjną jest metoda biologiczna.

7. Zwyczajowe metody badania biologicznego jadalnych części małży (całego ciała lub każdej części jadalnej oddzielnie) nie mogą dać pozytywnych wyników na obecność toksyny „Diarrhetic Shellfish Poison” (DSP).
8. Przy braku rutynowych procedur badania obecności wirusa oraz braku ustalonych norm wirusologicznych, kontrole zdrowotne muszą opierać się na ilości bakterii typu fekalnego.

Badania mające na celu kontrolę zgodności z wymaganiami określonymi w niniejszym rozdziale, muszą być przeprowadzane zgodnie ze sprawdzonymi, uznanymi naukowo metodami.

Dla jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, plany pobierania próbek, metody oraz tolerancje analityczne, które stosuje się do kontrolowania zgodności z wymaganiami niniejszego rozdziału muszą zostać ustalone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 niniejszej dyrektywy.

Należy stale kontrolować skuteczność wskaźnika bakterii typu fekalnego oraz ich liczbowych poziomów, jak również innych parametrów ustanowionych w niniejszym rozdziale, a jeżeli konieczność tę potwierdzą dowody naukowe, muszą one zostać zrewidowane, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 niniejszej dyrektywy.

Jeżeli dowody naukowe wskażą na potrzebę wprowadzenia innych kontroli zdrowotnych lub zmiany parametrów określonych w niniejszym rozdziale do celów ochrony zdrowia publicznego, środki takie muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12.

ROZDZIAŁ VI

KONTROLA ZDROWIA PUBLICZNEGO I MONITOROWANIE PRODUKCJI

Właściwy organ musi ustanowić system kontroli zdrowia publicznego w celu weryfikowania, czy spełniane są wymagania ustanowione w niniejszej dyrektywie. Taki system kontrolny musi obejmować:

1. okresowe monitorowanie obszarów umieszczenia i obszarów produkcyjnych żywych małży dwuskorupowych w celu:
 - a) uniknięcia niewłaściwych praktyk w odniesieniu do pochodzenia i miejsca przeznaczenia żywych małży dwuskorupowych;
 - b) skontrolowania jakości mikrobiologicznej żywych małży dwuskorupowych w odniesieniu do obszarów produkcyjnych i umieszczenia;

- c) skontrolowania ewentualnej obecności planktonu wytwarzającego toksyny w wodach obszaru produkcyjnego i obszaru umieszczenia oraz biotoksyn w żywych małżach dwuskorupowych;
- d) skontrolowania ewentualnej obecności chemicznych substancji skażających, których maksymalny dopuszczalny poziom zostanie ustalony do dnia 31 grudnia 1992 r., zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 niniejszej dyrektywy.

Do celów lit. c) i d), właściwe władze muszą ustalić plany pobierania próbek dla skontrolowania w regularnych odstępach lub indywidualnie w przypadku nieregularnych okresów zbiorów.

2. Plany pobierania próbek przewidziane w pkt 1 muszą w szczególności uwzględniać:

- a) prawdopodobne zmiany skażenia feralnego w każdym obszarze produkcyjnym i obszarze umieszczenia;
- b) ewentualne zmiany w produkcji w obszarach umieszczenia w przypadku obecności planktonu zawierającego morskie biotoksyny. Pobieranie próbek musi być przeprowadzone w następujący sposób:
 - (i) monitorowanie: okresowe pobieranie próbek mające na celu wykrycie zmian w składzie planktonu zawierającego toksyny i jego geograficznego rozprzestrzenienia. Informacji wywołującej podejrzenia o zbieraniu się toksyn w mięsie małży musi towarzyszyć intensywne pobieranie próbek;
 - (ii) intensywne pobieranie próbek:
 - monitorowanie planktonu w wodach, w których ma miejsce wzrost i zbieranie, poprzez zwiększenie ilości próbek i punktów pobierania próbek oraz
 - wykonywanie badań toksyczności z użyciem małży najbardziej narażonych na skażenie, pochodzących z dotkniętych obszarów,

Na wprowadzenie do obrotu małży z tego obszaru nie zostanie wydane ponowne zezwolenie do czasu, kiedy nowe pobieranie próbek nie wykaże satysfakcjonującego wyniku badań toksyczności;

- c) ewentualne skażenie małży w obszarze produkcyjnym i obszarze umieszczenia;

Jeżeli wynik pobierania próbek wykaże, że wprowadzenie do obrotu żywych małży dwuskorupowych może stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, właściwy organ musi zamknąć obszar produkcyjny, w odniesieniu do danych małży, do momentu przywrócenia normalnej sytuacji.

3. Badania laboratoryjne mające na celu skontrolowania zgodności z wymaganiami wobec produktu końcowego ustanowionymi w rozdziale V niniejszego Załącznika. System kontroli musi zostać ustalony w celu sprawdzenia, czy poziom morskich biotoksyn nie

przekracza poziomów bezpieczeństwa.

4. Inspekcja zakładów w regularnych odstępach czasu. Inspekcje te muszą obejmować w szczególności kontrole:
 - a) sprawdzające, czy wciąż spełniane są warunki zatwierdzenia;
 - b) czystości pomieszczeń, urządzeń, sprzętu i higieny personelu;
 - c) sprawdzające prawidłowość obchodzenia się z żywymi małżami dwuskorupowymi;
 - d) sprawdzające prawidłowe stosowanie i funkcjonowanie instalacji oczyszczania lub konfekcjonowania;
 - e) ksiąg głównych określonych w rozdziale IV sekcja III pkt 12 niniejszego Załącznika;
 - f) prawidłowego stosowania znaków jakości zdrowotnej.

Kontrole te mogą obejmować pobieranie próbek do badań laboratoryjnych; o wynikach badań powiadamiane są osoby odpowiedzialne za dane zakłady.

5. Kontrole warunków przechowywania i transportu przesyłek żywych małży dwuskorupowych.

ROZDZIAŁ VII

PAKOWANIE

1. Żywe małże dwuskorupowe muszą być pakowane w zadowalających warunkach higienicznych.

Materiał opakowaniowy lub pojemnik nie może:

- pogarszać własności organoleptycznych żywych małży dwuskorupowych;
 - przenosić substancji szkodliwych dla zdrowia ludzkiego na żywe małże dwuskorupowe, a jednocześnie
 - musi być wystarczająco mocny, aby odpowiednio chronić żywe małże dwuskorupowe.
2. Ostrygi muszą być pakowane wklęsłą skorupą w dół.
 3. Wszystkie opakowania żywych małży dwuskorupowych muszą być zamknięte i pozostać zamknięte od momentu opuszczenia zakładu wysyłkowego do momentu dostarczenia konsumentowi lub detaliście.

ROZDZIAŁ VIII

KONSERWACJA I PRZECHOWYWANIE

1. W każdym pomieszczeniu magazynowym żywe małże dwuskorupowe muszą być przechowywane w temperaturze, która nie ma niekorzystnego wpływu na ich jakość i żywotność; opakowanie nie może stykać się z podłogą magazynu, ale musi być umieszczone na czystej podwyższonej powierzchni.
2. Po ich opakowaniu i opuszczeniu zakładu wysyłki, z wyłączeniem sprzedaży detalicznej w zakładzie wysyłkowym, żywych małży dwuskorupowych nie wolno ponownie zanurzać w wodzie ani spryskiwać wodą.

ROZDZIAŁ IX

TRANSPORT Z ZAKŁADU WYSYŁKI

1. Przesyłki z żywymi małżami dwuskorupowymi przeznaczonymi do spożycia przez ludzi muszą być transportowane w stanie opakowanym, w postaci zamkniętych paczek od momentu opuszczenia zakładu wysyłkowego do momentu zaoferowania na sprzedaż konsumentom lub detalistom.
2. Środki transportu używane do transportu przesyłek z żywymi małżami dwuskorupowymi muszą charakteryzować się następującymi cechami:
 - a) ich wewnętrzne ściany i wszelkie inne części, które mogą zetknąć się z żywymi małżami dwuskorupowymi muszą być wykonane z materiałów odpornych na korozję; ściany muszą być gładkie i łatwe do czyszczenia;
 - b) muszą być odpowiednio wyposażone, aby zapewnić skuteczną ochronę żywym małżom dwuskorupowym przed nadmiernym ciepłem lub zimnem, skażeniem brudem lub pyłem i uszkodzeniem skorup w wyniku wibracji i tarcia;
 - c) żywych małży dwuskorupowych nie wolno transportować razem z innymi produktami, które mogą je skazić.
3. Żywe małże dwuskorupowe muszą być transportowane i dystrybuowane przy użyciu zamkniętych pojazdów lub pojemników utrzymujących produkt w temperaturze, która nie ma niekorzystnego wpływu na ich jakość i żywotność.

Paczki zawierających żywe małże dwuskorupowe nie wolno transportować w bezpośrednim kontakcie z podłogą pojazdu lub pojemnika, lecz muszą być umieszczone na podwyższonej powierzchni lub w inny sposób uniemożliwiający kontakt z podłogą.

Jeżeli przy transporcie żywych małży dwuskorupowych stosowany jest lód, musi on być wytworzony z wody pitnej lub czystej wody morskiej.

ROZDZIAŁ X

OZNAKOWANIE PRZESYŁEK

1. Wszystkie paczki w ramach danej przesyłki żywych mały dwuskorupowych muszą posiadać znak jakości zdrowotnej, aby w każdym momencie podczas transportu i dystrybucji do momentu sprzedaży detalicznej, możliwe było stwierdzić, z którego zakładu wysyłki oryginalnie pochodzą. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 79/112/EWG, znak musi zawierać następujące informacje:

- nazwę kraju wysyłki,
- gatunek mały dwuskorupowych (nazwę zwyczajową i naukową),
- numer identyfikacyjny zakładu wysyłki nadany przez właściwy organ,
- datę pakowania, zawierającą, co najmniej dzień i miesiąc.

W drodze odstępstwa od przepisów dyrektywy 79/112/EWG, termin przydatności może zostać zastąpiony zapisem „zwierzęta muszą być sprzedawane żywe”.

2. Znak jakości zdrowotnej może być wydrukowany na opakowaniu lub naniesiony na oddzielnej etykiecie, którą następnie przytwierdza się do opakowania lub umieszcza wewnątrz opakowania. Znak może być również dołączony za pomocą drutu lub zszywki; nie wolno używać samoprzylepnych znaków jakości zdrowotnej, chyba, że nie można ich usunąć. Wszystkie znaki jakości zdrowotnej są wyłącznie do jednorazowego użytku i nie mogą być przekazywane.
3. Znak jakości zdrowotnej musi być trwały i wodoodporny, a informacje na nim przedstawione czytelne, nieusuwalne, napisane łatwymi do odczytania literami.
4. Znak jakości zdrowotnej dołączony do przesyłek żywych mały dwuskorupowych, które nie zostały zapakowane w indywidualne opakowania przeznaczone dla konsumentów, muszą być przechowywane przez detalistę, przez co najmniej 60 dni od otwarcia przesyłki.

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 lipca 1991 r.

ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa

(91/493/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu utworzenia rynku wewnętrznego, w szczególności dla zapewnienia niezakłóconego działania wspólnej organizacji rynku produktów rybołówstwa ustanowionej na mocy rozporządzenia (EWG) nr 3796/81⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 2886/89⁵, zasadniczym zadaniem jest zapewnienie, aby rozbieżności w poszczególnych Państwach Członkowskich w zakresie wymagań zdrowotnych, nie stanowiły przeszkody we wprowadzaniu do obrotu ryb i produktów rybołówstwa; umożliwi to lepszą harmonizację produkcji i wprowadzania do obrotu, oraz doprowadzi do konkurencji na równych warunkach, zapewniając jednocześnie odpowiednią jakość produktów dostarczanych konsumentom;

Parlament Europejski w swojej rezolucji prawodawczej z dnia 17 marca 1989 r.⁶, zwrócił się do Komisji o przedstawienie obszernych wniosków w sprawie higienicznej produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa, łącznie z rozwiązaniami odnoszącymi się do problemu nicieni;

świeżo złowione produkty rybołówstwa są zasadniczo wolne od zanieczyszczeń drobnoustrojami; jednakże, w przypadku braku higieny podczas obróbki produktów rybołówstwa mogą pojawić się zanieczyszczenia skutkujące procesem rozkładu;

dlatego też należy ustanowić wymogi zasadnicze w zakresie prawidłowego higienicznego

¹ Dz.U. nr C 66 z 11.03.1988, str. 2;

Dz.U. nr C 282 z 8.11.1989, str. 7 oraz Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 56.

² Dz.U. nr C 96 z 17.04.1989, str. 29 oraz Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991.

³ Dz.U. nr C 134 z 24.05.1988, str. 312 oraz Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 59.

⁴ Dz.U. nr L 379 z 31.12.1981, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 282 z 2.10.1989, str. 1

⁶ Dz.U. nr C 96 z 17.04.1989, str. 9.

obchodzenia się ze świeżymi i przetworzonymi produktami rybołówstwa, na wszystkich etapach produkcji oraz podczas ich składowania i transportu;

wskazane jest zastosowanie przez analogię niektórych norm handlowych, które zostały ustanowione zgodnie z art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3796/8, w celu zapewnienia odpowiedniej jakości zdrowotnej tych produktów;

za zapewnienie, że produkty rybołówstwa spełniają wymagania zdrowotne ustanowione w niniejszej dyrektywie, odpowiedzialny jest przede wszystkim przemysł rybny;

właściwe władze Państw Członkowskich, poprzez przeprowadzanie kontroli i inspekcji, zapewnią, że producenci i wytwórcy spełniają wspomniane wymagania;

aby zapewnić jednolite stosowanie we wszystkich Państwach Członkowskich norm ustanowionych w niniejszej dyrektywie, należy wprowadzić wspólnotowe środki kontrolne;

w celu zapewnienia niezakłóconego działania rynku wewnętrznego, środki należy stosować w taki sam sposób w odniesieniu do handlu wewnątrz poszczególnych Państw Członkowskich, jak i między Państwami Członkowskimi;

w kontekście handlu wewnątrzspółnotowego, do produktów rybołówstwa mają zastosowanie zasady ustanowione w dyrektywie Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁷, zmienionej dyrektywą 90/675/EWG⁸;

produkty rybołówstwa pochodzące z państw trzecich, przeznaczone do wprowadzenia do obrotu we Wspólnocie, nie mogą być traktowane według korzystniejszych warunków niż te, które są stosowane we Wspólnocie; należy zatem ustanowić procedurę wspólnotową w zakresie przeprowadzania inspekcji w państwach trzecich, odnośnie do warunków produkcji i wprowadzania do obrotu, w celu umożliwienia stosowania wspólnego systemu przywozowego opartego na równoważnych warunkach;

dane produkty podlegają zasadom dotyczącym kontroli i środków ochronnych objętych zakresem dyrektywy 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r., ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich;

ponieważ należy uwzględnić okoliczności szczególne, w odniesieniu do niektórych zakładów działających już przed dniem 1 stycznia 1993 r., należy przewidzieć odstępstwa mające na celu umożliwienie im dostosowania się do wszystkich wymagań ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

Komisji należy powierzyć zadanie przyjęcia niektórych środków w celu wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu należy ustanowić procedury wprowadzające ścisłą i efektywną współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

zasadnicze wymogi ustanowione w niniejszej dyrektywie mogą wymagać dalszych uściśleń,

⁷ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

⁸ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa przeznaczonych do spożycia przez ludzi.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1. „*produkty rybołówstwa*” oznaczają wszystkie zwierzęta morskie i słodkowodne oraz ich części, włącznie z ikrą, lecz z wykluczeniem ssaków wodnych, żab i zwierząt wodnych objętych innymi aktami wspólnotowymi;
2. „*produkty akwakultury*” oznaczają wszystkie produkty rybołówstwa, które przyszły na świat i zostały wyhodowane w kontrolowanych warunkach, do chwili wprowadzenia ich do obrotu w postaci środków spożywczych. Niemniej jednak, za produkty akwakultury uważa się także młodociane słodkowodne i morskie ryby lub skorupiaki, schwytane w ich środowisku naturalnym, oraz trzymane do czasu uzyskania rozmiarów kwalifikujących je do spożycia przez ludzi. Za produkty akwakultury nie uważa się ryb i skorupiaków o rozmiarach handlowych, schwytanych w ich naturalnym środowisku, oraz utrzymywanych przy życiu celem sprzedania ich w terminie późniejszym, jeżeli są one tylko utrzymywane przy życiu, bez próby powiększenia ich rozmiarów lub wagi;
3. „*schładzanie*” oznacza proces chłodzenia produktów rybołówstwa do temperatury zbliżonej do temperatury topniejącego lodu;
4. „*produkty świeże*” oznaczają wszystkie produkty rybołówstwa, w całości lub obrobione, łącznie z produktami pakowanymi próżniowo lub w zmodyfikowanej atmosferze, które nie zostały poddane żadnemu działaniu konserwującemu poza schłodzeniem;
5. „*produkty obrobione*” oznaczają wszystkie produkty rybołówstwa poddane czynnościom naruszającym ich pierwotną budowę anatomiczną, takie jak patroszenie, odgławianie, krojenie, filetowanie, siekanie, itd.;
6. „*produkty przetworzone*” oznaczają wszystkie produkty rybołówstwa poddane procesom chemicznym lub fizycznym, takim jak ogrzewanie, wędzenie, solenie, odwadnianie lub marynowanie itd., powstałe z produktów schłodzonych lub zamrożonych, nawet w zestawieniu z innymi środkami spożywczymi, lub też poddane kombinacji tych różnych procesów;
7. „*konserwowanie*” oznacza proces, w trakcie którego produkty rybołówstwa pakuje się do hermetycznie zamykanych pojemników i poddaje się obróbce cieplnej, do momentu zniszczenia lub inaktywacji wszystkich drobnoustrojów, które mogłyby się rozmnażać,

niezależnie od temperatury w jakiej produkt ma być następnie składowany;

8. „*produkty zamrożone*” oznaczają wszystkie produkty rybołówstwa poddane procesowi mrożenia do chwili osiągnięcia temperatury rdzenia $-18\text{ }^{\circ}\text{C}$, lub niższej po ustabilizowaniu temperatury;
9. „*pakowanie*” oznacza działanie polegające na zapewnieniu produktowi ochrony przez zawinięcie go, umieszczenie w pojemniku lub w innym odpowiednim urządzeniu;
10. „*partia*” oznacza ilość produktów rybołówstwa uzyskaną w prawie identycznych okolicznościach;
11. „*przesyłka*” oznacza ilość produktów rybołówstwa przeznaczoną dla jednego lub większej ilości klientów w kraju przeznaczenia, oraz przewożoną tylko jednym środkiem transportu;
12. „*środki transportu*” oznaczają te części powierzchni w pojazdach mechanicznych, pojazdach szynowych i samolotach, zbiornikach statków i kontenerach, które zostały wydzielone dla towarów przewożonych lądem, morzem lub w powietrzu;
13. „*właściwe władze*” oznaczają centralny organ Państwa Członkowskiego, odpowiedzialny za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych lub inny organ, oddelegowany do tego celu;
14. „*zakład*” oznacza wszystkie pomieszczenia, w których obrabia się, przetwarza, schładza, zamraża, pakuje lub składowuje produkty rybołówstwa. Rynków aukcyjnych i hurtowych, na których ma miejsce jedynie prezentacja produktów i ich sprzedaż hurtowa, nie uważa się za zakłady;
15. „*wprowadzanie do obrotu*” oznacza przetrzymywanie lub wystawianie do sprzedaży, oferowanie do sprzedaży, sprzedawanie, dostarczanie lub każdą inną formę wprowadzania produktu do obrotu we Wspólnocie, z wykluczeniem sprzedaży detalicznej i bezpośredniego przekazywania przez rybaków kupcom detalicznym lub konsumentom, małych ilości przeznaczonych na rynki lokalne, które muszą podlegać kontrolom zdrowotnym przewidzianym w przepisach krajowych dotyczących kontroli handlu detalicznego;
16. „*przywóz*” oznacza wprowadzanie na terytorium Wspólnoty produktów rybołówstwa z państw trzecich;
17. „*czysta woda morska*” oznacza wodę morską lub wodę słoną, wolną od zanieczyszczeń mikrobiologicznych, substancji szkodliwych i/lub toksycznego planktonu morskiego, w ilościach mogących wpłynąć na jakość zdrowotną produktów rybołówstwa, oraz używaną zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej dyrektywie;
18. „*statek przetwórczy*” oznacza każdy statek, na którym produkty rybołówstwa poddaje się jednej lub kilku z następujących operacji, po których odbywa się zbiorcze pakowanie: filetowanie, krojenie, oskórowanie, mielenie, zamrażanie lub przetwarzanie.

Za „*statki przetwórcze*” nie uważa się następujących statków:

- statków rybackich, na których pokładzie ma miejsce gotowanie krewetek i mięczaków,
- statków rybackich, na których pokładzie dokonuje się tylko zamrażania.

Artykuł 3

1. Wprowadzanie do obrotu produktów rybołówstwa pozyskanych w ich środowisku naturalnym podlega następującym warunkom:

a) muszą one:

- (i) zostać złowione, oraz w miarę potrzeb, poddane wykrwawieniu, odgłowieniu, wypatroszeniu i usuwaniu płetw, schłodzeniu lub zamrożeniu na pokładzie statków, zgodnie z zasadami higieny, jakie Rada ustanowi większością kwalifikowaną na wniosek Komisji. W tym celu Komisja przedstawi odpowiednie wnioski do dnia 1 października 1992 r.;
- (ii) Proces gotowania krewetek i mięczaków na pokładzie musi być zgodny z przepisami Załącznika rozdział III sekcja I ust. 5 i rozdział IV sekcja IV ust. 7. Statki takie podlegają specjalnej rejestracji przez właściwe władze;

b) podczas wyładunku i po jego zakończeniu muszą one być traktowane zgodnie z przepisami Załącznika rozdział II;

c) obchodzenie się z nimi oraz, w miarę potrzeb, pakowanie, obróbka, przetwarzanie, zamrażanie i rozmrażanie lub składowanie w zakładach zatwierdzonych zgodnie z art. 7, musi odbywać się w warunkach higienicznych, zgodnie z wymaganiami określonymi w Załączniku rozdział III i IV.

Właściwy organ, bez względu na przepisy Załącznika rozdział II sekcja 2, może zezwolić na przeładunek produktów rybołówstwa z nabrzeża do pojemników, w celu ich natychmiastowego dostarczenia do zatwierdzonych zakładów lub zarejestrowanych rynków aukcyjnych lub hurtowych, gdzie ma miejsce kontrola;

d) muszą one zostać poddane kontroli zdrowotnej, zgodnie z Załącznikiem rozdział V;

e) muszą one być odpowiednio zapakowane, zgodnie z Załącznikiem rozdział VI;

f) muszą zostać opatrzone znakiem identyfikacyjnym, zgodnie z Załącznikiem rozdział VII;

g) muszą być składowane i transportowane w zadowalających warunkach higienicznych, zgodnie z Załącznikiem rozdział VII.

2. Jeśli z technicznego i handlowego punktu widzenia istnieje możliwość wypatroszenia, musi ono być przeprowadzone jak najszybciej po złowieniu lub wyładunku produktów.

3. Wprowadzenie do obrotu produktów akwakultury podlega następującym warunkom:

- a) ich ubój musi przebiegać w odpowiednich warunkach higieny. Nie mogą być one zanieczyszczone ziemią, szlamem ani odchodami. Jeżeli nie są poddawane przetworzeniu niezwłocznie po dokonaniu uboju, muszą być przechowywane w stanie schłodzonym;
 - b) ponadto, muszą spełniać wymagania ustanowione w ust. 1 lit. c)-g).
- 4.
- a) Wprowadzanie do obrotu żywych małż dwuskorupowych podlega wymaganiom ustanowionym w dyrektywie Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r., ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych⁹.
 - b) W przypadku ich przetwarzania, małże dwuskorupowe muszą, oprócz wymagań wymienionych w lit. a), spełniać wymogi ust. 1 lit. c)-g).

Artykuł 4

Produkty rybołówstwa przeznaczone do wprowadzenia do obrotu w stanie żywym, muszą być przez cały czas przechowywane w warunkach jak najbardziej odpowiednich dla ich przetrwania.

Artykuł 5

Zabrania się wprowadzania do obrotu następujących produktów:

- ryb trujących z następujących rodzin: *Tetraodontidae*, *Molidae*, *Diodontida*, *Canthigasteridae*,
- produktów rybołówstwa zawierających biotoksyny, takie jak ciguatera lub toksyny powodujące paraliż mięśni.

Szczegółowe wymagania dotyczące gatunków objętych zakresem niniejszego artykułu i dotyczące metod analizy, ustanawia się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że osoby odpowiedzialne za zakłady podjęły wszelkie niezbędne środki w celu przestrzegania specyfikacji niniejszej dyrektywy, na wszystkich etapach produkcji produktów rybołówstwa.

W tym celu wspomniane odpowiedzialne osoby muszą dokonywać kontroli we własnym zakresie, w oparciu o następujące zasady:

- rozpoznanie punktów krytycznych w zakładach na podstawie stosowanego procesu wytwórczego;
- ustanowienie i wprowadzenie w życie metod monitorowania i kontroli takich punktów krytycznych;

⁹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 1

- pobieranie próbek do analizy przeprowadzanej w laboratorium zatwierdzonym przez właściwy organ, w celu sprawdzenia metod czyszczenia i dezynfekcji, oraz w celu sprawdzania ich zgodności z normami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie;
 - prowadzenie pisemnych rejestrów lub innych danych zarejestrowanych w sposób trwały w zakresie czynności wymienionych w poprzednich punktach, w celu przedłożenia ich właściwemu organowi. W szczególności przechowuje się wyniki różnych kontroli i badań, przez okres przynajmniej dwóch lat..
2. Jeżeli wyniki kontroli przeprowadzanych we własnym zakresie lub jakiegokolwiek informacje będące w dyspozycji osób odpowiedzialnych określonych w ust. 1, wskazują na istnienie ryzyka zagrożenia dla zdrowia, lub też sugerują jego istnienie, bez uszczerbku dla środków ustanowionych w dyrektywie 89/662/EWG art. 3 ust. 1 akapit czwarty, należy podjąć właściwe środki pod nadzorem urzędowym.
3. Zasady stosowania ust. 1 akapit drugi ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.

Artykuł 7

1. Właściwe władze dokonują zatwierdzenia zakładów po sprawdzeniu, czy spełniają one wymagania niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do charakteru prowadzonej przez nie działalności. Jeżeli zakład podejmuje decyzję o prowadzeniu działalności innej niż ta, w odniesieniu do której otrzymał zatwierdzenie, zatwierdzenie podlega odnowieniu.

W razie stwierdzenia, że wymagania nie są spełniane, właściwe władze podejmą niezbędne środki. W tym celu zobowiązane są zwrócić szczególną uwagę na wnioski z kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 8.

Właściwy organ prowadzi rejestr rynków aukcyjnych i hurtowych, które nie podlegają zatwierdzeniu, po sprawdzeniu czy znajdujące się tam urządzenia są zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy.

2. Niemniej jednak, z wyraźnym zastrzeżeniem, że produkty pochodzące ze statku przetwórci oraz zakładów, rynków hurtowych i aukcyjnych spełniają normy higieny ustanowione w niniejszej dyrektywie, Państwa Członkowskie mogą, w przypadku wymagań dotyczących wyposażenia i struktury ustanowionych w Załączniku rozdział I - IV, przedłużyć statkom przetwórciom, rynkom aukcyjnym i hurtowym okres upływający z dniem 31 grudnia 1995 r., w którym powinny zostać spełnione warunki zatwierdzenia określone w rozdziale IX. Odstępstw takich można udzielić wyłącznie w odniesieniu do statków przetwórci i zakładów, rynków hurtowych i aukcyjnych, działających już w dniu 31 grudnia 1991 r., które przed dniem 1 lipca 1992 r. złożyły do właściwego organu krajowego należycie uzasadniony wniosek o udzielenie odstępstwa. Wnioskowi takiemu musi towarzyszyć plan roboczy oraz program określający okres, w jakim możliwe będzie spełnienie danych wymagań. W przypadku występowania o pomoc finansową ze strony Wspólnoty, przyjmować można wyłącznie wnioski w odniesieniu do projektów spełniających wymagania niniejszej dyrektywy.

3. Właściwe władze sporządzają wykaz zatwierdzonych zakładów, z których każdy

posiada numer urzędowy.

Wszystkie Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o swoim wykazie zatwierdzonych zakładów i o każdej kolejnej jego zmianie. Komisja przekazuje te informacje pozostałym Państwom Członkowskim.

4. W celu zapewnienia zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy, regularnie prowadzony jest nadzór i monitorowanie zakładów w zakresie odpowiedzialności właściwego organu, który ma w każdej chwili swobodny dostęp do wszystkich części zakładu.

Jeśli inspekcja i monitorowanie ujawni, iż nie są spełniane wymagania niniejszej dyrektywy, właściwy organ podejmuje odpowiednie działania.

5. Ust. 1, 3 i 4 stosuje się również w odniesieniu do statków przetwórci.

6. Ust. 3 i 4 stosuje się również w odniesieniu do rynków hurtowych i aukcyjnych.

Artykuł 8

1. Eksperti z Komisji mogą, we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, przeprowadzać kontrole na miejscu, w zakresie, w jakim jest to niezbędne do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy. Mogą oni w szczególności sprawdzać, czy zakłady rzeczywiście spełniają wymagania niniejszej dyrektywy. Państwo Członkowskie, na którego terytorium ma miejsce taka kontrola, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

2. Uzgodnienia dotyczące wykonania przepisów ust. 1, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.

Artykuł 9

1. Zasady ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG, odnoszące się do produktów rybołówstwa przeznaczonych do spożycia przez ludzi, mają zastosowanie w szczególności w zakresie organizacji i działań, jakie mają być podejmowane w następstwie inspekcji przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie będące miejscem przeznaczenia, oraz do środków ochronnych, jakie mają zostać wprowadzone.

2. W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w załączniku A dodaje się tiret w brzmieniu:

„- dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15);”

b) w załączniku B skreśla się tiret:

„- produkty rybołówstwa przeznaczone do spożycia przez ludzi”.

ROZDZIAŁ. II

Przywóz z państw trzecich

Artykuł 10

Przepisy stosowane w odniesieniu do przywozu produktów rybołówstwa z państw trzecich muszą być przynajmniej równoważne z tymi, które obowiązują w odniesieniu do produkcji i wprowadzania do obrotu produktów Wspólnoty.

Produkty rybołówstwa złowione w ich naturalnym środowisku przez statek rybacki pływający pod banderą państwa trzeciego, muszą być poddane kontrolom ustanowionym w art. 18 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG.

Artykuł 11

1. W odniesieniu do każdego państwa trzeciego lub grupy państw trzecich, produkty rybołówstwa muszą spełniać szczególne warunki w zakresie przywozu, ustalone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15, w zależności od sytuacji zdrowotnej w danym państwie trzecim.

2. W celu umożliwienia ustalenia warunków przywozu oraz w celu zweryfikowania warunków, w jakich mają miejsce produkcja, składowanie i wysyłka produktów rybołówstwa do Wspólnoty, eksperci z Komisji i Państw Członkowskich mogą przeprowadzać kontrole na miejscu.

Eksperti Państw Członkowskich, którym zostaną powierzone powyższe kontrole, zostaną wyznaczeni przez Komisję, działając na wniosek Państw Członkowskich.

Kontrole są przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która pokrywa poniesione koszty.

Częstotliwość oraz procedurę tych kontroli określa się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.

3. Przy ustalaniu warunków przywozu produktów rybołówstwa określonych w ust. 1, należy zwrócić szczególną uwagę na:

- a) ustawodawstwo państwa trzeciego;
- b) organizację właściwego organu państwa trzeciego oraz jego służb kontrolnych, zakres uprawnień tych służb oraz nadzór, jakiemu one podlegają, jak również udogodnienia, jakimi dysponują one w celu efektywnego sprawdzania wprowadzania w życie obowiązującego ustawodawstwa;
- c) rzeczywiste warunki zdrowotne w trakcie produkcji, składowania i wysyłki produktów rybołówstwa przeznaczonych dla Wspólnoty;
- d) gwarancje, jakich państwo trzecie może udzielić w kwestiach zgodności z normami ustanowionymi w Załączniku rozdział V.

4. Warunki przywozu określone w ust. 1 obejmują:
- a) procedurę uzyskiwania świadectwa zdrowia, jakie musi towarzyszyć przesyłkom kierowanym do Wspólnoty;
 - b) umieszczanie znaku identyfikacyjnego produktów rybołówstwa, w szczególności numeru identyfikacyjnego zakładu pochodzenia produktów, z wyjątkiem zamrożonych produktów rybołówstwa, konserwowanych niezwłocznie po wyładunku i posiadających świadectwo przewidziane w lit. a);
 - c) sporządzanie wykazu zatwierdzonych zakładów oraz rynków aukcyjnych i hurtowych, zarejestrowanych i zatwierdzonych przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15;

W tym celu, na podstawie informacji dostarczanych Komisji przez właściwe władze państw trzecich, sporządzany jest jeden lub kilka wykazów takich zakładów. Zakład nie może zostać umieszczony w wykazie do chwili jego urzędowego zatwierdzenia przez właściwy organ państwa trzeciego, dokonującego wywozu produktów rybołówstwa do Wspólnoty. Uzyskanie takiego zatwierdzenia jest uwarunkowane spełnieniem następujących wymagań:

- zgodności z wymaganiami równoważnymi z wymaganiami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie,
- monitorowania przez urzędowe służby kontrolne państwa trzeciego.

5. Warunki określone w ust. 4 lit. a) i b) mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.

Komisja może zmienić wykaz określony w ust. 4 lit. c) zgodnie z procedurą ustanowioną w decyzji Komisji 90/13/EWG¹⁰.

6. W celu uwzględnienia sytuacji szczególnych oraz zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15, można zezwolić na przywóz bezpośrednio z zakładu lub statku przetwórci państwa trzeciego, jeżeli nie jest ono w stanie zapewnić gwarancji ustanowionych w ust. 3 pod warunkiem, że dany zakład lub statek przetwórci uzyskał szczególne zatwierdzenie w następstwie kontroli przeprowadzonej zgodnie z ust. 2. W decyzji o zezwoleniu należy określić szczególne warunki przywozu, jakie muszą zostać spełnione w odniesieniu do produktów pochodzących z takiego zakładu lub statku przetwórci.

7. Do czasu ustalenia warunków przywozu określonych w ust. 1, Państwa Członkowskie zapewnią, że warunki stosowane wobec przywozu produktów rybołówstwa z państw trzecich są przynajmniej równoważne z tymi, jakie obowiązują w odniesieniu do produkcji i wprowadzania do obrotu produktów Wspólnoty.

Artykuł 12

1. W szczególności w odniesieniu do organizacji i następstw kontroli przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie, stosuje się przepisy i zasady ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG.

¹⁰ Dz.U. nr L 8 z 11.01.1990, str. 70.

2. Bez uszczerbku dla zgodności z przepisami i zasadami określonymi w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz do czasu wykonania decyzji przewidzianych w dyrektywie 90/675/EWG, art. 8 ust. 3 i art. 30 oraz w art. 11 niniejszej dyrektywy, nadal stosuje się odpowiednie przepisy krajowe dotyczące stosowania przepisów art. 8 ust. 1 i 2. tej dyrektywy.

ROZDZIAŁ III

Przepisy końcowe

Artykuł 13

Załączniki zmieniane są przez Radę, stanowiącą większość kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Artykuł 14

Komisja po konsultacji z Państwami Członkowskimi przedstawi Radzie do dnia 1 lipca 1992 r., sprawozdanie dotyczące minimalnych wymagań w zakresie struktury i wyposażenia, jakie powinny spełniać małe zakłady zaopatrujące rynki lokalne i zlokalizowane w regionach o szczególnie ograniczonych źródłach zaopatrzenia, wraz z wszelkimi wnioskami, które Rada opracuje do dnia 31 grudnia 1992 r., działając na podstawie procedury głosowania ustanowionej w art. 43 Traktatu.

Artykuł 15

1. W przypadku zastosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, przekazuje sprawę do Stałego Komitetu Weterynaryjnego powołanego na mocy decyzji 68/361/EWG¹¹, zwanego dalej Komitetem.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekt środków, jakie należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię w sprawie projektu w terminie, który przewodniczący może ustalić stosownie do pilności sprawy. W przypadku decyzji podejmowanych przez Radę na wniosek Komisji, opinia jest wydawana większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich są ważne w sposób określony w wymienionym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią komitetu.
- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie wniosek w sprawie środków, jakie należy podjąć. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli po upływie okresu trzech miesięcy od daty odwołania do Rady, Rada nie podjęła działań, proponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, o ile Rada nie sprzeciwi się przyjęciu tych środków stanowiąc zwykłą większością głosów.

Artykuł 16

¹¹ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

W celu uwzględnienia możliwości braku decyzji w sprawie szczegółowych zasad stosowania niniejszej dyrektywy do dnia 1 stycznia 1993 r., dopuszcza się przyjęcie środków przejściowych na okres dwóch lat, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.

Artykuł 17

Rada działając na wniosek Komisji, dokona do dnia 1 stycznia 1998 r. ponownej weryfikacji przepisów niniejszej dyrektywy na podstawie zgromadzonych doświadczeń.

Artykuł 18

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 stycznia 1993 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy, lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 19

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 lipca 1991 r.

W imieniu Rady

P. DANKERT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

ROZDZIAŁ I

WARUNKI MAJĄCE ZASTOSOWANIE W ODNIESIENIU DO STATKÓW PRZETWÓRNI

I. Warunki dotyczące projektu i wyposażenia

1. W odniesieniu do statków przetworni obowiązują następujące minimalne wymagania:
 - a) posiadanie wydzielonego obszaru do przyjmowania na pokład produktów rybołówstwa, zaprojektowanego i podzielonego na przegrody lub kojce umożliwiające oddzielenie kolejnych połowów. Obszar przyjmowania połowów i jego części ruchome muszą być łatwe do utrzymywania w czystości. Muszą one być zaprojektowane w taki sposób, aby chronić produkty przed skutkami działania słońca oraz oddzielać je od wszelkich źródeł brudu lub zanieczyszczeń;
 - b) posiadanie systemu przenoszenia produktów rybołówstwa z obszaru przyjmowania do miejsca roboczego, które spełnia warunki w zakresie higieny;
 - c) posiadanie dostatecznie dużych przestrzeni roboczych do obróbki i przetwarzania produktów rybołówstwa w odpowiednich warunkach higieny. Muszą one być zaprojektowane i rozmieszczone w sposób zapobiegający jakimkolwiek zanieczyszczeniu produktów;
 - d) posiadanie obszarów przeznaczonych do składowania gotowych produktów, dostatecznie dużych i zaprojektowanych w sposób umożliwiający ich łatwe utrzymanie w czystości. Jeżeli na pokładzie znajduje się urządzenie do przetwarzania odpadów, do składowania powstających produktów ubocznych musi zostać przeznaczona osobna ładownia;
 - e) posiadanie miejsca do składowania materiałów na opakowania, oddzielonego od obszarów przeznaczonych do obróbki i przetwarzania;
 - f) posiadanie specjalnego sprzętu do wypompowywania odpadów lub produktów rybołówstwa nienadających się do spożycia przez ludzi, bezpośrednio do morza albo, jeżeli wymagają tego okoliczności, do wodoszczelnego zbiornika przeznaczonego do tego celu. Jeżeli odpady są składowane i przetwarzane na pokładzie w celu ich oczyszczenia, należy wydzielić do tego celu oddzielne miejsce;
 - g) posiadanie wyposażenia zapewniającego dostarczenie wody pitnej w rozumieniu dyrektywy Rady 80/778/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. odnoszącej się do jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi¹², lub

¹² Dz.U. nr L 229 z 30.09.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1985 r. (Dz.U. nr L 302 z 15.11.1985, str. 218).

czystej wody morskiej pod ciśnieniem. Ujęcie wody morskiej musi być usytuowane w miejscu, w którym nie ma możliwości zanieczyszczenia pobieranej wody przez odprowadzane do morza ścieki, odpady i ciecze chłodzące;

- h) posiadanie odpowiedniej liczby szatni, umywalek i toalet, przy czym toalety nie mogą się otwierać bezpośrednio na obszar, w którym ma miejsce obróbka, przetwarzanie czy składowanie produktów rybołówstwa. Umywalki muszą być wyposażone w urządzenia do mycia i suszenia rąk, które spełniają wymagania w zakresie higieny; kranie w umywalkach nie mogą być uruchamiane ręcznie.
2. Obszary przeznaczone do obróbki, przetwarzania lub zamrażania / szybkiego zamrażania produktów rybołówstwa muszą być wyposażone w:
- a) podłogę o powierzchni antypoślizgowej i jednocześnie łatwej do czyszczenia i dezynfekcji, z zapewnionym łatwym odpływem wody. Konstrukcje i zamocowania muszą być wyposażone w otwory przelewowe na tyle duże, aby dostępu do nich nie utrudniały odpadki ryb, oraz aby umożliwiły swobodny odpływ wody;
 - b) ściany i sufity łatwe do czyszczenia, w szczególności w miejscach gdzie przebiegają rury, łańcuchy lub przewody elektryczne;
 - c) obwody hydrauliczne, które muszą być rozmieszczone lub zabezpieczone przed wyciekami oleju zanieczyszczającymi produkty rybołówstwa;
 - d) odpowiedni system wentylacyjny, oraz w miarę potrzeby system odparowywania wody
 - e) odpowiednie oświetlenie;
 - f) urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji narzędzi, wyposażenia i sprzętu;
 - g) urządzenia do mycia i dezynfekcji rąk z kranami, które nie mogą być uruchamiane ręcznie.
3. Wyposażenie i narzędzia takie jak: ławy do krojenia, pojemniki, transportery, maszyny do patroszenia lub filetowania itp. muszą być odporne na korozję w wodzie morskiej, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji oraz utrzymywane w dobrym stanie.
4. Statki przetwórcze, na których dokonuje się zamrażania produktów rybołówstwa, muszą posiadać:
- a) agregat chłodniczy o mocy wystarczającej do szybkiego obniżania temperatury do temperatury rdzenia, zgodnej z parametrami określonymi w niniejszej dyrektywie;
 - b) agregat chłodzący o mocy wystarczającej do utrzymywania produktów

rybołówstwa składowanych w ładowniach, w temperaturze zgodnej z parametrami określonymi w niniejszej dyrektywie. Ładownie składowe muszą być wyposażone w system rejestrowania temperatury umieszczony w miejscu umożliwiającym łatwe odczytywanie wskazań.

II. Warunki higieny dotyczące postępowania z produktami rybołówstwa na pokładzie statku i ich składowania

1. Za stosowanie rzetelnych praktyk w zakresie wytwarzania produktów rybołówstwa na pokładzie statku przetwórci, musi być odpowiedzialna osoba posiadająca odpowiednie kwalifikacje. Osoba ta musi posiadać uprawnienia konieczne do zapewnienia, że stosowane są przepisy niniejszej dyrektywy, oraz udostępnia ona inspektorom program inspekcji i kontroli punktów krytycznych stosowany na pokładzie, rejestr zawierający uwagi tej osoby i rejestry temperatury, jakie mogą być wymagane.
2. Ogólne warunki higieny stosowane w odniesieniu do poszczególnych obszarów i wyposażenia ustanowione są w niniejszym Załączniku rozdział III sekcja II (A).
3. Ogólne warunki higieny stosowane w odniesieniu do załogi ustanowione są w niniejszym Załączniku rozdział III sekcja II (B).
4. Odgławianie, patroszenie i filetowanie musi przebiegać zgodnie z warunkami higieny ustanowionymi w niniejszym Załączniku rozdział IV sekcja I pkt. 2, 3 i 4.
5. Przetwarzanie produktów rybołówstwa na pokładzie musi przebiegać zgodnie z warunkami higieny ustanowionymi w niniejszym Załączniku rozdział IV sekcja III - V.
6. Produkty rybołówstwa muszą być zawijane i pakowane zgodnie z warunkami higieny ustanowionymi w niniejszym Załączniku rozdział VI.
7. Składowanie na pokładzie statku produktów rybołówstwa musi odbywać się zgodnie z warunkami higieny ustanowionymi w niniejszym Załączniku rozdział VIII pkt 1 i 2.

ROZDZIAŁ II

WYMAGANIA OBOWIĄZUJĄCE PODCZAS ROZŁADUNKU I PO WYŁADUNKU

1. Sprzęt wyładunkowy i rozładunkowy musi być wykonany z materiału łatwego do czyszczenia i dezynfekcji, oraz musi być utrzymywany w czystości oraz w dobrym stanie technicznym.
2. Podczas wyładunku i rozładunku należy unikać zanieczyszczania produktów rybołówstwa. Należy w szczególności zapewnić, aby:
 - wyładunek i rozładunek przebiegały szybko;
 - produkty rybołówstwa były bez zbędnej zwłoki umieszczane w zabezpieczonym

miejscu, w temperaturze wymaganej dla danego rodzaju produktu, oraz w miarę potrzeby, okładane lodem podczas transportu, składowania lub przechowywania ich w urządzeniach sklepowych lub w zakładzie;

- nie było dozwolone stosowanie sprzętu i praktyk powodujących niepotrzebne uszkodzenie jadalnych części produktów rybołówstwa.

3. Części pomieszczeń rynków aukcyjnych lub hurtowych, w których wystawiane są produkty rybołówstwa przeznaczone na sprzedaż, muszą:

- a) być zadaszone i mieć ściany łatwe do czyszczenia;
- b) być wyposażone w podłogę wykonaną z materiału wodoszczelnego, łatwego do mycia i dezynfekcji, o płaszczyźnie umożliwiającej odprowadzanie wody, oraz wyposażone w system odprowadzania ścieków zgodny z normami higieny;
- c) być wyposażone w urządzenia sanitarne z odpowiednią ilością umywalek i toalet ze spłuczką. Umywalki muszą być wyposażone w środki do czyszczenia rąk i ręczniki jednorazowego użytku;
- d) być dobrze oświetlone, celem ułatwienia inspekcji produktów rybołówstwa przewidzianej w niniejszym Załączniku rozdział V;
- e) jeżeli są używane do prezentowania lub składowania produktów rybołówstwa, nie mogą być używane do innych celów; pojazdy emitujące spaliny mogące niekorzystnie wpływać na jakość produktów rybołówstwa, nie mogą być wpuszczane na teren rynków, zabrania się także wstępu niepożądanych zwierząt;
- f) być regularnie czyszczone, a przynajmniej po każdej sprzedaży; skrzynie muszą być po każdej sprzedaży towaru czyszczone i płukane od wewnątrz i od zewnątrz wodą pitną lub czystą wodą morską; jeśli jest to wymagane, muszą być dezynfekowane;
- g) mieć umieszczone w widocznym miejscu znaki zabraniające palenia, picia, jedzenia i picia;
- h) posiadać zamknięcia i być trzymane w zamknięciu, gdy właściwy organ uzna to za niezbędne;
- i) posiadać urządzenia dostarczające odpowiednią ilość wody, spełniające warunki ustanowione w niniejszym Załączniku rozdział III sekcja I pkt 7;
- j) posiadać specjalne wodoszczelne pojemniki wykonane z materiału odpornego na korozję, przeznaczone na produkty rybołówstwa nienadające się do spożycia przez ludzi;
- k) jeżeli nie posiadają na miejscu lub w najbliższym otoczeniu własnych pomieszczeń do celów prezentacji towaru przeznaczonego na sprzedaż, muszą posiadać odpowiednio wyposażone, zamykane pomieszczenie i urządzenia niezbędne do przeprowadzania inspekcji przez właściwy organ.

4. Po wyładunku, lub w stosownych przypadkach po dokonaniu pierwszej sprzedaży, produkty rybołówstwa muszą być bezzwłocznie przetransportowane do miejsca ich przeznaczenia, zgodnie z warunkami ustanowionymi w niniejszym Załączniku rozdział VIII.
5. Jednakże, w przypadku niespełnienia warunków ustanowionych w pkt. 4, rynki, na terenie których produkty rybołówstwa mogą być składowane przed ich wystawieniem na sprzedaż, lub po dokonaniu ich sprzedaży i w oczekiwaniu na transport do miejsca przeznaczenia, muszą dysponować dostatecznie obszernymi chłodniami spełniającymi warunki ustanowione w niniejszym Załączniku rozdział III sekcja I pkt 3. W takich przypadkach, produkty rybołówstwa muszą być składowane w temperaturze zbliżonej do temperatury topniejącego lodu.
6. Ogólne warunki higieny ustanowione w niniejszym Załączniku rozdział III sekcja II – z wyjątkiem pkt. B 1 lit a) – stosuje się odpowiednio w odniesieniu do rynków, na których produkty rybołówstwa są wystawiane do sprzedaży lub składowane.
7. Rynki hurtowe, na których produkty rybołówstwa są wystawiane do sprzedaży lub składowane, podlegają tym samym warunkom, jak te określone w pkt. 3 i 5 niniejszego rozdziału, oraz te wymienione w niniejszym Załączniku rozdział II sekcja I pkt 4, 10 i 11.

Ogólne warunki higieny ustanowione w niniejszym Załączniku rozdział III sekcja II, stosuje się odpowiednio w odniesieniu do rynków hurtowych.

ROZDZIAŁ III

OGÓLNE WARUNKI DOTYCZĄCE ZAKŁADÓW NA LĄDZIE

I. Ogólne warunki odnoszące się do pomieszczeń i wyposażenia

Zakład musi posiadać przynajmniej następujące pomieszczenia i wyposażenie:

1. obszary robocze o rozmiarach wystarczających do wykonywania pracy w odpowiednio higienicznych warunkach. Sposób ich zaprojektowania i rozplanowania musi wykluczać możliwość zanieczyszczenia produktu, oraz musi uwzględniać całkowite oddzielenie części czystej budynku od części zanieczyszczonej;
2. na obszarach, na których produkty są poddawane obróbce, przygotowaniu i przetwarzaniu:
 - a) podłogi z wodoszczelnego materiału, łatwego do czyszczenia i do dezynfekcji, o płaszczyźnie umożliwiającej odprowadzanie wody lub wyposażone w urządzenia do usuwania wody;
 - b) ściany o powierzchniach gładkich i łatwych do czyszczenia, trwałych i nieprzepuszczalnych;

- c) sufity lub dachy z materiałów łatwych do czyszczenia;
 - d) drzwi z materiału trwałego i łatwego do czyszczenia;
 - e) odpowiednią wentylację, oraz w miarę potrzeby, dobry system odprowadzania pary i wycieków wodnych;
 - f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie;
 - g) odpowiednią ilość urządzeń do czyszczenia i dezynfekowania rąk. W pomieszczeniach roboczych i toaletach krany nie mogą być uruchamiane ręcznie. Pomieszczenia te muszą być zaopatrzone w ręczniki jednorazowego użytku.
 - h) urządzenia do utrzymywania w czystości zakładu, wyposażenia i narzędzi;
3. w chłodniach, w których składowane są produkty rybołówstwa:
- przepisy określone w punkcie 2 lit. a)-d) i f);
 - w miarę potrzeby, agregat chłodzący o mocy wystarczającej do utrzymywania produktów w temperaturach przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
4. odpowiednie urządzenia do ochrony przed szkodnikami takimi jak owady, gryzonie, ptaki itp.;
5. narzędzia i sprzęt do pracy takie jak: stoły do krojenia, pojemniki, pasy transmisyjne i noże, wykonane z materiałów odpornych na korozję, łatwych do czyszczenia i dezynfekcji;
6. specjalne, wodoszczelne, odporne na korozję pojemniki na produkty rybołówstwa nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi, oraz pomieszczenia do składowania takich pojemników, jeżeli nie są one opróżniane przynajmniej pod koniec każdego dnia roboczego;
7. urządzenia dostarczające odpowiednią ilość pitnej wody w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG, lub czystej wody morskiej lub wody morskiej uzdatnianej za pomocą odpowiedniego systemu, pod ciśnieniem i w wystarczającej ilości. Jednakże, w drodze wyjątku dopuszczalnie jest stosowanie wody niezdatnej do picia do produkcji pary, zwalczania pożarów oraz schładzania urządzeń chłodniczych, pod warunkiem, że rury zainstalowane do tych celów wykluczają użycie tej wody do innych celów i nie stwarzają zagrożenia zanieczyszczenia produktów. Rury z wodą niezdatną do picia muszą się wyraźnie odróżniać od rur z wodą pitną lub czystą wodą morską.
8. higieniczny system odprowadzania ścieków;
9. odpowiednią ilość szatni o gładkich, wodoszczelnych i zmywalnych ścianach i

podłogach, z umywalkami i toaletami ze spłuczką. Drzwi toalety nie mogą otwierać się bezpośrednio na pomieszczenia robocze. Umywalki muszą być zaopatrzone w środki czyszczące do rąk i ręczniki jednorazowego użytku; krany w umywalkach nie mogą być uruchamiane ręcznie;

10. odpowiednio wyposażone, zamykane pomieszczenie do wyłącznego użytku służb inspekcyjnych, jeżeli wielkość produkcji wymaga systematycznej lub stałej ich obecności;
11. odpowiednie urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji środków transportu. Jednakże, posiadanie takich urządzeń nie jest obowiązkowe, jeżeli istnieje wymóg, aby środki transportu były czyszczone i dezynfekowane w pomieszczeniach i urządzeniach urzędowo zatwierdzonych przez właściwy organ;
12. zakłady, w których trzymane są żywe zwierzęta, takie jak skorupiaki i ryby, muszą być wyposażone w odpowiednie urządzenia zapewniające jak najlepsze warunki przetrwania, zaopatrzone w wodę o takiej jakości, aby żadne szkodliwe organizmy lub substancje nie były przenoszone na te zwierzęta.

II. Ogólne warunki higieny

A. Ogólne warunki higieny dotyczące pomieszczeń i wyposażenia

1. Podłogi, ściany i ścianki działowe, sufity lub wykładziny zadaszania, wyposażenie i narzędzia używane do pracy przy produktach rybołówstwa muszą być utrzymywane w zadowalającym stanie technicznym i w zadowalającej czystości tak, aby nie stanowiły one źródła zanieczyszczenia produktów.
2. Gryzonie, owady i każde inne robactwo w pomieszczeniach i wyposażeniu muszą być systematycznie likwidowane; środki przeciwko gryzoniom, środki owadobójcze, środki odkażające i wszelkie inne potencjalnie toksyczne substancje muszą być składowane w zamykanych pomieszczeniach lub szafach; sposób ich używania nie może stwarzać żadnego ryzyka skażenia produktów.
3. Obszary robocze, narzędzia i wyposażenie robocze muszą być używane wyłącznie do pracy przy produktach rybołówstwa. Jednakże, na podstawie zezwolenia właściwego organu, mogą one być używane jednocześnie lub w innym czasie do pracy przy innych środkach spożywczych.
4. Do wszelkich zastosowań należy używać wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG lub czystej wody morskiej. Jednakże, w drodze wyjątku dopuszczalnie jest stosowanie wody niezdatnej do picia do produkcji pary, zwalczania pożarów oraz schładzania urządzeń chłodniczych, pod warunkiem, że rury zainstalowane do tych celów wykluczają użycie tej wody do innych celów i nie stwarzają zagrożenia zanieczyszczenia produktów.
5. Detergenty, środki odkażające i podobne substancje muszą być

zatwierdzone przez właściwy organ i stosowane w taki sposób, aby nie oddziaływały w niekorzystny sposób na maszyny, wyposażenie i produkty.

B. *Ogólne warunki higieny stosowane w odniesieniu do załogi*

1. Od załogi wymaga się przestrzegania najwyższych możliwych norm czystości. W szczególności:
 - a) załoga musi nosić odpowiednią odzież roboczą i nakrycia głowy całkowicie przykrywające włosy. Dotyczy to w szczególności osób mających styczność z niezapakowanymi produktami rybołówstwa;
 - b) od załogi wyznaczonej do przygotowywania i obrabiania produktów rybołówstwa, należy wymagać mycia rąk co najmniej każdorazowo przed podjęciem pracy; rany na rękach muszą być zakryte wodoszczelnymi opatrunkami;
 - c) zabrania się palenia, plucia, jedzenia i picia w pomieszczeniach roboczych i składowych przeznaczonych dla produktów rybołówstwa.
2. Pracodawca zobowiązany jest podjąć wszelkie niezbędne środki, aby przy produktach rybołówstwa nie pracowały osoby mogące spowodować ich zanieczyszczenie, do czasu zaistnienia dowodów na to, że osoby takie mogą wykonywać tę pracę bez zagrożenia dla produktów.

Każda osoba zatrudniana do pracy przy produktach rybołówstwa i do ich obróbki, zobowiązana jest przedstawić zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania takiej pracy. Opieka lekarska nad taką osobą regulowana jest przez ustawodawstwo krajowe danego Państwa Członkowskiego, a w przypadku państw trzecich, przez szczególne gwarancje ustalone na podstawie procedury ustanowionej w art. 15.

ROZDZIAŁ IV

WARUNKI SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE POSTĘPOWANIA Z PRODUKTAMI RYBOŁÓWSTWA NA WYBRZEŻU

I. Warunki dotyczące produktów świeżych

1. Jeżeli schłodzone, nierozpakowane produkty nie podlegają natychmiast po dostarczeniu do zakładu wysyłce, obróbce lub przetworzeniu, muszą one być składowane lub przechowywane pod lodem w zakładowej chłodni. Lód musi być uzupełniany w miarę potrzeb; lód używany do tego celu, nawet z dodatkiem soli, musi być wytworzony z wody pitnej lub z czystej wody morskiej, oraz musi być przechowywany w warunkach higienicznych w pojemnikach do tego przeznaczonych; pojemniki takie muszą być utrzymywane w czystości oraz dobrym stanie technicznym. Wstępnie opakowane produkty muszą zostać schłodzone lodem, lub przy zastosowaniu chłodniczego urządzenia mechanicznego wytwarzającego podobne warunki termiczne.

2. Operacje takie jak odgławianie i patroszenie, jeżeli nie zostały przeprowadzone na pokładzie, muszą być wykonywane w sposób higieniczny. Niezwłocznie po dokonaniu tych operacji, produkty muszą zostać starannie umyte przy użyciu wody pitnej lub czystej wody morskiej.
3. Operacje takie jak filetowanie i krojenie muszą być wykonywane w sposób zapobiegający zanieczyszczeniu lub zabrudzeniu filetów lub plastrów, oraz w miejscu innym niż miejsce, w którym odbywa się odgławianie i patroszenie. Filetów i plastrów nie wolno pozostawiać na stołach dłużej, niż jest to niezbędne do ich przygotowania. Filety i plastry przeznaczone do sprzedaży w stanie świeżym, muszą zostać schłodzone po ich przygotowaniu możliwie jak najszybciej.
4. Wnętrznosci i części, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, muszą zostać oddzielone i usunięte z sąsiedztwa produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi.
5. Konstrukcja pojemników używanych do wysyłki lub składowania świeżych produktów rybołówstwa, musi zapewniać zarówno ochronę danych produktów przed zanieczyszczeniem, jak i ich przechowywanie w dostatecznie higienicznych warunkach, w szczególności musi zapewniać odpowiednie odprowadzanie wody powstającej wskutek topnienia lodu.
6. Jeżeli nie przygotowano specjalnych urządzeń do stałego usuwania odpadów, muszą one być umieszczane w szczelnych, zakrytych pojemnikach, łatwych do czyszczenia i dezynfekcji. Nie wolno dopuszczać do gromadzenia odpadów w pomieszczeniach roboczych. Muszą one być usuwane albo w sposób stały, albo natychmiast po zapelnieniu pojemników, oraz przynajmniej na koniec każdego dnia roboczego, do pojemników lub pomieszczeń określonych w niniejszym Załączniku rozdział III sekcja I ust. 6. Pojemniki, kontenery i/lub pomieszczenia przeznaczone na odpady muszą być po ich użyciu zawsze starannie czyszczone, oraz w miarę potrzeb dezynfekowane. Składowane w nich odpady nie mogą stanowić źródła zanieczyszczenia zakładu lub jego otoczenia.

II. Warunki dotyczące produktów zamrożonych

1. Zakłady muszą posiadać:
 - a) agregat chłodzący o mocy wystarczającej do osiągnięcia szybkiego obniżenia temperatury, aby produkt mógł uzyskać temperatury ustanowione w niniejszej dyrektywie;
 - b) agregat chłodzący o mocy wystarczającej do utrzymywania produktów w pomieszczeniach składowych, w temperaturach nieprzekraczających temperatur ustanowionych w niniejszej dyrektywie, niezależnie od temperatury otoczenia.

Jednakże, z przyczyn technicznych związanych ze stosowanymi metodami zamrażania i sposobem obchodzenia się z takimi produktami, w odniesieniu do całych ryb zamrożonych w solance i przeznaczonych do konserwowania,

dopuszcza się temperatury wyższe od temperatur ustanowionych w niniejszej dyrektywie, ale nie mogą one przekraczać -9°C .

2. Świeże produkty przeznaczone do zamrożenia lub szybkiego zamrożenia muszą spełniać wymagania niniejszego rozdziału sekcja I.
3. Pomieszczenia składowe muszą być wyposażone w urządzenie do rejestrowania temperatury w miejscu ułatwiającym odczytywanie ich wskazań. Czujnik temperatury rejestratora musi być zlokalizowany w miejscu najbardziej oddalonym od źródła zimna, tj. w miejscu, w którym temperatura w pomieszczeniu magazynowym jest najwyższa.

Karty zapisów temperatury muszą być dostępne w celu skontrolowania ich przez organy nadzoru, przynajmniej przez okres składowania produktów.

III. Warunki rozmrażania produktów

Zakłady dokonujące operacji rozmrażania muszą spełniać następujące wymagania:

1. produkty rybołówstwa muszą być rozmrażane w warunkach higienicznych; nie wolno dopuszczać do ich zanieczyszczenia, oraz konieczny jest system odprowadzania wody powstającej wskutek topnienia lodu.

Podczas rozmrażania temperatura produktów nie może nadmiernie wzrosnąć;

2. po rozmrożeniu, postępowanie z produktami rybołówstwa musi być zgodne z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Jeżeli mają zostać one poddane przygotowaniu lub przetwarzaniu, operacje te należy wykonać bezzwłocznie. Jeżeli są bezpośrednio dostarczane na rynek, dane szczegółowe dotyczące stanu rozmrożenia ryb muszą zostać wyraźnie podane na opakowaniu, zgodnie z art. 5 ust. 3 dyrektywy Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych¹³.

IV. Warunki dotyczące produktów przetwarzanych

1. Produkty świeże, mrożone i rozmrożone poddawane procesowi przetwarzania muszą spełniać wymagania określone w sekcji I i II niniejszego rozdziału.
2. Jeżeli przetwarzanie dokonywane jest w celu zahamowania rozwoju mikroorganizmów chorobotwórczych lub, jeżeli zabieg taki stanowi istotny czynnik w procesie konserwowania produktu, działania takie muszą być uznane naukowo na mocy obowiązującego prawa, lub w przypadku obróbki produktów określonych w dyrektywie 91/492/EWG rozdział 1 sekcja I lit. b) i c), które nie zostały uprzednio przekazane lub oczyszczone, działanie takie musi zostać zatwierdzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15 niniejszej dyrektywy, w terminie czterech miesięcy od otrzymania stosownego wniosku Państwa Członkowskiego.

¹³ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/72/EWG (Dz.U. nr L 42 z 16.01.1991, str. 22).

Osoba odpowiedzialna za zakład zobowiązana jest prowadzić rejestr przeprowadzanych operacji przetwarzania. W zależności od rodzaju stosowanego procesu należy monitorować i kontrolować czas ogrzewania i temperaturę, zawartość soli, pH, zawartość wody itp. Rejestry przechowuje się przynajmniej przez okres dopuszczalnego czasu magazynowania produktów, oraz udostępnia się je właściwemu organowi.

3. W odniesieniu do produktów konserwowanych na okres ograniczony w drodze operacji takich jak solenie, wędzenie, suszenie lub marynowanie, na opakowaniu muszą być w sposób widoczny podane odpowiednie warunki ich przechowywania, zgodnie z dyrektywą 79/112/EWG.

Ponadto, należy przestrzegać następujących warunków.

4. *Konserwowanie*

W przypadku produktów rybołówstwa, które zostały poddane sterylizacji w hermetycznie zamkniętych pojemnikach:

- a) do przygotowania puszek stosuje się wyłącznie wodę pitną;
- b) proces stosowany przy ich obróbce cieplnej musi przebiegać w sposób właściwy, przy uwzględnieniu takich kryteriów jak: czas ogrzewania, temperatura, poziom wypełnienia pojemników, rozmiar pojemników itp., co należy odnotowywać w rejestrze; obróbka cieplna musi umożliwiać zniszczenie lub zubożenie organizmów chorobotwórczych i zarodników mikroorganizmów chorobotwórczych. Sprzęt grzewczy musi być wyposażony w urządzenia do sprawdzania, czy pojemniki rzeczywiście zostały poddane właściwej obróbce cieplnej. Do chłodzenia pojemników po obróbce cieplnej stosuje się wodę pitną, bez uszczerbku dla obecności w niej jakichkolwiek dodatków chemicznych używanych zgodnie z rzetelną praktyką technologiczną, mającą na celu zapobieganie korozji urządzeń i pojemników;
- c) wytwórca musi następnie przeprowadzić dalsze wrywkowe kontrole w celu zapewnienia, że obróbka cieplna, jakiej poddano przetworzone produkty była właściwa, dokonując:
 - testu inkubacyjnego: inkubację należy przeprowadzać w temperaturze 37 °C przez siedem dni lub w temperaturze 35 °C przez dziesięć dni, albo też stosując jakąkolwiek inną równoważną kombinację temperatury i czasu;
 - badania mikrobiologicznego zawartości i pojemników w laboratorium zakładu lub innym zatwierdzonym laboratorium;
- d) każdego dnia należy pobierać próbki z produkcji, we wcześniej określonych przedziałach czasowych, celem zapewnienia skutecznego uszczelnienia pojemników. W tym celu należy zastosować odpowiednie urządzenia do badania krzyżujących się fragmentów szwów na puszkach;

- e) kontrole przeprowadzane są w celu zapewnienia, że pojemniki nie zostały uszkodzone;
- f) wszystkim pojemnikom poddanym obróbce cieplnej w praktycznie identycznych warunkach nadaje się znak identyfikacyjny partii, zgodnie z dyrektywą Rady 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii artykułów, do których należy dany środek spożywczy¹⁴;

5. *Wędzenie*

Wędzenie musi być przeprowadzane w oddzielonych pomieszczeniach lub w specjalnym miejscu wyposażonym, w miarę potrzeby, w system wentylacyjny zapobiegający przedostawaniu się dymu i ciepła do innych pomieszczeń lub miejsc, w których ma miejsce przygotowywanie, przetwarzanie lub składowanie produktów rybołówstwa.

- a) materiały używane do wytwarzania dymu do wędzenia ryb muszą być przechowywane z dala od miejsca wędzenia, oraz muszą być stosowane w sposób niepowodujący zanieczyszczenia produktów;
- b) do wytwarzania dymu zabrania się stosowania drewna malowanego, lakierowanego, klejonego lub poddanego innym zabiegom chemicznej konserwacji;
- c) po uwędzeniu, produkty muszą zostać szybko schłodzone do temperatury wymaganej w celu ich zakonserwowania przed zapakowaniem.

6. *Solenie*

- a) Operacja solenia musi mieć miejsce w osobnych pomieszczeniach, dostatecznie odległych od pomieszczeń, w których dokonuje się innych operacji.
- b) Sól używana przy obróbce produktów rybołówstwa musi być czysta i przechowywana w sposób wykluczający zanieczyszczenie. Nie wolno jej używać ponownie.
- c) Każdy pojemnik używany do solenia lub umieszczania w solance, musi być skonstruowany w sposób wykluczający zanieczyszczenie podczas procesu solenia i umieszczania w solance.
- d) Pojemniki i miejsca, w których odbywa się solenie lub umieszczanie w solance muszą być czyszczone przed ich użyciem.

7. *Gotowane produkty ze skorupiaków i mięczaków*

Gotowanie skorupiaków i mięczaków musi odbywać się w następujący sposób:

¹⁴ Dz.U. nr L 186 z 30.06.1989, str. 21.

- a) po każdym gotowaniu, produkt musi zostać poddany szybkiemu schłodzeniu. Do tego celu używa się wody pitnej lub czystej wody morskiej. Jeżeli nie stosuje się żadnej innej metody konserwowania, schładzanie musi trwać do chwili osiągnięcia temperatury zbliżonej do temperatury topnienia lodu;
- b) wydobywanie ze skorup lub muszli musi być wykonywane w higienicznych warunkach, pozwalających uniknąć zanieczyszczenia produktu. Jeżeli operacje te wykonywane są ręcznie, pracownicy muszą zwracać szczególną uwagę na mycie rąk, a wszelkie powierzchnie robocze muszą być starannie czyszczone. Jeżeli używane są maszyny, konieczne jest ich częste czyszczenie i dezynfekcja po każdym dniu pracy.

Po wydobyciu ze skorup i muszli, ugotowane produkty muszą zostać niezwłocznie zamrożone lub należy je przechowywać w stanie schłodzonym, w temperaturze wykluczającej rozwój czynników chorobotwórczych, oraz składować je w odpowiednich pomieszczeniach;

- c) każdy wytwórca musi w regularnych odstępach czasu dokonywać kontroli mikrobiologicznej swoich produktów, przestrzegając norm, jakie zostaną ustalone zgodnie z niniejszym Załącznikiem rozdział V sekcja 4.

8. *Mięso ryb pozyskiwane mechanicznie*

Mechanicznie pozyskiwanie mięsa ryb musi przebiegać w następujących warunkach:

- a) mechaniczne pozyskiwanie mięsa z ryb patroszonych musi mieć miejsce bez zbędnej zwłoki po filetowaniu, z zastosowaniem surowca wolnego od wnętrzości. Jeżeli używa się całych ryb, muszą one zostać uprzednio wypatroszone i umyte;
- b) maszyny muszą być często czyszczone, co najmniej co dwie godziny;
- c) mechanicznie pozyskane mięso ryb musi zostać możliwie jak najszybciej zamrożone lub wykorzystane do wytworzenia produktu przeznaczonego do zamrożenia lub do poddania zabiegom stabilizującym.

V. Warunki dotyczące pasożytów zewnętrznych

1. W trakcie produkcji i przed przekazaniem ryb i produktów rybnych do spożycia przez ludzi, muszą one zostać poddane kontroli wzrokowej w celu wykrycia i usunięcia wszelkich widocznych pasożytów zewnętrznych.

Ryby lub części ryb w sposób widoczny zaatakowane przez pasożyty zewnętrzne oraz usunięte z partii, nie mogą być wprowadzane do obrotu w celu spożycia ich przez ludzi.

Szczegółowe zasady takiego badania przyjmuje się zgodnie z procedurą

ustanowioną w art. 15 niniejszej dyrektywy, na wniosek Komisji, który zostanie przedłożony do dnia 1 października 1992 r.

2. Ryby i produkty rybne określone w pkt. 3, przeznaczone do spożycia w stanie w jakim się znajdują, muszą ponadto zostać zamrożone do temperatury nie wyższej niż -20°C we wszystkich częściach produktu, przez okres nie krótszy niż 24 godziny. Produkty poddawane takiemu zamrożeniu muszą być surowe albo w stanie gotowym.
3. Ryby i produkty podlegające warunkom określonym w pkt. 2:
 - a) ryby przeznaczone do spożycia w stanie surowym lub prawie surowym, np. surowy śledź „matjas”;
 - b) następujące gatunki, jeżeli poddawane są procesowi wędzenia na zimno, podczas którego wewnętrzna temperatura ryby nie przekracza 60°C :
 - śledź,
 - makreła,
 - szprot
 - (dziki) łosoś atlantycki lub pacyficzny;
 - c) śledź marynowany i/lub solony, jeżeli proces ten nie wystarcza do zniszczenia larw nicieni.

Wykaz ten może ulegać zmianom w świetle danych naukowych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 niniejszej dyrektywy. Zgodnie z tą samą procedurą zostaną ustanowione kryteria, które muszą umożliwić zdefiniowanie procesów uważanych za wystarczające bądź też niewystarczające do zniszczenia nicieni.

4. Wytwórcy muszą zapewnić, że ryby i produkty rybne wymienione w pkt. 3 lub surowce używane podczas wytwarzania zostały poddane, przed ich przekazaniem do spożycia, procesowi opisanemu w pkt. 2.
5. Wprowadzanym do obrotu produktom rybołówstwa wymienionym w pkt. 3 musi towarzyszyć dokument wytwórcy informujący o rodzaju procesu, jakiemu zostały one poddane.

ROZDZIAŁ V

KONTROLA ZDROWOTNA I MONITOROWANIE WARUNKÓW PRODUKCJI

I. Monitorowanie ogólne

Właściwe władze zobowiązane są uzgodnić mechanizmy kontroli i monitorowania w celu sprawdzenia przestrzegania wymagań ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

Uzgodnienia te będą obejmowały w szczególności:

1. kontrolę statków rybackich, pod warunkiem, że kontrola może być przeprowadzana podczas postoju w porcie;
2. kontrolę warunków wyładunku i pierwszej sprzedaży produktów;
3. inspekcję zakładów w regularnych odstępach czasu, w szczególności w celu sprawdzenia:
 - a) czy nadal są spełniane warunki ich zatwierdzenia;
 - b) czy sposób obchodzenia się z produktami rybołówstwa jest prawidłowy;
 - c) stanu czystości pomieszczeń, urządzeń i narzędzi oraz higieny załogi;
 - d) czy prawidłowo są umieszczane znaki identyfikacyjne;
4. inspekcję rynków hurtowych i aukcyjnych;
5. kontrolę warunków składowania i transportu.

II. Kontrole szczególne

1. Kontrola organoleptyczna

Bez uszczerbku dla odstępstw przewidzianych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 103/76 z dnia 19 stycznia 1976 r. ustanawiającym wspólne normy handlowe w odniesieniu do niektórych świeżych i schłodzonych ryb¹⁵, każda partia produktów rybołówstwa musi zostać skontrolowana przez właściwy organ podczas wyładunku lub przed dokonaniem jej pierwszej sprzedaży, w celu stwierdzenia, czy produkty nadają się do spożycia przez ludzi. Inspekcja taka obejmuje badanie organoleptyczne wykonane poprzez pobieranie próbek.

Produkty rybołówstwa spełniające wspólne normy handlowe w zakresie kryteriów świeżości, ustanowione już na mocy art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3796/81, uznaje się za spełniające wymagania organoleptyczne niezbędne do zachowania zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy.

Komisja może, w miarę potrzeby, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 niniejszej dyrektywy, ustanowić szczególne wymagania organoleptyczne w odniesieniu do produktów rybołówstwa nie objętych harmonizacją na mocy rozporządzenia (EWG) nr 3796/81.

Badanie organoleptyczne musi zostać powtórzone po pierwszej sprzedaży produktów rybołówstwa w przypadku stwierdzenia, że nie zostały spełnione wymagania niniejszej dyrektywy lub, jeżeli badanie takie zostanie uznane za

¹⁵ Dz.U. nr L20 z 28.01.1976, str. 29. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 33/89 (Dz.U. nr L5 z 7.01.1989, str. 18).

konieczne. Produkty rybołówstwa muszą po pierwszej sprzedaży spełniać przynajmniej minimalne wymogi dotyczące świeżości, przewidziane we wspomnianym wyżej rozporządzeniu.

Jeżeli badanie organoleptyczne wykazuje, że produkty rybołówstwa nie nadają się do spożycia przez ludzi, konieczne jest podjęcie środków ukierunkowanych na ich wycofanie z obrotu i zniszczenie w sposób uniemożliwiający ich ponowne wykorzystanie do celów spożycia przez ludzi.

Jeżeli badanie organoleptyczne nasuwa jakiegokolwiek wątpliwości, co do świeżości produktów rybołówstwa, można zastosować kontrolę chemiczną lub analizę mikrobiologiczną.

2. *Kontrola na obecność pasożytów zewnętrznych*

Przed wprowadzeniem ryb i produktów rybnych do spożycia przez ludzi, muszą one zostać poddane kontroli wzrokowej na podstawie próbek, w celu wykrycia wszelkich widocznych pasożytów zewnętrznych.

Ryb lub części ryb w sposób oczywisty zaatakowanych przez pasożyty zewnętrzne oraz usuniętych nie wolno wprowadzać do obrotu w celu spożycia ich przez ludzi.

Szczegółowe zasady takiej kontroli ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 niniejszej dyrektywy.

3. *Kontrole chemiczne*

A. Obowiązkowe jest pobranie próbek i poddanie ich analizie laboratoryjnej w celu sprawdzenia następujących parametrów:

- a) TVB-N (ogólny lotny azot zasadowy) i TMA-N (azot trimetyloaminowy)

Poziomy tych parametrów muszą zostać określone w odniesieniu do każdej kategorii gatunków, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 niniejszej dyrektywy.

- b) Histamina

Z każdej partii należy pobrać dziewięć próbek. Muszą one spełniać następujące wymagania:

- wartość średnia nie może przekraczać 100 ppm;
- dwie próbki mogą wykazywać wartość większą niż 100 ppm, lecz mniejszą niż 200 ppm;
- żadna z próbek nie może wykazywać wartości większej niż 200 ppm.

Limity te stosuje się tylko w odniesieniu do gatunków ryb z następujących rodzin: *Scombridae* i *Clupeidae*. Jednakże, ryby należące do tych rodzin, które poddano w solance działaniu przyspieszającemu dojrzewanie przy zastosowaniu enzymów, mogą wykazywać wyższe poziomy histaminy, jednak nieprzekraczające dwukrotnych powyższych wartości. Badania muszą być przeprowadzane zgodnie z wiarygodnymi metodami uznanymi naukowo, jak na przykład wysokosprawna chromatografia cieczowa (HPLC).

B. Zanieczyszczenia obecne w środowisku wodnym

Bez uszczerbku dla wspólnotowych zasad dotyczących ochrony wód i gospodarki wodnej, w szczególności dotyczących zanieczyszczenia środowiska wodnego, produkty rybołówstwa nie mogą zawierać w swych jadalnych częściach zanieczyszczeń obecnych w środowisku wodnym, takich jak metale ciężkie i substancje z grupy węglowodorów chlorowanych, w ilościach takich, że szacowane dzienne spożycie przekracza dopuszczalną dzienną lub tygodniową dawkę dla ludzi.

Państwa Członkowskie zobowiązane są ustanowić system monitorowania w celu kontroli poziomu zanieczyszczenia produktów rybołówstwa.

C. Nie później niż do dnia 31 grudnia 1992 r. oraz zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 niniejszej dyrektywy, podjęte zostaną decyzje dotyczące następujących kwestii:

- a) metody analizy stosowanej przy kontroli parametrów chemicznych oraz planów pobierania próbek,
- b) dopuszczalnych poziomów parametrów chemicznych.

4. *Analizy mikrobiologiczne*

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 niniejszej dyrektywy, jeżeli zachodzi konieczność ochrony zdrowia publicznego, możliwe jest ustanowienie kryteriów mikrobiologicznych, łącznie z planami pobierania próbek i metodami przeprowadzania analiz. W tym celu, Komisja przedstawi do dnia 1 października 1992 r. stosowne wnioski dotyczące środków.

ROZDZIAŁ VI

OPAKOWANIA ZBIORCZE

1. W celu wykluczenia zanieczyszczenia produktów rybołówstwa, pakowanie musi odbywać się w zadowalających warunkach higienicznych.
2. Materiały na opakowania i produkty mogące wchodzić w kontakt z produktami rybołówstwa muszą spełniać wszelkie wymagania w zakresie higieny, w szczególności:

- nie mogą powodować zmiany cech organoleptycznych produktów rybołówstwa;
 - nie mogą dopuszczać do przenikania do produktów rybołówstwa substancji szkodliwych dla ludzkiego zdrowia;
 - muszą być wystarczająco mocne, aby odpowiednio chronić produkty rybołówstwa.
3. Z wyjątkiem niektórych pojemników wykonanych w materiałach nieprzepuszczalnych, gładkich i odpornych na korozję, łatwych do czyszczenia i dezynfekcji, które mogą być ponownie użyte po czyszczeniu i dezynfekcji, materiały na opakowania nie mogą być używane ponownie. Materiały używane do pakowania produktów świeżych, przechowywanych pod lodem muszą zapewniać odpowiedni odpływ wody powstającej wskutek topnienia lodu.
4. Niezużyte materiały na opakowania muszą być składowane w pomieszczeniach oddalonych od miejsca produkcji oraz chronione przed kurzem i zanieczyszczeniem.

ROZDZIAŁ VII

ZNAKI IDENTYFIKACYJNE

Bez uszczerbku dla wymagań ustanowionych w dyrektywie 79/112/EWG, do celów kontroli, musi istnieć możliwość ustalenia, jaki zakład dokonał wysyłki partii produktów rybołówstwa, za pomocą etykiet lub dokumentów towarzyszących. W tym celu, na opakowaniu lub w dokumentach towarzyszących konieczne jest podanie następujących informacji:

- kraj wysyłki,
- identyfikacja zakładu poprzez podanie urzędowego numeru zatwierdzenia, lub w przypadku oddzielnego rejestru rynków aukcyjnych lub hurtowych ustanowionych w art. 7 ust. 1 akapit trzeci niniejszej dyrektywy, numeru rejestracyjnego rynku aukcyjnego lub hurtowego.

ROZDZIAŁ VIII

SKŁADOWANIE I TRANSPORT

1. Podczas składowania i transportu produkty rybołówstwa muszą być przechowywane w temperaturach ustanowionych w niniejszej dyrektywie, w szczególności:
- świeże i rozmrożone produkty rybołówstwa oraz gotowane i schłodzone produkty ze skorupiaków i mięczaków muszą być przechowywane w temperaturze topniejącego lodu;
 - zamrożone produkty rybołówstwa, z wyjątkiem zamrożonych ryb w solance przeznaczonych do wytwarzania żywności konserwowanej, muszą być przechowywane w stałej temperaturze -18°C lub niższej we wszystkich częściach produktu, przy dopuszczeniu możliwości krótkookresowych odchyień w górę o

nie więcej niż 3 °C podczas transportu;

- jeżeli wymagają tego okoliczności, produkty przetworzone muszą być przechowywane w temperaturze określonej przez producenta, przewidzianej zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15 niniejszej dyrektywy.
- 2. Jeżeli zamrożone produkty rybołówstwa są transportowane z chłodni składowej do zatwierdzonego zakładu, w celu rozmrożenia ich po dostarczeniu na miejsce do celów przygotowania i/lub przetworzenia, a odległość, jaką mają przebyć nie przekracza 50 km lub dystansu jednogodzinnej podróży, właściwy organ może zezwolić na odstępstwo od warunków ustanowionych w pkt. 1 tiret drugie.
- 3. Produktów nie wolno składować ani transportować z innymi produktami mogącymi je zanieczyścić lub wpłynąć na stan ich higieny chyba, że są one zapakowane w sposób zapewniający ich dostateczną ochronę.
- 4. Pojazdy używane do transportu produktów rybołówstwa muszą być skonstruowane i wyposażone w taki sposób, aby przez czas trwania transportu możliwe było utrzymywanie temperatur ustanowionych w niniejszej dyrektywie. Jeżeli do schłodzenia produktów używany jest lód, konieczne jest zapewnienie odpowiedniego odpływu, aby woda pochodząca z topniejącego lodu nie pozostawała w kontakcie z produktami. Wewnętrzne powierzchnie środków transportu muszą być wykończone w taki sposób, aby nie wywierały one niekorzystnego wpływu na produkty rybołówstwa. Muszą one być łatwe do czyszczenia i dezynfekcji.
- 5. Środki transportu stosowane w odniesieniu do produktów rybołówstwa nie mogą być używane do transportowania innych produktów mogących uszkodzić lub zanieczyścić produkty rybołówstwa, z wyjątkiem przypadków, gdy dokładne oczyszczenie i dezynfekcja środka transportu zapobiega zanieczyszczeniu produktów rybołówstwa.
- 6. Produktów rybołówstwa nie wolno transportować w pojazdach lub pojemnikach zanieczyszczonych lub takich, które należy poddać dezynfekcji.
- 7. Warunki transportu produktów rybołówstwa przeznaczonych do wprowadzenia do obrotu w stanie żywym, nie mogą negatywnie wpływać na produkty.

ROZDZIAŁ IX

PUNKTY ZAŁĄCZNIKA I KTÓRE MOGĄ STANOWIĆ PRZEDMIOT ODSTĘPSTWA, ORAZ EWENTUALNE WARUNKI STOSOWANE W PRZYPADKU TAKICH ODSTĘPSTW

Rozdział I część I niniejszego Załącznika

1. *Pkt 1 lit. a)*

pod warunkiem, że produktom zapewniono ochronę przed słońcem i wszelkimi źródłami brudu lub zanieczyszczeń.

2. *Pkt 1 lit. c)*

pod warunkiem zapobieżenia jakimukolwiek zanieczyszczeniu produktów.

3. *Pkt 1 lit. d) zdanie pierwsze*

pod warunkiem, że gotowe produkty są składowane na pokładzie w wymaganej temperaturze.

4. *Pkt 1 lit. g) zdanie ostatnie*

pod warunkiem, że produkty nie mogą zostać zanieczyszczone ściekami, odpadami lub cieczami chłodzącymi.

5. *Pkt 1 lit. h)*

pod warunkiem, że członkowie załogi pracujący przy produktach rybołówstwa mogą umyć ręce po skorzystaniu z toalety.

6. *Pkt 2 lit. a)*

pod warunkiem, że podłogi są prawidłowo czyszczone i dezynfekowane.

7. *Pkt 2 lit. b), c) i d)*

8. *Pkt 2 lit. g) dotyczy kranów i ręczników*

9. *Pkt 3*

pod warunkiem, że wyposażenie i narzędzia są utrzymywane w dobrym stanie.

Rozdział II niniejszego Załącznika

10. *Pkt 3 lit. a)*

pod warunkiem, że ściany są utrzymywane w czystości.

11. *Pkt 3 lit. b)*

pod warunkiem, że podłoga jest czyszczona po każdej sprzedaży.

12. *Pkt 3 lit. e), zdanie pierwsze*

13. *Pkt 3 lit. e): pojazdy wydzielające spalinę*

pod warunkiem, że produkty zanieczyszczone spalinami zostają wycofane z obrotu.

14. *Pkt 3 lit. j)*

pod warunkiem, że produkty nienadające się do spożycia przez ludzi nie mogą spowodować zanieczyszczenia ani zostać zmieszane z produktami rybołówstwa.

15. *Pkt 3 lit. k)*

16. *Pkt 7*

o ile dotyczy to pkt. 3 tego samego rozdziału i rozdziału III sekcja I pkt 10.

Rozdział III część I niniejszego Załącznika

17. *Pkt 1*

pod warunkiem, że nie ma możliwości zanieczyszczenia gotowych produktów surowcami lub odpadami.

18. *Pkt 2 lit. a)*

pod warunkiem, że podłoga jest odpowiednio czyszczona i dezynfekowana.

19. *Pkt 2 lit. a)*

pod warunkiem, że ściany są utrzymywane w czystości.

20. *Pkt 2 lit. c)*

pod warunkiem, że sufit nie stanowi źródła zanieczyszczenia.

21. *Pkt 2 lit. d)*

22. *Pkt 2 lit. e)*

pod warunkiem, że nie ma możliwości zabrudzenia lub zanieczyszczenia produktów parą.

23. *Pkt 2 lit. g)*

pod warunkiem, że załoga ma możliwość umycia rąk.

24. *Pkt 3*

25. *Pkt 5*

o ile odnosi się to do materiałów odpornych na korozję i pod warunkiem, że narzędzia i wyposażenie do pracy są utrzymywane w czystości.

26. *Pkt 6*

pod warunkiem, że nie ma możliwości zanieczyszczenia produktów pochodzącymi z nich odpadami lub wyciekami.

27. *Pkt 10*

Rozdział IV niniejszego Załącznika

28. Część I pkt 1

w odniesieniu do wymagań dotyczących produktów przechowywanych w celu umieszczenia w chłodni zakładu, pod warunkiem, że produkty są dochładzane w miarę potrzeb przez okres nieprzekraczający 12 godzin, lub istnieje możliwość skorzystania z położonej w pobliżu chłodni nienależącej do zakładu.

29. Część I pkt 6

w odniesieniu do wymagań dotyczących odpadów umieszczanych w nieprzepuszczalnych, zakrywanych pojemnikach, pod warunkiem, że nie ma możliwości zanieczyszczenia produktów pochodzącymi z nich odpadami lub wyciekami.

30. Część IV pkt 5 akapit pierwszy

pod warunkiem, że przedsiębiorstwo wszelkie środki ostrożności celem ochrony przygotowywanych lub składowanych produktów rybołówstwa przed zanieczyszczeniem przez dym.

31. Część IV pkt 6 lit. a)

pod warunkiem, że przygotowywanie lub składowane produkty rybołówstwa nie doznają uszkodzeń w wyniku operacji solenia.

DYREKTYWA RADY

z dnia 26 czerwca 1991 r.

**w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy
oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich**

(91/494/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

mięso drobiowe jest wymienione na liście produktów stanowiących załącznik II do Traktatu; hodowla i chów drobiu wchodzi w zakres sektora rolnego i stanowią źródło dochodów części ludności rolniczej;

różnice między Państwami Członkowskimi powinny zostać usunięte poprzez ustanowienie zasad dotyczących aspektów sanitarnych zwierząt w wewnątrzspółnotowym handlu świeżym mięsem drobiowym, aby zapewnić racjonalny rozwój tego sektora i poprawić produkcje poprzez wspieranie handlu wewnątrzspółnotowego w celu zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego;

w szczególności, aby ulepszyć informację o stanie zdrowia drobiu, od którego pochodzi świeże mięso wysyłane do innego Państwa Członkowskiego, należy wymagać, żeby drób był albo hodowany na terytorium Wspólnoty, albo przywożony z państw trzecich zgodnie z rozdziałem III dyrektywy Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych⁴;

aby nie dopuścić do szerzenia się chorób epizootycznych, z handlu wewnątrzspółnotowego należy wyłączyć świeże mięso pochodzące z gospodarstwa lub obszaru, który, zgodnie z zasadami wspólnotowymi, podlega ograniczeniom sanitarnym lub z obszaru na których występuje skażenie influencją drobiu lub rzekomym pomorem drobiu;

¹ Dz.U nr C 327 z 30.12.1989, str. 72.

² Dz.U nr C 183 z 15.07.1991.

³ Dz.U nr C 124 z 21.05.1990, str. 12.

⁴ Dz.U nr L 303 z 31.10.1990, str. 6.

należy zadbać, aby świeże mięso drobiowe, które nie spełnia wymogów zgodnych z zasadami wspólnotowymi, nie miało oznakowania zdrowotności przewidzianego w dyrektywie Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym⁵, ostatnio zmienionej dyrektywą 90/484/EWG⁶; takie mięso może, jednakże, być wykorzystane do innych celów, pod warunkiem że zostanie ono poddane obróbce mającej na celu zniszczenie zarazków chorób i w rezultacie będzie ono specjalnie oznakowane;

w przypadku organizacji kontroli weterynaryjnych oraz następstw tych kontroli, przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia, jak również środków ochronnych, które mają być wprowadzone, należy odnieść się do ogólnych zasad ustanowionych w dyrektywie Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁷;

należy przewidzieć możliwość przeprowadzenia inspekcji przez Komisję;

w interesie harmonijnego rozwoju handlu wewnątrzspółnotowego należy określić przepisy wspólnotowe dotyczące przywozu z państw trzecich;

określenie wymienionych wyżej przepisów wymaga w szczególności sporządzenia wykazu państw trzecich lub części państw trzecich, z których świeże mięso drobiowe może być przywożone oraz wprowadzenia obowiązku okazywania świadectwa;

biegłym lekarzom weterynarii Komisji zostanie zlecone przeprowadzanie kontroli w państwach trzecich w celu sprawdzenia, czy przestrzegane są zasady wspólnotowe;

przepisy i ogólne zasady regulujące kontrolę świeżego mięsa drobiowego zostaną ustalone później, jako część środków, które mają zostać zastosowane w celu wprowadzenia rynku wewnętrznego;

dyrektywa 90/539/EWG powinna zostać zmieniona w celu uwzględnienia treści niniejszej dyrektywy, w szczególności w celu zapewnienia zgodności w odniesieniu do daty, z którą to Państwa Członkowskie będą musiały rozpocząć stosowanie nowych przepisów zdrowotnych;

przepisy niniejszej dyrektywy będą musiały być poddane przeglądowi w związku z zakończeniem tworzenia rynku wewnętrznego;

należy przewidzieć procedurę ustanawiającą bliską współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

zaleca się przewidzenie czasu w celu wprowadzenia ujednoczonych przepisów dotyczących rzekomego pomoru drobiu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

⁵ Dz.U nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁶ Dz.U nr L 267 z 29.09.1990, str. 45.

⁷ Dz.U nr L 395 z 31.12.1989, str. 13.

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi sanitarne regulujące handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem drobiowym oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy mają zastosowanie definicje, w szczególności te dotyczące drobiu, wyszczególnione w art. 2 dyrektywy 90/539/EWG.

Ponadto:

- a) „mięso” oznacza część drobiu, która jest zdatna do spożycia przez ludzi;
- b) „świeże mięso” oznacza mięso, włącznie z mięsem zapakowanym próżniowo lub w kontrolowanej atmosferze, które nie zostało poddane żadnym zabiegom za wyjątkiem chłodzenia w celu konserwacji.

ROZDZIAŁ II

Przepisy regulujące handel wewnątrzspółnotowy

Artykuł 3

A. Świeże mięso będące przedmiotem handlu wewnątrzspółnotowego powinno być uzyskane z drobiu, który:

1. przebywał na terytorium Wspólnoty od momentu wylęgu lub został przywieziony z państw trzecich zgodnie z wymogami rozdziału III dyrektywy 90/539/EWG.

Do dnia 31 grudnia 1992 r. mięso drobiowe przeznaczone dla Państw Członkowskich lub regionów Państw Członkowskich, którego stan został określony zgodnie z art. 12 ust. 2 niniejszej dyrektywy, musi pochodzić od drobiu, który przez okres 30 dni poprzedzających ubój nie był zaszczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu szczepionką zawierającą atenuowane drobnoustroje.

Przed dniem 1 stycznia 1992 r., Rada, stanowiąc kwalifikowaną większość na wniosek Komisji, na podstawie sprawozdania dotyczącego ryzyka przeniesienia rzekomego pomoru drobiu, przyjmuje przepisy mające zastosowanie z dniem 1 stycznia 1993 r.

2. pochodzi z gospodarstwa:
 - które nie zostało objęte ograniczeniami zdrowotnymi zwierząt w związku z chorobą drobiu,

- nie znajduje się na obszarze uznanym za obszar, na którym występuje influenza drobiu lub rzekomy pomór drobiu;
3. podczas transportu do rzeźni nie miał kontaktu z drobiem dotkniętym influencją drobiu lub rzekomym pomorem drobiu; taki transport przez obszary uznane za skażone influencją drobiu lub rzekomym pomorem drobiu jest zakazany, za wyjątkiem przypadków, kiedy używa się dróg głównych lub połączeń kolejowych;
 4. pochodzi z rzeźni, w których podczas uboju nie stwierdzono przypadków influenzy drobiu lub rzekomego pomoru drobiu.

Świeże mięso, w stosunku, do którego istnieje podejrzenie, że zostało skażone w rzeźni, zakładzie rozbioru lub magazynie, bądź podczas transportu, musi zostać wykluczone z handlu;

5. jest oznakowany zgodnie z art. 4 i 5;
6. jest zaopatrzony w świadectwo zdrowia przewidziane w załączniku IV do dyrektywy 71/118/EWG, zmienionej zgodnie z Załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

B. Niniejszy rozdział nie dotyczy krajowych przepisów dotyczących mięsa:

- wchodzącego w skład bagażu osobistego podróżnych, przeznaczonego do własnego spożycia,
- w małych przesyłkach do osób prywatnych, pod warunkiem, że nie są to przesyłki o charakterze handlowym,
- przeznaczonego do spożycia na pokładzie przez załogę i pasażerów międzynarodowych środków transportu.

Artykuł 4

Świeże mięso drobiowe objęte niniejszą dyrektywą otrzymuje znak zdrowotności, określony w art. 3 ust. 1 A lit. e) dyrektywy 71/118/EWG, pod warunkiem że spełni ono wymogi przepisów ustanowionych w art. 3 część A niniejszej dyrektywy, oraz że pochodzi z drobiu, którego ubój został dokonany z zachowaniem wymagań higieny ustanowionymi w dyrektywie 71/118/EWG.

Artykuł 5

1. Bez względu na art. 4, oraz o ile świeże mięso drobiowe nie jest przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego świeżym mięsem, mięso, które nie spełnia wymogów ustanowionych w art. 3 (A) ust. 2 i 3 oraz art. 3 ust. 4 akapit pierwszy, może posiadać znak, zgodnie z art. 3 ust. 1 A lit. e) dyrektywy 71/118/EWG, pod warunkiem, że znak ten jest niezwłocznie:

- a) ostemplowany w taki sposób, że znak zdrowotności określony w załączniku I

rozdział X pkt 44.1 lit. a) i b) w dyrektywie 71/118/EWG jest przekreślony ukośnym krzyżem składającym się z dwóch linii prostych przecinających się pod kątem prostym, z punktem skrzyżowania się w środku stempla tak, aby informacja na nim umieszczona pozostała czytelna;

- b) lub zastąpiony pojedynczym, specjalnym znakiem, składającym się ze znaku zdrowotności określonego w załączniku I rozdział X pkt 44 lit. a) i b) do dyrektywy 71/118/EWG powtórnie ostemplowanym zgodnie z niniejszym ustępem lit. a).

Przepisy załącznika I rozdział X pkt 43 do dyrektywy 71/118/EWG mają zastosowanie *mutadis mutandis* do posiadania i użytkowania przyrządów do znakowania mięsa.

2. Mięso określone w ust. 1 musi być uzyskane, poddane rozbiorowi, przewożone i przechowywane osobno albo w innym czasie, niż mięso przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego świeżym mięsem, oraz musi być zużytkowane w taki sposób, aby uniknąć włączenia go do produktów mięsnych przeznaczonych do handlu wewnątrzspółnotowego, chyba że zostały one poddane obróbce wyszczególnionej w art. 4 ust. 1 dyrektywy 80/215/EWG⁸, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/662/EWG.

Artykuł 6

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG mają zastosowanie do organizacji oraz następstw kontroli przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie przeznaczenia, jak również środków ochronnych, które należy zastosować.

Artykuł 7

Biegli lekarze weterynarii Komisji mogą, w zakresie niezbędnym do zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, w Porozumieniu z właściwymi władzami krajowymi przeprowadzać kontrole na miejscu. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach tych kontroli.

Państwa Członkowskie, na których terytorium przeprowadza się kontrolę, udzielają biegłym wszelkiej pomocy niezbędnej do wykonania ich zadań.

Przepisy ogólne dotyczące stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18. Przepisy, których należy przestrzegać podczas kontroli przewidzianych w niniejszym artykule, przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą.

ROZDZIAŁ III

Przepisy mające zastosowanie do przywozu z państw trzecich

Artykuł 8

1. Świeże mięso drobiowe przywożone do Wspólnoty musi spełniać wymogi ustanowione w art. 9-12.

2. Jednakże niniejszy rozdział nie ma zastosowania do:

⁸ Dz.U nr L 47 z 21.02.1980, str. 4.

- a) mięsa drobiowego stanowiącego część bagażu osobistego podróżnych, przeznaczonego do własnego spożycia, pod warunkiem że ilość przewożonego mięsa nie przekracza jednego kilograma na osobę i że pochodzi ono z państwa trzeciego lub części państwa trzeciego, wyszczególnionego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 9, z którego przywóz nie jest zabroniony na mocy art. 14;
- b) mięsa drobiowego wysłanego jako mała przesyłka do osób prywatnych, pod warunkiem że mięso to nie jest przywożone w celach handlowych oraz że jego ilość nie przekracza jednego kilograma, oraz że pochodzi z państwa trzeciego lub części państwa trzeciego wyszczególnionego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 9, z którego przywóz nie jest zabroniony na mocy z art. 14;
- c) mięsa przeznaczonego do spożycia na pokładzie przez załogę i pasażerów w międzynarodowych środkach transportu

Takie mięso lub jego odpady kuchenne muszą zostać zniszczone po wyładunku. Jednakże, nie jest konieczne zniszczenie mięsa, które jest przeładowywane na inny środek transportu bezpośrednio lub po tymczasowym zatrzymaniu pod dozorem celnym.

Artykuł 9

1. Świeże mięso drobiowe musi pochodzić z państwa trzeciego lub części państwa trzeciego wyszczególnionych w wykazie sporządzonym przez Komisję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18. Wykaz może zostać rozszerzony lub zmieniony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.
2. Przy podejmowaniu decyzji, czy państwo trzecie lub jego część może być umieszczone w wykazie określonym w ust. 1, należy w szczególności uwzględnić:
 - a) stan zdrowia drobiu, innych zwierząt domowych i dzikich w państwie trzecim, ze szczególnym uwzględnieniem egzotycznych chorób zwierząt oraz sytuacji zdrowotnej środowiska tego państwa, mogących zagrozić zdrowiu publicznemu i zwierząt w Państwach Członkowskich;
 - b) regularność i szybkość udzielenia informacji przez państwo trzecie dotyczących występowania na jego terytorium chorób zakaźnych zwierząt, w szczególności chorób umieszczonych w wykazie A i B Międzynarodowego Urzędu ds. chorób odzwierzęcych (OIE)
 - c) przepisy tego państwa dotyczące zapobiegania chorobom zwierzęcym i zwalczania tych chorób;
 - d) strukturę służb weterynaryjnych danego państwa oraz ich kompetencje;
 - e) organizację i wdrażanie środków mających na celu zapobieganie chorobom zwierzęcym i zwalczanie tych chorób;
 - f) ustawodawstwo tego państwa dotyczące wykorzystywania niedozwolonych substancji, w szczególności ustawodawstwo dotyczące zakazów lub zezwoleń na substancje, ich

dystrybucję, wprowadzanie do obrotu i przepisy dotyczące zarządzania tymi substancjami oraz ich kontrolowania;

g) gwarancje, które państwo trzecie może udzielić w odniesieniu do przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

3. Wykaz określony w ust. 1 oraz wszystkie wniesione do niego zmiany zostaną opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 10

1. Świeże mięso drobiowe musi pochodzić z państw trzecich wolnych od grypy drobiu i rzekomego pomoru drobiu.

2. Kryteria ogólne dotyczące klasyfikacji państw trzecich w zależności od chorób określonych w ust. 1 zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17. Kryteria te w żadnym wypadku nie mogą być bardziej korzystne niż te, które przyjęto w stosunku do Państw Członkowskich zgodnie z dyrektywą 90/539/EWG.

3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, Komisja może zdecydować, że ust. 1 będzie miał zastosowanie tylko do części terytorium państwa trzeciego.

Artykuł 11

1. Świeże mięso drobiowe musi:

a) spełniać wymogi sanitarne zwierząt przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17. Wymogi te mogą różnić się w zależności od gatunków drobiu;

b) pochodzić ze stad, które przed wysyłką znajdowały się bez przerwy na terenie państwa trzeciego lub jego części przez okres, który zostanie określony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

2. Warunki zdrowotne zwierząt ustala się na podstawie przepisów ustanowionych w rozdziale II oraz odpowiednich załączników do dyrektywy 90/530/EWG. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, na zasadzie jednostkowych przypadków można udzielić zezwolenia na odstępstwa, jeżeli zainteresowane państwo trzecie zaoferuje podobne gwarancje dotyczące zdrowia zwierząt o przynajmniej równoważnym standardzie.

Artykuł 12

1. Świeżemu mięsu drobiowemu musi towarzyszyć świadectwo wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii z państwa trzeciego wywozu

Świadectwo musi:

a) być wystawione w dniu załadunku przesyłki do państwa przeznaczenia;

b) być sporządzone w urzędowym języku lub językach państwa wysyłającego, państwa przeznaczenia oraz w jednym z urzędowych języków państwa w którym

przeprowadzane będą kontrole związane z przywozem towaru;

- c) towarzyszyć przesyłce jako oryginał;
 - d) zaświadczać, że świeże mięso spełnia wymogi niniejszej dyrektywy oraz wymogi przyjęte na mocy niniejszej dyrektywy w odniesieniu do przywozu z państw trzecich;
 - e) składać się z pojedynczej kartki papieru;
 - f) być wystawione dla jednego odbiorcy.
2. Świadcstwo musi być zgodne ze wzorem ustalonym zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

Artykuł 13

Kontrole na miejscu są przeprowadzane przez biegłych lekarzy weterynarii Państw Członkowskich oraz Komisji w celu zapewnienia, że wszystkie przepisy niniejszej dyrektywy są skutecznie stosowane.

Biegli Państw Członkowskich odpowiedzialni za te kontrole są wyznaczani przez Komisję na wniosek Państw Członkowskich.

Kontrole są przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która ponosi związane z nimi koszty.

Częstotliwość oraz procedury kontroli ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

Artykuł 14

1. Komisja może zdecydować, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17, że przywóz z państwa trzeciego lub jego części ma zostać ograniczony do świeżego mięsa drobiowego, pochodzącego od określonych gatunków drobiu.

2. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17, może podjąć decyzję o wprowadzeniu ograniczeń sanitarnych, które mogą być konieczne, po przywozie towarów.

Artykuł 15

Przepisami i zasadami ogólnymi mającymi zastosowanie podczas kontroli w państwach trzecich lub podczas kontroli przywożonego mięsa drobiowego z państw trzecich, jak również środki ochronne są wszystkie te przepisy, zasady i środki, które zostały określone w dyrektywie 90/675/EWG⁹.

Artykuł 16

1. Do czasu wdrożenia przepisów zdrowotnych Wspólnoty, dotyczących przywozu mięsa drobiowego z państw trzecich, w odniesieniu do tego typu przywozu, Państwa Członkowskie stosują takie przepisy, które nie są bardziej korzystne od przepisów regulujących handel wewnątrzspółnotowy zgodnie z dyrektywą 71/118/EWG, jak również doprowadzą do tego, że handel mięsem drobiowym będzie podlegał wymogom określonym w art. 6 ust. 1 lit. b)

⁹ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

akapit drugi dyrektywy 89/662/EWG.

2. W celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszych przepisów, biegli lekarze weterynarii z Państw Członkowskich i Komisji mogą przeprowadzać w państwach trzecich kontrole na miejscu.

Biegli Państw Członkowskich odpowiedzialni za te kontrole są wyznaczani przez Komisję na wniosek Państw Członkowskich.

Kontrole są przeprowadzone w imieniu Wspólnoty, która ponosi związane z nimi koszty.

Jednakże, na mocy przepisów krajowych, Państwa Członkowskie będą upoważnione do kontynuowania kontroli wszelkich zakładów w państwach trzecich, które nie zostały skontrolowane na mocy postępowania Wspólnoty.

Wykaz zakładów spełniających warunki określone w załączniku I do dyrektywy 71/118/EWG zostanie sporządzony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

3. Świadectwo zdrowia, które towarzyszy przywożonym produktom, jak również kształt i rodzaj znaku zdrowotności, który umieszczany jest na produktach, odpowiadają wzorowi ustalonemu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy wspólne

Artykuł 17

W przypadku, gdy ma być zastosowana procedura przewidziana w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny (zwany dalej „Komitetem”), ustanowiony decyzją 68/361/EWG¹⁰, rozpatruje sprawę zgodnie z przepisami określonymi w art. 12 dyrektywy 71/118/EWG.

Artykuł 18

W przypadku, gdy ma być zastosowana procedura przewidziana w niniejszym artykule, Komitet rozpatrzy tę sprawę zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 12a dyrektywy 71/118/EWG.

Artykuł 19

1. W załączniku A do dyrektywy 89/662/EWG dodaje się tekst w brzmieniu:

„- dyrektywa Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35)”

2. W dyrektywie 90/539/EWG wprowadza się następujące zmiany:

¹⁰ Dz.U nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

- a) w art. 12 ust. 2 akapit pierwszy, skreśla się wyrazy „najpóźniej sześć miesięcy przed terminem, od którego Państwa Członkowskie muszą przestrzegać niniejszej dyrektywy”.
- b) W art. 36 datę „1 stycznia 1992 r.” zastępuje się datą „1 maja 1992 r.”.

Artykuł 20

W związku z wnioskami w sprawie zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, dokonuje przeglądu przepisów niniejszej dyrektywy przed dniem 31 grudnia 1992 r.,

Artykuł 21

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 maja 1992 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 26 czerwca 1991 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Zmiany, które należy wprowadzić w odniesieniu do świadectwa zdrowia przedstawionego w załączniku IV do dyrektywy 71/118/EWG

1. Tytuł otrzymuje brzmienie:

„ŚWIADECTWO SANITARNE I ZDROWIA”

2. Pkt IV otrzymuje brzmienie:

„IV. Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

- a) opisane wyżej mięso drobiowe¹ spełnia wymogi dyrektywy Rady 91/494/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich, oraz wymogi art. 3 część A ust. 1 akapit drugi niniejszej dyrektywy, jeżeli mięso to jest przeznaczone dla Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego, które są uznawane za wolne od rzekomego pomoru drobiu.
- b) - opisane wyżej mięso drobiowe⁴,
- opakowanie wyżej wymienionego mięsa⁴,
posiada znak świadczący o tym, że:
- mięso pochodzi od zwierząt ubitych w zatwierdzonych rzeźniach⁴;
- rozbiór mięsa odbył się w zatwierdzonym zakładzie rozbioru⁴;
- c) mięso zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi w wyniku kontroli weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z dyrektywą Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. dotyczącej problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym;
- d) pojazdy transportowe lub pojemniki oraz warunki załadunku niniejszej przesyłki są zgodne z wymogami w zakresie higieny ustanowionymi w dyrektywie 71/118/EWG.”

3. Przypis 1 otrzymuje brzmienie:

„¹ świeże mięso drobiowe: świeże mięso pochodzące z następujących gatunków: kur, indyków, perliczek, kaczek, gęsi, przepiórek, gołębi, bażantów i kuropatw, które nie zostało poddane zabiegom konserwującym.”

DYREKTYWA RADY

z dnia 27 listopada 1990 r.

dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej

(91/495/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

mięso królicze i mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka są wymienione na wykazie produktów stanowiących załącznik II do Traktatu; hodowla królików i dzikich zwierząt zazwyczaj wchodzi w zakres sektora rolnego i stanowi źródło dochodów części ludności rolniczej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora oraz zwiększenia produkcji, należy ustanowić na poziomie wspólnotowym przepisy dotyczące zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka;

różnice dotyczące warunków zdrowotnych zwierząt i zdrowia publicznego w Państwach Członkowskich powinny zostać usunięte, aby wesprzeć handel wewnątrzspółnotowy mięsem króliczym i mięsem zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka w celu zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego;

choroby przenoszone na zwierzęta domowe i ludzi mogą rozprzestrzeniać się w mięsie króliczym oraz w mięsie zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka; konieczne jest ustanowienie zasad umożliwiających zwalczanie takich zagrożeń;

mięso to powinno być przetwarzane w należytych warunkach zdrowotnych w celu uniknięcia zatrucia i chorób spowodowanych zainfekowaną żywnością;

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 40.

² Dz.U. nr C 260 z 15.10.1990, str. 154.

³ Dz.U. nr C 124 z 21.05.1990, str. 7.

dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/162/EWG⁵, ustala warunki zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie; korzystne jest dysponowanie takimi samymi informacjami na temat niektórych chorób zakaźnych dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka jak w przypadku zwierząt domowych;

dyrektywa Rady 64/433/C z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/662/EWG⁷ oraz dyrektywa Rady nr 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 90/539/EWG⁹, ustanawiają wymogi zdrowotne co do, odpowiednio, świeżego mięsa i świeżego mięsa drobiowego; dzikie zwierzęta utrzymywane przez człowieka używane do produkcji dziczyzny są podobne do ssaków i ptaków hodowlanych, dlatego, uwzględniając niektóre konkretne aspekty, korzystne jest rozszerzenie przepisów zdrowotnych, które aktualnie są stosowane w handlu świeżym mięsem i mięsem drobiowym, na mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka;

właściwe jest ustanowienie wyjątków w przypadku niewielkich ilości mięsa króliczego i mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka przeznaczonych do handlu lokalnego;

w przypadku organizacji kontroli weterynaryjnych oraz następstw tych kontroli, które mają być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie przeznaczenia, oraz środki ochronne, które mają zostać zastosowane, należy odnieść się do ogólnych zasad ustanowionych w dyrektywie Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego¹⁰;

Komisji powinien zostać być powierzony obowiązek wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu procedury ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi powinny być ustalone w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi dotyczące zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka.

⁴ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58.

⁵ Dz.U. nr L 61 z 4.03.1989, str. 48.

⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁷ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 23.

⁸ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁹ Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6.

¹⁰ Dz.U. nr L 224 z 18.09.1990, str. 29.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 64/433/EWG i art. 2 dyrektywy 71/118/EWG.

Stosuje się również następujące definicje:

1. „mięso królicze”: wszystkie części królika domowego nadające się do spożycia przez ludzi;
2. „mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka”, wszystkie części dzikich ssaków lądowych oraz dzikiego ptactwa, włącznie z gatunkami określonymi w art. 2 ust. 1 dyrektywy 90/539/EWG, rozmnażanych, hodowanych i ubijanych w niewoli, które nadają się do spożycia przez ludzi;
3. „dzikie zwierzęta utrzymywane przez człowieka”: ssaki lądowe lub ptaki, które nie są uważane za udomowione, które nie są określone w art. 1 ust. 1 dyrektywy 64/433/EWG lub w art. 1 dyrektywy Rady 71/118/EWG, ale które są hodowane jako zwierzęta domowe. Jednakże dzikie ssaki żyjące na terytorium zamkniętym w warunkach zbliżonych do tych, w których żyją dzikie zwierzęta, nie są uważane za dzikie zwierzęta utrzymywane przez człowieka.
4. „kraj produkcji”: Państwo Członkowskie, na którego terytorium znajduje się gospodarstwo produkcyjne.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie do produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa króliczego

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie dopilnują, aby mięso królicze:
 - a) było uzyskiwane w zakładzie spełniającym ogólne warunki dyrektywy 71/118/EWG oraz zatwierdzonym do celów niniejszego rozdziału zgodnie z art. 14;
 - b) pochodziło od zwierząt i z gospodarstw lub obszarów, w których nie wprowadzono zakazów ze względu na inspekcje weterynaryjne;
 - c) pochodziło od zwierząt, które poddano badaniu przedubojowemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub asystentów, zgodnie z art. 4 dyrektywy 71/118/EWG; takie badanie jest zgodne z rozdziałem I załącznika I do niniejszej dyrektywy, i które uznano za nadające się do uboju po takim badaniu;
 - d) poddano obróbce z w należytych warunkach zdrowotnych podobnych do tych, które są przewidziane w rozdziale V załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG, z wyjątkiem warunków w pkt. 28a i 28b;
 - e) zostało poddane, zgodnie z rozdziałem II załącznika I do niniejszej dyrektywy, badaniu

poubojowemu przez urzędowego lekarza weterynarii, lub, zgodnie z art. 4 dyrektywy 71/118/EWG, przez asystentów, i w którym nie znaleziono żadnych zmian oprócz uszkodzeń pourazowych, powstałych krótko przed ubojem lub zlokalizowanych anomalii rozwojowych lub zmian, pod warunkiem stwierdzenia, w razie konieczności na podstawie odpowiednich badań laboratoryjnych, że nie powodują one zagrożenia zdrowia człowieka lub niezdatności do spożycia przez ludzi

- f) posiada znak zdrowotności zgodnie z rozdziałem III załącznika I do niniejszej dyrektywy.

Można podjąć decyzje, tam gdzie to właściwe, o zmianie lub uzupełnieniu przepisów wyżej wymienionego rozdziału zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, aby uwzględnić w szczególności różne formy prezentacji, pod warunkiem że są one zgodne z przepisami w zakresie higieny; w szczególności i na zasadzie odstępstwa od wyżej wymienionego rozdziału, dana procedura powinna ustalać - po raz pierwszy przed dniem 1 stycznia 1992 r. - warunki, na których można zezwolić na wprowadzanie do obrotu tuszek, części tuszek lub podrobów, w dużych opakowaniach, które nie zostały oznakowane zgodnie z sekcją 11.3 lit. a) wyżej wymienionego rozdziału;

- g) było przechowywane, zgodnie z rozdziałem IV załącznika I do niniejszej dyrektywy, po badaniu poubojowym w należytych warunkach zdrowotnych, w zakładach zatwierdzonych zgodnie z art. 14 lub w magazynach zatwierdzonych zgodnie z regulami wspólnotowymi;
- h) było przewożone w należytych warunkach zdrowotnych zgodnie z rozdziałem V załącznika I do niniejszej dyrektywy;
- i) w przypadku części tuszek lub mięsa bez kości, było uzyskiwane w warunkach podobnych do tych, które są określone w art. 3 dyrektywy 71/118/EWG, w zakładach specjalnie zatwierdzonych do tego celu zgodnie z art. 14 niniejszej dyrektywy.

2. Każde Państwo Członkowskie również dopilnuje, aby świeżemu mięsu króliczemu wysyланemu na terytorium innego Państwa Członkowskiego towarzyszyło świadectwo zdrowia podczas transportu do kraju przeznaczenia.

Oryginał świadectwa zdrowia, który musi towarzyszyć świeżemu mięsu króliczemu podczas transportu do odbiorcy, powinien zostać wystawiony przez urzędowego lekarza weterynarii w momencie załadunku. Świadectwo zdrowia musi odpowiadać, zarówno pod względem wyglądu jak i zawartości, wzorowi zamieszczonemu w załączniku II; musi ono zostać sporządzone przynajmniej w języku lub językach kraju przeznaczenia, oraz musi zawierać informacje przewidziane we wzorze przedstawionym w wyżej wymienionym Załączniku.

Artykuł 4

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na:
- a) bezpośrednie dostarczanie mięsa króliczego przez drobnego producenta osobie prywatnej w celu własnego spożycia;
- b) dostarczanie mięsa króliczego w małych ilościach, przez rolników, którzy hodują

króliki na małą skalę:

- albo bezpośrednio ostatecznemu konsumentowi na okolicznych targach, które znajdują się najbliżej ich gospodarstw,
- albo sprzedawcy detalicznemu w celu bezpośredniej sprzedaży ostatecznemu konsumentowi, pod warunkiem, że taki sprzedawca prowadzi działalność w tej samej miejscowości co producent lub w miejscowości sąsiedniej.

Wyżej wymienione ewentualne odstępstwa nie obejmują sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej, oraz, w przypadku sprzedawcy detalicznego, sprzedaży na targu.

2. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia kontroli zdrowotnych obejmujących czynności przewidziane w ust. 1 oraz w celu przyjęcia zasad umożliwiających ustalenie, z którego gospodarstwa pochodzi mięso.

3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, Komisja może przyjąć szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu i w szczególności, na wniosek Państw Członkowskich, określić maksymalne limity ilości, które mogą być dostarczane zgodnie z ust. 1.

ROZDZIAŁ III

Zasady mające zastosowanie do produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zapewniają, że handel wewnątrzspółnotowy mięsem zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka podlega:

- a) w przypadku dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka, wymogom dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich¹¹;
- b) w przypadku innych gatunków dzikiej zwierzyny utrzymywanej przez człowieka wymogom dyrektywy Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem¹², ostatnio zmienionej dyrektywą 89/662/EWG.

Artykuł 6

1. Mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka uzyskane z dzikich, racicowych ssaków lądowych powinno spełniać odpowiednie warunki określone w art. 3 i art. 5 lit. b)-k) dyrektywy 64/433/EWG, pod warunkiem, że stado pochodzenia jest poddawane regularnym inspekcjom weterynaryjnym i nie jest objęte ograniczeniami w wyniku przeglądu

¹¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

¹² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

wykonanego zgodnie z art. 11 lub w wyniku inspekcji weterynaryjnej. Szczegółowe zasady dotyczące kontroli są ustanawiane zgodnie z procedurą określoną w art. 20.

Tymi zwierzętami należy zajmować się w innym czasie niż bydłem, trzodą chlewną, owcami i kozami.

Świadectwo zdrowia, które musi towarzyszyć takiemu mięsu, powinno odpowiadać wzorowi zamieszczonemu w załączniku IV do niniejszej dyrektywy.

Mięso dzików utrzymywanych przez człowieka lub innych gatunków podatnych na włośnicę musi poddane badaniu przez wytrawianie zgodnie z dyrektywą Rady 77/96/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie badań świeżego mięsa wieprzowego na włośnicę (*trichinella spiralis*) przed przywozem z państw trzecich¹³, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/321/EWG¹⁴.

2. Bez względu na ust. 1, urzędowa służba może zezwolić na ubój w miejscu pochodzenia dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka, jeżeli nie mogą być one przewiezione, w celu uniknięcia ryzyka dla osoby zajmującej się zwierzętami lub w celu zabezpieczenia stanu utrzymania zwierząt. Zezwolenie może być udzielone, pod warunkiem, że:

- stado jest poddawane regularnej inspekcji weterynaryjnej i nie podlega żadnym ograniczeniom w wyniku przeglądu przeprowadzonego zgodnie z art. 12 lub w wyniku inspekcji weterynaryjnej,
- został złożony wniosek przez właściciela zwierząt,
- służba urzędowa została zawiadomiona z wyprzedzeniem o terminie uboju zwierząt,
- w gospodarstwie znajduje się miejsce do gromadzenia dzikich zwierząt, gdzie można przeprowadzić badanie przedubojowe partii zwierząt przeznaczonej do uboju,
- gospodarstwo jest zaopatrzone w pomieszczenia odpowiednie do uboju oraz kłucia i wykrwawienia zwierząt,
- ubój poprzez kłucie i wykrwawienie jest poprzedzony ogłuszeniem, które należy przeprowadzić zgodnie z warunkami ustanowionymi w dyrektywie 74/577/EWG¹⁵; służby weterynaryjne mogą zezwolić na ubój poprzez odstrzelenie jedynie w szczególnych wypadkach,
- ubite i wykrwawione zwierzęta natychmiast po uboju są zawieszane i transportowane w należytych warunkach zdrowotnych do rzeźni zatwierdzonej zgodnie z dyrektywą 66/433/EWG. Jeżeli dzikie zwierzęta ubite w miejscu, w którym były hodowane, nie mogą zostać przewiezione w ciągu godziny do rzeźni zatwierdzonej zgodnie z art. 8 dyrektywy 64/433/EWG, muszą one zostać przewiezione w pojemniku lub środkiem transportu, w którym temperatura otoczenia utrzymuje się od 0°C do 4°C. Patroszenie należy wykonać nie później niż 3 godziny po ogłuszeniu,

¹³ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

¹⁴ Dz.U. nr L 133 z 17.05.1989, str. 33.

¹⁵ Dz.U. nr L 316 z 26.11.1974, str. 10.

- podczas transportu do rzeźni, ubite zwierzęta muszą być zaopatrzone w świadectwo wystawione przez służbę weterynaryjną poświadczające pozytywny wynik badania przedubojowego, właściwe wykrwawienie, oraz godzinę uboju; takie świadectwo musi odpowiadać wzorowi zamieszczonemu w załączniku III.

3. Do czasu przyjęcia zasad zdrowotnych mających zastosowanie do mięsa przeznaczonego na rynek krajowy, ubój dzikiej zwierzyny grubej utrzymywanej przez człowieka, rozbiór i składowanie mięsa określonego w ust. 1 mogą, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, być przeprowadzane w zakładach zatwierdzonych przez władze krajowe na potrzeby rynku krajowego, pod warunkiem, że takie mięso nie jest wprowadzone do obrotu w handlu wewnątrzspółnotowym.

Artykuł 7

1. Kraje przeznaczenia mogą, w poszanowaniu przepisów ogólnych Traktatu, udzielić jednemu lub większej ilości krajów wysyłających ogólne zezwolenie lub zezwolenia ograniczone do szczególnych przypadków, według których wieże mięso określone w art. 5 lit. b) oraz i)-k) dyrektywy 64/433/EWG może być wprowadzone ich terytorium.

Takie świeże mięso może zostać wysłane jedynie zgodnie z przepisami art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy 64/433/EWG.

2. Jeżeli kraj przeznaczenia udzieli ogólnego zezwolenia zgodnie z ust. 1, natychmiast informuje o tym inne Państwa Członkowskie oraz Komisję.

3. Państwa wysyłające podejmują wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby świadectwo zdrowia, którego wzór zamieszczono w załączniku IV, zawierało informację o skorzystaniu z jednej z możliwości przewidzianych w ust. 1.

Artykuł 8

Mięso dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka powinno spełniać warunki określone w art. 3 dyrektywy 71/118/EWG.

Mięso dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka, które jest przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego jest zaopatrzone w świadectwo zdrowia określone w art. 8 dyrektywy 71/118/EWG, które musi być zgodne z wzorem zawartym w załączniku IV do niniejszej dyrektywy.

Jednakże, bez względu na rozdział V (23) załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG, jeżeli, w przypadku przepiórek i gołębi, zastosowana technika patroszenia nie pozwala na przeprowadzenie całkowitego badania wnętrzości każdego ptaka, takie badanie może zostać przeprowadzone na próbie co najmniej 5% każdej partii 500 ptaków, oraz w odpowiedniej proporcji powyżej 500 ptaków, pod warunkiem że partie ptaków są jednorodne pod względem rodzaju, wagi oraz pochodzenia.

Jeżeli wyniki nie są zupełnie zadawalające, opinia wydana na podstawie badania wrywkowego wnętrzości, które ma stwierdzić, czy ubite ptaki nadają się do spożycia, dotyczy całej partii ptaków.

Artykuł 9

Bez względu na przepisy art. 8 akapit pierwszy, w przypadku mięsa pochodzącego od dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka, które zostało uzyskane i wprowadzone na rynek na terytorium Państw Członkowskich, Państwa Członkowskie mogą, w poszanowaniu przepisów ogólnych Traktatu, udzielić rzeźniom lub zakładom rozbioru mięsa znajdującym się na ich terytorium, które zajmowały się taką działalnością przed datą notyfikacji o niniejszej dyrektywie, i które wyraźnie tego żądają, pozwolenia na odstępstwo od przepisów dotyczących uboju i patroszenia, ustanowionych w rozdziale V załącznika I, w odniesieniu do częściowo patroszonego lub niewypatroszonego dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka.

Zakazuje się wykorzystywania znaku jakości zdrowotnej określonego w rozdziale X załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG w przypadku skorzystania z tego odstępstwa.

Artykuł 10

Przepisów przewidzianych w art. 8 nie stosuje się do mięsa dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka, które w odosobnionych przypadkach dostarczane jest przez producenta tego mięsa bezpośrednio ostatecznemu konsumentowi na jego własny użytek, bez przeznaczenia do sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej lub na targu.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, Komisja może przyjąć szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu i w szczególności, na żądanie Państw Członkowskich, określić maksymalne limity ilości, które mogą być dostarczane zgodnie z akapitem pierwszym.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy wspólne

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby przegląd zdrowia królików i dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka był przeprowadzany w gospodarstwach na ich terytoriach w równych odstępach czasu.
2. W tym celu służbie centralnej lub organowi centralnemu zostaje powierzone zadanie zbierania i wykorzystywania wyników badań zdrowia zwierząt, które zostały przeprowadzone zgodnie z niniejszą dyrektywą, w przypadku, gdy stwierdzono choroby przenoszone na ludzi lub zwierzęta, lub gdy rozpoznano obecność pozostałości w ilości przekraczającej dopuszczalne poziomy.
3. W przypadku, gdy stwierdzono chorobę lub stan określony w ust. 2, wyniki badania dotyczące konkretnego przypadku są przekazywane jak najszybciej urzędowej służbie odpowiedzialnej za nadzór nad stadem, z którego pochodzą dane zwierzęta.
4. W zależności od sytuacji epizootycznej, służba urzędowa przeprowadza konkretne badania dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka w celu wykrycia obecności chorób

określonych w załączniku I do dyrektywy 82/984/EWG.

Informacja o obecności tych chorób jest przekazywana Komisji i innym Państwom Członkowskim zgodnie z wyżej wymienioną dyrektywą.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie uzupełniają swoje plany wykrywania pozostałości określonych w art. 4 dyrektywy Rady 86/469/EWG z dnia 16 września 1986 r. dotycząca badań zwierząt i świeżego mięsa na obecność pozostałości¹⁶ w celu poddania królików i dzikiej zwierzyny hodowlanej badaniom określonym w wyżej wymienionej dyrektywie oraz w celu kontroli dzikiej zwierzyny pod względem zanieczyszczeń występujących w środowisku.

2. Uwzględniając wyniki kontroli określonej w art. 11 ust. 4, Państwa Członkowskie wprowadzają ograniczenia w zakresie wykorzystania dziczyzny pochodzącej z gospodarstw lub terytoriów objętych kontrolą.

3. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Artykuł 13

Mięso królicze lub mięso z dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka nie może być użyte w celu spożycia przez ludzi jeżeli:

- a) wykryto w nim wady wymienione w załączniku I pkt 9 lit. a);
- b) pochodzi od zwierząt, którym podano substancje mogące spowodować, że mięso jest niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzi i podjęto decyzję co do tego mięsa, zgodnie z procedurą określoną w art. 20, po wydaniu opinii przez Naukowy Komitet Weterynaryjny. Do czasu wydania wyżej wymienionej opinii, zgodnie z ogólnymi przepisami Traktatu, pozostają w mocy przepisy krajowe dotyczące dopuszczalnych substancji;
- c) bez uszczerbku dla wszelkich ewentualnych rozporządzeń Wspólnoty stosowanych w zakresie jonizacji, zostało poddane jonizacji lub promieniowaniu ultrafioletowemu lub zastosowano względem takiego mięsa środki zmiękczające, lub inne substancje, które mogą wpływać na właściwości organoleptyczne mięsa lub zastosowano barwniki inne niż używane do znakowania mięsa.

Artykuł 14

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje wykaz zatwierdzonych zakładów, nadając każdemu zakładowi weterynaryjny numer identyfikacyjny. Państwa Członkowskie mogą zatwierdzić ubój i rozbiór mięsa królików oraz dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka w zakładach zatwierdzonych zgodnie z dyrektywą 71/118/EWG lub dyrektywą 64/433/EWG, pod warunkiem że dane zakłady są odpowiednio wyposażone do przetwarzania mięsa króliczego i/lub mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, oraz że takie

¹⁶ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36.

operacje są wykonywane w należytych warunkach zdrowotnych.

2. Żadne Państwo Członkowskie nie zatwierdza zakładu, jeżeli zgodność z niniejszą dyrektywą nie jest zapewniona. Państwa Członkowskie wycofują zatwierdzenie, w przypadku gdy warunki jego przyznawania przestają być przestrzegane.

3. Jeżeli została przeprowadzona kontrola zgodnie z art. 16, zainteresowane Państwo Członkowskie uwzględnia wnioski, które wynikają z tej kontroli. Pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisja są informowane o wycofaniu zatwierdzenia.

4. Kontrolę zatwierdzonych zakładów i nadzór nad nimi przeprowadza się na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, który bez uszczerbku dla obowiązków powierzonych asystentom zgodnie z dyrektywą 71/118/EWG, może korzystać w przypadku wyłącznie manualnych zadań z pomocy personelu specjalnie przeszkolonego do tego celu. Urzędowy lekarz weterynarii ma w każdej chwili wolny dostęp do wszystkich części zakładu w celu zapewnienia, aby przestrzegane były przepisy niniejszej dyrektywy.

Szczegółowe zasady, regulujące taką pomoc ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Artykuł 15

Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, o ile koniecznym jest zapewnienie jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, przeprowadzać kontrole w miejscu pochodzenia we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich; mogą oni sprawdzać, czy zatwierdzone zakłady faktycznie stosują niniejszą dyrektywą. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach tych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola, udziela biegłym wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnieniu ich obowiązków.

Ogólnie zasady stosowania niniejszego artykułu ustalane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

Artykuł 16

1. Przepisy ustanowione w dyrektywie Rady 89/662/EWG dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności do organizacji i działania, które należy podjąć po przeprowadzeniu kontroli przez kraj przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być zastosowane w związku z problemami sanitarnymi wpływającymi na produkcję i dystrybucję mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt łownych na terytorium Wspólnoty.

2. W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w załączniku A dodaje się tiret w brzmieniu:

„- Dyrektywa Rady nr 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich

utrzymywanych przez człowieka (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41) (Z wyjątkiem mięsa króliczego i mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka przywożonych z państw trzecich”);

- b) w załączniku B tiret „mięso królicze i mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka „ zastępuje się wyrazami „mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka „,

Artykuł 17

Do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych dotyczących przywozu mięsa króliczego i mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka z państw trzecich, Państwa Członkowskie stosują do takiego przywozu przepisy, które są przynajmniej równoważne z przepisami niniejszej dyrektywy.

Jednakże, do czasu wprowadzenia w życie tych przepisów, Państwa Członkowskie zapewniają, aby przywóz z państw trzecich podlegał przepisom ustanowionym w art. 6 akapit trzeci ust. 1 lit. b) dyrektywy 89/662/EWG oraz aby:

- (i) świeże mięso królicze i świeże mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka w żadnym wypadku nie były opatrzone znakiem zdrowia publicznego określonym w rozdziale X załącznika I do dyrektywy nr 71/118/EWG oraz, w przypadku gdy dokonano rozbioru takiego mięsa i oddzielono je od kości, było poddawane obróbce zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. część B wyżej wymienionej dyrektywy.
- (ii) mięso z gatunków podatnych na włośnicę podaje się badaniu przez wytrawianie zgodnie z dyrektywą 77/96/EWG.

ROZDZIAŁ V

Przepisy końcowe

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na reguły wspólnotowe przyjęte w celu ochrony fauny.

Artykuł 19

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, zmienia załączniki do niniejszej dyrektywy w szczególności w celu ich dostosowania do postępu technologicznego.

Artykuł 20

1. W przypadku, gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy bezzwłocznie powinny być przedstawiane przez przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanemu dalej „Komitetem”) ustanowionemu decyzją 68/361/EWG¹⁷.

¹⁷ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wyraża swoją opinię na temat projektu w terminie, który może wyznaczyć przewodniczący, stosownie do pilności sprawy. Opinia wydawana jest większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada powinna przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważne w sposób określony w wymienionym wyżej artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać podjęte.

Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli Rada po upływie trzech miesięcy od daty przedłożenia sprawy nie podejmie decyzji, Komisja przyjmuje proponowane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, z wyjątkiem przypadków gdy Rada odrzuci je zwykłą większością.

Artykuł 21

Do czasu wprowadzenia wspólnotowych przepisów kontroli weterynaryjnych i zdrowotnych dotyczących produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, które należy przyjąć nie później niż do dnia 31 marca 1991 r., mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka nadające się do spożycia podlega przepisom art. 3 ust. 3, art. 4 ust. 1 akapit drugi tiret drugie oraz art. 5 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1993 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia ustanawiane są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 23

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 1990 r.

W imieniu Rady

V. SACCOMANDI

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

Badanie przedubojowe królików

1. Zwierzęta poddawane są badaniu przedubojowemu zanim zostaną ubite. Zgodnie z ogólną zasadą badanie przedubojowe przeprowadzane jest w gospodarstwie przed załadunkiem.

- a) Jeśli badanie przedubojowe przeprowadzono w gospodarstwie pochodzenia, badanie przedubojowe w rzeźni może ograniczyć się do poszukiwania uszkodzeń wywołanych transportem, pod warunkiem że w ciągu ostatnich 24 godzin króliki zostały zbadane w miejscu pochodzenia i uznano je za zdrowe. Ponadto, po przewiezieniu królików do rzeźni należy ustalić ich tożsamość.

Jeśli badanie przedubojowe przeprowadzone w gospodarstwie pochodzenia i w rzeźni nie zostało wykonane przez tego samego urzędowego lekarza weterynarii, zwierzętom powinno towarzyszyć świadectwo zdrowia zawierające szczegóły określone w załączniku III.

- b) Jeśli badanie przedubojowe nie jest przeprowadzone w miejscu pochodzenia, króliki przeznaczone do uboju muszą zostać poddane badaniu przedubojowemu w ciągu 24 godzin po przywiezieniu do rzeźni. Jeśli od badania upłynęło więcej niż 24 godziny, badanie przedubojowe należy powtórzyć bezpośrednio przed ubojem.

Kierownik rzeźni lub jego przedstawiciel musi ułatwić czynności przy przeprowadzaniu badania przedubojowego, w szczególności wszelką pomoc, która uważana jest za niezbędną.

Każde zwierzę lub partia zwierząt wysłana do uboju musi zostać zidentyfikowana, aby umożliwić właściwym władzom ustalenie ich pochodzenia.

2. Badanie przedubojowe musi zostać przeprowadzone przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z zasadami wykonywania zawodu w odpowiednich warunkach oświetleniowych.

3. Badanie powinno stwierdzić:

- a) czy zwierzęta chorują na chorobę, która może być przeniesiona na ludzi i zwierzęta, czy występują objawy choroby albo czy ogólny stan zwierząt wskazuje, że taka choroba może wystąpić;
- b) czy występują objawy choroby lub ogólne zaburzenia stanu zdrowia, co może spowodować, że mięso nie będzie się nadawało do spożycia przez ludzi.

4. Zwierząt, u których stwierdzono występowanie schorzeń określonych w pkt. 3, nie poddaje się ubojowi w celu spożycia przez ludzi

5. Zwierzęta określone w pkt. 4 powinny podlegać ubojowi oddzielnie, lub po uboju wszystkich pozostałych królików, a ich mięso należy natychmiast usunąć w sposób higieniczny.

ROZDZIAŁ II

Badanie poubojowe królików

6. Ubite króliki muszą zostać poddane badaniu poubojowemu niezwłocznie po uboju.
7. Badanie poubojowe należy przeprowadzić w odpowiednich warunkach oświetleniowych.
8. Badanie poubojowe powinno obejmować:
 - a) oględziny ubitego zwierzęcia;
 - b) omacywanie i, w miarę potrzeby, nacinanie płuc, wątroby, śledziony, nerek, oraz tych części tuszek, które uległy jakimkolwiek zmianom;
 - c) poszukiwanie anomalii w konsystencji, kolorze, zapachu, i tam gdzie jest to stosowne, smaku;
 - d) gdzie to konieczne, badania laboratoryjne;
9. a) Za nienadające się całkowicie do spożycia przez ludzi uznaje się króliki, u których badanie poubojowe wykazało:
 - choroby przenoszone na ludzi i zwierzęta;
 - złośliwe lub liczne nowotwory; liczne ropnie;
 - rozległe występowanie pasożytów w tkance podskórnej i mięśniowej;
 - obecność niedozwolonych substancji lub pozostałości przekraczających dozwolone poziomy wspólnotowe, włącznie z substancjami o działaniu farmakologicznym;
 - zatrucie;
 - rozległe uszkodzenia lub nadmierne krwawe lub surowicze wybroczyny;
 - nieprawidłowości koloru, zapachu i smaku;
 - nienormalna konsystencja w szczególności obrzęk lub poważne wychudzenie.
- b) Za nienadające się do spożycia przez ludzi uznaje się części poddanego ubojowi zwierzęcia, u których występują miejscowe urazy lub zanieczyszczenie nie

mające wpływu na stan pozostałej części mięsa.

- c) Wyniki badań poubojowych są zapisywane przez urzędowego lekarza weterynarii i, w przypadku stwierdzenia chorób przenoszonych na człowieka określonych w pkt. 3 lub występowania pozostałości, przekazywane właściwej służbie odpowiedzialnej za nadzór nad stadem, z którego pochodziły zwierzęta oraz osobie odpowiedzialnej za dane stado.

ROZDZIAŁ III

Znakowanie

- 10. Znakowanie przeprowadza się na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, który jest w posiadaniu i przechowuje:
 - a) przyrządy przeznaczone do znakowania mięsa, które może przekazać asystentom tylko w chwili znakowania, na czas potrzebny do wykonania tej czynności;
 - b) etykiety i opakowania po umieszczeniu na nich pieczęci lub znaku, określonych w pkt. 11. Etykiety, opakowania i pieczęcie przekazywane są asystentom w chwili, w której mają zostać użyte w ilości odpowiedniej do potrzeb.
- 11. 1. Znakowanie składa się z następujących informacji:
 - a) - w części górnej, nazwa kraju wywozu napisana wielkimi literami:
B, D, DK, EL, ESP, F, IRL, I, L, NL, P, UK;
- pośrodku, weterynaryjny numer identyfikacyjny rzeźni lub, gdzie jest to stosowne, zakładu rozbioru mięsa
- w dolnej części, jeden z następujących zestawów symboli:
CEE, EEG, EWG, EØF, EWG lub EOK

Litery i cyfry powinny mieć 0,2 cm wysokości, lub
 - b) owalny znak zawierający informacje wymienione w lit. a); litery powinny mieć 0,8 cm wysokości, a cyfry 1,1 cm wysokości.
- 2. Materiał używany do znakowania musi spełniać wszystkie wymogi higieny; informacje wymienione w pkt. 1 powinny być umieszczone na nim w zupełnie czytelny sposób.
- 3. a) Znakowanie określone w pkt. 1 wykonuje się:
 - na nieopakowanych tuszkach za pomocą pieczęci zawierającej informacje wymienione w pkt.1 lit a)
 - na opakowaniach bezpośrednich lub innych opakowaniach części tuszek lub podrobów zapakowanych w małych ilościach, lub w

sposób widoczny pod opakowaniami,

- na opakowaniach bezpośrednich lub innych opakowaniach części tuszek lub podrobów zapakowanych w małych ilościach, lub w sposób widoczny pod opakowaniami,

b) Znakowanie określone w pkt. 1 lit. b) należy wykonać na opakowaniach zbiorczych

4. W przypadku gdy znakowanie wykonuje się na opakowaniu zgodnie z pkt. 3

- znak należy umieścić w taki sposób, aby przy otwieraniu opakowania został zniszczony, lub
- opakowanie powinno być zamknięte w taki sposób, aby po otwarciu nie można go było повторно użyć.

ROZDZIAŁ IV

Składowanie

Po przeprowadzeniu badania poubojowego mięso królicze musi być schłodzone lub zamrożone i utrzymywane w temperaturze, która nigdy nie może przekroczyć $-4\text{ }^{\circ}\text{C}$ w przypadku schłodzenia lub $-12\text{ }^{\circ}\text{C}$ w przypadku zamrożenia.

ROZDZIAŁ V

Transport

Mięso królicze wysyła się w taki sposób, aby podczas transportu mięso było chronione przed czynnikami, które mogłyby je zanieczyścić lub negatywnie na nie oddziaływać, z uwzględnieniem czasu trwania i warunków przewozu a także użytych środków transportu. W szczególności pojazdy do transportu wyposażone są w taki sposób, aby temperatura określona w pkt. 12 nie była przekraczana.

ZAŁĄCZNIK II

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA PUBLICZNEGO

**dla świeżego mięsa króliczego¹ przeznaczonego do wysyłki do Państw Członkowskich
EWG**

Kraj wywozu:.....Nr²:.....

Ministerstwo:.....

Właściwa służba:.....

Numer²:.....

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z:.....
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części:.....

Rodzaj opakowania:.....

Ilość jednostek opakowania:.....

Waga netto:.....

II. Pochodzenie mięsa

Adres(y) i weterynaryjny numer(y) identyfikacyjny rzeźni³:

.....
Adres(y) i weterynaryjny numer(y) identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu
rozbioru mięsa / zatwierdzonych zakładów rozbioru mięsa³:.....

.....

III. Przeznaczenie mięsa

Mięso będzie wysłane

¹ Świeże mięso, które nie zostało poddane żadnym zabiegom konserwującym; jednakże mięso królicze chłodzone lub zamrożone uważa się za świeże.

² Nieobowiązkowe.

³ W odniesieniu do wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a w odniesieniu do statków nazwę.

Z.....
(miejsce załadunku)

do.....
(państwo i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu⁴.....

Nazwa i adres wysyłającego:.....

.....

Nazwa i adres odbiorcy przesyłki:.....

.....

IV. Zaświadczenie o zdrowiu publicznym

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

- a) - opisane mięso królicze³,
- opakowanie wyżej określonego mięsa³

posiada znak świadczący o tym, że:

- mięso pochodzi ze zwierząt poddanych ubojowi w zatwierdzonych rzeźniach⁴;
 - rozbiór mięsa odbył się w zatwierdzonym zakładzie rozbioru³;
- b) mięso zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi w wyniku kontroli weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z dyrektywą Rady 90/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego i mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka;
 - c) pojazdy lub pojemniki do transportu mięsa, jak również warunki załadunku niniejszej wysyłki spełniają wymagania w zakresie higieny ustanowione w wyżej wymienionej dyrektywie.

Sporządzono w..... dnia.....

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

⁴ Niepotrzebne skreślić

ZAŁĄCZNIK III

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla królików i dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka¹ przewożonych z gospodarstwa do rzeźni

Właściwa służba:nr²:.....

I. Identyfikacja zwierząt

Gatunek zwierząt:.....

Ilość zwierząt:.....

Znak identyfikacyjny:.....

II. Pochodzenie zwierząt

Adres gospodarstwa pochodzenia

.....

.....

III. Przeznaczenie zwierząt

Zwierzęta są przewożone do następującej rzeźni:.....

.....

Następującym środkiem transportu:.....

IV. Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że opisane wyżej zwierzęta zostały poddane badaniu przedubojowemu w wyżej wymienionym gospodarstwie o godzinie.....
.....w dniui zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w..... dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

¹ Zgodnie z warunkami przewidzianymi w art. 6 ust. 3 dyrektywy 90/495/EWG.

² Nieobowiązkowe.

ZAŁĄCZNIK IV

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka¹ przeznaczonego do wysyłki
do Państw Członkowskich EWG

Kraj wywozu:..... nr²:.....

Ministerstwo:.....

Właściwe służby:

nr²:.....

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z:.....
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części:.....

Rodzaj
opakowania:.....

Ilość jednostek opakowania:.....

Waga netto:.....

II. Pochodzenie mięsa

Adres(y) i weterynaryjny numer(y) identyfikacyjny rzeźni:
.....

.....

Adres(y) i weterynaryjny numer(y) identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu rozbioru
mięsa / zatwierdzonych zakładów rozbioru mięsa³

.....

III. Przeznaczenie mięsa

¹ Świeże mięso z dzikiego ptactwa utrzymywanego przez człowieka i dzikich ssaków utrzymywanych przez człowieka niepoddane żadnym zabiegom konserwującym; jednakże mięso królicze chłodzone lub zamrożone uważa się za świeże.

² Nieobowiązkowe.

³ Niepotrzebne skreślić.

Mięso będzie wysyłane

Z

(miejsce załadunku)

do

(państwo i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu⁴:

Nazwa i adres wysyłającego:

.....

Nazwa i adres odbiorcy:

.....

IV. Zaświadczenie o stanie zdrowia

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

a) - mięso od wyżej opisanych gatunków³,

- opakowanie wyżej określonego mięsa³

posiada znak świadczący o tym, że

- mięso pochodzi od zwierząt poddanych ubojowi w zatwierdzonych rzeźniach⁴

- rozbiór mięsa odbył się w zatwierdzonym zakładzie rozbioru³;

b) mięso zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi w wyniku inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z:

- dyrektywą Rady 77/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 dotyczącą problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym³,

- dyrektywą Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem³; Wspólnocie³;

c) pojazdy lub pojemniki do przewozu mięsa, jak również warunki załadunku niniejszej wysyłki są zgodne z wymogami w zakresie higieny ustanowionymi w wyżej wymienionej dyrektywie.

⁴ W odniesieniu do wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a w odniesieniu do statków nazwę.

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

DYREKTYWA RADY

z dnia 15 lipca 1991 r.

ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG

(91/496/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

żywe zwierzęta są wyszczególnione w wykazie zamieszczonym w załączniku II do Traktatu;

ustalenie zasad na poziomie Wspólnoty w sprawie organizacji kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt pochodzących z państw trzecich pomaga zabezpieczyć dostawy i zapewnia stabilność rynku oraz prowadzi do harmonizacji środków niezbędnych do zapewnienia ochrony zdrowia zwierząt;

art. 23 dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego³, określa w szczególności konieczność ustalenia przez Radę przepisów i zasad ogólnych stosowanych w kontrolach dotyczących przywozu z państw trzecich zwierząt objętych powyższą dyrektywą;

kontroli w zakresie dokumentacji i identyfikacji należy poddać każdą partię zwierząt z państw trzecich w momencie ich wejścia na obszar Wspólnoty;

należy ustalić zasady dotyczące organizacji kontroli oraz działań następujących po kontrolach fizycznych, przeprowadzanych w całej Wspólnocie przez właściwe władze weterynaryjne;

należy sformułować przepis dotyczący zabezpieczeń; w powyższej sprawie, Komisja musi mieć możliwość działania, szczególnie poprzez inspekcję miejsc, w których prowadzone są kontrole, oraz przyjęcia środków odpowiednich do okoliczności;

¹ Dz.U.nr C 89 z 6.04.1991, str. 5.

² Dz.U.nr C 183 z 15.07.1991.

³ Dz.U.nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/174/EWG (Dz.U. nr L 85 z 5.04.1991, str. 37).

w celu zapewnienia sprawności systemu kontroli należy wprowadzić procedurę zatwierdzającą oraz prowadzić inspekcje granicznych posterunków kontroli, a także dokonywać wymiany urzędników upoważnionych do przeprowadzania kontroli zwierząt pochodzących z państw trzecich;

ustalenie wspólnych zasad na poziomie Wspólnoty staje się tym bardziej niezbędne, że wprowadzenie rynku wewnętrznego doprowadzi do zniesienia wewnętrznych kontroli granicznych;

należy wprowadzić zmiany do dyrektyw: 89/662/EWG⁴, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG w celu dostosowania ich do niniejszej dyrektywy;

określenie pewnych środków przejściowych o ograniczonym czasie obowiązywania wydaje się być niezbędne w celu ułatwienia przejścia na nowe zasady dotyczące kontroli, ustanowione na mocy niniejszej dyrektywy;

zadanie przyjęcia środków do zastosowania niniejszej dyrektywy powinno zostać powierzone Komisji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Kontrole weterynaryjne w odniesieniu do zwierząt z państw trzecich wprowadzanych na obszar Wspólnoty są przeprowadzane przez Państwa Członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą.
2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania w odniesieniu do kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt domowych, z wyjątkiem koniowatych, towarzyszących podróżującym w celach niekomercyjnych.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy, definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 90/425/EWG mają zastosowanie wówczas, gdy jest to konieczne.
2. Ponadto:
 - a) „kontrola dokumentów” oznacza sprawdzenie świadectw weterynaryjnych lub dokumentów towarzyszących zwierzęciu;
 - b) „kontrola tożsamości” oznacza, wyłącznie wzrokowe, sprawdzenie zgodności dokumentów lub świadectw ze zwierzętami oraz obecności i zgodności znaków, które muszą być widoczne na zwierzętach;
 - c) „kontrola fizyczna” oznacza kontrolę samego zwierzęcia, w tym, o ile jest to możliwe, pobieranie próbek i badania laboratoryjne oraz, tam gdzie jest to

⁴ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

właściwe, dodatkowych badań w czasie kwarantanny;

- d) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która wnosi o przywóz zwierząt do Wspólnoty;
- e) „partia” oznacza pewną ilość zwierząt tej samej rasy, objętych tym samym świadectwem weterynaryjnym lub dokumentem, przewożonych tym samym środkiem transportu i pochodzących z tego samego państwa trzeciego lub tej samej części tego państwa;
- f) „graniczny posterunek kontroli” oznacza każdy posterunek kontroli znajdujący się w bezpośredniej okolicy granicy zewnętrznej jednego z obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady dotyczące organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych na obszar Wspólnoty z państw trzecich⁵ oraz określonej i zatwierdzonej zgodnie z art. 6.

ROZDZIAŁ I

Organizacja kontroli i działania pokontrolne

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:
 - a) importerzy są zobowiązani do powiadomienia, z wyprzedzeniem jednego dnia roboczego, personelu weterynaryjnego granicznego posterunku kontroli, gdzie zostaną zgłoszone zwierzęta, o ilości, gatunku i przybliżonym czasie przybycia zwierząt;
 - b) zwierzęta przesyłane są bezpośrednio, pod urzędowym nadzorem, do granicznego posterunku kontroli, określonej w art. 6 lub, gdy jest to właściwe do stacji kwarantanny, określonej w art. 10 ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie;
 - c) zwierzęta nie mogą opuścić tego posterunku lub stacji, bez uszczerbku dla specjalnych przepisów stosowanych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, dopóki nie zostanie dostarczone stosowne zaświadczenie:
 - (i) w postaci świadectwa, określonego w art. 7 ust. 1 tiret drugie lub art. 8, potwierdzającego, że kontrola weterynaryjna została przeprowadzona na zwierzętach, których dotyczy świadectwo, zgodnie z art. 4, ust. 1 i ust. 2 lit.) a), b) i d) oraz art. 8 i 9, zgodnie z oczekiwaniami właściwych władz;
 - (ii) potwierdzające, że kontrola weterynaryjna została opłacona, oraz, że, w przypadku gdy jest to właściwe, wniesiony został depozyt na poczet kosztów, określonych w art. 10 ust. 1 tiret drugie i trzecie, art. 10 ust. 6 i art. 12 ust. 2;

⁵ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

- d) bez uszczerbku dla szczególnych przepisów przyjętych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, władze celne nie zezwalają na zwolnienie do wolnego obrotu na obszarach, określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, zanim nie zostanie dostarczony dowód potwierdzający spełnienie wymagań, określonych w lit. c).

2. Szczególne przepisy dotyczące wprowadzenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że niezależnie od przeznaczenia celnego zwierząt, każda partia zwierząt z państw trzecich zostanie poddana przez władze weterynaryjne kontroli dokumentacji i identyfikacji w jednym granicznym posterunku kontroli, znajdującym się na jednym z obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG i odpowiednio zatwierdzona, w celu sprawdzenia:

- pochodzenia partii;
- późniejszego przeznaczenia, w szczególności w przypadku tranzytu lub w przypadku zwierząt, których handel nie jest zharmonizowany na poziomie Wspólnoty lub które podlegają szczególnym wymaganiom ustalonym decyzjami Wspólnoty w odniesieniu do Państw Członkowskich przeznaczenia,
- czy dane znajdujące się na świadectwach lub dokumentach zapewniają gwarancje wymagane przepisami Wspólnoty lub w przypadku zwierząt, których handel nie jest zharmonizowany na poziomie Wspólnoty, gwarancje wymagane na podstawie przepisów krajowych stosowanych w różnych przypadkach objętych niniejszą dyrektywą.

2. Bez wpływu na wyłączenia zgodne z art. 8, urzędowy lekarz weterynarii musi przeprowadzić kontrolę fizyczną zwierząt zgłoszonych w granicznym posterunku kontroli. Kontrola ta obejmuje, w szczególności:

- a) badanie kliniczne zwierząt w celu zapewnienia zgodności stanu zwierząt z informacją zawartą w załączonym świadectwie czy dokumencie oraz stwierdzenia, że zwierzęta są zdrowe klinicznie.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, istnieje możliwość odstępstwa, z zachowaniem pewnych warunków, które zostaną przyjęte zgodnie z tą samą procedurą indywidualnego badania klinicznego w odniesieniu do pewnych kategorii i gatunków zwierząt;

- b) przeprowadzenie każdego badania laboratoryjnego, który uważany jest za konieczny lub który jest ustalony przepisami Wspólnoty;
- c) o ile jest to możliwe, sprawdzenie próbek urzędowych pod względem obecności pozostałości oraz możliwie jak najszybsza ich analiza;
- d) sprawdzenie dostosowania do minimalnych wymagań zawartych w dyrektywie Rady

77/489/EWG z dnia 18 lipca 1977 r. w sprawie ochrony zwierząt w trakcie transportu międzynarodowego⁶.

Do celów następujących kontroli podczas transportu oraz, tam gdzie jest to właściwe, kontroli zgodności z dodatkowymi wymaganiami dotyczącymi gospodarstw rolnych, będących miejscem przeznaczenia, urzędowy lekarz weterynarii przekaze właściwym władzom Państw Członkowskich przeznaczenia, niezbędne informacje (z zastosowaniem systemu wymiany informacji, określonego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG).

W wypełnianiu tych zadań urzędowemu lekarzowi weterynarii może pomagać wykwalifikowany personel, odpowiednio przeszkolony oraz pracujący pod jego kierownictwem.

3. Jednakże, w drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 i 2, dotyczących zwierząt wchodzących do portu morskiego lub lotniczego na obszarze, określonym w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, kontrola tożsamości i kontrola fizyczna mogą być przeprowadzone we wspomnianym porcie morskim lub lotniczym przeznaczenia, pod warunkiem, że w takim porcie znajduje się graniczny posterunek kontroli, określonej w art. 6 oraz, że zwierzęta będą kontynuować podróż, w zależności od przypadku, drogą morską lub powietrzną na tym samym statku lub pokładzie samolotu. W takich przypadkach właściwe władze, które przeprowadziły kontrolę dokumentacji poinformują, bezpośrednio lub przez lokalne władze weterynaryjne, o tym, że zwierzęta przeszły kontrolę urzędowego lekarza weterynarii w punkcie kontroli Państwa Członkowskiego przeznaczenia, za pomocą systemu wymiany informacji, określonej w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG.

4. Wszelkie wydatki poniesione w wyniku zastosowania niniejszego artykułu obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawicieli, przy czym nie istnieje możliwość zwrotu tych kosztów przez Państwa Członkowskie.

5. Szczególne przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące szkolenia i kwalifikacji personelu pomocniczego, zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 5

Wprowadzenie zwierząt na obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG jest zakazane, wówczas, gdy kontrola wykaże, że:

- a) zwierzęta gatunków, w odniesieniu do których zharmonizowano przepisy importowe na poziomie Wspólnoty, pochodzą, bez uszczerbku dla szczególnych warunków określonych w art. 19 dyrektywy 90/426/EWG⁷ w odniesieniu do przemieszczania i przywozu koniowatych pochodzących z państw trzecich, z obszaru lub części obszaru państwa trzeciego nie uwzględnionego w wykazach sporządzonych zgodnie z przepisami Wspólnoty dla gatunków, których dotyczą przepisy lub z których zakazany jest przywóz zgodnie z decyzją Wspólnoty;
- b) zwierzęta inne niż te, określonych w lit a), nie odpowiadają wymaganiom określonym

⁶ Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 10.

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42.

przepisami krajowymi odnoszącymi się do różnych przypadków objętych niniejszą dyrektywą;

- c) zwierzęta są chore lub podejrzane o chorobę zakaźną lub zarażone chorobą zakaźną lub chorobą stanowiącą zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, albo z jakiegokolwiek innej przyczyny określonej przepisami Wspólnoty;
- d) wywożące państwo trzecie nie dostosowało się do wymagań określonych przepisami Wspólnoty;
- e) zwierzęta nie są w stanie kontynuować podróży;
- f) świadectwo weterynaryjne lub dokument towarzyszący zwierzętom nie spełnia warunków ustalonych zgodnie z przepisami Wspólnoty, lub tam, gdzie nie zharmonizowano przepisów, wymagania określone przepisami krajowymi odnoszącymi się do różnych przypadków objętych niniejszą dyrektywą.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 6

1. Graniczne posterunki kontroli muszą spełniać wymagania niniejszego artykułu.
2. Graniczne posterunki kontroli muszą:
 - a) znajdować się w miejscu wejścia na obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG;

Jednakże, tam gdzie jest to wymuszone warunkami geograficznymi (jak nabrzeże wyładunkowe, stacja kolejowa, przejścia) i pod warunkiem, że w danym przypadku posterunek kontroli znajduje się daleko od gospodarstw rolnych lub miejsc, w których przechowywane są zwierzęta, które mogą być zakażone chorobą zakaźną, dopuszczalne jest usytuowanie posterunku kontroli w pewnej odległości od przejścia granicznego;
 - b) znajdować się na obszarze celnym pozwalającym na przeprowadzenie innych formalności administracyjnych, w tym formalności celnych związanych z przywozem;
 - c) być wyznaczone i zatwierdzone zgodnie z ust. 3;
 - d) podlegać urzędowemu lekarzowi weterynarii, który odpowiada faktycznie za kontrole. Urzędowy lekarz weterynarii może być wspierany przez odpowiednio przeszkolony personel pomocniczy pracujący pod jego kierownictwem.
3. W terminie do dnia 1 stycznia 1992 r. oraz po umieszczeniu posterunków granicznych na ostatecznym wykazie przez władze krajowe, działając wspólnie z departamentami Komisji, które zweryfikują dostosowanie posterunków do minimalnych wymagań ustalonych w załączniku A, Państwa Członkowskie przedłożą Komisji wykaz granicznych posterunków kontroli odpowiedzialnych za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych zwierząt, oraz przedstawią następujące informacje:

- a) rodzaj granicznego posterunku kontroli:
- port,
 - port lotniczy,
 - posterunek drogowy,
 - punkt kolejowy;
- b) rodzaje zwierząt, które mogą być kontrolowane w danym granicznym posterunku kontroli, z podaniem dostępnych urządzeń i personelu weterynaryjnego oraz ze wskazaniem zwierząt, które nie mogą być kontrolowane w tych posterunkach., a także dla zarejestrowanych zwierząt koniowatych, godziny otwarcia specjalnie do tego celu zatwierdzonego granicznego posterunku kontroli;
- c) personel wyznaczony do kontroli weterynaryjnych:
- liczbę urzędowych lekarzy weterynarii z przynajmniej jednym lekarzem na zmianie w czasie godzin otwarcia granicznego posterunku kontroli,
 - liczbę odpowiednio wykształconego personelu pomocniczego lub asystentów;
- d) opis urządzeń i pomieszczeń dostępnych do przeprowadzania:
- kontroli dokumentów,
 - kontroli fizycznej,
 - pobierania próbek,
 - badań ogólnych zawartych w art. 4 ust. 2 lit. b),
 - badań szczególnych wymaganych przez urzędowego lekarza weterynarii;
- e) powierzchnię pomieszczeń przeznaczonych do przechowywania zwierząt, których badania nie zostały zakończone;
- f) rodzaj urządzeń pozwalających na szybką wymianę informacji, w szczególności z innym granicznym posterunkiem kontroli;
- g) wielkość handlu (rodzaje i ilości zwierząt przechodzących przez dany graniczny posterunek kontroli).

4. Działając wspólnie z właściwymi władzami krajowymi, Komisja przeprowadzi inspekcje granicznych posterunków kontroli, wyznaczonych zgodnie z ust. 3, pozwalające na stwierdzenie, że przepisy dotyczące kontroli weterynaryjnych są jednolicie stosowane oraz, że dane graniczne posterunki kontroli rzeczywiście posiadają niezbędną infrastrukturę oraz spełniają minimalne wymagania zawarte w załączniku A.

W celu ustanowienia wykazu granicznych posterunków kontroli, Komisja przedłoży Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, w terminie do dnia 1 stycznia 1992 r., sprawozdanie dotyczące wyników kontroli, określonych w akapicie pierwszym, a także propozycje po uwzględnieniu wniosków ze sprawozdania. Wykaz ten zostanie zatwierdzony a następnie zaktualizowany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Wspomniane sprawozdanie będzie obejmować wszystkie problemy, które napotykają niektóre Państwa Członkowskie w przypadku, gdy z zamieszczenia na ostatecznym wykazie, określonym w ust. 3 akapit pierwszy wyniknie wyłączenie z dniem 1 lipca 1992 r dużej liczby granicznych posterunków kontroli.

Po uwzględnieniu wszelkich tego rodzaju problemów, niektóre graniczne posterunki kontroli będą mogły kontynuować swoją działalność oraz uzyskać maksymalnie trzy lata na dostosowanie do wymagań niniejszej dyrektywy w zakresie urządzeń i struktur.

Komisja opublikuje wykaz zatwierdzonych granicznych posterunków kontroli, oraz kolejne aktualizacje, w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

5. W razie potrzeby, Komisja przyjmie szczegółowe zasady konieczne do stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 7

1. W przypadku gdy gatunki zwierząt, w zakresie których zharmonizowano przepisy na poziomie Wspólnoty, nie są wprowadzone na rynek Państwa Członkowskiego, które przeprowadza kontrole, określone w art. 4, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli, bez uszczerbku dla szczególnych wymagań stosowanych w odniesieniu do zwierząt koniowatych zarejestrowanych i posiadających dokument identyfikacji określony dyrektywą 90/427/EWG⁸:

- dostarczy zainteresowanej osobie kopię lub w przypadku gdy partia zwierząt została podzielona, kilka indywidualnie uwierzytelnionych kopii oryginalnych świadectw dotyczących tych zwierząt; okres ważności tych świadectw nie może przekroczyć 10 dni,
- wyda świadectwo, zgodne ze wzorem sporządzonym przez Komisję, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, poświadczające, że kontrola, określona w art. 4 ust. 1 oraz art. 2 lit.) a), b) i d) została przeprowadzona zgodnie z wymaganiami urzędowego lekarza weterynarii oraz wyszczególniające rodzaje pobranych próbek oraz wyniki badań laboratoryjnych lub określające spodziewany termin wyników,
- zachowa oryginał świadectwa lub świadectw towarzyszących zwierzętom.

2. Szczegółowe przepisy odnośnie stosowania ust. 1 zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

⁸ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 55.

3. Po przejściu zwierząt przez graniczny posterunek kontroli, handel zwierzętami, określony w ust. 1 i odnośnie do których wydano zezwolenie na wprowadzenie na obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, winien być prowadzony zgodnie z przepisami dotyczącymi kontroli weterynaryjnej ustanowionymi w dyrektywie 90/425/EWG.

W szczególności, informacje przekazane przez właściwą władzę miejsca przeznaczenia za pomocą systemu wymiany informacji określonego art. 20 dyrektywy 90/425/EWG, muszą precyzować czy:

- zwierzęta są przeznaczone dla Państwa Członkowskiego lub na obszar o szczególnych wymaganiach,
- pobrano próbki ale nie są znane wyniki testów w momencie, gdy partia opuszcza graniczny posterunek kontroli.

Artykuł 8

A. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

- 1) kontrole weterynaryjne dotyczące przywozu gatunków zwierząt nie objętych załącznikiem A do dyrektywy 90/425/EWG prowadzone są zgodnie z następującymi przepisami:
 - a) w przypadku gdy zwierzęta zgłoszone są bezpośrednio w jednym granicznym posterunku kontroli Państwa Członkowskiego, które zamierza je importować, winny one przejść w tym posterunku wszystkie kontrole określone w art. 4;
 - b) w przypadku gdy zwierzęta zgłoszone są w punktach kontroli granicznej innego Państwa Członkowskiego, za uprzednią zgodą tego państwa:
 - (i) wszystkie kontrole, określone w art. 4 zostaną przeprowadzone w tym posterunku w imieniu Państwa Członkowskiego przeznaczenia, w celu zapewnienia, w szczególności, że jego wymagania odnośnie do zdrowia zwierząt zostały spełnione lub;
 - (ii) jeśli istnieje Porozumienie między właściwymi władzami centralnymi dwóch Państw Członkowskich oraz, gdy jest to właściwe, tego Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich będących krajami tranzytowymi, w tym posterunku granicznym zostaną przeprowadzone wyłącznie kontrole określone art. 4 ust. 1, przy czym kontrole określone art. 4 ust. 2 zostaną przeprowadzone w Państwie Członkowskim przeznaczenia.

W ostatnim przypadku,, zwierzęta mogą opuścić graniczny posterunek kontroli po przeprowadzeniu kontroli dokumentacji i identyfikacji, wyłącznie w zaplombowanych pojazdach oraz wyłącznie po dokonaniu następujących czynności przez urzędowego lekarza weterynarii:

- wykazaniu na kopii świadectwa, lub w przypadku podziału wysyłki, na kopiach oryginałów świadectw, że zwierzęta zostały przepuszczone, a kontrole zostały przeprowadzone,
- poinformowaniu władz weterynaryjnych o miejscu przeznaczenia lub, gdy jest to właściwe, Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich będących krajami tranzytowymi, za pomocą systemu wymiany informacji określony w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG, że zwierzęta zostały przepuszczone,
- niezależnie od przepisów art. 3 ust. 1 lit. c), odesłanie zgłoszonych zwierząt do właściwych władz celnych w granicznym posterunku kontroli.

W przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju, Państwa Członkowskie mogą zastosować wyłącznie rozwiązanie określone w (i).

Państwa Członkowskie poinformują Komisję i przedstawicieli innych Państw Członkowskich spotykających się w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o przypadkach zastosowania rozwiązań określonych w (ii);

- 2) do czasu przyjęcia szczegółowych decyzji określonych w przepisach Wspólnoty, zwierzęta których handel został zharmonizowany na poziomie Wspólnoty lecz które pochodzą z państwa trzeciego, w którym nie zostały jeszcze ustanowione jednolite warunki odnośnie do zdrowia zwierząt, importuje się z zastrzeżeniem następujących warunków:
- zwierzęta muszą pozostać w państwie trzecim wysyłki przynajmniej przez okresy określone w art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie zdrowia i problemów związanych z inspekcją weterynaryjną dotyczącą przywozu bydła, owiec, kóz, oraz świń, świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państw trzecich⁹,
 - zwierzęta muszą być poddane kontroli określonej art. 4,
 - zwierzęta nie mogą opuścić granicznego posterunku kontroli lub stacji kwarantanny chyba, że kontrole te wykazują, że zwierzę lub partia zwierząt:
 - (i) bez uszczerbku dla szczególnych wymagań stosowanych w odniesieniu do państw trzecich dotyczących chorób nieznanych we Wspólnocie, odpowiada wymaganiom dotyczącym zdrowia zwierząt stosowanym w handlu danymi gatunkami, zgodnie z przepisem zawartym w dyrektywach, określonych w załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG lub wymaganiom dotyczącym zdrowia zwierząt ustalonym w dyrektywie 72/462/EWG lub
 - (ii) w odniesieniu do jednej lub wielu szczególnych chorób, spełnia warunki równorzędności, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, oparte na zasadzie wzajemności między wymaganiami państwa trzeciego a wymaganiami państw Wspólnoty;
 - w przypadku przeznaczenia zwierząt do Państwa Członkowskiego, któremu przysługują dodatkowe gwarancje, określone art. 3 ust. 1 lit. e) (iii) oraz (iv) dyrektywy 90/425/EWG, muszą one spełniać odpowiednie wymagania ustalone w odniesieniu do handlu wewnątrz Wspólnoty,
 - po przejściu granicznego posterunku kontroli, w przypadku zwierząt do uboju, zwierzęta muszą być przekazane do rzeźni przeznaczenia lub, w przypadku zwierząt do chowu i produkcji lub hodowli wodnej, przekazane gospodarstwu rolnemu będącemu miejscem przeznaczenia;
- 3) jeżeli kontrole określone pkt. 1 i 2 wykazują, że zwierzę lub partia zwierząt nie spełnia zawartych w nich wymagań, nie mogą one opuścić granicznego

⁹ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/266/EWG (Dz.U. nr L 134 z 29.05.1991, str. 45).

posterunku kontroli lub stacji kwarantanny i wówczas stosuje się art. 12;

- 4) w przypadku gdy zwierzęta, określone w pkt. 1 nie są przeznaczone na wprowadzenie na rynek na obszarze Państwa Członkowskiego, które przeprowadziło kontrole weterynaryjne, stosuje się przepisy art. 7, w szczególności te dotyczące kwestii świadectwa;
- 5) w miejscu przeznaczenia, zwierzęta przeznaczone do chowu i produkcji pozostają pod urzędowym nadzorem właściwych władz weterynaryjnych. Po okresie obserwacji, który zostanie wyznaczony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, zwierzęta mogą być wprowadzone do handlu wewnątrz Wspólnoty na warunkach ustalonych w dyrektywie 90/425/EWG.

Zwierzęta do uboju podlegają w rzeźni przeznaczenia odpowiednim przepisom Wspólnoty dotyczącym uboju danych gatunków.

- B. Szczegółowe zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zezwalają na tranzyt zwierząt z jednego państwa trzeciego do innego, jeżeli:

- a) na taki tranzyt zezwolił urzędowy lekarz weterynarii z granicznego posterunku kontroli Państwa Członkowskiego, na obszarze którego zwierzęta muszą być zgłoszone w celu poddania ich kontrolom określonym art. 4. oraz, kiedy ma to zastosowanie, właściwa władza centralna Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich tranzytu;
- b) zainteresowana strona dostarczyła dowód, że pierwsze z państw trzecich, do którego wysyłane są zwierzęta, w transycie przez jeden z obszarów, określonym w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, nie zobowiązuje się do odsyłania zwierząt, na których wóz lub tranzyt zezwolił oraz podejmuje się zastosować, na obszarach określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG do przepisów Wspólnoty w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu;
- c) kontrola, określona w art. 4, wykazała zgodnie z wymaganiami lekarza weterynarii, jeśli ma to zastosowanie, po przejściu przez zwierzęta kwarantanny, że zwierzęta spełniają wymagania niniejszej dyrektywy lub w przypadku zwierząt, określonych w załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG, uzyskały gwarancje zdrowia przyznane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, które są przynajmniej równorzędne z tymi wymaganiami;
- d) właściwe władze granicznego posterunku kontroli informują o fakcie przejścia zwierząt władze właściwe Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich tranzytu oraz posterunek graniczny przy wyjeździe, za pomocą systemu wymiany informacji, określonych w art. 12 ust. 4 akapit drugi;
- e) w przypadku przejścia przez jeden z obszarów, określonych w załączniku I do

dyrektywy 90/675/EWG, taki tranzyt odbywa się zgodnie ze wspólnotową procedurą tranzytu (tranzyt zewnętrzny) lub zgodnie z jakąkolwiek inną procedurą celną określoną przepisami Wspólnoty; jedyna forma przeładowania, na które zezwala się w takcie tranzytu to taka, którą przeprowadza się w punkcie wejścia lub wyjścia z jednego z obszarów, określonych w załączniku I i która zapewnia dobrostan zwierząt.

2. Wszelkie wydatki poniesione zgodnie z przepisami niniejszego artykułu obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawiciela bez możliwości zwrotu należności przez Państwo Członkowskie.

Artykuł 10

1. W przypadkach, gdy przepisy Wspólnoty lub przepisy krajowe miejsca przeznaczenia, w dziedzinach, które nie zostały zharmonizowane oraz przy zastosowaniu ogólnych przepisów Traktatu, przewidują, że zwierzęta powinny zostać poddane kwarantannie lub izolacji, to taka kwarantanna lub izolacja może mieć miejsce:

- w przypadku choroby innej niż pryszczycza, wścieklizna bądź rzekomy pomór drobiu, w stacji kwarantanny znajdującym się w państwie trzecim pochodzenia, pod warunkiem, że zostało ono zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22 i jest regularnie kontrolowane przez biegłych lekarzy weterynarii Komisji,
- w stacji kwarantanny znajdującej się na obszarze Wspólnoty, która spełnia wymagania ustalone w załączniku B,
- w gospodarstwie rolnym przeznaczenia.

Należy zastosować szczególne środki ostrożności w czasie przewozu między stacjami kwarantanny w miejscach pochodzenia i przeznaczenia, i granicznych posterunkach kontroli oraz w stacjach kwarantanny, określonych w poprzednim akapicie tiret pierwsze, mogą być wprowadzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

2. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za graniczny posterunek kontroli zaleci kwarantannę, przeprowadza się ją, w zależności od oceny ryzyka dokonanej przez urzędowego lekarza weterynarii:

- w granicznym posterunku kontroli lub w jego pobliżu lub,
- w gospodarstwie rolnym przeznaczenia,
- w centrum kwarantanny znajdującym się w pobliżu gospodarstwa rolnego będącego miejscem przeznaczenia.

3. Ogólne warunki, które musi spełnić stacja kwarantanny, określona w ust. 1 tiret pierwsze i drugie określone zostały w załączniku B.

Szczególne warunki zatwierdzenia stosowane w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

4. W zakresie zatwierdzenia i następnych aktualizacji wykazu stacji kwarantanny,

określona w ust. 1 tiret pierwsze i drugie oraz ust. 2 tiret pierwsze, należy postępować zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22. Stacje kwarantanny poddaje się kontroli określonej art. 19.

Komisja publikuje wykaz stacji kwarantanny oraz wszelkie późniejsze aktualizacje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

5. W odniesieniu do stacji kwarantanny, które są przeznaczone wyłącznie dla zwierząt, określonych w art. 8 lit. a) pkt. 1, nie stosuje się ust. 1 akapit drugi, a także ust. 3 i 4.

6. Wszelkie wydatki poniesione zgodnie z przepisami niniejszego artykułu obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawiciela bez możliwości zwrotu należności przez Państwo Członkowskie.

7. W terminie do dnia 1 stycznia 1996 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie, w miarę możliwości z propozycjami dotyczącymi potrzeb Wspólnoty w zakresie stacji kwarantanny i wsparcia finansowego Wspólnoty na ich działalność.

Artykuł 11

1. Bez wpływu na pozostałe przepisy niniejszego rozdziału, urzędowy lekarz weterynarii lub właściwe władze przeprowadzą, w przypadku podejrzenia, że przepisy prawne dotyczące weterynarii nie zostały wypełnione lub istnieje wątpliwość co do identyfikacji zwierzęcia, kontrole weterynaryjne, które wspomniany lekarz lub władze uznają za właściwe.

2. Państwa Członkowskie podejmą stosowne działania administracyjne lub środki karne w odniesieniu do wszelkich naruszeń przepisów weterynaryjnych przez osoby fizyczne lub środki prawne wówczas gdy wykryją, że naruszone zostały przepisy Wspólnoty, w szczególności gdy wykryją, że świadectwa lub sporządzone dokumenty nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi zwierząt, że znaki identyfikacyjne nie odpowiadają znakom określonym przepisami lub gdy zwierzęta nie zostały zgłoszone do kontroli w granicznym posterunku kontroli lub gdy zwierzęta nie zostały wysłane do miejsca przeznaczenia, do którego były przeznaczone.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy kontrole, określone w niniejszej dyrektywie wykażą, że zwierzę nie odpowiada wymogom ustalonym przepisami Wspólnoty lub, w przypadkach jeszcze nie zharmonizowanych z prawem krajowym, lub gdy takie kontrole wykazują nieprawidłowości, właściwa władza po konsultacji z importerem lub jego przedstawicielem, zadecyduje o:

- a) przechowaniu, nakarmieniu i napojeniu oraz jeśli będzie to konieczne opiece nad zwierzętami lub;
- b) w razie potrzeby, zatrzymaniu zwierząt na kwarantannę lub odizolowanie wysyłki;
- c) odesłaniu wysyłki zwierząt poza obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, kiedy pozwalają na to zdrowie zwierząt i ich dobro, w ograniczonym

terminie, określonym przez właściwe władze krajowe.

W powyższym przypadku, urzędowy lekarz weterynarii z granicznego posterunku kontroli musi:

- poinformować inne graniczne posterunki kontroli, zgodnie z ust. 4, o nie przyjęciu wysyłki, wykazując zaobserwowane naruszenia,
- na mocy ustaleń określonych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, anulować świadectwo weterynaryjne lub dokument towarzyszący nieprzyjętej partii,
- w wyznaczonych odstępach czasu, informować Komisję, przez właściwe władze centralne, o charakterze i częstotliwości występowania zaobserwowanych naruszeń.

Jeżeli odesłanie wysyłki nie jest możliwe, w szczególności z przyczyn wynikających z bezpieczeństwa zwierząt, urzędowy lekarz weterynarii:

- może, po uzyskaniu zgody od właściwych władz oraz po kontroli przedubojowej, zalecić ubój zwierząt do spożycia przez człowieka zgodnie z warunkami ustalonymi przez przepisy Wspólnoty,
- w innych przypadkach musi nakazać ubój zwierząt przeznaczonych do celów innych niż spożycie przez człowieka lub zarządzić oddzielenie tusz, określając warunki dotyczące kontroli użycia uzyskanych produktów.

Właściwe władze centralne informują Komisję o przypadkach skorzystania z tych odstępstw zgodnie z przepisami ust. 4.

Komisja będzie regularnie informować Stały Komitet Weterynaryjny o takich przypadkach.

2. Importer lub jego przedstawiciel odpowiadają za koszty poniesione w wyniku działań określonych w ust. 1, proces zniszczenia wysyłki lub użycie mięsa dla innych celów.

Dochód ze sprzedaży produktów, określonych w ust. 1 lit. c) akapit trzeci musi być przekazany właścicielowi zwierząt lub jego przedstawicielowi, po odliczeniu powyższych kosztów.

3. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

4. Właściwe władze Państw Członkowskich, graniczne posterunki kontroli i Komisja będą informowani, w ramach programu dotyczącego rozwoju komputeryzacji procedur kontroli weterynaryjnych.

W tym celu Komisja, działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, wprowadzi skomputeryzowany system przetwarzania danych łączący służby kontroli granicznej z właściwymi władzami weterynaryjnymi w Komisji oraz obejmujący wszystkie dane

dotyczące przywozu zwierząt z państw trzecich (Projekt Shift), który zostanie połączony z systemem wymiany informacji między władzami weterynaryjnymi określonym art. 20 dyrektywy 90/425/EWG.

5. Właściwe władze podadzą do wiadomości, gdy jest to właściwe, wszelkie posiadane informacje zgodnie z dyrektywą Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych¹⁰.

Artykuł 13

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, Komisja przyjmie, na podstawie planów, określonych w akapicie drugim, przepisy dotyczące przywozu zwierząt do uboju przeznaczonych do spożycia lokalnego oraz do hodowli i produkcji na pewnych częściach obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, uwzględniając naturalne ograniczenia, specyficzne dla danego obszaru, w tym ich odległości od części kontynentalnej Wspólnoty.

W tym celu, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1991 r., Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji plan zawierający procedury określające przeprowadzanie kontroli w przywozie zwierząt z państw trzecich na obszary, określone w akapicie pierwszym. Plany te muszą uwzględnić kontrole, które należy przeprowadzić, aby zapobiec sytuacji, w której zwierzęta wprowadzone na teren Wspólnoty zostałyby, w jakichkolwiek okolicznościach, odesłane na inne terytoria Wspólnoty.

Artykuł 14

W celu przeprowadzenia kontroli, określonych w art. 7 ust. 3 niniejszej dyrektywy, identyfikacja i rejestracja określone art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG musi być przeprowadzona w miejscu przeznaczenia zwierząt, z wyjątkiem zwierząt do uboju i zarejestrowanych koniowatych, kiedy jest to właściwe, po okresie obserwacji określonym w art. 8A ust. 5 wspomnianej dyrektywy.

Procedury określające identyfikację lub znakowanie zwierząt do uboju ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie będą pobierać, w przypadku przywozu zwierząt, określonych w niniejszej dyrektywie, opłaty zdrowotne na pokrycie kosztów kontroli weterynaryjnych określonych w art. 4, 5, i 8.

2. Rada, działając kwalifikowaną większością, na wniosek Komisji podejmie, przed dniem 1 lipca 1992 r., decyzję o wysokości opłat, określonych w ust. 1, a także podejmą decyzje w sprawie szczegółowych reguł i zasad dotyczących wykonania niniejszej dyrektywy, oraz w sprawie możliwych wyjątków.

¹⁰ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

Artykuł 16

Na mocy procedury określonej art. 23 i w oparciu o zasadę wzajemności, rządziej przeprowadzane kontrole identyfikacji i/lub kontrole fizyczne mogą, bez uszczerbku dla kontroli sprawdzających czy wypełniane są wymagania dotyczące warunków utrzymania zwierząt w trakcie przewozu, być zastosowane w pewnych warunkach, w szczególności w świetle wyników kontroli przeprowadzonych przed przyjęciem niniejszej dyrektywy.

Przyznając tego rodzaju odstępstwa, Komisja weźmie pod uwagę następujące kryteria:

- a) gwarancje przedstawiane przez państwa trzecie, o których mowa w odniesieniu do zgodności z wymaganiami wspólnotowymi, szczególnie tymi, które dotyczą dyrektyw 72/462/EWG i 90/426/EWG;
- b) sytuację zdrowotną zwierząt w danym państwie trzecim;
- c) informację na temat sytuacji zdrowotnej w danym państwie trzecim;
- d) charakter działań podjętych przez dane państwo trzecie w celu monitorowania i zwalczania chorób;
- e) struktury i uprawnienia służb weterynaryjnych;
- f) przepisy dotyczące uznawania pewnych substancji i dostosowania się do wymagań określonych w art. 7 dyrektywy Rady 86/496/EWG z dnia 16 września 1986 r. dotyczącej badań zwierząt i świeżego mięsa na zawartość pozostałości¹¹;
- g) rezultaty inspekcji Wspólnoty;
- h) rezultaty przeprowadzonych kontroli importowych.

Artykuł 17

Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo do odwołania się od decyzji podjętych przez właściwe władze, wynikające z przepisów obowiązujących w Państwach Członkowskich.

Decyzje podjęte przez właściwe władze Państw Członkowskich będących krajami przeznaczenia, a także przyczyny podjęcia takich decyzji podawane są do wiadomości importera, którego one dotyczą lub jego przedstawiciela.

Jeżeli importer lub jego przedstawiciel poproszą o to, wspomniane wyżej decyzje i powody ich podjęcia winny być przekazane na piśmie z podaniem praw do odwołania, które mu przysługują na mocy prawa obowiązującego w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się graniczny posterunek kontroli, a także procedury i związane z tym terminy.

ROZDZIAŁ II

¹¹ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36.

Przepisy dotyczące zabezpieczeń

Artykuł 18

1. Jeżeli jedna z chorób, określona w dyrektywie Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie¹², choroby odzwierzęce lub inne choroby czy zjawiska mogące stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzkiego, pojawią się lub rozprzestrzeniają na obszarze państwa trzeciego, lub jeżeli pojawią się jakiegokolwiek inne poważne powody związane ze zdrowiem zwierząt uzasadniające takie działania, w szczególności w świetle uzyskanych danych przez biegłych lekarzy weterynarii, Komisja może, działając z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, zastosować bezzwłocznie oraz w zależności od powagi sytuacji, jeden z poniższych środków:

- wstrzymać przywóz z całego obszaru lub części obszaru państwa trzeciego, którego to dotyczy, i gdy uzna to za właściwe, państwa trzeciego będącego krajem tranzytowym,
- ustanowić specjalne warunki dotyczące zwierząt pochodzących z części obszaru lub całości obszaru takiego państwa trzeciego.

2. Jeżeli jedna z kontroli określonych niniejszą dyrektywą wykaże, że partia zwierząt może stanowić zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzkiego, właściwa władza weterynaryjna winna bezzwłocznie podjąć następujące działania:

- wstrzymać i zniszczyć partię,
- poinformować pozostałe graniczne posterunki kontroli i Komisję o uzyskanych wynikach, a także o pochodzeniu zwierząt, zgodnie z przepisami art. 12 ust. 4.

3. W przypadku określonym w ust. 1, Komisja może podjąć tymczasowe środki zabezpieczające w odniesieniu do zwierząt objętych art. 9.

4. Przedstawiciele Komisji mogą przeprowadzić bezzwłocznie inspekcję w takim państwie trzecim.

5. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie poinformuje oficjalnie Komisję o potrzebie podjęcia środków zabezpieczających, a Komisja nie odwoła się do ust. 1 i 3, ani nie przekaże sprawy do rozpatrzenia w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, wówczas zgodnie z ust. 6, dane Państwo Członkowskie może podjąć tymczasowe środki zapobiegawcze w odniesieniu do tych zwierząt.

W przypadku, gdy Państwo Członkowskie podejmie tymczasowe środki zapobiegawcze w odniesieniu do państwa trzeciego, na podstawie przepisów niniejszego ustępu, poinformuje ono o nich pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję zgodnie z art. 12 ust. 5.

6. W terminie 10 dni roboczych, Stały Komitet Weterynaryjny odniesie się do powyższej sprawy, zgodnie z przepisami art. 22, w celu rozszerzenia, zmiany lub zniesienia środków przewidzianych w ust. 1, 3 i 5.

¹² Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa zmieniona decyzją 90/134/EWG (Dz.U. nr L 76 z 22.03.1990, str. 23).

7. Decyzje o rozszerzeniu, zmianie lub zniesieniu środków podjętych zgodnie z ust. 1, 2, 3 i 6, podejmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.
8. Szczegółowe zasady w celu zastosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą określoną w art. 23.

ROZDZIAŁ III

Inspekcja

Artykuł 19

1. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, wspólnie z właściwymi władzami krajowymi i w zakresie niezbędnym do jednolitego zastosowania wymagań niniejszej dyrektywy, sprawdzone graniczne posterunki kontroli zatwierdzone zgodnie z art. 6 i stacje kwarantanny zatwierdzone zgodnie z art. 10 w zakresie ich dostosowania do kryteriów wyszczególnionych odpowiednio w załącznikach A i B.
2. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, wspólnie z właściwymi władzami, przeprowadzać kontrole na miejscu.
3. Państwo Członkowskie, na którego obszarze przeprowadzana jest inspekcja, zapewni biegłym lekarzom z Komisji pomoc, której mogą potrzebować do przeprowadzania swoich czynności.
4. Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wynikach kontroli.
5. Komisja dokona analizy zaobserwowanej sytuacji, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego jeżeli uzna, że wyniki kontroli uzasadniają takie postępowanie. Może ona przyjąć niezbędne decyzje zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.
6. Komisja będzie monitorować rozwój sytuacji; w zależności od jej rozwoju i zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22, może ona zmienić lub uchylić decyzje, określone w ust. 5.
7. Szczegółowe zasady w celu zastosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 20

W przypadku, gdy, na podstawie kontroli przeprowadzonych w punkcie zbytu zwierząt, właściwe władze Państwa Członkowskiego stwierdzą, że niniejsza dyrektywa nie jest stosowana przez graniczny posterunek kontroli innego Państwa Członkowskiego, winno ona bezzwłocznie skontaktować się z właściwymi władzami krajowymi tego Państwa Członkowskiego.

Państwo to podejmie wszelkie niezbędne kroki i poinformuje właściwe władze państwa, od których uzyskało informacje, o charakterze przeprowadzonej kontroli, podjętej decyzji oraz przyczynach leżących u podstawy tej decyzji.

Jeżeli właściwe władze Państwa Członkowskiego, które odnotowały naruszenie dyrektywy uznają, że podjęte kroki nie są wystarczające, zbadają one z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego, którego to dotyczy, sposoby i środki pozwalające na poprawę sytuacji, jeśli to konieczne, przez wizytację w tym Państwie Członkowskim.

W przypadku, gdy kontrole, określonych w akapicie pierwszym akapicie wykazują powtarzające się naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia poinformują o nich Komisję i właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich.

Komisja musi, na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego, przeznaczenia lub z własnej inicjatywy, oddelegować do danego Państwa Członkowskiego zespół do przeprowadzenia inspekcji we współpracy z właściwymi władzami krajowymi. W zależności od rodzaju zaobserwowanego naruszenia zespół ten może pozostać w tym Państwie Członkowskim do chwili podjęcia decyzji, określonych w akapicie ostatnim.

W trakcie pozyskiwania danych przez Komisję, kontrolowane Państwo Członkowskie musi na wniosek Państwa Członkowskiego przeznaczenia, zacieśnić kontrole w granicznym posterunku kontroli lub stacji kwarantanny, w których zaobserwowano niedostosowanie się do niniejszej dyrektywy.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może, w odniesieniu do własnego obszaru, zintensyfikować kontrole zwierząt pochodzących ze wspomnianych źródeł.

Na wniosek jednego z Państw Członkowskich, których dotyczy powyższe zdarzenie, oraz zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22, Komisja musi, w przypadku potwierdzenia niezgodności przez inspekcję, określonych w akapicie piątym, przyjąć właściwe środki. Środki te muszą być rozpatrzone i zatwierdzone tak szybko jak to jest możliwe, zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 21

1. Każde Państwo Członkowskie przygotowuje program wymiany personelu wyznaczonego do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych zwierząt pochodzących z państw trzecich.
2. Komisja i Państwa Członkowskie uzgodnią programy, określone w ust. 1 w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.
3. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie środki niezbędne do umożliwienia realizacji programów wynikających z uzgodnień, określonych w ust. 2.
4. Co roku, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, omówiona zostanie realizacja programów na podstawie sprawozdań sporządzonych przez Państwa Członkowskie.
5. Państwa Członkowskie uwzględnią zdobyte doświadczenie, w celu ulepszenia i rozwinięcia programów wymiany.
6. W celu promowania skutecznego poszerzenia programów wymiany przyznany może być wkład finansowy Wspólnoty. Szczegółowe przepisy dotyczące tego wkładu oraz szacunkowe kwoty obciążające budżet Wspólnot Europejskich określone są decyzją Rady

90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w obszarze weterynarii¹³.

7. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania ust. 1, 4, i 5 zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy ogólne

Artykuł 22

W przypadku gdy jest mowa o procedurze przewidzianej w niniejszym artykule, wówczas podejmuje się działania zgodnie z art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 23

W przypadku gdy jest mowa o procedurze przewidzianej w niniejszym artykule, wówczas podejmuje się działania zgodnie z art. 18 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 24

Zmian w załącznikach, o ile zajdzie taka potrzeba, dokonuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 23.

Artykuł 25

Niniejsza dyrektywa nie narusza zobowiązań wynikających z przepisów celnych.

Artykuł 26

1. Skreśla się art. 12 i 28 dyrektywy 72/462/EWG.

W oczekiwaniu na decyzje określone w art. 5 i 6 niniejszej dyrektywy, obowiązują działania przyjęte zgodnie z art. 12 dyrektywy 72/462/EWG.

2. Skreśla się art. 20 i 21 dyrektywy 90/426/EWG i art. 27 i 29 ust. 2 dyrektywy 90/539/EWG.

Artykuł 27

1. W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- a) w art. 19 ust. 2 datę „dnia 31 grudnia 1992 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1996 r.”;
- b) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

¹³ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Decyzja zmieniona decyzją 91/133/EWG (Dz.U. nr L 66 z 13.03.1991, str. 18).

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy z dniem 1 lipca 1992 r.”

2. W dyrektywie 90/425/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że w trakcie przeprowadzania kontroli w miejscach, przez które zwierzęta i produkty, określone w załączniku I z państwa trzeciego mogą być wprowadzone na obszary, określone w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, takich jak porty, porty lotnicze i graniczne posterunki kontroli z państwami trzecimi, podejmowane będą następujące działania:

- a) kontrola świadectw i dokumentów towarzyszących zwierzętom i produktom;
- b) zwierzęta ze Wspólnoty i produkty będą podlegać przepisom dotyczącym kontroli ustalonym w art. 5;
- c) produkty z państw trzecich będą podlegać przepisom określonym dyrektywą 90/675/EWG;
- d) zwierzęta z państw trzecich będą podlegać przepisom określonym dyrektywą 91/496/EWG.

2. Jednakże, od dnia 1 stycznia 1993 r. i w drodze odstępstwa od ust. 1 wszystkie zwierzęta lub produkty przewożone środkami transportu pozwalającymi na regularne i bezpośrednie połączenie między dwoma punktami geograficznymi Wspólnoty podlegają przepisom dotyczącym kontroli określonym art. 5.”

b) Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Rada, na podstawie sprawozdania Komisji, do którego załączone są propozycje odnośnie których Rada podejmie decyzje większością kwalifikowaną, ponownie zbada:

- przepisy art. 10 i art. 5 ust. 2 lit a) w terminie do dnia 1 stycznia 1993 r.,
- pozostałe przepisy w terminie do dnia 1 stycznia 1996 r.”

c) W art. 26 ust. 1 (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) pozostałe przepisy niniejszej dyrektywy w dniu 1 lipca 1992 r.”;

skreśla się akapit drugi.

3. W dyrektywie 90/675/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 19 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W terminie 10 dni roboczych, Stały Komitet Weterynaryjny odniesie się do zagadnienia, zgodnie z przepisami art. 23, w celu przedłużenia, zmiany, lub uchylenia środków określonych w ust. 1, 3 i 5. Procedura przewidziana w art. 23 może być również zastosowana do przyjęcia niezbędnych decyzji, w tym tych, które dotyczą przepływu produktów wewnątrz Wspólnoty oraz tranzytu.”

b) art. 32 wyrażenie: „do dnia 31 grudnia 1991 r.” otrzymuje brzmienie: „w dniu 1 lipca 1992 r”.

Artykuł 28

Działając zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23, Komisja może przyjąć na okres trzech lat, środki przejściowe niezbędne do dostosowania kontroli do nowych uzgodnień, określonych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 29

Państwa Członkowskie mogą skorzystać z finansowej pomocy Wspólnoty określonej art. 38 dyrektywy 90/424/EWG przeznaczonej na realizację niniejszej dyrektywy, w szczególności na stworzenie sieci wymiany informacji między służbami weterynaryjnymi a punktem granicznym.

Artykuł 30

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania:

a) do dnia 1 grudnia 1991 r. przepisów art. 6 ust. 3 i art. 13, 18 i 21;

b) do dnia 1 lipca 1992 r. pozostałych przepisów niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności te, które dotyczą art. 8 ust. 3, zostaną przyjęte, a system określony w art. 12 ust. 4 akapit drugi wejdzie w życie w dniu 1 lipca 1992 r.

Jeżeli termin, określony w akapicie poprzednim nie może być dotrzymany, podjęte zostaną w wyznaczonym terminie środki tymczasowe określone w art. 28.

Artykuł 31

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 1991 r.

W imieniu Rady

P. BUKMAN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

Ogólne warunki dotyczące zatwierdzenia granicznego posterunku kontroli.

W celu uzyskania zatwierdzenia przez Wspólnotę, graniczne posterunki kontroli muszą posiadać:

- 1) przejście graniczne przeznaczone do przewozu żywych zwierząt pozwalające na zaoszczędzenie zwierzętom zbędnego oczekiwania na granicy;
- 2) urządzenia (łatwe do mycia i dezynfekcji) do załadunku i rozładunku różnych środków transportu, kontroli, karmienia, pojenia i opieki nad zwierzętami, o odpowiedniej powierzchni, oświetleniu i wentylacji dla określonej liczby zwierząt do kontroli;
- 3) dostateczną ilość personelu weterynaryjnego i pomocniczego odpowiednio przeszkolonego do przeprowadzania kontroli towarzyszących dokumentów oraz badań klinicznych, określonych w art. 4, 5, 8 i 9 niniejszej dyrektywy, dostosowaną do liczby zwierząt, którymi zajmuje się graniczny posterunek kontroli;
- 4) dostatecznie duże pomieszczenia przeznaczone dla personelu odpowiedzialnego za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych, w tym szatnie, prysznice i toalety;
- 5) odpowiednie pomieszczenia i urządzenia do pobierania i obróbki próbek przeznaczonych do rutynowych kontroli ustalonych przepisami Wspólnoty;
- 6) usługi profesjonalnego laboratorium będącego w stanie przeprowadzić specjalne badania próbek pobranych w posterunkach.;
- 7) usługi przedsiębiorstwa znajdującego się w bezpośredniej okolicy, które posiada pomieszczenia i urządzenia do przechowania, karmienia, pojenia i leczenia zwierząt, a jeśli będzie to konieczne, do uboju zwierząt;
- 8) jeżeli posterunki takie służą jako punkty postoju lub przeładunku zwierząt w trakcie przewozu, odpowiednie udogodnienia do rozładunku zwierząt, pojenia, karmienia i przechowania w razie potrzeby i niezbędnej opieki lub jeśli to konieczne do uboju na miejscu w sposób, który zaoszczędzi im zbędnego cierpienia;
- 9) odpowiedni sprzęt pozwalający na szybką wymianę informacji z innymi granicznymi posterunkami kontroli oraz właściwymi władzami weterynaryjnymi, określonymi w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG;
- 10) sprzęt i urządzenia do mycia i dezynfekcji.

ZAŁĄCZNIK B

Ogólne warunki dotyczące zatwierdzenia stacji kwarantanny

1. Zastosowanie mają wymagania zawarte w załączniku A pkt 2, 4, 5, 7, 9, i 10.
2. Ponadto stacja kwarantanny musi:
 - znajdować się pod stałą kontrolą i odpowiedzialnością urzędowego lekarza weterynarii,
 - znajdować się w pewnej odległości od gospodarstw rolnych lub innych miejsc, gdzie przechowywane są zwierzęta, które mogą być zakażone chorobą zakaźną,
 - posiadać sprawny system kontroli w celu zapewnienia właściwego nadzoru nad zwierzętami.

DYREKTYWA RADY

z dnia 16 czerwca 1992 r.

w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny

(92/45/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając projekt Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno-Ekonomicznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dziczyzna jest uwzględniona na liście produktów w Załączniku II do Traktatu; wprowadzanie do obrotu dziczyzny stanowi dodatkowe źródło dochodu dla części ludności rolniczej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora oraz zwiększenia produkcji, zasady dotyczące zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt mających wpływ na produkcję i wprowadzanie do obrotu dziczyzny muszą być ustalone na poziomie Wspólnoty;

różnice dotyczące zdrowia zwierząt oraz warunków zdrowia publicznego w Państwach Członkowskich powinny być zniesione w celu promowania handlu dziczyzną wewnątrz Wspólnoty, celem utworzenia rynku wewnętrznego;

choroby zakaźne zwierząt domowych i ludzi mogą szerzyć się poprzez taki rodzaj mięsa; istnieje konieczność ustanowienia zasad umożliwiających zwalczanie tego ryzyka;

istnieje konieczność określenia warunków higieny, jakie muszą towarzyszyć uzyskiwaniu, przetwarzaniu oraz kontrolowaniu dziczyzny, w celu zapobiegania zakażeniom przenoszonym przez pokarm lub zatruciom pokarmowym;

istnieje konieczność określenia zasad higieny do stosowania przez zakłady przetwórstwa dziczyzny celem zatwierdzenia na potrzeby handlu;

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 40 i Dz.U. nr C 311 z 12.12.1990, str. 5.

² Dz.U. nr C 260 z 15.10.1990, str. 154.

³ Dz.U. nr C 124 z 21.05.1990, str. 7.

ze względu na organizowanie i uzupełnianie kontroli, które mają być przeprowadzane przez Państwo Członkowskie będące krajem przeznaczenia, oraz środków zabezpieczających, które mają być wprowadzone, należy dokonać odniesienia do zasad ogólnych ustanowionych w dyrektywie Rady 89/662/ EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁴;

dzika zwierzyna oraz dziczyzna przywożona z państw trzecich winna podlegać minimalnym wymaganiom ustanowionym przez tę dyrektywę dla handlu między Państwami Członkowskimi, a stosowanie się do nich winno być nadzorowane zgodnie z zasadami i normami ustanowionymi przez dyrektywę 90/675/EWG⁵;

uzasadnionym jest dopuszczenie odstępstw od tych zasad w przypadku małych ilości dziczyzny;

uzasadnionym jest dopuszczenie czasowych odstępstw, aby umożliwić zakładom przetwórstwa dziczyzny zastosowanie się do nowych wymagań;

Komisja powinna być odpowiedzialna za przyjęcie środków niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy;

w tym celu należy określić procedurę ustanawiającą ścisłą i skuteczną współpracę pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

nieprzekraczalny termin przeniesienia niniejszej dyrektywy na poziom krajowy, ustalony na dzień 1 stycznia 1994 r. w art. 23, pozostaje bez uszczerbku na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach państw w dniu 1 stycznia 1993 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dotyczące zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt stosujące się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz przygotowania i wprowadzania do obrotu dziczyzny.
2. Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do:
 - a) małych ilości dzikiej zwierzyny, nie pozbawionej skóry lub nie oskubanej oraz, w przypadku drobnej zwierzyny dzikiej, nie wypatroszonej, dostarczonej przez myśliwego bezpośrednio do konsumenta lub detalisty;

⁴ Dz. U. nr L 395 z 30.12.1989, str.13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz. U. nr L268 z 24.09.1991, str. 56).

⁵ Dyrektywa Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. określająca zasady organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1), zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz. U. nr L 286 z 24.09.1991, str. 56).

- b) małych ilości dziczyzny dostarczonych bezpośrednio do konsumenta;
- c) porcjowania i magazynowania dziczyzny w punktach sprzedaży detalicznej lub na terenie lokali sąsiadujących z punktami sprzedaży, gdzie przeprowadzane jest porcjowanie i magazynowanie mięsa, wyłącznie w celu zaopatrzenia konsumenta bezpośrednio na miejscu.

Powyższe działania będą nadal objęte kontrolami zdrowia publicznego przewidzianymi w przepisach krajowych regulujących handel detaliczny.

3. Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące handlu lub przywozu z państw trzecich nie będą stosować się do trofeów lub przeznaczonej do odstrzału dzikiej zwierzyny przewożonej przez podróżnych w ich prywatnych pojazdach, pod warunkiem, że są to jedynie niewielkie ilości drobnej zwierzyny lub pojedyncze okazy grubej zwierzyny dzikiej oraz że okoliczności wskazują, że mięso takiej zwierzyny nie jest w żadnym wypadku przeznaczone do celów handlowych, a także pod warunkiem, że dana zwierzyna nie pochodzi z państwa, lub jego części, z którym zabroniony jest handel, zgodnie z art. 11 ust. 2 i 3 lub art. 18.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „dzika zwierzyna”: dzikie ssaki lądowe łowne (łącznie z dzikimi ssakami żyjącymi na obszarze zamkniętym, w warunkach wolności przypominających te, w których żyją dzikie zwierzęta) oraz dzikie ptaki nie objęte art. 2 dyrektywy Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r., dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej⁶;
- b) „gruba zwierzyna łowna”: dzikie zwierzęta kopytne;
- c) „drobna zwierzyna łowna”: dzikie ssaki z rodziny *Leporidae* oraz dzikie ptactwo przeznaczone do spożycia przez ludzi;
- d) „dzczyzna”: wszystkie części dzikiej zwierzyny, które nadają się do spożycia;
- e) „zakład przetwórstwa dziczyzny”: przedsiębiorstwo zatwierdzone zgodnie z art. 7, w którym to przedsiębiorstwie dzika zwierzyna jest przetwarzana i otrzymywane jest z niej mięso, podlegające nadzorowi zgodnie z zasadami higieny określonymi w niniejszej dyrektywie;
- f) „punkt skupu”: każde miejsce, w którym przetrzymywana jest odstrzelona dzika zwierzyna, zgodnie z zasadami higieny zawartymi w Załączniku I, rozdział IV ust. 2, przed przetransportowaniem do zakładu przetwórstwa;
- g) „wprowadzanie do obrotu”: posiadanie lub wystawianie na sprzedaż, oferowanie na sprzedaż, sprzedawanie, dostarczanie lub jakkolwiek inna forma wprowadzania na

⁶ Dz. U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

wewnątrzspółnotowy rynek dziczyzny przeznaczonej do spożycia przez ludzi, z pominięciem artykułów wymienionych w art. 1 ust. 2;

- h) „handel”: handel pomiędzy Państwami Członkowskimi, zgodnie z art. 9 ust. 2 Traktatu.
2. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się, w razie konieczności, definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 89/662/EWG oraz w dyrektywie 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁷, a także definicje świeżego mięsa zawarte w art. 2 lit. b) dyrektywy Rady 64/433/EWG z dnia 26 stycznia 1964 r. w sprawie warunków zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁸.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie do wspólnotowej produkcji i wymiany handlowej

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że dziczyzna:
- a) pochodzi od dzikiej zwierzyny, która:
- została odstrzelona w rejonie łowieckim przy użyciu środków usankcjonowanych przez ustawodawstwo krajowe dotyczące łowiectwa,
 - nie pochodzi z rejonu objętego ograniczeniami, zgodnie z dyrektywą Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁹, dyrektywą Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich¹⁰, i dyrektywą Radą 91/495/EWG, lub z rejonu łowieckiego objętego ograniczeniami zgodnie z art. 10 i 11 niniejszej dyrektywy;
 - natychmiast po odstrzale została przetworzona zgodnie z Załącznikiem I, rozdział III, oraz przetransportowana w ciągu najdalej 12 godzin do zakładu przetwórczego zgodnie z lit. b), lub do punktu skupu, gdzie musi być schłodzona do temperatur określonych w Załączniku I, rozdział III, i skąd musi być przekazana do zakładu przetwórczego, zgodnie z lit. b), w ciągu 12 godzin, lub w przypadku odległych obszarów, i, o ile pozwolą na to warunki klimatyczne, w czasie ustalonym przez właściwe władze, w jakim urzędowy lekarz weterynarii rzeczzonego zakładu

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁸ Dz.U. nr L 121 z 29.07.1964, str.2021/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

⁹ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/266/EWG (Dz.U. nr L 134 z 29.05.1991, str. 45).

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

przetwórczego będzie mógł przeprowadzić w należytych warunkach badanie poubojowe przewidziane w Załączniku I, rozdział V;

b) jest pozyskiwane:

(i) bądź w zakładzie przetwórstwa dziczyzny spełniającym ogólne warunki wymienione w Załączniku I, rozdział I i II, i zatwierdzonym do celów niniejszego rozdziału zgodnie z art. 7;

(ii) lub, w przypadku dużej zwierzyny dzikiej, w przedsiębiorstwie zatwierdzonym zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/433/ EWG, lub w przypadku drobnej zwierzyny dzikiej, zgodnie z art. 5 dyrektywy Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego¹¹, pod warunkiem, że:

- zwierzyna ta jest oprawiana w pomieszczeniach innych niż pomieszczenia przeznaczone do przechowywania mięsa, wspomniane w powyższych dyrektywach, lub o innym czasie,
- przedsiębiorstwa te są w specjalny sposób zatwierdzone do celów niniejszej dyrektywy,
- zostaną przyjęte środki umożliwiające jednoznaczną identyfikację mięsa otrzymanego zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz mięsa otrzymanego zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG i 71/188/ EWG;

c) pochodzi od odstrzelonych zwierząt, które zostały poddane wizualnej kontroli przez urzędowego lekarza weterynarii:

- w celu wykrycia wszelkich anomalii. Urzędowy lekarz weterynarii może oprzeć diagnozę na wszelkich informacjach dostarczonych przez myśliwego, jeżeli jest to stosowne, na podstawie zaświadczenia wydanego przez władze odpowiedzialne za ustanawianie zasad łowieckich, dotyczącego zachowania zwierzęcia przed odstrzałem,
- w celu sprawdzenia, czy śmierć zwierzęcia nie jest następstwem przyczyn innych niż polowanie;

d) pochodzi od dzikiej zwierzyny, która:

- została poddana obróbce w należytych warunkach higieny, zgodnie z Załącznikiem I, rozdział III i IV,
- zgodnie z Załącznikiem I, rozdział V, została poddana badaniu poubojowemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub personel pomocniczy posiadający kwalifikacje zawodowe, określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22, i działający pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii,

¹¹ Dz.U. nr L 55 z 08.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

- nie wykazywała żadnych zmian z wyjątkiem zmian pourazowych, które nastąpiły podczas odstrzału, ani zlokalizowanych wad rozwojowych lub zmian, pod warunkiem, że zostanie ustalone, w razie konieczności w oparciu o stosowne badanie laboratoryjne, że wyżej wymienione wady lub zmiany nie spowodowały, że mięso stało się niezdatne do spożycia przez ludzi bądź niebezpieczne dla ludzkiego zdrowia,
- w przypadku drobnej zwierzyny łownej nie wypatroszonej natychmiast po odstrzale zgodnie z Załącznikiem I, rozdział V ust. 1, została poddana oficjalnemu badaniu weterynaryjnemu przeprowadzonemu na próbcie reprezentatywnej zwierząt pochodzących z jednego źródła. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi chorobę zakaźną również dla ludzi lub wady wymienione w Załączniku I, rozdział V ust. 4, musi on przeprowadzić większą liczbę kontroli na całej partii zwierząt. W świetle rezultatów dodatkowych kontroli, musi albo wyłączyć całą partię ze spożycia lub zbadać każdy przypadek indywidualnie.

2. Urzędowy lekarz weterynarii musi zapewnić wykluczenie ze spożycia dziczyzny:

- (i) jeżeli zostanie stwierdzone, że zawiera ona wady omówione w Załączniku I, rozdział V ust. 3 lit. e), lub została skonfiskowana zgodnie z ust. 4 niniejszego rozdziału;
- (ii) jeżeli kontrole przewidziane w ust. 1 lit. d) tiret trzecie niniejszego artykułu ujawniły obecność choroby zakaźnej również dla ludzi;
- (iii) jeżeli mięso pochodzi od zwierząt, które spożyły substancje mogące uczynić to mięso niebezpiecznym lub szkodliwym dla zdrowia ludzkiego, i co do którego podjęto decyzję wedle procedury określonej w art. 22, po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego. Do czasu wykonania takiej decyzji obowiązują krajowe zasady dotyczące powyższych substancji, z zastrzeżeniem ogólnych postanowień Traktatu;
- (iv) jeżeli, z zastrzeżeniem aktów prawnych Wspólnoty odnoszących się do jonizacji, mięso zostało poddawane promieniowaniu jonizującemu lub ultrafioletowemu lub działaniu substancji mogących mieć wpływ na jego właściwości organoleptyczne lub barwionych środkami innymi niż te, których używa się do oznakowań sanitarnych.

3. Mięso dzika lub innych gatunków podatnych na włośnicę musi być poddane analizie z użyciem metody wytrawienia, zgodnie z dyrektywą Rady 77/96/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie badań dotyczących trychiny (*trichinella spiralis*) przed przywozem z państw trzecich świeżego mięsa wieprzowego¹², lub badaniu trychinoskopowego za pomocą obserwacji mikroskopowej kilku próbek z każdego zwierzęcia pobranych z mięśni szczęk i przepony, mięśni przedniego podudzia, mięśni międzyżebrowych i mięśni języka.

¹² Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 89/321/EWG (Dz.U. nr L 133 z 17.05.1989, str. 33).

Przed dniem 1 stycznia 1994 r. Rada głosując kwalifikowaną większością nad propozycją Komisji i po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, określi metody analizy poprzez wytrawienie odpowiednie do wykrywania włośnicy u dzika lub innych gatunków dzikiej zwierzyny podatnych na włośnicę; tą samą procedurę stosuje się w odniesieniu do badań trychinoskopowych lub mikroskopowych służących do wykrywania włośnicy.

4. Dziczyzna uznana za zdatną do spożycia przez ludzi musi być:

(i) opatrzona znakiem jakości sanitarnej, zgodnie z Załącznikiem I, rozdział VIII.

Może zostać podjęta decyzja, jeżeli to stosowne, o wprowadzeniu zmian lub uzupełnieniu przepisów wyżej wspomnianego rozdziału, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 22, w celu uwzględnienia zwłaszcza różnych form prezentacji handlowej, pod warunkiem, że odpowiadają one zasadom higieny określonym w niniejszej dyrektywie.

Dyrektywa Komisji 80/879/EWG z dnia 3 września 1980 r. w sprawie oznakowań sanitarnych dużych opakowań świeżego mięsa drobiowego¹³ stosuje się do mięsa drobnej zwierzyny dzikiej;

(ii) magazynowana po wykonaniu sekcji, zgodnie z Załącznikiem I, rozdział X, w należytych warunkach higienicznych w zakładach przetwórstwa dzikiej zwierzyny zatwierdzonych zgodnie z art. 7 niniejszej dyrektywy, lub w przedsiębiorstwach zatwierdzonych zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/433/EWG lub art. 5 dyrektywy 71/118/EWG, lub w chłodniach składowych zatwierdzonych i kontrolowanych zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/433/EWG;

(iii) zaopatrzona podczas transportu w:

- załączony dokument handlowy poświadczony przez urzędowego lekarza weterynarii. Dokument ten musi:
 - poza szczegółowymi danymi przewidzianymi w Załączniku I, rozdział VII ust. 2, podającymi, w przypadku mrożonego mięsa, dokładny miesiąc i rok zamrożenia, być opatrzony numerem kodowym, według którego można zidentyfikować urzędowego lekarza weterynarii,
 - być przechowywany przez odbiorcę przez okres co najmniej jednego roku w celu przedłożenia na żądanie właściwym władzom.

Szczegółowe zasady zastosowania tego punktu, a zwłaszcza te, które dotyczą przydziału numerów kodowych i opracowania jednej lub więcej list stwierdzających tożsamość urzędowych lekarzy weterynarii, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 22,

- urzędowe świadectwo zdrowia odpowiadające wzorcowi zawartemu w Załączniku II, w przypadku mięsa z zakładu przetwórstwa dziczyzny w rejonie lub strefie ograniczeń, lub mięsa przeznaczonego na przesłanie do innego

¹³ Dz.U. nr L 251 z 24.09.1980, str. 10.

Państwa Członkowskiego po przejeździe w opieczętowanym samochodzie ciężarowym przez państwo trzecie;

- (iv) transportowana w należytych warunkach higienicznych zgodnie z Załącznikiem I rozdział XI;
- (v) pozyskiwana, w przypadku części tusz lub mięsa z kośćmi drobnej zwierzyny łownej, w warunkach podobnych do tych, które przewidziano w art. 3 lit. b) dyrektywy 71/118/EWG, w przedsiębiorstwach zatwierdzonych specjalnie do tego celu, zgodnie z art. 7 niniejszej dyrektywy;
- (vi) oznakowana ze wskazaniem gatunku zwierząt, z zastrzeżeniem dyrektywy Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstwa Państw Członkowskich odnoszącego się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych przeznaczonych na sprzedaż konsumentowi finalnemu¹⁴.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:
 - a) mięso uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi wyraźnie odróżnia się od mięsa uznanego za zdatne do spożycia przez ludzi;
 - b) mięso uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi jest przetwarzane zgodnie z dyrektywą Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r., określającą zasady weterynaryjne dotyczące zbytu i przetwarzania odpadów zwierzęcych, ich wprowadzania na rynek oraz uniemożliwienia występowania czynników chorobotwórczych w artykułach żywnościowych pochodzących od zwierząt lub od ryb, oraz zmieniającą dyrektywę 90/425/EWG¹⁵.
2. Mięso pochodzące z obszaru objętego ograniczeniami weterynaryjnymi będzie podlegać szczegółowym zasadom, jakie zostaną określone na podstawie rozpatrywania każdego z przypadków indywidualnie, zgodnie z procedurą określoną w art. 22.
3. Szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zostaną, w razie konieczności, ustalone zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zagwarantują, że handlem objęte będą jedynie następujące towary:

1. pozbawiona skóry i wypatroszona dzika zwierzyna spełniająca wymagania określone w art. 3 i 4, lub świeże mięso z dzikich zwierząt;

¹⁴ Dz.U. nr L 33 z 08.02.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/72/EWG (Dz.U. nr L 42 z 16.02.1991, str. 27).

¹⁵ Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51.

2. niepozabawiona skóry lub nieoskubana i niepatroszona drobna zwierzyna dzika, nie poddana mrożeniu ani głębokiemu mrożeniu, która podlega kontroli zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. b) (ii), tiret trzecie pod warunkiem, że jest przetwarzana i magazynowana oddzielenie od świeżego mięsa objętego dyrektywą 64/433/EWG, mięsa drobiowego oraz pozabawionego skóry i piór mięsa zwierzyny drobnej;
3. niepozabawiona skóry gruba zwierzyna:
 - a) która spełnia wymagania art. 3 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze i drugie, art. 3 ust. 1 lit. c) oraz art. 3 ust. 1 lit. d) tiret pierwsze;
 - b) której wnętrzności zostały objęte badaniem poubojowym w zakładzie przetwórstwa dziczyzny;
 - c) która jest zaopatrzona w świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi sporządzonemu zgodnie z przepisami art. 22, podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii w celu zaświadczenia, że wynik badania poubojowego przewidzianego w b) był zadowalający, oraz że mięso zostało uznane za zdatne do spożycia przez ludzi;
 - d) która została schłodzona do temperatury pomiędzy -1°C i:
 - (i) $+7^{\circ}\text{C}$ i przechowywana była w tej temperaturze podczas transportu do zakładu przetwórstwa w czasie maksimum siedmiu dni od badań poubojowych, o których mowa w lit. b), lub
 - (ii) $+1^{\circ}\text{C}$ i przechowywana była w tej temperaturze podczas transportu do zakładu przetwórstwa w czasie maksimum piętnastu od badań poubojowych, o których mowa w lit. b).

Mięso pochodzące od takiej niepozabawionej skóry dzikiej zwierzyny nie może być opatrzone oznakowaniem sanitarnym przewidzianym w art. 3 ust. 4 (i), chyba że po zdjęciu skóry w docelowym zakładzie przetwórstwa dziczyzny zostało poddane badaniu poubojowemu zgodnie z Załącznikiem I, rozdział V, oraz zostało uznane przez urzędowego lekarza weterynarii za zdatne do spożycia przez ludzi.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

- zakłady przetwórstwa dziczyzny, które nie spełniają norm określonych w Załączniku I, rozdział I, i które nie są objęte odstępstwami przewidzianymi w art. 8, nie mogą być zatwierdzone zgodnie z art. 7, oraz że produkty pochodzące z takich przedsiębiorstw nie będą opatrzone oznakowaniem sanitarnym przewidzianym w Załączniku I, rozdział VII, i nie mogą stanowić przedmiotu handlu,
- dzika zwierzyna, która nie spełnia wymagań art. 3, nie może podlegać wymianie handlowej lub być przywożona z państw trzecich,

- wewnątrzności dzikiej zwierzyny uznanej za zdatną do spożycia przez ludzi nie mogą podlegać wymianie handlowej, o ile nie zostały poddane stosownej obróbce zgodnie z dyrektywą Rady 77/99/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów mięsnych oraz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego¹⁶.

Artykuł 7

1. Każde z Państw Członkowskich sporządzi listę zatwierdzonych zakładów przetwórstwa dziczyzny posiadających numer zatwierdzenia weterynaryjnego. Państwa Członkowskie mogą, dla potrzeb przetwórstwa dziczyzny, zatwierdzić przedsiębiorstwa zatwierdzone zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG i 71/118/EWG, o ile wyposażenie tych przedsiębiorstw jest przystosowane do przetwarzania dziczyzny, a warunki pracy są zgodne z zasadami higieny. Państwa Członkowskie prześlą tę listę innym Państwom Członkowskim oraz Komisji.

Państwo Członkowskie zatwierdzi zakład przetwórstwa dziczyzny tylko wtedy, gdy uzna, że spełnia on wymogi niniejszej dyrektywy.

W przypadku, gdyby warunki higieniczne okazały się niewłaściwe, a środki przewidziane w Załączniku I, rozdział V ust. 5, tiret drugie, okazały się niewystarczające w celu naprawienia tej sytuacji, odpowiednie władze czasowo zawieszają zatwierdzenie.

Jeżeli właściciel lub kierownik zakładu przetwórstwa dziczyzny nie naprawi zauważonych niedociągnięć w czasie ustalonym przez odpowiednie władze, wycofają one zatwierdzenie.

Dane Państwo Członkowskie weźmie pod uwagę wyniki wszelkiej kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 12. Pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisja zostaną poinformowane o zawieszeniu lub wycofaniu zatwierdzenia.

2. Właściciel lub kierownik zakładu przetwórstwa dziczyzny musi, zgodnie z ust. 4, przeprowadzać regularne kontrole ogólnej higieny warunków produkcji w tym przedsiębiorstwie, *inter alia*, w drodze kontroli mikrobiologicznych.

Kontrole muszą obejmować przybory, instalacje i urządzenia mechaniczne na każdym etapie produkcji oraz, jeżeli to konieczne, produkty.

Właściciel lub kierownik zakładu przetwórstwa dziczyzny musi informować urzędowego lekarza weterynarii lub weterynaryjnych ekspertów Komisji o charakterze, częstotliwości i wynikach kontroli przeprowadzonych w tym celu, podając, w razie potrzeby, nazwę laboratorium przeprowadzającego badania.

Charakter kontroli, ich częstotliwość oraz metody pobierania próbek i metody badań bakteriologicznych zostaną ustalone zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

¹⁶ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85, i skonsolidowane warunki wykonawcze w Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona i zaktualizowana dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str.1).

3. Właściciel lub kierownik zakładu przetwórstwa dziczyzny musi ułożyć program szkolenia personelu umożliwiający pracownikom spełnienie warunków higienicznych produkcji dostosowanych do struktury produkcji.

Urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za dany zakład przetwórstwa dziczyzny musi być zaangażowany w planowanie i realizację tego programu.

4. Inspekcje i kontrole zakładów przetwórstwa dziczyzny są przeprowadzane pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, któremu mogą towarzyszyć pomocnicy, zgodnie z art. 9 dyrektywy 64/433/EWG. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć w każdym czasie wolny dostęp do wszystkich części zakładu przetwórczego celem zapewnienia, że niniejsza dyrektywa jest wykonywana oraz, w razie wątpliwości co do pochodzenia dziczyzny lub odstrzelonej zwierzyny dzikiej, do stosownej dokumentacji, która ułatwi mu odnalezienie terenu łowieckiego, z którego pochodzą zwierzęta.

Urzędowy lekarz weterynarii musi regularnie analizować wyniki kontroli przewidzianych w ust. 2. Może on, na podstawie takiej analizy, przeprowadzić dalsze badania mikrobiologiczne na wszystkich etapach produkcji lub badania produktów.

Wyniki tych analiz są spisywane w raporcie, którego wnioski i zalecenia będą przedstawione do wglądu właścicielowi lub kierownikowi przedsiębiorstwa, który skoryguje odnotowane niedociągnięcia w celu poprawy warunków higienicznych.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie mogą, do dnia 31 grudnia 1996 r., upoważnić te zakłady przetwórstwa dziczyzny, które w dniu notyfikowania niniejszej dyrektywy nie zostały uznane za realizujące warunki zatwierdzenia, do odstępstwa od niektórych wymagań określonych w Załączniku I, pod warunkiem, że mięso z tych przedsiębiorstw posiada oznakowanie krajowe.
2. Prawo do odstępstw od wymagań wspomnianych w ust. 1 może być przyznane tylko tym zakładom przetwórstwa, które przed 1 kwietnia 1993 r. złożyły wniosek o odstępstwo do właściwych władz.
Wniosek ten należy złożyć wraz z planem pracy oraz programem określającym okres czasu, w ciągu którego dany zakład przetwórczy może spełnić wymagania, o których mowa w ust. 1.
3. Państwa Członkowskie przekażą Komisji, do 1 października, kryteria, jakie przyjęły w celu określenia, czy dane przedsiębiorstwo lub kategoria przedsiębiorstw są objęte przepisami niniejszego artykułu.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie powierzą służbie lub organowi centralnemu zadanie gromadzenia i korzystania z wyników badań poubojowych przeprowadzonych przez urzędowego lekarza weterynarii odnośnie do diagnozowania chorób zaraźliwych dla człowieka.

W przypadku orzeczenia takiej choroby, wyniki dla poszczególnych przypadków będą, w najkrótszym możliwym czasie, przekazywane do właściwych władz weterynaryjnych odpowiedzialnych za nadzór nad obszarem łowieckim, z którego pochodzi dana dzika zwierzyna.

Państwa Członkowskie przedłożą Komisji informacje na temat niektórych chorób, a zwłaszcza przypadków, w których stwierdzono choroby zaraźliwe dla ludzi.

Komisja, działając zgodnie z procedurą określoną w art. 22, przyjmie szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące:

- częstotliwości, z jaką informacje muszą być przekazywane do Komisji,
- rodzaju informacji,
- choroby, do której ma się stosować gromadzenie informacji,
- procedur gromadzenia i wykorzystywania informacji.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że przeglądy weterynaryjne zwierzyny dzikiej będą przeprowadzane w regularnych odstępach czasu na obszarach łowieckich znajdujących się na terytorium tych państw.

2. W tym celu centralnej służbie lub organowi zostanie powierzone zadanie gromadzenia i korzystania z wyników kontroli weterynaryjnych przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą, w przypadku stwierdzenia chorób zaraźliwych dla ludzi lub dla zwierząt, lub stwierdzenia pozostałości, przekraczających dopuszczalny poziom.

3. W przypadku stwierdzenia choroby lub okoliczności, o których mowa w ust. 2, wyniki przeglądu odnoszące się do konkretnego przypadku zostaną przedłożone, w możliwie najkrótszym czasie, właściwym władzom odpowiedzialnym za nadzór nad danym obszarem łowieckim.

4. W zależności od warunków epizootycznych, właściwe władze przeprowadzą szczegółowe badania dotyczące dzikiej zwierzyny w celu wykrycia obecności chorób, których mowa w Załączniku I do dyrektywy Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie notyfikowania chorób zwierzęcych wewnątrz Wspólnoty¹⁷.

Obecność tych chorób będzie zgłaszana Komisji oraz pozostałym Państwom Członkowskim, zgodnie z rzeczoną dyrektywą.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie uzupełnią swe plany o środki, służące do wykrywania pozostałości omówionych w art. 4 dyrektywy Rady 86/469/EWG z dnia 16 września 1986 r. dotyczą-

¹⁷ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/134/EWG (Dz.U. nr L 76 z 22. 03.1990, str. 23).

cej badań zwierząt i świeżego mięsa na obecność pozostałości¹⁸, by, o ile jest to konieczne, poddać mięso z dzikiej zwierzyny badaniom przewidzianym w niniejszej dyrektywie w celu przeprowadzenia na miejscu kontroli na obecność w środowisku substancji skażających.

2. Biorąc pod uwagę wyniki kontroli, o których mowa w ust. 1 i art. 10 ust. 4, Państwa Członkowskie zagwarantują, że dzika zwierzyna i jej mięso pochodzące z obszarów łowieckich objętych kontrolami zostaną wykluczone z handlu.

3. Komisja przyjmie szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

Artykuł 12

O ile jest to konieczne dla jednolitego zastosowania niniejszej dyrektywy, eksperci weterynaryjni Komisji mogą, we współpracy z właściwymi władzami krajowymi, przeprowadzić kontrole na miejscu. W szczególności mogą oni ocenić na drodze kontroli reprezentatywnego odsetka zakładów przetwórstwa dziczyzny, czy właściwe władze gwarantują wykonanie przez zatwierdzone zakłady przetwórstwa niniejszej dyrektywy. Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzana jest kontrola, powinno udzielić ekspertom wszelkiej możliwej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków.

Szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

Artykuł 13

1. Z zastrzeżeniem szczegółowych przepisów niniejszej dyrektywy, urzędowy lekarz weterynaryj lub właściwe władze przeprowadzą wszelkie kontrole weterynaryjne, jakie uznają za stosowne, jeżeli istnieje podejrzenie, że ustawodawstwo weterynaryjne nie jest przestrzegane, lub gdy istnieje wątpliwość, czy mięso z dzikiej zwierzyny jest zdatne do spożycia przez ludzi.

2. Państwa Członkowskie podejmą środki administracyjne i/lub karne dla ukarania wszelkiego naruszenia ustawodawstwa weterynaryjnego Wspólnoty, zwłaszcza w wypadku stwierdzenia, że sporządzone zaświadczenia lub dokumenty nie odpowiadają faktycznemu stanowi mięsa z dzikiej zwierzyny, oznakowania identyfikacyjne nie są zgodne z zasadami, a mięso z dzikiej zwierzyny nie zostało przedstawione do kontroli lub też nie zostało wykorzystane dla pierwotnie określonego celu.

Artykuł 14

1. Zasady określone w dyrektywie Rady 89/662/EWG dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego, stosują się w szczególności do organizacji i działań podejmowanych w następstwie kontroli przeprowadzonych przez kraj przeznaczenia, oraz do środków ochronnych przewi-

¹⁸ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 89/187/EWG (Dz.U. nr L 66 z 10.03.1989, str. 37).

dzianych do stosowania w związku z problemami zdrowotnymi mającymi wpływ na produkcję i dystrybucję dziczyzny na terytorium Wspólnoty.

2. W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w Załączniku A, dodaje się następujące tiret:

- „dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 roku w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny (Dz. U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35)”.

b) w Załączniku B, skreśla się tiret „- dziczyzna”.

3. W art. 2 lit. d) dyrektywy 77/99/EWG dodaje się następujące tiret:

„- Art. 2 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 92/45/EWG* i spełnienie wymagań art. 3 i 5,

* Dz.U. nr L 268, z 14. 09.1992, str. 35.”

ROZDZIAŁ III

Przepisy mające zastosowanie do przywozu towarów do Wspólnoty

Artykuł 15

Warunki mające zastosowanie do wprowadzania na rynek dziczyzny przywożonej z państw trzecich będą co najmniej odpowiednikiem warunków określonych odnośnie do produkcji i wprowadzania na rynek dziczyzny otrzymywanej zgodnie z rozdziałem II, z wyłączeniem warunków zawartych w art. 6 i 8.

Artykuł 16

1. Do celu jednolitego zastosowania art. 15, stosuje się przepisy zawarte w kolejnych ustępach.
2. Dzika zwierzyna lub dziczyzna przeznaczona do przywozu do Wspólnoty musi:
 - a) pochodzić z państw trzecich lub ich części, z których przywóz towarów nie jest zabroniony ze względów zdrowia zwierząt;
 - b) pochodzić z państwa trzeciego figurującego na liście, która zostanie sporządzona zgodnie z ust. 3 lit. a);
 - c) być opatrzona świadectwem zdrowia odpowiadającym wzorowi, który zostanie sporządzony zgodnie z procedurą określoną w art. 22, podpisanym przez właściwe władze i potwierdzającym, że dane produkty spełniają wymagania zawarte w rozdziale II lub wszelkie dodatkowe warunki, albo dają równoważne gwarancje, o których mowa w ust. 3 lit. c) i pochodzą z przedsiębiorstw dających gwarancje przewidziane w Załączniku I.
3. Zgodnie z procedurą określoną w art. 22 ustalone zostaną:

- a) tymczasowa lista państw trzecich lub ich części mogących zapewnić państwom członkowskim i Komisji warunki i gwarancje, o których mowa w ust. 2 lit. c), oraz lista przedsiębiorstw, dla których wyżej wymienione mogą dać te gwarancje.

Lista tymczasowa zostanie sporządzona na podstawie list przedsiębiorstw zatwierdzonych i nadzorowanych przez właściwe władze państw trzecich, po sprawdzeniu przez Komisję, czy stosują się one do przepisów i ogólnych zasad określonych w niniejszej dyrektywie;

- b) uaktualnienia tej listy, w świetle kontroli przewidzianych w ust. 4;
 - c) szczegółowe warunki i równoważne gwarancje odnoszące się do wymagań niniejszej dyrektywy, inne niż te, które przewidują niedopuszczenie mięsa do spożycia przez ludzi zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. d) oraz te określone w art. 5 i w Załączniku I, rozdział IV i V, a także, w odniesieniu do badań trychinoskopowych metodą wytrawienia, zgodnie z dyrektywą 77/96/EWG, z zastrzeżeniem, że takie warunki i gwarancje nie mogą być mniej rygorystyczne od tych określonych w rozdziale II, wyłączając art. 6 i 7.
4. Eksperti Komisji oraz Państw Członkowskich przeprowadzają kontrole na miejscu w celu sprawdzenia, czy:
- a) gwarancje udzielone przez państwa trzecie dotyczące warunków produkcji i umieszczania produktów na rynku mogą zostać uznane za równoważne gwarancjom stosowanym wewnątrz Wspólnoty;
 - b) warunki zawarte w art. 18 zostały spełnione.

Eksperti z Państw Członkowskich odpowiedzialni za powyższe kontrole są powoływani przez Komisję działającą na wniosek Państw Członkowskich.

Kontrole są organizowane w imieniu Wspólnoty, która ponosi koszty wszelkich wydatków w tym względzie. Częstotliwość tych kontroli oraz procedura ich przeprowadzania zostaną ustalone zgodnie z procedurą określoną w art. 22.

5. Do czasu zorganizowania kontroli, o których mowa w ust. 4, obowiązują nadal przepisy krajowe mające zastosowanie do kontroli w państwach trzecich, wymagające zgłaszania, poprzez Stały Komitet Weterynaryjny, wszelkich zaniedbań w przestrzeganiu zasad higieny stwierdzonych podczas tych kontroli.

Artykuł 17

- 1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że dzika zwierzyna lub dziczyzna objęte niniejszą dyrektywą będą przywożone do Wspólnoty tylko w przypadku, gdy:
 - są opatrzone świadectwem przewidzianym w art. 16 ust. 1 lit. c), obejmującym wymagania dotyczące zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, wystawionym przez właściwe władze w czasie załadunku,

- spełniły wymagania kontroli określone w dyrektywie 90/675/EWG.
2. Do czasu ustalenia szczegółowych zasad wykonania niniejszego artykułu:
- obowiązują krajowe zasady mające zastosowanie do przywozu towarów z państw trzecich, dla których nie przyjęto takich wymagań na poziomie Wspólnoty, pod warunkiem, że nie będą one bardziej korzystne niż te, które określono w rozdziale II,
 - przywóz towarów musi się odbywać na warunkach określonych w art. 11 dyrektywy 90/675/EWG,
 - handel dziką zwierzyną lub dziczyzną przywożoną zgodnie z niniejszym ustępem musi być uzależniony od uprzedniej zgody kraju przeznaczenia.

Artykuł 18

Listy przewidziane w art. 16 ust. 2 mogą obejmować tylko te państwa trzecie lub ich części,

- a) z których przywóz nie podlega zakazowi z powodu występowania jakiejś choroby spośród chorób wymienionych w Załączniku A listy OIE, lub jakiegokolwiek innej choroby egzotycznej dla krajów Wspólnoty, lub na mocy z art. 6, 7 i 14 dyrektywy 72/462/EWG¹⁹ lub art. 9 - 12 dyrektywy 91/494/EWG;
- b) które, w świetle własnego ustawodawstwa i organizacji służb weterynaryjnych i służb kontrolnych, uprawnień tych służb oraz nadzoru, jakiemu podlegają, uznano, zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG lub art. 9 ust. 2 dyrektywy 91/494/EWG, za zdolne zagwarantować wykonywanie obowiązującego ustawodawstwa, lub
- c) których służby weterynaryjne mogą zapewnić przestrzeganie wymagań zdrowotnych co najmniej odpowiadających wymaganiom określonym w rozdziale II.

Artykuł 19

1. Zasady i przepisy określone w dyrektywie 90/675/EWG stosują się zwłaszcza w odniesieniu do organizowania i uzupełniania kontroli, jakie mają przeprowadzić Państwa Członkowskie oraz środków zabezpieczających, jakie należy wprowadzić.
2. Do czasu wykonania decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 i art. 30 dyrektywy 90/675/EWG, obowiązują nadal stosowne zasady krajowe stosowania art. 8 ust. 1 i 2 niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem zgodności z zasadami i przepisami, o których mowa w pierwszym akapicie niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

¹⁹ Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28), ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

Artykuł 20

Niniejsza dyrektywa pozostaje bez wpływu na zasady Wspólnoty przyjmowane w celu ochrony dzikiej przyrody.

Artykuł 21

Załączniki zostaną zmienione przez Radę działającą kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, w szczególności w celu dostosowania ich do postępu technologicznego.

Artykuł 22

1. Jeżeli procedura określona w niniejszym artykule ma być zastosowana, kwestie zostaną niezwłocznie przedłożone Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanemu dalej Komitetem), powołanemu na mocy dyrektywy 68/361/EWG²⁰, przez jego przewodniczącego, z inicjatywy własnej lub na żądanie Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, jakie należy przedsięwziąć. Komitet wyda opinię w sprawie tego projektu w terminie określonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinia jest wydawana większością głosów określoną w artykule 148 ustęp 2 Traktatu, w przypadku decyzji, które wymagają przyjęcia przez Radę na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są rozłożone w sposób określony w powyższym artykule. Przewodniczący nie głosuje.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli nie zostanie wydana żadna opinia, Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie wniosek dotyczący proponowanych środków. Rada działa kwalifikowaną większością.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od chwili przedłożenia sprawy Radzie, nie podejmie ona stosownych działań, Komisja przyjmie proponowane środki, chyba że Rada odrzuci rzeczony środek zwykłą większością.

Artykuł 23

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 1 stycznia 1994 r., i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

²⁰ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str.23.

3. Ustalenie nieprzekraczalnego terminu przeniesienia dyrektywy na poziom krajowy na dzień 1 stycznia 1994 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach, przewidzianych w dyrektywie 89/662/EWG.

Artykuł 24

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 16 czerwca 1992 r.

W imieniu Rady

Arlindo MARQUES CUNHA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE WARUNKI ZATWIERDZENIA ZAKŁADÓW PRZETWÓRSTWA

Zakład przetwórstwa powinien być wyposażony co najmniej w:

1. następujące pomieszczenia:

- wystarczające obszerne pomieszczenie - chłodnię, przeznaczone do odbioru dzikiej zwierzyny,
- pomieszczenie przeznaczone do przeprowadzania kontroli oraz, w razie konieczności, patroszenia, skórowania i skubania,
- pomieszczenie do krojenia i innych rodzajów obróbki, wystarczająco obszerne na potrzeby zakładu; pomieszczenie to musi posiadać stosowne urządzenia chłodzące oraz przyrząd do pomiaru temperatury,
- pomieszczenie do pakowania i wysyłki, o ile czynności te są wykonywane w zakładzie przetwórczym, oraz, o ile spełnione zostały warunki określone w rozdziale VIII pkt. 5 niniejszej dyrektywy; jeżeli warunki te nie zostały spełnione, należy wydzielić osobne pomieszczenie do celów wysyłki,
- wystarczająco obszerne wychładzalnie lub chłodnie do magazynowania dziczyzny;

2. w pomieszczeniach, w których mięso jest produkowane, obrabiane lub magazynowane oraz w miejscach i korytarzach, którymi mięso jest transportowane:

a) wodoodporny materiał na podłogi, łatwy do mycia i dezynfekowania, odporny na gnicie i ułożony w taki sposób, by ułatwić odprowadzanie wody; woda musi być odpływ kanałami w kierunku ścieku wyposażonego w kraty i syfony kanalizacyjne, w celu zapobiegania wydzielaniu się zapachów.

Jednakże:

- w wychładzalniach lub chłodniach urządzenie, za pomocą którego z łatwością można usuwać wodę, jest wystarczające,
 - w magazynach oraz miejscach i korytarzach, którymi transportowane jest mięso, wodoodporne i odporne na gnicie pokrycie podłogowe jest wystarczające;
- b) gładkie, trwałe, nieprzepuszczalne ściany o pomalowanych na jasno, zmywalnych powłokach sięgających wysokości co najmniej dwóch metrów; w wychładzalniach lub chłodniach i w magazynach ściany muszą być powleczone co najmniej do wysokości składowych. Z wyjątkiem magazynów połączenia pomiędzy ścianami i podłogą muszą być zaokrąglone lub podobnie wykończone.

Jednakże zastosowanie ścian drewnianych w magazynach zakładów przetwórczych już działających w dniu notyfikacji niniejszej dyrektywy nie stanowi podstawy do wstrzymania zatwierdzenia tych zakładów;

- c) drzwi wykonane z wytrzymałego, odpornego na korozję materiału, lub, w przypadku drzwi drewnianych, powleczone gładkim i nieprzepuszczalnym pokryciem na wszystkich powierzchniach;
 - d) odporne na gnicie i butwienie, bezwonne materiały izolacyjne;
 - e) odpowiedni system wentylacji i pochłaniania pary;
 - f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie nie zniekształcające kolorów;
 - g) czysty i łatwo zmywalny sufit, lub, zamiast tego, pokrycie dachu o wewnętrznej powierzchni spełniającej te warunki;
- 3.
- a) dostateczną liczbę urządzeń służących do mycia i dezynfekcji rąk oraz do mycia urządzeń ciepłą wodą, umieszczonych możliwie najbliżej stanowisk pracy. Krany nie mogą być ręcznie uruchamiane. Urządzenia do mycia rąk muszą być wyposażone w ciepłą i zimną bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki czyszczące i dezynfekujące oraz środki higieny przeznaczone do suszenia rąk;
 - b) urządzenia do dezynfekcji narzędzi gorącą wodą o temperaturze nie niższej niż 82°C;
4. odpowiednie urządzenia do ochrony przed szkodnikami, tj. owadami i gryzoniami;
- 5.
- a) narzędzia i sprzęt do pracy, tj. stoły do krojenia, kontenery, pasy transmisyjne oraz piły, wykonane z odpornego na korozję materiału, nie podatnego na działanie zepsutego mięsa oraz łatwe do czyszczenia i dezynfekowania. Powierzchnie wchodzące w kontakt lub mogące wchodzić w kontakt z mięsem, łącznie ze spinami i złączami, muszą pozostać gładkie. Stosowanie drewna jest zabronione, z wyjątkiem pomieszczeń, w których jedynym rodzajem magazynowanego mięsa jest mięso higienicznie opakowane;
 - b) odporny na korozję osprzęt i wyposażenie spełniające wymogi higieny pod względem:
 - obróbki mięsa
 - magazynowania kontenerów na mięso w taki sposób, by ani mięso, ani kontenery nie wchodziły w bezpośredni kontakt z podłogą ani ścianami;
 - c) urządzenia do higienicznej obróbki i zabezpieczania mięsa podczas załadunku i rozładunku, wraz z odpowiednio rozplanowaną i wyposażoną powierzchnią odbiorczą i kompletacyjną;

- d) pojemniki do przechowywania mięsa nieprzeznaczonego do spożycia przez ludzi, wykonane ze specjalnego wodoszczelnego i odpornego na korozję materiału, wyposażone w pokrywy i elementy złączne w celu uniemożliwienia osobom niepowołanym usuwania z nich rzeczy, lub zamykane pomieszczenie do przechowywania takiego mięsa, jeśli jego ilości są wystarczająco duże, lub, jeśli mięso nie jest usuwane ani niszczone pod koniec każdego dnia pracy. Jeżeli mięso takie jest usuwane przewodami, należy je tak skonstruować i zainstalować, by wyeliminować wszelkie ryzyko skażenia mięsa;
 - e) urządzenie do higienicznego magazynowania materiałów do wbijania i pakowania, o ile takie czynności są przeprowadzane w danym zakładzie;
6. sprzęt chłodniczy do utrzymywania odpowiedniej temperatury mięsa na poziomach określonych w tej dyrektywie. Sprzęt ten musi zawierać system do spuszczenia wody kondensacyjnej zabezpieczający przed skażeniem mięsa;
 7. odpowiedni zasób wody pitnej pod ciśnieniem, odpowiadającej parametrom określonym w Załącznikach D i E dyrektywy 80/778/EWG. Jednakże zapas wody nie nadającej się do picia może być w wyjątkowych przypadkach przeznaczony do produkcji pary, zwalczania pożarów i schładzania urządzeń chłodniczych, o ile rury zainstalowane dla tych celów wykluczają użycie tej wody dla innych potrzeb i nie stanowią ryzyka skażenia mięsa. Rury z wodą nie nadającą się do picia muszą wyraźnie różnić się od rur z wodą pitną;
 8. odpowiedni zasób gorącej wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG²¹;
 9. systemy usuwania odpadów ciekłych i stałych spełniające wymogi sanitarno- higieniczne;
 10. odpowiednio wyposażone, zamykane pomieszczenia do wyłącznego użytku służb weterynaryjnych, lub stosowne urządzenia w pomieszczeniach magazynowych;
 11. urządzenia umożliwiające przeprowadzanie w dowolnym czasie kontroli weterynaryjnych przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
 12. odpowiednią liczbę przebieralni z gładkimi, wodoodpornymi, zmywalnymi ścianami i podłogami, umywalkami, prysznicami i toaletami spłukiwanymi silnym strumieniem wody, wyposażonych w taki sposób, by zabezpieczyć czyste części budynku przed skażeniem. Drzwi toalety nie powinny otwierać się bezpośrednio do pomieszczeń pracy. Pysznice nie są konieczne w chłodniach składowych otrzymujących i przechowujących tylko higienicznie pakowane mięso. Umywalki muszą być wyposażone w zimną i gorącą bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki do mycia i dezynfekcji rąk i środki higieny przeznaczone do suszenia rąk. Krany umywalk nie mogą być ręcznie uruchamiane. Wystarczająca liczba takich umywalk musi być umieszczona blisko toalet;

²¹ Dyrektywa Rady 80/778/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. dotycząca jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz. U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 59).

13. miejsce i odpowiednie urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji środków transportu, z wyjątkiem chłodni składowych przyjmujących i eksportujących wyłącznie higienicznie pakowane mięso. Jednakże te miejsca i urządzenia nie są konieczne, o ile istnieją przepisy nakazujące, by środki transportu były czyszczone i dezynfekowane przy wykorzystaniu oficjalnie do tego przeznaczonych urządzeń;
14. pomieszczenie lub zabezpieczone miejsce do magazynowania detergentów, środków dezynfekujących oraz podobnych substancji.

ROZDZIAŁ II

HIGIENA PERSONELU, POMIESZCZEŃ I SPRZĘTU W ZAKŁADACH

1. Personel, pomieszczenia i sprzęt podlegają wymogom absolutnej czystości. W szczególności:
 - a) personel zajmujący się obróbką mięsa lub pracujący w pomieszczeniach i w miejscach, w których mięso poddawane jest obróbce, pakowane i transportowane, musi być wyposażony w czyste i łatwo zmywalne nakrycia głowy i obuwie, stroje robocze w jasnych kolorach oraz, w razie konieczności, osłonę szyi lub inne ubiory ochronne. Pracownicy zajmujący się obróbką mięsa muszą zakładać czyste stroje robocze na początku każdego dnia pracy, zmieniać te stroje w ciągu dnia, o ile zajdzie taka potrzeba, oraz myć i dezynfekować ręce kilkakrotnie w ciągu dnia pracy i przy każdorazowym wznawianiu pracy. Osoby, które miały kontakt z zakażoną zwierzyną lub mięsem, muszą natychmiast dokładnie umyć ręce i przedramiona ciepłą wodą oraz je zdezynfekować. Palenie jest zabronione w pomieszczeniach pracy, magazynach, miejscach załadunku, przyjmowania, rozdziału i wyładunku oraz w innych miejscach i korytarzach, którymi transportowana jest dziczyzna;
 - b) żadne zwierzęta nie mogą wchodzić na teren zakładu. Gryzonie, owady oraz inne szkodniki muszą być systematycznie likwidowane;
 - c) sprzęt i przyrządy używane do obróbki mięsa będą utrzymywane w czystości i w dobrym stanie technicznym. Będą one starannie czyszczone i dezynfekowane kilkakrotnie w ciągu dnia pracy, pod koniec dnia pracy oraz po zabrudzeniu, a przed ponownym użyciem.
2. Pomieszczenia, przyrządy i sprzęt roboczy nie mogą być użyte do celów innych niż obróbka świeżego mięsa, mięsa drobiowego i dziczyzny. Krojenie dzikich zwierząt i dzikiego ptactwa musi odbywać się w różnym czasie, a rozbieralnia mięsa musi być dokładnie sprzątnięta i wydezynfekowana przed ponownym wykorzystaniem do krojenia mięsa innej kategorii.

Przyrządy służące do krojenia mięsa muszą być używane wyłącznie zgodnie ze swym przeznaczeniem.
3. Narzędzia nie mogą być pozostawiane w mięsie; oczyszczanie mięsa poprzez wycieranie tkaniną lub innymi materiałami oraz przedmuchiwanie jest zabronione.
4. Mięso i pojemniki na mięso nie mogą mieć bezpośredniego kontaktu z podłożem.

5. Do wszystkich celów należy używać wody pitnej. Jednakże woda nie nadająca się do picia może być użyta w wyjątkowych przypadkach do produkcji pary i schładzania urządzeń chłodniczych pod warunkiem, że rury zainstalowane dla tych celów wykluczają użycie tej wody dla innych potrzeb i nie stanowią ryzyka skażenia mięsa. Rury z wodą nie nadającą się do picia muszą w wyraźny sposób różnić się od rur z wodą pitną.
6. Rozsypywanie trocin lub innych tego typu substancji na podłogi pomieszczeń roboczych i magazynów jest zabronione.
7. Detergenty, środki odkażające i inne tego typu substancje muszą być tak stosowane, by zapobiec ich kontaktowi z narzędziami, sprzętem roboczym i mięsem. Narzędzia te oraz sprzęt roboczy muszą być po użyciu dokładnie opłukane pitną wodą.
8. Osobom mogącym skazić mięso nie wolno pracować przy jego obróbce.

Wszystkie osoby zatrudniane do pracy przy obróbce mięsa muszą przedstawić zaświadczenie lekarskie, stwierdzające, że nie istnieją żadne przeszkody do wykonywania przez nie tej pracy. Nadzór medyczny nad tymi osobami jest regulowany przez ustawodawstwo krajowe obowiązujące w danym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ III

ZASADY HIGIENY PRZY PREPAROWANIU DZIKIEJ ZWIERZINY ORAZ KROJENIU I OBRÓBCE DZICZYZNY

1. Bezpośrednio po odstrzale dziczyzna musi być poddana następującym zabiegom:
 - gruba zwierzyna łowna musi być wypatroszona,
 - narządy jamy piersiowej, nawet po oddzieleniu od tusz, a także wątrobę i śledzionę należy umieścić i przechowywać razem ze zwierzyną i umożliwić ich identyfikację tak, by urzędowy lekarz weterynarii mógł przeprowadzić badanie poubojowe trzewi w połączeniu z resztą tuszy; pozostałe narządy jamy brzusznej należy usunąć i poddać badaniom na miejscu. Głowę można usunąć jako trofeum myśliwskie,
 - z zastrzeżeniem przypadku przewidzianego w tiret trzecie art. 3 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy, drobna zwierzyna dzika może być całkowicie lub częściowo wypatroszona na miejscu lub w zakładzie przetwórstwa, do którego dziczyzna jest transportowana przy temperaturze otoczenia nieprzekraczającej +4°C w ciągu 12 godzin od odstrzału.
2. Dziczyzna musi być schłodzona natychmiast po poddaniu jej zabiegom przewidzianym w ust. 1 tak, by temperatura zewnętrzna wynosiła +7°C lub mniej w przypadku grubej zwierzyny, oraz +4°C lub mniej w przypadku drobnej dziczyzny. Jeżeli temperatura wewnętrzna nie jest wystarczająco niska, odstrzelona zwierzyna musi być przewieziona do zakładu przetwórstwa lub punktu odbioru w jak najkrótszym czasie, nieprzekraczającym 12 godzin od czasu odstrzału, przy założeniu, że:

- gruba zwierzyna musi być transportowana do zakładu przetwórstwa w jak najkrótszym czasie po poddaniu zabiegom przewidzianym w ust. 1, w zadowalających warunkach higienicznych, a zwłaszcza z uniknięciem układania w stos oraz spiętrzania,
 - podczas transportu do zakładu przetwórczego, dziczyzna, której trzewia zostały już poddane badaniu poubojowemu, musi być opatrzona świadectwem wydanym przez weterynarza, poświadczającym pozytywny wynik badania i określającym przybliżony czas odstrzału.
3. Jeżeli odstrzelone zwierzęta nie zostały poddane wypatroszeniu na miejscu, należy to przeprowadzić bez zbędnego opóźnienia po przybyciu do zakładu przetwórstwa, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 3 ust. 1 lit. d). Płuca, serce, wątroba, nerki, śledziona i śródpiersie mogą zostać oddzielone od reszty ciała lub pozostać przytwierdzone do niego za pomocą naturalnych połączeń.
 4. Do chwili ukończenia badania, tusze oraz podroby, które nie zostały poddane badaniu nie mogą mieć styczności z tuszami i wnętrznościami już skontrolowanymi; usuwanie, krojenie oraz dalsza obróbka tusz jest zabroniona.
 5. Mięso odrzucone lub uznane za niezdatne do spożycia przez ludzi, żołądki, jelita oraz niejadalne produkty uboczne nie mogą mieć styczności z mięsem uznanym za zdatne do spożycia. W tym celu należy umieścić je, możliwie najszybciej, w specjalnych pomieszczeniach lub pojemnikach rozlokowanych i zaprojektowanych w taki sposób, by uniknąć skażenia pozostałego mięsa.
 6. Formowanie, oprawianie, dalsza obróbka i transport mięsa oraz podrobów muszą przebiegać zgodnie z wszelkimi wymogami higienicznymi. Jeżeli mięso takie jest pakowane, należy spełnić warunki określone w rozdziale VIII. Mięso pakowane i niepakowane musi być magazynowane w osobnych pomieszczeniach.
 7. Właściwe władze określają szczegółowe zasady odnoszące się do badania trofeów zatrzymanych przez myśliwych.

ROZDZIAŁ IV

WYMAGANIA ODNOSZĄCE SIĘ DO DZICZYZNY, PRZEZNACZONEJ DO KROJENIA

1. Porcjowanie części mniejszych niż tusze lub półtusze grubej zwierzyny łownej oraz odkostnienie tusz odbywać się może wyłącznie w zakładach przetwórstwa zatwierdzonych zgodnie z art. 7 niniejszej dyrektywy lub dyrektyw 64/433/EWG i 71/118/EWG, i wyposażonych w pomieszczenia do odskórzania i rozbieralnie mięsa.
2. Kierownik lub dyrektor zakładu winien ułatwiać przeprowadzanie czynności związanych z kontrolą zakładu, a zwłaszcza wszelkich niezbędnych form obsługi. Winien też udostępniać do dyspozycji służb nadzoru niezbędne urządzenia oraz, na wniosek urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za nadzór, udzielać informacji o źródle, z którego pochodzi mięso sprowadzane do zakładu i o pochodzeniu odstrzelonej dzikiej zwierzyny.

3. a) Dziczyznę należy dostarczyć do pomieszczeń roboczych jeżeli i gdy jest to potrzebne. Po skrojeniu i ewentualnym zapakowaniu, mięso winno zostać niezwłocznie przekazane do odpowiedniej wychładzalni lub chłodni.
- b) Dziczyzna napływająca do rozbieralni mięsa musi być skontrolowana i, w razie konieczności, pozbawiona zbędnych części. Stanowisko pracy przeznaczone do wykonywania tych czynności musi być wyposażone w odpowiednie urządzenia i stosowne oświetlenie.
- c) Podczas porcjowania, odkostniania, owijania i pakowania, temperatura wewnętrzna mięsa z dzikiej zwierzyny musi być utrzymana na stałym poziomie $+7^{\circ}\text{C}$ lub niższym w przypadku grubej zwierzyny, oraz $+4^{\circ}\text{C}$ w przypadku drobnej zwierzyny. Podczas krojenia temperatura w rozbieralni mięsa nie może przekraczać $+12^{\circ}\text{C}$.
- d) Krojenie musi przebiegać tak, by uniknąć jakiegokolwiek zanieczyszczenia dziczyzny. Odłamki kości i skrzepy krwi muszą być usuwane. Mięso poddane krojeniu i nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi należy gromadzić w urządzeniach, pojemnikach lub pomieszczeniach wymienionych w rozdziale I, pkt. 5 lit. d).

ROZDZIAŁ V

BADANIE POUBOJOWE

1. Wszystkie części dziczyzny muszą być poddane badaniom poubojowym w ciągu 18 godzin od chwili przyjęcia do zakładu przetwórstwa w celu ustalenia, czy dziczyzna jest zdatna do spożycia przez ludzi; zwłaszcza jamy ciała muszą zostać otwarte w celu umożliwienia oględzin.
2. Na wniosek urzędowego lekarza weterynarii kręgosłup oraz głowa winny być wzdłużnie rozszczipione.
3. Urzędowy lekarz weterynarii w ramach badań poubojowych musi przeprowadzić:
 - a) oględziny dziczyzny i jej narządów wewnętrznych.

Jeżeli wyniki oględzin nie pozwalają na dokonanie oceny, należy przeprowadzić dokładniejsze badania w laboratorium. Badania te mogą się ograniczać do ilości próbek wystarczającej do oceny ogółu dziczyzny odstrzelonej podczas polowania;
 - b) badanie nieprawidłowości odnośnie do prawidłowości konsystencji, barwy i woni;
 - c) badanie palpacyjne narządów wewnętrznych, o ile uzna je za konieczne;
 - d) analizę pozostałości metodą pobierania próbek, zwłaszcza w przypadku, gdy istnieją poważne przesłanki do uznania jej za uzasadnioną.

W przypadku przeprowadzania dokładniejszych badań na podstawie tychże przesłanek, lekarz weterynarii winien poczekać do zakończenia tego badania, nim rozpocznie ocenę ogółu lub części dziczyzny odstrzelonej w czasie danego polowania, co do której można przypuszczać, że wykazuje te same nieprawidłowości;

- e) wykrycie cech, świadczących o tym, że mięso stanowi zagrożenie dla zdrowia. Odnosi się to zwłaszcza do następujących przypadków:
- (i) nieprawidłowego zachowania lub zaburzeń stanu ogólnego u żywych zwierząt, zgłoszonych przez myśliwego;
 - (ii) występowania guzów lub ropni, o ile są one liczne lub występują w narządach organów wewnętrznych lub mięśniach;
 - (iii) zapalenia stawów, zapalenia jąder, zmian w wątrobie i trzustce, zapalenia jelit lub okolicy pępkowej;
 - (iv) obecności ciał obcych w jamach ciała, zwłaszcza w żołądku i jelitach lub w moczu, w przypadku, gdy opłucna lub otrzewna mają zmienioną barwę;
 - (v) powstawania znacznych ilości gazu w przewodzie żołądkowo - jelitowym, wraz ze zmianą barwy narządów wewnętrznych;
 - (vi) znacznych nieprawidłowości barwy, konsystencji lub woni tkanki mięśniowej lub narządów;
 - (vii) złamań otwartych, o ile nie są bezpośrednio związane z polowaniem;
 - (viii) wycieńczenia oraz/lub uogólnionego lub miejscowego obrzęku;
 - (ix) oznak świadczących o tym, że narządy wewnętrzne przylegały ostatnio do opłucnej i otrzewnej;
 - (x) innych oczywistych rozległych zmian, takich jak zmiana barwy lub oznaki gnicia.

4. Urzędowy lekarz weterynarii winien zarządzić konfiskatę dziczyzny:

- którą charakteryzują zmiany chorobowe, z wyjątkiem niedawnych uszkodzeń, będących wynikiem odstrzału, oraz zlokalizowanych wad rozwojowych i nieprawidłowości, o ile czynią one mięso niezdatnym do spożycia przez ludzi lub niebezpiecznym dla ludzkiego zdrowia.
- pochodzącej od zwierząt, które nie zostały odstrzelone stosownie do krajowych przepisów łowieckich,
- u której podczas badania poubojowego stwierdzono objawy określone w ust. 3 lit. e)
- od drobnej zwierzyny, która została przejęta zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. d), tiret czwarte,

- u której stwierdzono zakażenie włośniami.
5. W przypadku pojawienia się wątpliwości, urzędowy lekarz weterynarii może dokonać dalszych nacięć i badań odpowiednich części zwierząt koniecznych do podjęcia końcowej decyzji. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi, że przepisy higieny określone w niniejszym rozdziale są w sposób oczywisty łamane, lub że istnieją przeszkody dla przeprowadzenia stosownej kontroli weterynaryjnej, zostanie on uprawniony do wszczęcia postępowania odnośnie do wykorzystania sprzętu i zaplecza oraz podjęcia niezbędnych środków, aż do przerwania procesu produkcyjnego.
 6. Wyniki badań poubojowych zostaną zaprotokołowane przez urzędowego lekarza weterynarii i, w przypadku stwierdzenia chorób zakaźnych, zaraźliwych dla ludzi, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. d) tiret trzecie lub art. 9, podane do wiadomości właściwych władz weterynaryjnych odpowiedzialnych za nadzór nad terenami łowieckimi, z których pochodzi dana dziczyzna, oraz osób odpowiedzialnych za rzeczony teren.

ROZDZIAŁ VI

KONTROLA WETERYNARYJNA PORCJOWANEJ DZICZYZNY I MAGAZYNOWANEJ DZICZYZNY

Nadzór urzędowego lekarza weterynarii musi obejmować następujące czynności:

- nadzór nad przyjęciem i oddaniem mięsa,
- kontrola weterynaryjna nad mięsem przetrzymywanym w zakładach przetwórczych,
- kontrola weterynaryjna mięsa przed poddaniem go krojeniu oraz w czasie, gdy opuszcza ono zakład przetwórstwa wymieniony w tiret drugie,
- nadzór nad stanem czystości zaplecza, urządzeń i przyrządów, o których mowa w rozdziale I oraz nad higieną personelu oraz jego stroju,
- inne rodzaje nadzoru, które urzędowy lekarz weterynarii uzna za niezbędne dla zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą.

ROZDZIAŁ VII

ZNAKOWANIE MIĘSA

1. Znakowanie mięsa musi być przeprowadzane pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii, który dla tego celu będzie przechowywał:
 - a) przyrządy do znakowania mięsa, przekazywane personelowi pomocniczemu wyłącznie w faktycznym czasie znakowania i na czas niezbędny do przeprowadzenia tej czynności;
 - b) etykiety i opakowania, jeżeli posiadają już one jedno z oznakowań lub pieczęci, o których mowa w ust. 2. Wymagana ilość etykiet, opakowań i pieczęci zostanie

wręczona przez urzędowego lekarza weterynarii personelowi pomocniczemu w czasie, gdy będą miały zostać użyte.

2. a) Oznakowanie sanitarne musi być:
- (i) pięciokątnym znakiem zawierającym następujące informacje zapisane idealnie czytelnym pismem:
- w górnej części - pełną nazwę lub inicjał(y) kraju wysyłki zapisane drukiem; dla krajów Wspólnoty są to następujące litery: B / D / DK / EL / ESP / F / IRL / I / L / NL / P / UK,
 - po środku - numer weterynaryjnego zatwierdzenia zakładu przetwórczego lub, stosownie, rozbieralni mięsa,
 - w dolnej części - jeden z następujących zestawów inicjałów: CEE, EOEf, EWG, EOK, EEC, EEG lub inicjały określające państwa trzecie będące krajem pochodzenia.
- Wysokość liter i cyfr musi odpowiadać wymaganiom Załącznika I, rozdział XI dyrektywy 64/433/EWG dla grubej zwierzyny łownej oraz Załącznika I, rozdział III dyrektywy 91/495/EWG dla drobnej zwierzyny łownej;
- (ii) pięciokątną pieczęcią, wystarczająco dużą, by pomieścić informacje wymienione w lit. a);
- b) Materiał użyty do oznakowania musi spełniać wszelkie wymogi higieny, a informacje, o których mowa w lit. a) muszą być na nim umieszczone w idealnie czytelnej formie.
- c) (i) Oznakowanie sanitarne, o którym mowa w lit. a), winno być zastosowane:
- na nieopakowanych tuszach - za pomocą pieczęci zawierającej informacje wymienione w lit. a),
 - na, lub w sposób widoczny pod osłonkami i innymi opakowaniami tusz,
 - na, lub w sposób widoczny pod osłonkami i innymi opakowaniami części tusz lub podrobów, opakowanych w małych ilościach.
- (ii) Oznakowanie sanitarne, o którym mowa w pkt. a) ii) winno być stosowane dla dużych opakowań.

ROZDZIAŁ VIII

OWIJANIE I PAKOWANIE MIĘSA Z DZIKIEJ ZWIERZINY

1. a) Opakowania (np. skrzynie do pakowania, pudła kartonowe) muszą spełniać wszelkie normy higieny, w szczególności:
 - nie mogą zmieniać właściwości organoleptycznych mięsa,
 - muszą zapobiegać przenikaniu do mięsa substancji szkodliwych dla zdrowia ludzkiego,
 - muszą być wystarczająco mocne, by zapewnić skuteczną ochronę mięsa w czasie transportu i dostawy.
- b) Opakowania nie mogą być użyte ponownie do mięsa z dzikiej zwierzyny, o ile nie są wykonane z materiałów odpornych na korozję, łatwych do mycia i nie zostały uprzednio wyczyszczone i wydezynfekowane.

2. Pakowanie mięsa z dzikiej zwierzyny musi być przeprowadzone natychmiast po skrojeniu zgodnie z wymogami higieny.

Oślonka mięsa musi być przezroczysta, bezbarwna i musi spełniać warunki przedstawione w tiret pierwsze i drugie ust. 1 lit. a); nie może być użyta do ponownego pakowania dziczyzny.

3. Owinięte mięso z dzikiej zwierzyny musi być opakowane.
4. Jednakże jeżeli osłonki mięsa spełniają wszelkie warunki ochronne opakowania, nie muszą być przezroczyste i bezbarwne, i umieszczanie mięsa w drugim pojemniku nie jest konieczne, pod warunkiem, że spełnione zostaną pozostałe warunki ust. 1.
5. Krojenie, odkostnienie, owijanie i pakowanie może odbywać się w tym samym pomieszczeniu spełniającym następujące warunki:
 - a) pomieszczenie to musi być wystarczająco duże i tak urządzone, by zapewnione były higieniczne warunki pracy;
 - b) opakowania i osłonki muszą być umieszczone w zapieczętowanym pokrowcu ochronnym bezpośrednio po wyprodukowaniu; pokrowiec ten musi być zabezpieczony przed zniszczeniem podczas transportu do zakładu przetwórstwa i przechowywany w higienicznych warunkach w oddzielnym pomieszczeniu zakładu;
 - c) pomieszczenia do magazynowania materiałów opakunkowych muszą być bezpyłowe i wolne od robactwa i nie mogą mieć połączenia powietrznego z pomieszczeniami zawierającymi substancje, które mogą skazić mięso. Opakowania nie mogą być przechowywane na podłodze;
 - d) przed przeniesieniem do pomieszczenia roboczego, opakowania muszą być gromadzone w higienicznych warunkach;
 - e) opakowania muszą być przeniesione do pomieszczenia roboczego przy zachowaniu norm higieny i niezwłocznie wykorzystane. Nie mogą być one przenoszone przez personel zajmujący się mięsem;

- f) natychmiast po opakowaniu mięso musi być umieszczone w przeznaczonym do tego magazynie.
6. Opakowania, o których mowa w niniejszym rozdziale mogą zawierać jedynie krojone mięso z dzikiej zwierzyny pochodzące od tego samego gatunku zwierząt.

ROZDZIAŁ IX

ŚWIADECTWO ZDROWIA

Dziczyzna musi być, podczas transportu do miejsca przeznaczenia, opatrzona oryginałem świadectwa zdrowia wydanym przez urzędowego lekarza weterynarii podczas załadunku.

Świadectwo to musi odpowiadać w formie i treści wzorcowi w Załączniku II i być sporządzone w oficjalnym języku lub językach miejsca przeznaczenia. Musi składać się z pojedynczego arkusza papieru.

ROZDZIAŁ X

MAGAZYNOWANIE

Po badaniu poubojowym, mięso dzikiej zwierzyny winno być schłodzone lub zamrożone i przechowywane w temperaturze, która w przypadku schłodzenia nie może przekroczyć $+4^{\circ}\text{C}$ u drobnej dziczyzny i $+7^{\circ}\text{C}$ u grubej zwierzyny łownej, a w przypadku zamrożenia nie może przekroczyć -12°C .

ROZDZIAŁ XI

TRANSPORT

1. Dziczyzna musi być przewożona w taki sposób, aby podczas transportu była zabezpieczona przez wszelkimi czynnikami mogącymi wywołać jej skażenie lub uszkodzenie, mając na względzie czas trwania i warunki transportu oraz rodzaj środków transportu. Zwłaszcza pojazdy użyte do transportu muszą być wyposażone w taki sposób, by temperatury określone w rozdziale X nie zostały przekroczone.
2. Dziczyzna nie może być przewożona w pojeździe lub kontenerze, który nie został oczyszczony i poddany dezynfekcji.
3. Nieopakowane tusze lub półtusze muszą być zawieszane lub umieszczone na podpórkach, lub umieszczone w odpornych na korozję pojemnikach. Podpórki opakowania i pojemniki muszą spełniać wymogi higieny oraz przepisy niniejszej dyrektywy, zwłaszcza w odniesieniu do opakowań. Mogą one być użyte ponownie tylko po wyczyszczeniu i dezynfekcji.
4. Urzędowy lekarz weterynarii winien zagwarantować przed wysyłką, że pojazdy transportowe i warunki załadunku spełniają wymogi sanitarno-higieniczne, o których mowa w niniejszym rozdziale.

ZAŁĄCZNIK II

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA PUBLICZNEGO / ZDROWIA ZWIERZĄT

dla dziczyzny¹ przeznaczonej do wysyłki do Państwa Członkowskiego po przewiezieniu przez terytorium państwa trzeciego

Państwo eksportujące: Numer²:

Ministerstwo:

Właściwe służby:

Odniesienie²:

I. Specyfikacja mięsa

Dziczyzna pochodząca od:
(gatunek zwierząt)

Sposób cięcia:

Sposób pakowania:

Liczba opakowań:

Waga netto:

II. Pochodzenie mięsa

Adres(y) i numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego zakładów:

.....
.....
.....

Adres(y) i numer(y) zatwierdzenia weterynaryjnego zatwierdzonych krajalni⁴:

.....
.....

III. Miejsce przeznaczenia dziczyzny

Mięso będzie wysłane

Z
(miejsce załadunku)

do
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującymi środkami transportu³:

Nazwa i adres nadawcy:

.....
Nazwa i adres odbiorcy:
.....

¹ Dziczyzna, które nie została poddana obróbce innej niż schłodzenie lub mrożenie, zapewniające jej konserwację.

² Nieobowiązkowe.

³ Określić numer lub numer rejestracyjny (wagony kolejowe i ciężarówki), numer lotu (samolot) lub nazwę (statek).

⁴ Skreślić, jeżeli stosowne.

IV. Świadectwo zdrowia

Ja, niżej podpisany, urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że:

- a) dziczyzna pochodząca od gatunków opisanych powyżej została pozyskana w zakładzie przetwórstwa usytuowanym w regionie lub na obszarze podlegającym ograniczeniom weterynaryjnym i została uznana za zdatną do spożycia przez ludzi zgodnie z kontrolą weterynaryjną, przeprowadzoną zgodnie z dyrektywą 92/45/EWG¹.
- b) pojazdy lub kontenery oraz warunki ładowania niniejszej przesyłki spełniają wymogi higieny określone w niniejszej dyrektywie.
- c) dzika zwierzyna lub dziczyzna² jest przeznaczona do przesłania do Państwa Członkowskiego po przewiezieniu przez terytorium państwa trzeciego.

Sporządzono w, dnia

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

¹ Łącznie z badaniem trychinoskopowym, przewidzianym w art. 3 ust. 3.

² Skreślić, jeżeli B nie ma zastosowania.

DYREKTYWA RADY 92/46/EWG

z dnia 16 czerwca 1992 r.

ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

mleko surowe, mleko spożywcze poddane obróbce cieplnej, mleko do wytwarzania produktów na bazie mleka oraz produkty na bazie mleka znajdują się w wykazie produktów w załączniku II do Traktatu; produkcja i handel takim mlekiem i produktami stanowią ważne źródło dochodu ludności wiejskiej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora, należy ustanowić na poziomie wspólnotowym przepisy zdrowotne regulujące produkcję i wprowadzanie do obrotu mleka oraz produktów na bazie mleka;

zasada ta została zastosowana w dyrektywie Rady 85/397/EWG z dnia 5 sierpnia 1985 r. w sprawie zdrowia i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy mlekiem poddanym obróbce cieplnej⁴;

wprowadzenie takich zasad przyczyni się do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia publicznego;

Wspólnota musi przyjąć środki zmierzające do stopniowego tworzenia rynku wewnętrznego w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r.;

niezbędne wydaje się wyłączenie z zakresu niniejszej dyrektywy niektórych produktów sprzedawanych przez producenta bezpośrednio konsumentowi;

¹ Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 112 i 130. Dz.U. nr C 306 z 26.11.1991, str. 7. Dz.U. nr C 308 z 28.11.1991, str. 14.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991, str. 60 i 61.

³ Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 91 i 102.

⁴ Dz.U. nr L 226 z 24.08.1985, str. 13. Ostatnio zmieniona decyzją Komisji 89/165/EWG (Dz.U. nr L 61 z 4.03.1989, str. 57).

w celu stworzenia warunków dla rynku wewnętrznego, należy rozciągnąć na cały zakres wytwarzania produktów na bazie mleka, przepisy i zasady dotyczące kontroli, zawarte w dyrektywie 89/662/EWG⁵;

wprowadzane na rynek Wspólnoty produkty, które pochodzą z państw trzecich, muszą zapewniać ten sam poziom ochrony w odniesieniu do zdrowia ludzi; dlatego od takich produktów należy wymagać gwarancji równoważnych w stosunku do oferowanych przez produkty pochodzenia wspólnotowego i produkty te powinny spełniać przepisy i zasady dotyczące kontroli, zawarte w dyrektywie 90/675/EWG⁶;

zasady higieniczne stosują się do produkcji, pakowania, przechowywania i transportu produktów objętych niniejszą dyrektywą;

w celu zapewnienia jednolitych kontroli w miejscach pochodzenia, niezbędne jest ustanowienie procedury zatwierdzania zakładów spełniających warunki zdrowotne ustanowione w niniejszej dyrektywie, ustalenie wymagań dotyczących warunków higieny produkcji jakie muszą spełniać takie zakłady i zdefiniowanie kryteriów, jakie powinny spełniać produkty objęte niniejszą dyrektywą;

przy zatwierdzaniu zakładów o niskiej zdolności produkcyjnej powinno się stosować uproszczone kryteria dotyczące struktury i infrastruktury, jednakże zakłady te muszą spełniać warunki higieny określone w niniejszej dyrektywie;

najlepszym sposobem wykazania właściwemu organowi w miejscu przeznaczenia, że przesyłka spełnia wymagania niniejszej dyrektywy, jest znakowanie produktów na bazie mleka;

odpowiedzialność za zgodność z wymaganiami niniejszej dyrektywy powinna w pierwszym rzędzie spoczywać na producentach, a właściwe władze powinny być zobowiązane do monitorowania przestrzegania tej zasady przy pomocy własnych kontroli;

w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, należy ustanowić wspólnotową procedurę kontrolną;

w celu dania niezbędnego czasu na utworzenia wspólnotowego systemu kontroli, który ma zapewnić, że państwa trzecie udzielają gwarancje przewidziane w niniejszej dyrektywie, w okresie przejściowym należy utrzymać obecne przepisy krajowe w odniesieniu do państw trzecich;

rozszerzenie na cały zakres wytwarzania produktów na bazie mleka warunków higieny ustanowionych w dyrektywie 85/397/EWG, dostosowanych w koniecznym zakresie, zgodnie z nabytymi doświadczeniami, czyni tę dyrektywę zbędną;

obecna sytuacja w zakresie warunków zdrowotnych w gospodarstwach hodowli bydła oraz

⁵ Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego (Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13). Ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁶ Dyrektywa Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1). Zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

strukturach produkcyjnych i przetwórczych jest różna w poszczególnych Państwach Członkowskich;

należy przyjąć przepis o stopniowym dochodzeniu do zgodności z normami określonymi w niniejszej dyrektywie, a zarazem należy przejściowo utrzymać rozróżnienie między handlem i rynkiem krajowym;

niektóre produkty na bazie mleka można wytwarzać z mleka surowego; ze względu na charakter tych produktów, niezbędne może okazać się ustalenie szczególnych warunków odnoszących się do nich oraz sporządzenie wykazu takich produktów, które mogą być dopuszczone do obrotu;

należy uwzględnić niektóre specjalne technologie wyrobu serów;

obowiązuje dyrektywa Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych przeznaczonych na sprzedaż konsumentowi końcowemu⁷ i dyrektywa Rady 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii artykułów, do których należy dany środek spożywczy⁸;

w odniesieniu do maksymalnych poziomów pozostałości substancji czynnych farmakologicznie w mleku obowiązuje rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego⁹, w szczególności jego załączniki I i III;

należy powierzyć Komisji zadanie przyjęcia określonych środków dla wprowadzenia niniejszej dyrektywy; w tym celu należy przewidzieć procedurę ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

przyjęcie szczególnych przepisów dla produktów objętych niniejszą dyrektywą nie uchybia przyjęciu przepisów odnoszących się ogólnie do higieny i bezpieczeństwa żywności, co do których Komisja przedstawiła propozycję przyjęcia dyrektywy ramowej;

nieprzekraczalny termin transpozycji do prawa krajowego, ustalony w art. 32 na dzień 1 stycznia 1994 r., nie powinien mieć wpływu na zniesienie granicznych kontroli weterynaryjnych z dniem 1 stycznia 1993 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ PIERWSZY

⁷ Dz.U. nr L 33 z 8.09.1979, str. 1. Ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 91/72/EWG (Dz.U. nr L 42 z 16.02.1991, str. 27).

⁸ Dz.U. nr L 186 z 30.06.1989, str. 21. Ostatnio zmieniona dyrektywą 91/238/EWG (Dz.U. nr L 107 z 27.04.1991, str. 50).

⁹ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1. Ostatnio zmieniona rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 675/92 (Dz.U. nr L 73 z 19.03.1992, str. 8).

Ogólne zasady

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu mleka surowego, mleka poddanego obróbce cieplnej, mleka do wytwarzania produktów na bazie mleka oraz produktów na bazie mleka przeznaczonych do spożycia przez ludzi.
2. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na krajowe regulacje mające zastosowanie do bezpośredniej sprzedaży konsumentowi przez producenta mleka surowego pozyskanego ze stada urzędowo uznanego za wolne od gruźlicy i urzędowo uznanego za wolne lub wolnego od brucelozy lub produktów na bazie mleka wytworzonych w jego gospodarstwie z takiego surowego mleka, z zastrzeżeniem, że warunki higieny w tym gospodarstwie spełniają minimalne wymagania zdrowotne przewidziane przez właściwe władze.
3. Niniejszą dyrektywę stosuje się do przepisów dotyczących zdrowia, bez uszczerbku dla:
 - rozporządzenia Rady (EWG) nr 804/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych¹⁰,
 - dyrektywy Rady 76/118/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących niektórych rodzajów częściowo lub całkowicie liofilizowanego konserwowanego mleka przeznaczonego do spożycia przez ludzi¹¹,
 - dyrektywy Rady 83/417/EWG z dnia 25 lipca 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do niektórych białek mleka (kazein i kazeinianów) przeznaczonych do spożycia przez ludzi¹²,
 - rozporządzenia Rady (EWG) nr 1898/87 z dnia 2 lipca 1987 r. w sprawie ochrony oznaczeń stosowanych rynek obrocie mlekiem i przetworami mlecznymi¹³.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1. „mleko surowe”: mleko uzyskane z wydzieliny gruczołów mlecznych jednej lub więcej krów, maciorek, kóz lub bawolic, które nie było podgrzane do temperatury powyżej 4 °C ani poddane obróbce o równoważnym skutku;
2. „mleko do wytwarzania produktów na bazie mleka”: albo mleko surowe do przetwarzania albo mleko w płynie lub zamrożone uzyskane z mleka surowego, bez względu na to, czy było poddane zatwierdzonej obróbce fizycznej, takiej jak obróbka

¹⁰ Dz.U.nr L 148 z 28.06.1968, str. 1. Ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 1630/91 (Dz.U. nr L 150 z 15.06.1991, str. 19).

¹¹ Dz.U. nr L 24 z 30.01.1976, str. 49. Ostatnio zmieniona dyrektywą 83/635/EWG (Dz.U. nr L 357 z 21.12.1983, str. 37).

¹² Dz.U. nr L 237 z 26.08.1983, str. 25. Zmienione Aktem Przystąpienia z 1985 r.

¹³ Dz.U. nr L 182 z 3.07.1987, str. 36. Zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 222/88 (Dz.U. L 28 z 1.02.1988, str. 1).

cieplnej lub termizacji, lub o zmodyfikowanym składzie, pod warunkiem że takie modyfikacje ograniczają się do dodania i/lub usunięcia naturalnych składników mleka;

3. „mleko spożywcze poddane obróbce cieplnej”: albo mleko spożywcze przeznaczone do sprzedaży konsumentowi końcowemu lub instytucjom, otrzymane w drodze obróbki cieplnej i prezentowane w postaciach określonych w załączniku C rozdział I część A ust. 4 lit. a), b), c) i d) lub mleko pasteryzowane przeznaczone do sprzedaży w ilości hurtowej na żądanie indywidualnego konsumenta;
4. „produkty na bazie mleka”: przetwory mleczne, tj. produkty uzyskane wyłącznie z mleka, dopuszcza się dodanie substancji niezbędnych do ich wytworzenia, pod warunkiem że substancje te nie służą do zastąpienia w części lub w całości jakiegokolwiek składnika mleka, i złożone przetwory mleczne, tj. produkty, których żadna część nie zastępuje ani nie ma na celu zastąpienie jakiegokolwiek składnika mleka i w których mleko lub produkt mleczny stanowi zasadniczą część pod względem ilości lub charakterystyki produktu;
5. „obróbka cieplna”: jakakolwiek obróbka, w której występuje podgrzewanie powodujące, bezpośrednio po zastosowaniu, negatywną reakcję na test fosfatazy;
6. „termizacja”: podgrzewanie surowego mleka przez przynajmniej 15 sekund do temperatury między 57 °C a 68 °C tak, że po obróbce mleko wykazuje pozytywną reakcję na test fosfatazy;
7. „gospodarstwo produkcyjne”: zakład, w którym trzyma się przynajmniej jedną dającą mleko krowę, maciorę, kozę lub bawolicę;
8. „punkt skupu”: zakład, w którym można gromadzić i ewentualnie schładzać i filtrować surowe mleko;
9. „ośrodek standaryzacji”: zakład, który nie jest połączony z punktem skupu ani zakładem obróbki lub zakładem przetwórczym, w którym surowe mleko może być odtłuszczane lub modyfikowane mogą być naturalne składniki mleka;
10. „zakład obróbki”: zakład, w którym mleko poddawane jest obróbce cieplnej;
11. „zakład przetwórczy”: zakład lub gospodarstwo produkcyjne, w którym mleko lub produkty na bazie mleka są poddawane obróbce, przetwarzane i pakowane jednostkowo;
12. „właściwa władza”: centralna władza Państwa Członkowskiego odpowiedzialna za przeprowadzanie kontroli zdrowotnych lub inna władza, na którą przeniesiono tę odpowiedzialność;
13. „pakowanie jednostkowe”: zabezpieczenie produktów, określonych w art. 1 ust. 1, polegające na wykorzystaniu opakowania jednostkowego lub pojemnika mających bezpośredni kontakt z produktami, jak również samo takie opakowanie jednostkowe lub pojemnik;
14. „pakowanie zbiorcze”: umieszczanie jednego lub więcej opakowanych jednostkowo lub

nieopakowanych jednostkowo produktów, określonych w art. 1 ust. 1 w pojemniku, jak również sam pojemnik;

15. „pojemnik hermetycznie zamknięty”: pojemnik, który, gdy jest zamknięty, przeznaczony jest do ochrony zawartości przed przedostaniem się mikroorganizmów podczas i po obróbce cieplnej i który jest nieprzepuszczalny;
16. „wprowadzanie do obrotu”: przechowywanie lub prezentowanie w celu sprzedaży, oferowanie na sprzedaż, sprzedaż, dostarczanie lub dysponowanie w inny sposób na obszarze Wspólnoty z wyjątkiem sprzedaży detalicznej, która musi podlegać kontroli ustanowionej przez w przepisach prawa krajowego dla handlu detalicznego;
17. „handel”: handel między Państwami Członkowskimi towarami w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu.

Dodatkowo, gdy jest to niezbędne, stosuje się definicje zawarte w następujących przepisach:

- art. 2 dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną¹⁴,
- art. 2 dyrektywy Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami¹⁵,
- art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1411/71 z dnia 29 czerwca 1971 r. ustanawiającego dodatkowe zasady dotyczące wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych objętych pozycją Wspólnej Taryfy Celnej 04-01¹⁶, i
- art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1898/87.

ROZDZIAŁ II

Przepisy regulujące produkcję we Wspólnocie

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie gwarantują, że surowe mleko nie będzie używane do produkcji produktów na bazie mleka ani mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej, o ile nie spełni następujących wymogów:
 - a) pochodzi od zwierząt i z gospodarstw, które są kontrolowane w regularnych odstępach czasu przez właściwe władze, na podstawie art. 13 ust. 1;
 - b) jest kontrolowane zgodnie z art. 10 ust. 2 i art. 14 i 15 oraz spełnia normy ustanowione w załączniku A rozdział IV;

¹⁴ Dz.U. nr L 121 z 29.07.1964, str. 1977/64. Ostatnio zmieniona dyrektywą 91/499/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 107).

¹⁵ Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19.

¹⁶ Dz.U. nr L 148 z 3.07.1971, str. 4. Ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 222/88 (Dz.U. nr L 28 z 1.02.1988, str. 1).

- c) spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział I;
- d) pochodzi z gospodarstw, które spełniają warunki ustanowione w załączniku A rozdział II;
- e) spełnia warunki higieny określone w załączniku A, rozdział III.

2. Państwa Członkowskie gwarantują, że mleko od zdrowych zwierząt należących do stad niespełniających wymagań załącznika A rozdział I ust. 1 lit. a) pkt (i) i lit. b) pkt (i) można używać tylko do wytwarzania mleka poddanego obróbce cieplnej lub do wytwarzania produktów na bazie mleka po obróbce cieplnej pod nadzorem właściwej władzy.

W przypadku mleka koziego i owczego przeznaczonego na handel, taka obróbka cieplna powinna być przeprowadzona na miejscu.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie gwarantują, że wprowadzenie do obrotu surowego mleka przeznaczonego do spożycia przez ludzi dopuszczone jest w tym państwie tylko wtedy, gdy takie mleko spełnia następujące wymagania:

- 1. jest zgodne z przepisami art. 3 załącznika A rozdział IV część A pkt 3 i załącznika C rozdział II część B pkt 1;
- 2. gdy nie jest sprzedane konsumentowi w ciągu dwóch godzin po zakończeniu udoju, jest schłodzone zgodnie z załącznikiem A rozdział III;
- 3. spełnia wymagania załącznika C rozdział IV;
- 4. spełnia wszelkie dodatkowe wymagania, które mogą być ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31. Do tego czasu nadal obowiązują przepisy krajowe dotyczące takich wymagań, z zastrzeżeniem przepisów ogólnych Traktatu.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie gwarantują, że umieszczenie na rynku mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy spełnia ono następujące wymagania:

- 1. musi być pozyskane z surowego mleka, oczyszczonego lub filtrowanego przy pomocy sprzętu określonego w załączniku B rozdział V lit. e), które musi:
 - (i) spełniać wymagania art. 3;
 - (ii) w przypadku mleka krowiego, spełniać wymagania art. 3 ust. 1 lit. b) i art. 6 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1411/71;
 - (iii) jeśli jest to właściwe, przeszło przez punkt skupu mleka spełniający warunki ustanowione w załączniku B rozdziały I-III i VI lub zostało przepompowane z jednego zbiornika do drugiego w dobrych warunkach higieny i dystrybucji;

- (iv) jeśli jest to właściwe, przeszło przez ośrodek standaryzacji mleka, spełniający warunki ustanowione w załączniku B rozdziały I, II, IV i VI.

Jeśli jest to właściwe, mleko przeznaczone do produkcji mleka sterylizowanego i mleka UHT może przejść wstępną obróbkę cieplną w zakładzie spełniającym warunki ustanowione w ust. 2. Republika Grecka jest uprawniona poddawać mleko pasteryzowane z innego Państwa Członkowskiego drugiej pasteryzacji przed wprowadzeniem go do obrotu.

2. musi pochodzić z zakładu obróbki, który spełnia warunki ustanowione w załączniku B rozdziały I, II, V i VI i jest kontrolowany zgodnie z art. 10 ust. 2 i art. 14;
3. musi być poddane obróbce zgodnie z załącznikiem C rozdział I część A;
4. musi spełniać normy ustanowione w załączniku C rozdział II część B;
5. musi być oznakowane zgodnie z załącznikiem C rozdział IV, i opakowane jednostkowo zgodnie z załącznikiem C rozdział III, w zakładzie obróbki, w którym mleko poddawane jest obróbce końcowej;
6. musi być przechowywane zgodnie z załącznikiem C rozdział V;
7. być transportowane w zadowalających warunkach higieny zgodnie z załącznikiem C, rozdział V;
8. w czasie transportu, razem z mlekiem musi być przewożony dokument handlowy, który musi:
 - w dodatku do szczegółowych danych przewidzianych w załączniku C, rozdział IV, powinien być oznakowany w sposób, który umożliwia identyfikację charakteru obróbki cieplnej i właściwe władze odpowiedzialne za nadzór nad zakładem pochodzenia, jeżeli informacji te nie wynikają jasno z numeru identyfikacyjnego,
 - musi być przechowywany przez odbiorcę przynajmniej przez jeden rok, tak by mógł zostać okazany na żądanie właściwej władzy,
 - do dnia 31 grudnia 1997 r., w przypadku mleka poddanego obróbce cieplnej przeznaczonego do Grecji i przechodzącego tranzytem przez terytorium państwa trzeciego, właściwe władze w punkcie kontroli granicznej, w którym załatwiane są formalności tranzytowe, musi zaświadczyć, że dane mleko poddane obróbce cieplnej spełnia wymagania niniejszej dyrektywy.

Jednakże, że dokument taki nie jest wymagany w przypadku mleka transportowanego przez producenta z przeznaczeniem do bezpośredniej dostawy do konsumenta końcowego.

9. w przypadku mleka krowiego, musi ono mieć punkt zamarzania nie wyższy niż $-0,520^{\circ}\text{C}$ i masę nie mniejszą niż 1,028 g/l, ustaloną dla pełnego mleka w temperaturze

20 °C, lub równoważną ustaloną dla mleka całkowicie odtłuszczonego w temperaturze 20 °C; i zawierać przynajmniej 28 g/l protein, obliczone przez pomnożenie całkowitej zawartości azotu w mleku przez 6,38 i nie mniej niż 8,50% beztłuszczowej suchej masy.

Najpóźniej w terminie do dnia 1 stycznia 1994 r., na wniosek Państwa Członkowskiego w oparciu o badania naukowe i statystyczne, wymagania te zostaną ponownie zbadane w celu ich zmiany, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31 niniejszej dyrektywy, przy uwzględnieniu aspektów zmian sezonowych i zrozumieniu, że relacje między powyższymi parametrami muszą zostać utrzymane.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie gwarantują, że produkty na bazie mleka wytwarza się wyłącznie z:

1. mleka surowego, które spełnia wymagania określone w art. 3 oraz normy i specyfikacje ustanowione w załączniku C rozdział I, i jeśli jest to właściwe, przeszło przez punkt skupu mleka lub ośrodek standaryzacji mleka spełniający warunki ustanowione w załączniku B rozdziały I-IV i VI; albo
2. albo mleka przeznaczonego do wytwarzania produktów na bazie mleka uzyskanego z surowego mleka, które spełnia wymagania ust. 1, i
 - a) pochodzi z zakładu obróbki, który spełnia wymagania załącznika B rozdziały I, II, V i VI;
 - b) jest przechowywane i transportowane zgodnie z wymaganiami załącznika C rozdział V.

Artykuł 7

A. Produkty na bazie mleka muszą:

1. być uzyskane z mleka, które spełnia wymagania art. 6 lub z produktów na bazie mleka, które spełniają wymagania niniejszego artykułu;
2. być przygotowane w zakładach przetwórczych, które spełniają normy i specyfikacje ustanowione w załączniku B rozdział I, II, V i VI i zostały skontrolowane zgodnie z art. 10 ust. 2 i art. 14;
3. spełniać normy określone w załączniku C rozdział II;
4. być opakowane jednostkowo i zbiorczo zgodnie z załącznikiem C rozdział III, a w przypadku gdy są w postaci płynnej i przeznaczone na sprzedaż konsumentowi końcowemu, z pkt. 3 niniejszego rozdziału;
5. być oznakowane zgodnie z załącznikiem C rozdział IV;
6. być przechowywane i transportowane zgodnie z załącznikiem C rozdział V;
7. być skontrolowane zgodnie z art. 14 i załącznikiem C rozdział VI;

8. tam, gdzie to jest to właściwe - zawierać wyłącznie takie substancje, inne niż mleko, które nadają się do spożycia przez ludzi;
9. w czasie procesu produkcyjnego przejść obróbkę cieplną lub być wytworzone z produktów, które przeszły obróbkę cieplną lub podlegają takim specyfikacjom higienicznym, które wystarczają do spełnienia gwarantowanych kryteriów higieny dla wszystkich produktów gotowych.

Dodatkowo, produkty na bazie mleka muszą spełniać wymóg art. 5 ust. 8 dotyczący towarzyszącego dokumentu handlowego.

- B. Do czasu ewentualnego ustanowienia reguł wspólnotowych w sprawie jonizacji, mleko i produkty na bazie mleka przeznaczone do handlu nie wolno poddawać działaniu promieniowania jonizującego.

Artykuł 8

1. Odnośnie wytwarzania serów o okresie dojrzewania nie krótszym niż 60 dni, Państwa Członkowskie mogą przyznawać następujące indywidualne lub ogólne odstępstwa:

- a) w odniesieniu do cech surowego mleka, od wymagań załącznika A, rozdział IV;
- b) z zastrzeżeniem, że gotowy produkt ma cechy przewidziane w załączniku C rozdział II część A i od art. 7 część A pkt. 2 i 4;
- c) od załącznika C rozdział IV część B pkt 2.

Ogólne i szczególne wymagania stosujące się do wytwarzania indywidualnych produktów i normy swoiste dla tego typu produktu przyjmuje się, gdy jest to niezbędne, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31, i w takim zakresie na ile niektóre wymagania niniejszej dyrektywy mogą wpływać na wytwarzanie produktów na bazie mleka o cechach tradycyjnych, Państwa Członkowskie mogą mieć prawo przyznawania indywidualnych lub ogólnych odstępstw od art. 7 część A ust. 1-4, pod warunkiem, że mleko używane do wytwarzania takich produktów spełnia wymagania załącznika A rozdział I.

Nie później niż trzy miesiące przed datą określoną w art. 32 Państwa Członkowskie przekazują Komisji wykaz produktów, w stosunku, do których wnioskuje o zastosowanie akapitu pierwszego i informują o charakterze wnioskowanych odstępstw.

Przy podejmowaniu decyzji przewidzianych w akapicie pierwszym, ustala się, jeśli jest to niezbędne, wymagania ogólne i szczególne odnoszące się do wytwarzania każdego specyficznego produktu.

3. Wykaz produktów „zrobionych z surowego mleka” można sporządzić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie zapewnią, z zastrzeżeniem przepisów dyrektywy Rady 92/47/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie warunków dopuszczania czasowych i ograniczonych odstępstw od szczególnych przepisów zdrowotnych Wspólnoty dotyczących produkcji i wprowadzania do obrotu mleka surowego i produktów na bazie mleka¹⁷, że:

- zakłady obróbki lub zakłady przetwórcze odbierające mleko surowe, które nie spełnia wymagań norm ustanowionych w załączniku A, rozdział IV, nie mogą otrzymać zatwierdzenia zgodnie z art. 10 lub 11 i że produkty z takich zakładów nie będą oznakowane znakiem jakości zdrowotnej, określonym w załączniku C rozdział IV część A pkt 3, i nie mogą być przedmiotem handlu,
- produkty, które nie spełniają norm określonych w załączniku C rozdziały I i II, lub norm, które zostaną ustalone na podstawie art. 8, nie mogą być przedmiotem handlu ani przywozu z państw trzecich.

Artykuł 10

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje wykaz zatwierdzonych przez siebie zakładów przetwórczych i zakładów obróbki - innych niż te, określone w art. 11 – i wykaz zatwierdzonych punktów skupu i ośrodków standaryzacji. Każdy taki zakład lub ośrodek ma numer identyfikacyjny.

Właściwy organ nie zatwierdzi zakładów ani ośrodków, o których mowa, o ile nie stwierdzi, że spełniają one wymagania niniejszej dyrektywy.

Jeżeli właściwy organ stwierdzi oczywistą niezgodność z wymaganiami higieny przewidzianymi w niniejszej dyrektywie lub wystąpienie przeszkód w przeprowadzeniu odpowiedniej inspekcji, ma prawo:

- (i) do podjęcia czynności w odniesieniu do używania sprzętu lub pomieszczeń oraz podjęcia niezbędnych środków, aż do ograniczenia lub czasowego wstrzymania produkcji włącznie;
- (ii) w przypadku, gdy środki przewidziane w pkt (i) lub w art. 14 ust. 1 akapit drugi tiret ostatnie okażą się niewystarczające, do czasowego zawieszenia zatwierdzenia, jeśli właściwe, w odniesieniu do danego rodzaju produkcji.

Jeżeli właściciel lub zarządzający zakładem lub ośrodkiem nie usunie niedociągnięć, o których został zawiadomiony, w terminie ustalonym przez właściwy organ, organ ten wycofuje zatwierdzenie.

Właściwy organ jest w szczególności zobowiązany do przestrzegania wniosków kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 14.

O zawieszeniu lub wycofaniu zatwierdzenia należy powiadomić Państwa Członkowskie i Komisję.

2. Właściwy organ przeprowadza inspekcje i sprawuje nadzór nad zakładami lub

¹⁷ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 33.

ośrodkami zgodnie z załącznikiem C rozdział VI.

Zakład lub ośrodek pozostaje pod stałym nadzorem właściwego organu, przy czym uznanie czy potrzebna jest stała lub okresowa obecność właściwego organu w konkretnym zakładzie lub ośrodku, zależy od wielkości zakładu lub ośrodka, rodzaju wytwarzanego produktu, oceny ryzyka i gwarancji oferowanych zgodnie z art. 14 ust. 1 akapit drugi tiret piąte i szóste.

Właściwy organ mieć stale swobodny dostęp do wszystkich części zakładu lub ośrodka w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą, a w razie powstania wątpliwości odnośnie pochodzenia mleka lub produktów na bazie mleka, do dokumentów rachunkowych, które pozwolą na ustalenie gospodarstwa lub zakładu pochodzenia surowca.

Właściwy organ musi regularnie analizować wyniki kontroli przewidzianych w art. 14 ust. 1. Na podstawie tych analiz organ może przeprowadzać dalsze badania wszystkich etapów produkcji lub produktów.

Charakter kontroli, ich częstotliwość oraz metody pobierania próbek i przeprowadzania badań mikrobiologicznych ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

Wyniki tych analiz przedstawia się w sprawozdaniu, którego wnioski i zalecenia przekazywane są właścicielowi lub zarządzającemu zakładem lub ośrodkiem, który usuwa stwierdzone niedociągnięcia w celu poprawy warunków higieny.

3. W razie powtarzających się niedociągnięć, kontrole zostają nasilone, a gdy sytuacja tego wymaga, wyroby pozbawiane są etykiet i pieczęci ze znakiem jakości zdrowotnej.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31.

Artykuł 11

1. Przyznając zatwierdzenia Państwa Członkowskie mogą przyznawać odstępstwa od przepisów art. 7 część A ust. 2, art. 14 ust. 2 i załącznik B rozdziały I i V, w odniesieniu do zakładów wytwarzających produkty na bazie mleka w ograniczonym zakresie produkcji.

Państwa Członkowskie prześlą Komisji nie później niż trzy miesiące przed datą określoną w art. 32 o przyjęte przez nie kryteria oceny czy zakład lub kategoria zakładów może korzystać z odstępstw, określonych w akapicie pierwszym.

Jeżeli po zbadaniu przyjętych kryteriów lub po kontrolach przeprowadzonych zgodnie z art. 17, Komisja uzna, że kryteria te mogą zaszkodzić jednolitemu stosowaniu niniejszej dyrektywy, kryteria takie można zmienić lub uzupełnić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31. Warunki, na jakich właściwy organ Państwa Członkowskiego zmienia klasyfikację danych zakładów, zostaną ustalone zgodnie z tą samą procedurą.

2. Na podstawie informacji zebranych przez Komisję zgodnie z ust. 1 akapit drugi, jednolite kryteria stosowania niniejszego artykułu ustanowi się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31 przed dniem 1 stycznia 1997 r.

Artykuł 12

Funkcjonujące zakłady muszą wystąpić do właściwego organu nie później niż trzy miesiące przed datą określoną w art. 32 o zaklasyfikowanie na podstawie art. 10 lub na podstawie art. 11.

Do czasu wydania decyzji przez właściwy organ Państwa Członkowskiego lub najpóźniej do dnia 31 grudnia 1997 r., wszystkie produkty pochodzące z zakładu, który nie jest sklasyfikowany, nie mogą być oznakowane znakiem jakości zdrowotnej przewidzianym w załączniku C rozdział IV część A pkt 3 i mogą być wprowadzane tylko na rynek krajowy.

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- zwierzęta w gospodarstwach produkcyjnych przechodzą regularne inspekcje weterynaryjne w celu zapewnienia, że spełnione są wymagania określone w załączniku A, rozdział I.

Inspekcje te mogą odbywać się przy okazji kontroli weterynaryjnych przeprowadzanych na podstawie innych przepisów wspólnotowych.

Jeżeli są podstawy do podejrzenia, że nie przestrzega się warunków zdrowia zwierząt ustanowionych w załączniku A, właściwy organ skontroluje ogólny stan zdrowia zwierząt produkujących mleko, i gdy okaże się niezbędne, zarządzi przeprowadzenie dodatkowego badania tych zwierząt,

- w gospodarstwach produkcyjnych regularnie przeprowadza się kontrole w celu zapewnienia, że spełniają one warunki higieny.

Jeżeli inspekcja lub inspekcje, wskazane w akapicie pierwszym, wykażą, że stan higieny nie jest odpowiedni, właściwy organ podejmie właściwe kroki.

2. Państwa Członkowskie zawiadamiają Komisję o środkach, jakie zamierzają podjąć w celach kontroli przewidzianych w ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie. Częstotliwość tych kontroli musi uwzględniać ocenę zagrożeń występujących w danym gospodarstwie produkcyjnym.

Środki te można zmienić lub uzupełnić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 w celu zapewnienia jednolitego wykonywania niniejszej dyrektywy.

3. Ogólne wymagania higieniczne dla gospodarstw produkcyjnych, w szczególności wymagania odnoszące się do utrzymywania pomieszczeń i terenu oraz dotyczące udoju będą przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściciel lub zarządca zakładu obróbki i/lub zakładu przetwórczego podejmie wszystkie niezbędne środki w celu zapewnienia, że na wszystkich etapach produkcji zachowana jest zgodność z odpowiednimi specyfikacjami niniejszej dyrektywy.

W tym celu właściciel lub zarządca zakładu musi stale przeprowadzać swoje kontrole oparte na następujących zasadach:

- identyfikacja krytycznych miejsc w zakładzie na podstawie używanych procesów,
- monitorowanie i kontrolowanie takich krytycznych miejsc właściwymi metodami,
- pobieranie próbek do analiz w laboratorium uznanym przez właściwy organ do celów kontroli metod czyszczenia i dezynfekowania i w celu sprawdzenia zgodności z normami ustanowionymi przez niniejszą dyrektywę,
- prowadzenie pisemnego rejestru informacji wymaganych zgodnie z poprzednimi tiret z przeznaczeniem do przedłożenia właściwemu organowi. W szczególności wyniki różnych kontroli i badań są przechowywane przez dwa lata, z wyłączeniem produktów na bazie mleka, których nie można przechowywać w temperaturze otoczenia, dla których okres ten zostaje skrócony do dwóch miesięcy po terminie przydatności do spożycia lub dacie minimalnej trwałości,
- w przypadku, gdy badanie laboratoryjne lub jakiegokolwiek inne informacje posiadane przez nich wskazują na istnienie poważnego zagrożenia dla zdrowia, informują o tym właściwy organ,
- w przypadku bezpośredniego zagrożenia dla ludzkiego zdrowia, wycofują z rynku produkty uzyskane w podobnych warunkach technologicznych i mogące stanowić takie samo zagrożenie. Wycofane produkty muszą pozostać pod nadzorem i kontrolą właściwego organu aż do czasu ich zniszczenia, wykorzystania do celu innego niż spożycie przez ludzi lub, za zezwoleniem właściwego organu, poddana powtórnemu przetwarzaniu we właściwy sposób dla zagwarantowania bezpieczeństwa tych produktów.

Ponadto właściciel lub zarządca zakładu powinien gwarantować prawidłowe zarządzanie znakowaniem znakiem jakości zdrowotnej.

Wymagania określone w akapicie drugim tiret pierwsze i drugie i akapicie trzecim muszą być przekazane właściwemu organowi, który musi regularnie monitorować ich przestrzeganie.

2. Właściciel lub zarządca zakładu musi stosować lub zorganizować program szkolenia dla personelu umożliwiający pracownikom przestrzeganie warunków higieny produkcji dostosowanych do struktury produkcji, chyba, że personel ten posiada już odpowiednie kwalifikacje potwierdzone dyplomami. Właściwy organ odpowiedzialny za zakład musi być zaangażowany w planowanie i realizację programu, lub w przypadku, gdy program taki już istnieje w dacie notyfikacji niniejszej dyrektywy, w monitorowanie tego programu.

3. W przypadku, gdy istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń, że wymagania niniejszej dyrektywy nie są przestrzegane, właściwy organ przeprowadza niezbędne kontrole, i w razie potwierdzenia podejrzeń, podejmuje właściwe środki, do zawieszenia zatwierdzenia włącznie.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, ustalane są, o ile jest to

niezbędne, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31.

Artykuł 15

1. W terminie do dnia 30 czerwca 1993 r. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji, zgodnie z przepisami i zasadami dyrektywy Rady 86/469/EWG z dnia 16 września 1986 r. dotyczącej badań zwierząt i świeżego mięsa na obecność pozostałości¹⁸, krajowe środki przewidziane, jakie mają zostać wprowadzone w celu objęcia surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka badaniem na obecność:

- pozostałości grupy III (antybiotyki, sulfonamidy i podobne substancje bakteriobójcze) w załączniku I część A do niniejszej dyrektywy,
- pozostałości grupy II (inne pozostałości) w załączniku I część B do niniejszej dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że w kontekście kontroli przewidzianych w art. 14 przeprowadza się badania na obecność pozostałości substancji mających działanie farmakologiczne lub hormonalne oraz antybiotyków, pestycydów, detergentów i innych substancji szkodliwych lub mogących zmienić cechy organoleptyczne mleka lub produktów na bazie mleka lub spowodować, że ich spożycie jest niebezpieczne lub szkodliwe dla ludzkiego zdrowia, o ile pozostałości te przekraczają dopuszczalne granice tolerancji.

Jeżeli badane mleko lub produkty na bazie mleka wykazują obecność pozostałości w ilościach przekraczających dopuszczalne granice tolerancji, to takiego mleka lub produktów na bazie mleka nie wolno przekazać do spożycia przez ludzi.

Badania na obecność pozostałości przeprowadza się zgodnie ze sprawdzonymi, uznanymi naukowo metodami, w szczególności ustanowionymi na poziomie Wspólnoty lub międzynarodowym.

3. Właściwy organ przeprowadza na miejscu kontrole zgodności z wymaganiami określonymi w ust. 2.

4. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31 ustala się, co następuje:

- szczegółowe zasady przeprowadzania i częstotliwość kontroli, określonych w ust. 3,
- tolerancje i metody referencyjne, przewidziane w ust. 2.

Zgodnie z tą samą procedurą można podejmować decyzje o objęciu badaniami innych substancji niż te określone w ust. 1.

5. Do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych do niniejszego artykułu, stosuje się nadal przepisy krajowe, z zastrzeżeniem przepisów ogólnych Traktatu.

Artykuł 16

¹⁸ Dz.U. L 275 z 26.09.1986, str. 36. Dyrektywa została zmieniona decyzją 89/187/EWG (Dz.U. L 66 z 10.03.1989, str. 37).

1. Zbiorniki na mleko, pomieszczenia, instalacje i sprzęt do pracy mogą być używane do innych środków spożywczych, pod warunkiem, że zostaną podjęte wszystkie właściwe środki w celu uniknięcia skażenia lub zepsucia mleka spożywczego lub produktów na bazie mleka.
2. Zbiorniki używane do mleka powinny mieć wyraźne oznakowanie, że można ich używać tylko do transportu środków spożywczych.
3. W przypadku, gdy zakłady produkują środki spożywcze zawierające mleko lub produkty na bazie mleka razem z innymi składnikami, które nie były poddane obróbce cieplnej lub innej obróbce o równoważnym skutku, to takie mleko, produkty na bazie mleka i składniki powinny być przechowywane oddzielnie, w celu zapobieżenia wzajemnemu skażeniu, oraz poddawane obróbce lub przetwarzane w pomieszczeniach nadających się do tego celu.
4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności warunki odnoszące się do mycia, czyszczenia i dezynfekowania przed ponownym użyciem, oraz warunki transportu zostają przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

Artykuł 17

Eksperti z Komisji mogą w zakresie niezbędnym do jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy i we współpracy z właściwymi organami przeprowadzać kontrole na miejscu. W szczególności, kontrolując reprezentatywną część zakładów mogą sprawdzić, czy właściwe organy zapewniają przestrzeganie przepisów niniejszej dyrektywy przez zatwierdzone zakłady. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzana jest kontrola, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31.

Artykuł 18

Państwa Członkowskie zapewniają, że wytwarzanie produktów objętych niniejszą dyrektywą, w których niektóre składniki mleka zastępowane są produktami innymi niż produkty na bazie mleka, podlegają przepisom dotyczącym higieny ustanowionym w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 19

1. Przepisy dyrektywy 89/662/EWG stosuje się, w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli oraz czynności wykonywanych w ramach kontroli przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia oraz podejmowanych środków ochronnych.
2. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów niniejszej dyrektywy, w przypadku podejrzenia o niezgodność z niniejszą dyrektywą lub zaistnienia wątpliwości, czy produkty, określone w art. 1, nadają się do spożycia, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole i badania, jakie uzna za właściwe.

3. Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki administracyjne lub karne w celu ukarania jakiegokolwiek naruszenia niniejszej dyrektywy, w szczególności w przypadku stwierdzenia, że: sporządzone świadectwa lub dokumenty nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi produktów, określonych w art. 1, znaki na danych produktach nie są zgodne z przepisami, produkty nie przeszły kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie lub nie zostały one wykorzystane zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem.

Artykuł 20

1. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31, przyjmowane są:

- wymagania stosujące się do wszelkich produktów posiadających zezwolenie na wprowadzenie do obrotu w Państwie Członkowskim, ale których skład lub prezentacja mogą stanowić powód różnej interpretacji w różnych Państwach Członkowskich,
- metody kontrolowania nieprzepuszczalności hermetycznie zamkniętych pojemników,
- metody referencyjne, i w miarę potrzeby, kryteria rządzące rutynowymi metodami analiz i badań, które należy stosować przy monitorowaniu zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy, i metody pobierania próbek,
- limity i metody umożliwiające rozróżnienia między różnymi typami mleka poddanego obróbce cieplnej w rozumieniu załącznika C rozdział I,
- metody analiz dla norm, określonych w załączniku A rozdział IV i w załączniku C rozdziały I i II.

Do czasu podjęcia decyzji, wskazanych w akapicie pierwszym, za metody referencyjne uznaje się wszelkie międzynarodowo uznane metody analiz i badań.

2. W drodze odstępstwa od art. 3 i 6, dopuszcza się podjęcie decyzji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31, że niektórych przepisów niniejszej dyrektywy nie stosuje się w odniesieniu do produktów mlecznych zawierających inne środki spożywcze, jeżeli udział mleka lub produktów na bazie mleka nie jest zasadniczy w rozumieniu art. 2 ust. 4.

Derogacje, wskazane w akapicie pierwszym, nie mogą dotyczyć:

- a) warunków zdrowia zwierząt ustanowionych w załączniku A rozdział I, ani warunków zatwierdzania zakładów, ustanowionych w załączniku B rozdział I;
- b) wymagań dotyczących znakowania ustanowionych w załączniku C rozdział IV;
- c) wymagań dotyczących inspekcji, ustanowionych w załączniku C rozdział VI.

Przy przyznawaniu odstępstw, należy brać pod uwagę zarówno charakter jak i skład produktu.

3. Bez względu na ust. 2, Państwa Członkowskie zapewniają, że wszystkie produkty na bazie mleka, wprowadzane na rynek, są zdrowymi produktami wytworzonymi z mleka lub produktów na bazie mleka spełniających wymagania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 21

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, zmienia załączniki w niezbędnym zakresie, w szczególności dostosowuje je, żeby uwzględniały postęp naukowo-techniczny.

ROZDZIAŁ III

Przywóz z państw trzecich

Artykuł 22

Warunki obowiązujące przy przywozie z państw trzecich surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka objętych niniejszą dyrektywą muszą być przynajmniej równoważne warunkom ustanowionym rozdziale II dla produkcji wspólnotowej.

Artykuł 23

1. W celu jednolitego stosowania art. 22, stosuje się przepisy poniższych ustępów.
2. Mleko i produkty na bazie mleka, które mają być przywożone do Wspólnoty muszą:
 - a) pochodzić z państwa trzeciego objętego wykazem, który zostanie sporządzony zgodnie z ust. 3 lit. a);
 - b) być zaopatrzone w świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi, sporządzanemu zgodnie z procedurą określoną w art. 31, podpisane przez właściwy organ państwa wywozu i zaświadczające, że mleko lub produkty na bazie mleka spełniają wymagania rozdziału II lub wszelkie dodatkowe warunki lub oferują równoważne gwarancje, określone w ust. 3, i pochodzą z zakładów oferujących gwarancje przewidziane w załączniku B.
3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31 określa się, co następuje:
 - a) tymczasowy wykaz państw trzecich lub części państw trzecich, które mogą udzielić Państwom Członkowskim i Komisji gwarancji równoważnych tym określonym w rozdziale II, i wykaz zakładów, za które państwa trzecie są w stanie dać te gwarancje.

Ten tymczasowy wykaz zostanie opracowany na podstawie wykazów zakładów zatwierdzonych i kontrolowanych przez właściwe organy, po tym jak Komisja skontroluje, że zakłady te przestrzegają zasady i ogólne przepisy ustanowione w niniejszej dyrektywie;

- b) uaktualnienia tego wykazu w świetle kontroli przewidzianych w ust. 4;
- c) szczególne wymagania i równoważne gwarancje udzielone dla państw trzecich, z tym że nie mogą być one bardziej korzystne niż te przewidziane w rozdziale II;
- d) typy obróbki cieplnej, jakie mają być zalecone dla niektórych państw trzecich, w

których występują zagrożenia związane ze zdrowiem zwierząt.

4. Eksperti z Komisji i Państw Członkowskich przeprowadzają inspekcje na miejscu w celu sprawdzenia, czy gwarancje dane przez państwo trzecie, dotyczące warunków produkcji i wprowadzania do obrotu można uznać za równoważne z tymi obowiązującym we Wspólnocie.

Komisja, na wniosek Państw Członkowskich, wyznaczy ekspertów z Państw Członkowskich odpowiedzialnych za te inspekcje.

Inspekcji dokonuje się w imieniu Wspólnoty, która ponosi wszelkie związane z tym koszty. Częstotliwość i procedurę przeprowadzania tych inspekcji, łącznie z tymi przeprowadzanymi w przypadku decyzji, określonej w ust. 6, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

5. Do czasu zorganizowania inspekcji, określonych w ust. 4, obowiązują nadal krajowe przepisy dotyczące inspekcji w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadomienia, za pośrednictwem Stałego Komitetu weterynaryjnego, o wszelkich ujawnionych podczas tych inspekcji przypadkach nieprzestrzegania warunków higieny.

6. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, może zastąpić indywidualne uznawanie zakładów obróbki lub zakładów przetwórczych, uznawaniem na zasadzie wzajemności, zakładów w państwie trzecim, w którym właściwy organ przeprowadza skutecznie, regularne inspekcje w taki sposób, że organ ten jest w stanie zagwarantować zgodność z wymaganiami ust 2 lit. b).

Artykuł 24

Zasady i przepisy ogólne ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG stosuje się, szczególnie w odniesieniu organizacji i następstw inspekcji przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie i wprowadzanych środków ochronnych.

Artykuł 25

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że produkty objęte niniejszą dyrektywą przywożone do Wspólnoty:

- są zaopatrzone w świadectwo wystawione w czasie załadunku przez właściwy organ państwa trzeciego.

Wzór świadectwa zostanie opracowany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31,

- przeszły zadowalająco kontrole wymagane przez dyrektywę 90/675/EWG i 91/496/EWG¹⁹.

2. Do czasu ustanowienia szczegółowych przepisów dotyczących stosowania niniejszego artykułu, obowiązują nadal krajowe przepisy mające zastosowanie do przywozu z państw

¹⁹ Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG i 90/675/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56.).

trzecich, dla których nie przyjęto takich wymagań na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem, że nie będą one bardziej korzystne niż te ustanowione w rozdziale II.

Artykuł 26

Wykazy przewidziane w art. 23 mogą obejmować tylko państwa trzecie lub części państw trzecich:

- a) z których przywóz nie jest zabroniony z powodu występowania chorób, określonych w załączniku A, lub jakiegokolwiek innej choroby egzotycznej dla Wspólnoty lub na podstawie art. 6, 7 i 14 dyrektywy 72/462/EWG²⁰;
- b) które, biorąc pod uwagę ich ustawodawstwo i organizację ich właściwych władz i służb inspekcyjnych, kompetencje takich służb i nadzór, któremu podlegają, zostały uznane zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG, za zdolne do zagwarantowania wprowadzenia w życie ich przepisów wewnętrznych;
- c) których służby weterynaryjne mogą zagwarantować, że przestrzegane są wymagania zdrowotne odpowiadające przynajmniej tym ustanowionym w rozdziale II.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 27

1. Każde Państwo Członkowskie wyznacza przynajmniej jedno krajowe laboratorium referencyjne do analiz i badań mleka i produktów na bazie mleka i przesyła do Komisji ich wykaz.

Laboratoria te odpowiadają za:

- koordynowanie działalności laboratoriów, których zadaniem jest wykonywanie analiz w celu sprawdzenia zgodności z normami chemicznymi i bakteriologicznymi oraz wykonywanie badań przewidzianych w niniejszej dyrektywie,
- pomoc właściwemu organowi w organizowaniu systemu kontroli mleka i produktów na bazie mleka,
- okresowe organizowanie badań porównawczych,
- przekazywanie informacji dostarczonych przez laboratorium referencyjne Wspólnoty, określone w art. 28, właściwemu organowi i laboratorium przeprowadzającym analizy i badania mleka i produktów na bazie mleka.

2. Komisja publikuje wykaz krajowych laboratoriów referencyjnych i jego aktualizację w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

²⁰ Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28). Ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09 1991, str. 69).

Artykuł 28

Laboratorium referencyjne Wspólnoty właściwe dla analiz i badania mleka i produktów na bazie mleka zostało wskazane w załączniku D rozdział I.

Obowiązki i zadania tego laboratorium są wymienione w rozdziale II niniejszego Załącznika i zawierają koordynowanie działalności krajowych laboratoriów referencyjnych, określonych w art. 27.

Stosuje się art. 28 decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii²¹.

Artykuł 29

1. Dyrektywa 85/397/EWG traci moc z dniem 1 stycznia 1994 r.

2. Do celów niniejszej dyrektywy zachowują moc: dyrektywa Rady 89/384/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. ustanawiająca szczegółowe warunki przeprowadzania kontroli w celu zapewnienia przestrzegania punktu zamrażania mleka nie poddanego obróbce określonego w załączniku A dyrektywy 85/397/EWG²², dyrektywa Komisji 89/362/EWG z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie ogólnych warunków higieny w gospodarstwach produkujących mleko²³ i decyzja Komisji 91/180/EWG z dnia 14 lutego 1991 r. ustanawiająca niektóre metody analizy i badania surowego mleka oraz mleka poddanego obróbce cieplnej²⁴.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31, akty te można zmienić w celu dostosowania ich zakresu do treści niniejszej dyrektywy i dostosowywania ich w późniejszym czasie do postępów nauki i technologii.

Artykuł 30

W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku A dodaje się tiret w brzmieniu:

„- dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania na rynek surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1).”;

2. W załączniku A skreśla się tiret:

„- dyrektywa Rady 85/397/EWG z dnia 5 sierpnia 1985 r. w sprawie zdrowia i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy mlekiem poddanym obróbce cieplnej (Dz.U. nr L 226 z

²¹ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Ostatnio zmieniona decyzją 91/133/EWG (Dz.U. nr L 66 z 13.03.1991, str. 18).

²² Dz.U. nr L 181 z 28.06.1989, str. 50.

²³ Dz.U. nr L 156 z 8.06.1989, str. 30.

²⁴ Dz.U. nr L 93 z 13.04.1991, str. 1.

24.08.1985, str. 13), ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. (Dz.U nr L 362 z 31.12.1985, str. 8).”;

3. w załączniku B skreśla się tiret:

„- surowe mleko i produkty na bazie mleka.”.

Artykuł 31

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, sprawy przekazywane są niezwłocznie Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu powołanemu decyzją 68/361/EWG²⁵, zwanemu dalej „Komitetem”, przez przewodniczącego Komitetu z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. W przypadku, gdy w sprawach występują aspekty chemiczne i technologiczne, przedstawiciele Komisji, po konsultacji z Komitetem Zarządzającym ds. mleka i przetworów mlecznych utworzonym na mocy rozporządzenia (EWG) nr 804/68, przedłożą Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię o takich środkach w terminie, który może być ustanowiony przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinię wydaje się większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu, w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana podjąć na wniosek Komisji. W Komitecie głosy przedstawicieli Państw Członkowskich są ważone zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje proponowane środki i bezzwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub, jeżeli opinia taka nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję dotyczącą środków, które mają być przyjęte. Rada podejmuje decyzję kwalifikowaną większością.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od daty przedstawienia sprawy Radzie, Rada nie podejmie działania, wówczas projektowane środki są przyjmowane przez Komisję, z wyjątkiem sytuacji, gdy Rada zwykłą większością zdecydowała przeciwko tym środkom.

Artykuł 32

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

²⁵ Dz.U. nr L 225 z 18.10.1968, str. 23.

3. Wyznaczenie nieprzekraczalnego terminu transpozycji niniejszej dyrektywy na dzień 1 stycznia 1994 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia granicznych kontroli weterynaryjnych przewidzianego w dyrektywie 89/662/EWG.

Artykuł 33

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 16 czerwca 1992 r.

W imieniu Rady

Arlindo MARQUES CUNHA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

WYMAGANIA ODNOSZĄCE SIĘ DO PRZYJMOWANIA SUROWEGO MLEKA PRZEZ ZAKŁADY OBRÓBKI LUB ZAKŁADY PRZETWÓRCZE

ROZDZIAŁ I

Warunki zdrowia zwierząt odnośnie surowego mleka

1. Surowe mleko musi pochodzić:
 - a) od krów lub bawolic:
 - (i) należących do stada, które zgodnie z ust. 1 załącznika A do dyrektywy 64/432/EWG, jest:
 - urzędowo uznane za wolne od gruźlicy,
 - wolne od brucelozy lub urzędowo uznane za wolne od brucelozy;
 - (ii) które nie wykazują żadnych objawów chorób zakaźnych przenoszonych na ludzi przez mleko;
 - (iii) których mleko nie posiada odbiegających od normy właściwości organoleptycznych;
 - (iv) których ogólny stan zdrowia nie wykazuje widocznych zaburzeń i które nie cierpią na infekcję dróg płciowych połączoną z wydzieliną, zapalenie jelit z biegunką i gorączką, ani rozpoznawalne zapalenie wymienia;
 - (v) które nie wykazują żadnych ran na wymieniu mogących zaszkodzić mleku;
 - (vi) które, w przypadku krów, dają przynajmniej dwa litry mleka dziennie;
 - (vii) które nie są leczone substancjami niebezpiecznymi lub mogącymi być niebezpieczne dla zdrowia człowieka i które są przenoszone do mleka, chyba że mleko miało wymagany okres oczekiwania ustanowiony w przepisach wspólnotowych lub, przy ich braku, w przepisach krajowych;
 - b) od owiec i kóz:
 - (i) należących do gospodarstwa hodowli owiec i kóz, urzędowo uznanego za wolne lub wolnego od brucelozy (*Brucella melitensis*) w rozumieniu art. 2 ust. 4 i 5 dyrektywy 91/68/EWG;
 - (ii) które spełniają wymagania ustanowione w lit. a), z wyłączeniem pkt (i) i (vi).
2. Jeżeli w gospodarstwie trzymane się razem różne gatunki zwierząt, każdy gatunek powinien spełniać warunki zdrowotne, jakie byłyby wymagane gdyby taki gatunek był

hodowany oddzielnie.

3. Jeżeli kozy są trzymane razem z krowami, muszą przejść próbę tuberkulinową zgodnie z regulami, które zostaną ustalone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 31 niniejszej dyrektywy.
4. Surowe mleko musi być wyłączone z obróbki, przetwarzania, sprzedaży i spożycia, jeżeli:
 - a) uzyskano je od zwierząt, którym nielegalnie podaje się substancje w rozumieniu dyrektyw 81/602/EWG²⁶ i 88/146/EWG²⁷;
 - b) zawiera pozostałości substancji określonych w art. 15 niniejszej dyrektywy w ilości przekraczającej dopuszczalny poziom.

ROZDZIAŁ II

Higiena gospodarstwa

1. Surowe mleko musi pochodzić z gospodarstw zarejestrowanych i kontrolowanych zgodnie z art. 13 ust. 1. W przypadku, gdy bawolice, owce i kozy nie są trzymane na zewnątrz, używane pomieszczenia muszą być zaprojektowane, zbudowane, utrzymywane i zarządzane w taki sposób, by zapewnić:
 - a) dobre warunki bytowe, higieny, czystości i zdrowia zwierząt; i
 - b) zadowalające warunki higieny dojenia, przelewania, schładzania i przechowywania mleka.
2. Pomieszczenia, w których odbywa się dojenie lub przechowuje się, przelewa lub schładza mleko, muszą być tak usytuowane i skonstruowane, by wyeliminować zagrożenie skażenia mleka. Pomieszczenia te powinny być łatwe do czyszczenia i dezynfekcji oraz posiadać, co najmniej:
 - a) ściany i posadzki dające się łatwo czyścić w miejscach podatnych na zabrudzenie lub infekcje;
 - b) posadzki ułożone w taki sposób, aby ułatwić odpływ płynów i zadowalające środki usuwania odpadów;
 - c) odpowiednią wentylację i oświetlenie;

²⁶ Dyrektywa Rady 81/602/EWG z dnia 31 lipca 1981 r. dotycząca zakazu niektórych związków o działaniu hormonalnym i jakichkolwiek innych substancji o działaniu tyrostatycznym (Dz.U. nr L 222 z 7.08.1981, str. 32). Ostatnio zmieniona dyrektywą 85/358/EWG (Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46).

²⁷ Dyrektywa Rady 88/146/EWG z dnia 7 marca 1988 r. zakazująca stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym (Dz.U. nr L 70 z 16.03.1988, str. 16).

- d) właściwe i wystarczające zaopatrzenie w wodę pitną, spełniającą parametry ustanowione w załącznikach D i E do dyrektywy 80/778/EWG²⁸, do użycia przy dojeniu i czyszczeniu sprzętu i przyrządów, określonych w rozdziale III część B niniejszego Załącznika;
- e) odpowiednia separacja od wszystkich źródeł skażeń, takich jak toalety i przyzmy obornika;
- f) armaturę i sprzęt, które można łatwo umyć, oczyścić i dezynfekować.

Dodatkowo pomieszczenia do przechowywania mleka muszą posiadać odpowiedni sprzęt chłodniczy, być zabezpieczone przed robactwem i być odpowiednio odseparowane od pomieszczeń, w których trzymane są zwierzęta.

3. Jeżeli używa się przenośnych konew do dojenja, spełnione muszą być wymagania pkt 2 lit. d) i f) i dodatkowo dojarnia powinna:
 - a) być usytuowana na czystym podłożu, wolnym od nagromadzonych wydaliny i innych odpadów;
 - b) zapewniać mleku ochronę przez cały czas, gdy jest używana;
 - c) mieć taką budowę i wykończenie, by umożliwić utrzymanie w czystości wewnętrznych powierzchni.
4. W przypadku, gdy niespętane zwierzęta produkujące mleko przebywają na zewnątrz, gospodarstwo powinno mieć także halę udojową lub obszar do dojenja, wystarczająco oddzielony od obszaru gdzie trzymane są zwierzęta.
5. Powinno być możliwe skuteczne odizolowanie od stada zwierząt zakażonych lub podejrzanych o zakażenie którąkolwiek z chorób, określonych w rozdziale I pkt 1 lub odizolowanie od stada zwierząt, określonych w rozdziale I pkt 3.
6. Zwierzęta wszystkich gatunków muszą być trzymane z dala od pomieszczeń i miejsc, w których przechowuje się, przelewa lub schładza mleko.

ROZDZIAŁ III

Higiena dojenja, skupu surowego mleka i jego transportu z gospodarstwa produkcyjnego do punktu skupu lub ośrodka standaryzacji lub zakładu przetwórczego – higiena personelu

A. Higiena dojenja

1. Dojenie musi być przeprowadzane w higieniczny sposób i zgodnie z warunkami ustalonymi dyrektywą 89/362/EWG.

²⁸ Dyrektywa Rady 80/778/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. odnosząca się do jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str. 11). Ostatnio zmieniona dyrektywą 90/656/EWG (Dz.U. L 353 z 17.12.1990, str. 59).

2. Niezwłocznie po dojeniu, mleko musi być umieszczone w czystym miejscu, tak wyposażonym, by uniknąć negatywnych skutków dla mleka.

Jeżeli mleko nie jest odbierane w ciągu dwóch godzin po dojeniu, musi zostać schłodzone do temperatury 8 °C lub niższej w przypadku odbioru codziennego lub 6 °C lub niższej w przypadku, gdy odbiór nie odbywa się codziennie. Podczas transportu do zakładu obróbki lub zakładu przetwórczego, temperatura mleka nie może przekraczać 10 °C.

B. *Higiena pomieszczeń, sprzętu i narzędzi*

1. Sprzęt i urządzenia lub te ich powierzchnie, z którymi styka się mleko (osprzęt, pojemniki, zbiorniki, itp., przeznaczone do dojenja, skupu lub transportu), muszą być wykonane z materiałów o gładkiej powierzchni, które są łatwe do czyszczenia i dezynfekowania, odporne na korozję i z których nie przenikają do mleka substancje w takich ilościach, które mogłyby spowodować zagrożenie dla zdrowia ludzi, pogarszać skład mleka lub negatywnie wpływać na jego właściwości organoleptyczne.
2. Po użyciu, osprzęt używany do dojenja, sprzęt do dojenja mechanicznego i pojemniki, z którymi styka się mleko, należy oczyścić i poddać dezynfekcji. Po każdym wyjeździe lub po serii wyjazdów, jeżeli czas między wyjazdami jest bardzo krótki, ale w każdym przypadku przynajmniej raz dziennie, pojemniki i zbiorniki do transportu mleka surowego do punktu skupu lub ośrodka standaryzacji lub do zakładu obróbki lub zakładu przetwórczego muszą być oczyszczone i poddane dezynfekcji przed ponownym użyciem.

C. *Higiena personelu*

1. Od personelu wymaga się bezwzględnej czystości. W szczególności:
 - a) osoby zajmujące się dojeniem i osoby zajmujące się przelewaniem surowego mleka muszą nosić odpowiednie czyste ubrania do dojenja;
 - b) osoby zajmujące się dojeniem powinny umyć ręce bezpośrednio przed rozpoczęciem dojenja i zachować je czyste w czasie dojenja, na ile jest to w praktyce możliwe.

W tym celu w pobliżu miejsca dojenja powinny znajdować się urządzenia umożliwiające umycie rąk i ramion osobom zajmującym się dojeniem i osobom zajmującym się przelewaniem surowego mleka.

2. Pracodawca podejmuje wszystkie niezbędne środki, w celu zapobieżenia skażeniu surowego mleka przez pracowników zajmujących się mlekiem, chyba, że wykaże się, iż osoby te mogą wykonywać swoje zadania bez groźby skażenia mleka.

Każdy, kto zajmuje się dojeniem lub przelewaniem surowego mleka powinien okazać świadectwo lekarskie, że nie ma medycznych przeciwwskazań dla wykonywania takiej pracy. Nadzór medyczny nad taką osobą reguluje

obowiązujące ustawodawstwo krajowe danego Państwa Członkowskiego lub w przypadku państw trzecich szczególne gwarancje, które są ustalane w ramach procedury przewidzianej w art. 31 niniejszej dyrektywy.

D. *Higiena produkcji*

1. W celu uniknięcia dodawania wody do surowego mleka należy utworzyć system monitorowania pod nadzorem właściwych władz. W ramach tego systemu, przeprowadza się w szczególności regularne kontrole punktu zamarzania mleka pochodzącego z każdego zakładu produkcyjnego, zgodnie z następującą procedurą:

- a) surowe mleko z każdego gospodarstwa należy regularnie kontrolować pobierając losowo próbki. W przypadku, gdy mleko z jednego gospodarstwa dostarcza się bezpośrednio do zakładu obróbki lub zakładu przetwórczego, próbki te pobiera się albo przy odbiorze mleka w gospodarstwie, z zastrzeżeniem przedsięwzięcia środków bezpieczeństwa chroniących przed oszustwem czasie transportu, lub przed rozładunkiem w zakładzie obróbki lub zakładzie przetwórczym, gdy mleko jest dostarczane bezpośrednio przez rolnika.

Jeżeli wyniki kontroli wzbudzą u właściwego organu podejrzenia, że do mleka dolana jest woda, organ pobierze autentyczną próbkę w gospodarstwie. Autentyczna próbka jest to próbka reprezentująca mleko z jednego dojenia rannego lub wieczornego przeprowadzonego pod pełnym nadzorem i odbywającego się nie wcześniej niż jedenaście i nie później niż trzynaście godzin po poprzednim udoju.

W przypadku, gdy mleko dostarcza się wspólnie z kilku gospodarstw, próbki można pobierać tylko po dostarczeniu surowego mleka do zakładu obróbki lub zakładu przetwórczego lub punktu skupu lub ośrodka standaryzacji, pod warunkiem, że wrywkowe kontrole są dokonywane na miejscu w gospodarstwie.

Jeżeli wyniki kontroli wzbudzają podejrzenia, że do mleka dodana została woda, próbki pobierze się we wszystkich gospodarstwach, z których odbierane było surowe mleko.

O ile to niezbędne, właściwy organ pobierze autentyczne próbki w rozumieniu drugiego akapitu powyżej;

- b) jeżeli wyniki kontroli wykazują, że woda nie została dodana, surowe mleko dopuszcza się do produkcji spożywczego surowego mleka, mleka poddawanego obróbce cieplnej lub mleka do wytwarzania produktów na bazie mleka przeznaczonych do spożycia przez ludzi.

2. Zakład obróbki i/lub zakład przetwórczy zawiadamia właściwy organ, w przypadku, gdy osiągnięte zostaną maksymalne wartości wyznaczone dla norm bakterii lub liczby komórek somatycznych. Właściwy organ podejmuje właściwe środki.

3. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od zawiadomienia o wynikach kontroli, określonych w pkt. 1 lit. a) i dochodzenia przewidzianego w rozdziale IV, część D, i po przekroczeniu norm podanych w rozdziale IV, mleko z danego gospodarstwa nie spełnia tych norm, wówczas gospodarstwo to nie jest już uprawnione do dostarczania surowego mleka, dopóki mleko z tego gospodarstwa nie będzie znowu spełniać tych norm.

Do spożycia przez ludzi nie wolno używać mleka zawierającego pozostałości antybiotyków w ilości, która w odniesieniu do którejkolwiek z substancji, określonych w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90²⁹, przekracza ustalony w nim poziom dopuszczalny; łączna ilość pozostałości antybiotyków nie może przekraczać wartości ustalonej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ IV

Normy, jakie ma spełniać surowe mleko odbierane z gospodarstwa produkcyjnego lub przyjmowane do zakładów obróbki lub zakładów przetwórczych

A. *Surowe mleko krowie*

Bez uszczerbku dla limitów ustanowionych w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90:

1. Surowe mleko krowie, przeznaczone do produkcji mleka spożywczego poddawanego obróbce cieplnej, mleka przefermentowanego, serka śmietankowego, galaretek mlecznych lub mleka z dodatkiem substancji aromatyzujących i śmietany, musi spełniać następujące normy:

Liczba bakterii przy 30 °C (w ml)	≤ 100 000 (a)
Liczba komórek somatycznych (w ml)	≤ 400 000 (b)

- (a) Średnia geometryczna za okres dwóch miesięcy z przynajmniej dwóch próbek w miesiącu.
(b) Średnia geometryczna za okres trzech miesięcy z przynajmniej jednej próbki w miesiącu lub jeżeli produkcja mleka znacznie zmienia się w zależności od sezonu, metodą obliczania wyników należy skorygować zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy.

2. Surowe mleko krowie do wytwarzania produktów na bazie mleka innych niż te, określone w pkt. 1, musi spełniać następujące normy:

²⁹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1) Ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 675/92 (Dz.U. L 73 z 19.03.1992, str. 8).

	od dnia 1.01.1994 r.	od dnia 1.01.1998 r.
Liczba bakterii przy 30 °C (w ml)	≤ 400 000 (a)	≤ 100 000 (a)
Liczba komórek somatycznych (w ml)	≤ 500 000 (b)	≤ 400 000 (b)

(a) Średnia geometryczna za okres dwóch miesięcy z przynajmniej dwóch próbek w miesiącu.

(b) Średnia geometryczna za okres trzech miesięcy z przynajmniej jednej próbki w miesiącu lub jeżeli produkcja mleka znacznie zmienia się w zależności od sezonu, metodę obliczania wyników należy skorygować zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy.

3. Surowe mleko krowie przeznaczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi i surowe mleko krowie przeznaczone do wytwarzania produktów „zrobionych z surowego mleka”, których proces produkcji nie obejmuje jakiegokolwiek obróbki cieplnej musi:

- a) spełniać wymagania norm z pkt. 1;
- b) dodatkowo spełniać następującą normę⁵:

Staphylococcus aureus (w ml):

n = 5

m = 500

M = 2 000

c = 2.

B. *Surowe mleko bawole*

Bez uszczerbku dla norm ustanowionych w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90:

1. Surowe mleko bawole, przeznaczone do wytwarzania produktów na bazie mleka, musi spełniać następujące normy:

⁵ Gdzie .

n = liczba próbek wchodzących w skład próby;

m = wartość progowa określająca liczbę bakterii; wynik uważa się za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach nie przekracza „m”;

M = maksymalna dopuszczalna liczba bakterii; wynik uważa się za niezadowalający, jeżeli liczba bakterii w jednej lub więcej próbkach równa jest „M” lub więcej;

c = liczba próbek, w których liczba bakterii może być między „m” a „M”; próbę uważa się za zadowalającą, jeżeli liczba bakterii w pozostałych próbkach nie przekracza „m”.

	od dnia 1.01.1994 r.
Liczba bakterii przy 30 °C (w ml)	≤ 1 000 000 (a)
Liczba komórek somatycznych (w ml)	≤ 500 000 (b)
(a) Średnia geometryczna za okres dwóch miesięcy z przynajmniej dwóch próbek w miesiącu.	
(b) Średnia geometryczna za okres trzech miesięcy z przynajmniej jednej próbki w miesiącu.	

Normy dla liczby bakterii przy 30 °C i liczby komórek somatycznych stosowane od dnia 1 stycznia 1998 r. zostaną ustanowione zgodnie z art. 21 niniejszej dyrektywy.

2. Surowe mleko bawole przeznaczone do wytwarzania produktów „zrobionych z surowego mleka”, których proces produkcji nie obejmuje jakiegokolwiek obróbki cieplnej, musi spełniać następujące wymagania:

liczba bakterii przy 30 °C (w ml): ≤ 500 000

liczba komórek somatycznych (w ml): ≤ 400 000

staphylococcus aureus: jak dla mleka krowiego.

C. *Surowe mleko kozie i owcze*

Bez uszczerbku dla norm ustanowionych w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90:

1. Surowe mleko kozie lub owcze przeznaczone do produkcji mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej lub produkcji produktów na bazie mleka poddanych obróbce cieplnej musi spełniać następujące normy:

	od dnia 1.01.1994 r.
Liczba bakterii przy 30 °C (w ml)	≤ 1 000 000 (a)
(a) Średnia geometryczna za okres dwóch miesięcy z przynajmniej dwóch próbek w miesiącu.	

Normy dla liczby bakterii przy 30° C i liczby komórek somatycznych stosowane od dnia 1 stycznia 1998 r. zostaną ustanowione zgodnie z art. 21 niniejszej dyrektywy.

2. Surowe mleko kozie lub owcze przeznaczone do wytwarzania produktów „zrobionych z mleka surowego”, których proces produkcji nie obejmuje obróbki cieplnej, musi spełniać następujące normy:

Liczba bakterii przy 30 °C (w ml)	≤ 500 000 (a)
<i>Staphylococcus aureus</i> (w ml)	jak dla mleka krowiego

(a) Średnia geometryczna za okres dwóch miesięcy z przynajmniej dwóch próbek w miesiącu.

- D. W przypadku przekroczenia dopuszczalnych norm określonych w częściach A, B i C i gdy późniejsze dochodzenie wykaże potencjalne zagrożenie dla zdrowia, właściwy organ podejmie właściwe środki.
- E. Zgodność z normami części A, B i C musi być kontrolowana przy pomocy losowo pobieranych próbek, przy odbiorze mleka w gospodarstwie produkcyjnym albo przy przyjęciu surowego mleka w zakładzie obróbki lub zakładzie przetwórczym.

ZAŁĄCZNIK B

ROZDZIAŁ I

Ogólne warunki zatwierdzenia zakładów obróbki i zakładów przetwórczych

Zakłady obróbki i zakłady przetwórcze mają przynajmniej:

1. wystarczająco duże powierzchnie do wykonywania pracy w odpowiednich warunkach higieny. Powinny mieć odpowiednie rozmieszczenie i układ uniemożliwiający skażenie surowców i produktów objętych niniejszą dyrektywą.

Produkcja mleka poddanego obróbce cieplnej lub wytwarzanie produktów na bazie mleka, które mogą stwarzać zagrożenie skażenia innych produktów objętych niniejszą dyrektywą, musi odbywać się w wyraźnie wydzielonych obszarach roboczych;

2. na obszarach gdzie się przelewa, przygotowuje i przetwarza surowce i wytwarzane produkty, określone w niniejszej dyrektywie:
 - a) litą, wodoodporną posadzkę, łatwą do czyszczenia i dezynfekcji oraz ułożoną w taki sposób, by ułatwić odpływ wody oraz sprzęt do usuwania wody;
 - b) ściany o gładkich powierzchniach, łatwe do czyszczenia, trwałe i nieprzepuszczalne z jasnym pokryciem;
 - c) w pomieszczeniach, gdzie się przelewa, przygotowuje i przetwarza odkryte, nieopakowane surowce i produkty, wykładzina sufitowa lub stropowa powinna być łatwa do czyszczenia;
 - d) drzwi z materiału odpornego na korozję, łatwe do czyszczenia;
 - e) wystarczająca wentylacja a gdzie niezbędne, dobre urządzenia do odbierania ciśnienia i pary wodnej;
 - f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie;
 - g) odpowiednia ilość urządzeń z gorącą i zimną wodą bieżącą lub wymieszaną wstępnie wodę o odpowiedniej temperaturze, przeznaczoną do mycia i dezynfekowania rąk. Krany w pomieszczeniach roboczych i toaletach obsługiwane są bez użycia dłoni. Urządzenia te powinny być wyposażone w środki do mycia i dezynfekowania oraz higieniczne środki do suszenia rąk;
 - h) urządzenia do czyszczenia narzędzi, sprzętu i instalacji;
3. w pomieszczeniach, w których przechowuje się surowce i produkty objęte niniejszą dyrektywą, warunki takie same jak opisane w pkt 2, z wyłączeniem:
 - wychładzalni i chłodni, w których wystarcza, gdy podłoga jest łatwa do czyszczenia i dezynfekowania oraz ułożona w taki sposób, by ułatwić

odprowadzanie wody,

- zamrażalni i zamrażalni głębokiego mrożenia, w których wystarcza, gdy wodoszczelna i odporna na gnicie podłoga jest łatwa do czyszczenia i dezynfekowania.

W takich przypadkach niezbędna jest odpowiednio wydajna instalacja chłodnicza do utrzymania surowców i produktów w temperaturach wymaganych w niniejszej dyrektywie.

Zastosowanie drewnianych ścian w pomieszczeniach, określonych w akapicie pierwszym, nie stanowi przesłanki dla odebrania zatwierdzenia, pod warunkiem, że pomieszczenia te wybudowano przed dniem 1 stycznia 1993 r.

Pojemność pomieszczeń przechowalniczych powinna być odpowiednia do przechowywania surowców i produktów objętych niniejszą dyrektywą;

4. urządzenia do higienicznego obchodzenia się i ochrony surowców oraz nieopakowanych lub opakowanych jednostkowo produktów w czasie załadunku i rozładunku;
5. odpowiednie rozwiązania ochrony przed szkodnikami;
6. przyrządy i sprzęt roboczy przeznaczony do bezpośredniego kontaktu z surowcami i produktami wykonany z materiału odpornego na korozję i łatwego do czyszczenia i dezynfekowania;
7. specjalne, wodoszczelne i niekorodujące pojemniki, w które wkłada się surowce lub produkty nie przeznaczone do spożycia przez ludzi. Gdy do wyładunku surowców lub produktów stosuje się przewody rurowe, ich budowa i sposób zainstalowania powinny eliminować ryzyko skażenia wyładowywanych surowców lub produktów;
8. właściwe instalacje do czyszczenia i dezynfekowania sprzętu i przyborów;
9. system odprowadzania ścieków zgodny z warunkami dotyczącymi higieny;
10. zasilanie wyłącznie w wodę pitną jak w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG. Jednakże woda niezdatna do picia może, w wyjątkowych przypadkach, przeznaczona do produkcji pary, celów przeciwpożarowych i urządzeniach chłodniczych, pod warunkiem że rury zainstalowane do tego celu uniemożliwiają wykorzystanie tej wody do innych celów i nie stanowią bezpośredniego ani pośredniego zagrożenia skażenia produktu. Rury doprowadzające wodę nienadającą się do picia muszą wyraźnie różnić się od rur z wodą pitną;
11. właściwą ilość przebiegalni z gładkimi, wodoodpornymi, zmywalnymi ścianami i podłogami, umywalkami i spłukiwanymi ustępami. Te ostatnie nie mogą otwierać się bezpośrednio na pomieszczenia robocze. Umywalki powinny być wyposażone do mycia rąk i mieć środki higieniczne do suszenia rąk, kranie umywalk nie mogą być obsługiwane przy użyciu dłoni;

12. jeżeli ilość produktów poddawanych obróbce wymaga regularnej lub stałej obecności, odpowiednio wyposażone, zamykane pomieszczenie, przeznaczone do wyłącznego użytku przez właściwy organ;
13. pomieszczenie lub bezpieczne miejsce do przechowywania detergentów, środków dezynfekujących i podobnych substancji;
14. pomieszczenie lub szafę do przechowywania środków myjących i materiałów do utrzymania czystości;
15. odpowiednie urządzenia do czyszczenia i dezynfekowania zbiorników używanych do transportu mleka i płynnych lub sproszkowanych produktów na bazie mleka. Jednakże urządzenia takie nie są wymagane, jeżeli istnieje wymóg czyszczenia i dezynfekowania środków transportu w instalacjach urzędowo zatwierdzonych przez właściwy organ.

ROZDZIAŁ II

Ogólne warunki higieny w zakładach obróbki i zakładach przetwórczych

A Ogólne warunki higieny dla pomieszczeń, sprzętu i narzędzi

1. Sprzęt i przyrządy używane do pracy z surowcami i produktami, podłogi, sufity i stropy, ściany i ścianki działowe muszą być utrzymywane w zadowalającym stanie czystości i sprawności, tak by nie były źródłem skażenia surowców lub produktów.
2. Do pomieszczeń, w których wytwarza się i przechowuje mleko i produkty na bazie mleka nie mogą być wprowadzane żadne zwierzęta. W pomieszczeniach lub sprzęcie należy systematycznie tępić gryzonie, insekty i wszelkie inne robactwo. Środki przeciw gryzoniom, środki owadobójcze, środki dezynfekujące i inne, potencjalnie toksyczne substancje muszą być przechowywane w zamkniętych pomieszczeniach lub szafach; środków tych należy używać tak, by nie stwarzać groźby skażenia produktów.
3. Obszary robocze, przyrządy i sprzęt roboczy mogą być używane wyłącznie do pracy przy produktach, które są objęte udzielonym zatwierdzeniem. Jednakże na podstawie zezwolenia właściwego organu, mogą one być używane w tym samym lub innym czasie do pracy przy innych środkach spożywczych nadających się do spożycia przez ludzi.
4. Woda pitna w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG musi być używana do wszystkich celów. Jednakże w drodze wyjątku, dopuszcza się używanie wody nienadającej się do picia, do chłodzenia sprzętu, do wytwarzania pary i gaszenia pożarów, pod warunkiem, że rury zainstalowane do tych celów uniemożliwiają wykorzystanie takiej wody do innych celów i nie stanowią zagrożenia skażeniem surowców ani produktów objętych niniejszą dyrektywą.
5. Środki odkażające i podobne substancje muszą być zatwierdzone przez właściwy organ i używane w taki sposób, by nie wywierały negatywnych skutków na maszyny, urządzenia, surowce ani produkty objęte niniejszą dyrektywą.

Pojemniki na te środki powinny być łatwe do zidentyfikowania i mieć etykiety z instrukcjami użytkowania.

Po użyciu tych środków przyrządy i sprzęt roboczy należy starannie spłukać wodą pitną.

B. *Ogólne warunki higieny personelu*

1. Od personelu wymaga się zachowania bezwzględnej czystości. Odnosi się to w szczególności do osób wykonujących prace na odkrytych, nieopakowanych surowcach i produktach objętych niniejszą dyrektywą. W szczególności:
 - a) personel musi nosić odpowiednie, czyste ubiory robocze i czyste nakrycia głowy całkowicie zakrywające włosy;
 - b) od personelu, któremu powierzono pracę z i przygotowywania surowców i produktów objętych niniejszą dyrektywą, wymaga się mycia rąk przynajmniej za każdym razem, gdy podejmuje przerwana pracę i/lub gdy wystąpiło skażenie; rany skóry powinny być przykryte wodoszczelnym okryciem;
 - c) zabrania się palenia tytoniu, plucia, jedzenia i picia w pomieszczeniach, w których poddaje się obróbce lub przechowuje surowce i produkty objęte niniejszą dyrektywą.
2. Pracodawca przedsięwzięć wszystkie niezbędne środki w celu odsunięcia osób mogących spowodować skażenie produktów objętych niniejszą dyrektywą od pracy z tymi produktami, aż do uzyskania dowodu, że osoby takie mogą wykonywać te prace bez ryzyka skażenia.

Przy naborze, od każdej osoby mającej pracować przy produktach objętych niniejszą dyrektywą wymaga się okazania świadectwa lekarskiego, że nie ma medycznych przeciwwskazań dla tego zatrudnienia. Nadzór medyczny nad taką osobą regulują obowiązujące przepisy prawa krajowego danego Państwa Członkowskiego lub w przypadku państw trzecich szczególne gwarancje, które są ustanawiane w ramach procedury przewidzianej w art. 31 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ III

Szczególne wymagania przy rejestracji punktów skupu

Dodatkowo oprócz ogólnych wymagań ustanowionych w rozdziale I, punkt skupu musi mieć przynajmniej:

- a) sprzęt chłodniczy lub właściwe środki do schładzania mleka i, jeżeli mleko przechowuje się w punkcie skupu, instalację chłodniczą;
- b) jeżeli mleko oczyszcza się w punkcie skupu, wirówki lub jakąkolwiek inną aparaturę właściwą do mechanicznego oczyszczania mleka.

ROZDZIAŁ IV

Szczególne wymagania przy rejestracji ośrodków standaryzacji

Dodatkowo oprócz ogólnych wymagań ustanowionych w rozdziale I, ośrodek standaryzacji musi mieć przynajmniej:

- a) pojemniki do przechowywania schłodzonego surowego mleka, sprzęt do standaryzacji i pojemniki do przechowywania znormalizowanego mleka;
- b) wirówki lub inną aparaturę właściwą do fizycznego oczyszczania mleka.

ROZDZIAŁ V

Szczególne wymagania przy zatwierdzaniu zakładów obróbki i zakładów przetwórczych

Dodatkowo do ogólnych wymagań ustanowionych w rozdziale I, zakłady obróbki i zakłady przetwórcze muszą mieć przynajmniej następujące wyposażenie:

- a) urządzenia do mechanicznego napełniania i prawidłowego zamykania pojemników, których używa się po napełnieniu jako opakowań zbiorczych do mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej, z wyłączeniem baniek na mleko i zbiorników, o ile w zakładach tych wykonuje się takie czynności;
- b) urządzenia do schładzania i przechowywania w stanie schłodzonym mleka poddanego obróbce cieplnej, płynnych produktów na bazie mleka i, w przypadkach określonych w załączniku A rozdziały III i IV, mleka surowego, o ile w zakładach tych wykonuje się takie czynności. Pomieszczenia chłodnicze powinny być wyposażone w prawidłowo wykalibrowaną aparaturę do pomiaru temperatury;
- c) - w przypadku jednorazowych opakowań jednostkowych, obszar do przechowywania takich pojemników i do przechowywania surowców przeznaczonych do ich wytwarzania,
- w przypadku opakowań zwrotnych opakowań jednostkowych, specjalny obszar do ich przechowywania i urządzenia przeznaczone do ich mechanicznego czyszczenia i dezynfekowania;
- d) pojemniki do przechowywania surowego mleka, sprzęt do standaryzacji i pojemniki do przechowywania mleka znormalizowanego;
- e) jeśli stosowne, wirówki lub jakiegokolwiek inne odpowiednie środki do mechanicznego oczyszczania mleka;
- f) urządzenia do obróbki cieplnej, zatwierdzone lub dopuszczone przez właściwy organ, wyposażone w:
- automatyczną regulację temperatury,

- termograf,
 - automatyczne urządzenie zapobiegające niewystarczającemu podgrzaniu,
 - właściwy system zapobiegający mieszanemu się mleka pasteryzowanego lub sterylizowanego z mlekiem niecałkowicie podgrzanym, i
 - automatyczny rejestrator dla systemu zapobiegającego, określonego w tiret poprzednim;
- g) sprzęt do schładzania, pakowania jednostkowego i przechowywania mrożonych produktów na bazie mleka, o ile w zakładach tych wykonuje się takie czynności;
- h) urządzenia do suszenia i pakowania jednostkowego sproszkowanych produktów na bazie mleka, o ile w zakładach tych wykonuje się takie czynności.

ROZDZIAŁ VI

Wymogi higieny odnoszące się do pomieszczeń, sprzętu i personelu zakładów obróbki i zakładów przetwórczych

Dodatkowo oprócz ogólnych wymagań ustanowionych w rozdziale II, zakłady muszą spełniać następujące warunki:

1. Wzajemne skażenie podczas różnych operacji przez sprzęt, wentylację i personel musi zostać wyeliminowane. Jeśli to właściwe, i przy uwzględnieniu analizy zagrożeń, określonych w art. 14 niniejszej dyrektywy, pomieszczenia przeznaczone na procesy produkcyjne należy podzielić na obszary mokre i suche, każdy ze swoimi własnymi warunkami działalności.
2. Tak szybko jak to możliwe, po każdym wyjeździe lub po serii wyjazdów, jeżeli odstępy między wyładowaniem i następnym załadowaniem są bardzo krótkie, ale w każdym przypadku przynajmniej raz w każdym dniu roboczym, pojemniki i zbiorniki do transportu surowego mleka do punktu skupu lub ośrodka standaryzacji lub do zakładu obróbki lub zakładu przetwórczego, muszą zostać oczyszczone i poddane dezynfekcji przed ponownym użyciem.
3. Sprzęt, pojemniki i instalacje, z którymi styka się podczas produkcji mleko lub produkty na bazie mleka lub inne łatwo psujące się produkty, muszą być czyszczone i dezynfekowane przynajmniej raz w każdym dniu roboczym.
4. Pomieszczenia, w których odbywa się obróbka, muszą zasadniczo być czyszczone przynajmniej raz w każdym dniu roboczym.
5. Do czyszczenia innego sprzętu, pojemników i instalacji, które stykają się ze stabilnymi pod względem mikrobiologicznym produktami na bazie mleka i pomieszczeniami, gdzie znajdują się takie substancje, właściciel lub zarządzający zakładem opracowuje program czyszczenia w oparciu o analizę ryzyka, określoną w art. 14 niniejszej dyrektywy. Program ten musi spełniać wymagania, określone w pkt. 1 niniejszego rozdziału i musi także zapewniać, że produkty objęte niniejszą dyrektywą nie są

zagrożone pod względem zdrowotnym z powodu nieodpowiednich metod czyszczenia.

ZAŁĄCZNIK C

ROZDZIAŁ I

Wymagania dotyczące wytwarzania mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka

A. Wymagania dotyczące wytwarzania mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej

1. Mleko spożywcze poddane obróbce cieplnej musi być uzyskiwane z surowego mleka, które spełnia normy określone w załączniku A rozdział IV.
2. Po przyjęciu do zakładu obróbki, mleko, o ile nie jest poddane obróbce w ciągu czterech godzin, musi zostać schłodzone do temperatury nieprzekraczającej $+6^{\circ}\text{C}$ i utrzymywane w tej temperaturze aż do poddania obróbce cieplnej.

Jeżeli surowe mleko nie zostanie poddane obróbce w ciągu 36 godzin od jego przyjęcia, mleko to musi zostać ponownie zbadane przed poddaniem go obróbce cieplnej. Jeżeli badanie metodą bezpośrednią lub pośrednią wykaże, że ilość bakterii w tym mleku przy 30°C przekracza 300 000 w mililitrze, to mleka takiego nie wolno użyć do wytworzenia mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej.

3. Wytwarzanie mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej obejmuje wszystkie niezbędne środki, w szczególności kontrole losowo pobranych próbek, odnoszące się do:

a) ilości bakterii, w celu zagwarantowania, że:

- w surowym mleku, o ile nie jest poddane obróbce w ciągu 36 godzin od przyjęcia, ilość bakterii bezpośrednio przed obróbką cieplną przy 30°C nie przekracza 300 000 w ml,
- w mleku, które zostało poddane wcześniejszej pasteryzacji, ilość bakterii bezpośrednio przed powtórą obróbką cieplną przy 30°C nie przekracza 300 000 w ml;

b) obecność obcej wody w mleku

Mleko spożywcze poddane obróbce cieplnej należy regularnie kontrolować pod względem obecności obcej wody, w szczególności sprawdzając punkt zamarzania. W tym celu należy ustanowić system kontroli, pod nadzorem właściwego organu. W przypadku stwierdzenia obecności obcej wody, właściwy organ podejmuje właściwe środki.

Przy ustanawianiu systemu kontroli właściwy organ bierze pod uwagę:

- wyniki kontroli surowego mleka, określonych w załączniku A rozdział III część D pkt 1, w szczególności wartość średnią i odchylenia od niej,

- wpływ przechowywania i przetwarzania mleka zgodnych z dobrą praktyką produkcyjną (GMP) na punkt zamarzania.

Państwa Członkowskie prześlą Komisji w terminie do dnia 1 czerwca 1994 r. wszystkie szczegóły stosowanego przez nie systemu kontroli, wraz z uzasadnieniem.

Mleko spożywcze poddane obróbce cieplnej można poddawać wszelkim badaniom, które ukazują stan mikrobiologiczny mleka przed obróbką cieplną. Zasady stosowania takich badań i kryteria, jakie mają zostać spełnione, zostają przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy.

4. a) *Mleko pasteryzowane* musi:
 - (i) być uzyskiwane przy użyciu środków obróbki polegających na stosowaniu wysokiej temperatury przez krótki czas (przynajmniej 71,7 °C przez 15 sekund lub jakąkolwiek równoważną kombinację czasu i temperatury) lub procesu pasteryzacji, w którym wykorzystuje się inne kombinacje czasu i temperatury, dające równoważny skutek;
 - (ii) wykazywać negatywną reakcję na badanie fosfatazy i pozytywną reakcję na badanie peroksydazy. Jednakże dopuszcza się wytwarzanie mleka pasteryzowanego, które wykazuje negatywną reakcję na badanie peroksydazy, pod warunkiem, że mleko to jest etykietowane jako „pasteryzowane w wysokiej temperaturze”;
 - (iii) niezwłocznie po pasteryzacji mleko zostać schłodzone do temperatury nieprzekraczającej 6 °C.
- b) *Mleko UHT* musi:
 - być uzyskane przez poddanie surowego mleka ciągłemu strumieniowi gorąca przez krótki czas (nie niższej niż +135 °C przez nie mniej niż sekundę) – celem którego jest zniszczenie wszystkich szkodliwych mikroorganizmów i ich zarodników – używając aseptycznych nieprzezroczystych pojemników lub pojemników, które są nieprzezroczyste dzięki opakowaniu, ale w taki sposób, żeby zmiany chemiczne, fizyczne i organoleptyczne były minimalne,
 - mieć taką trwałość, że kontrole losowych próbek, pobranych po pozostawianiu przez 15 dni w zamkniętym pojemniku w temperaturze +30 °C, nie wykazują pogorszenia; w miarę potrzeby, okres przechowywania w zamkniętym pojemniku można skrócić do 7 dni przy temperaturze +55 °C.

W przypadku, gdy w procesie obróbki mleka „ultra wysoką temperaturą” wykorzystuje się bezpośredni kontakt mleka i pary, parę należy uzyskiwać z wody pitnej i para nie może pozostawiać w mleku żadnych obcych ciał ani

mieć niekorzystnego wpływu na mleko. Ponadto proces taki nie może powodować zmiany zawartości wody w mleku poddawanych obróbce.

c) *Mleko sterylizowane* musi:

- być podgrzewane i sterylizowane w hermetycznie zamkniętych opakowaniach lub pojemnikach, przy nienaruszonym zamknięciu,
- mieć taką trwałość, że losowe próbki, pobrane po pozostawieniu przez 15 dni w zamkniętym pojemniku w temperaturze +30 °C, nie wykazują pogorszenia; w miarę potrzeby okres przechowywania w zamkniętym pojemniku można skrócić do 7 dni przy temperaturze +55 °C.

d) Mleko pasteryzowane, które było poddane pasteryzacji w wysokiej temperaturze, mleko UHT i mleko sterylizowane można wytwarzać z surowego mleka, które poddano termizacji lub wstępnej obróbce cieplnej w innym zakładzie. W tym przypadku parametry czas-temperatura powinny być niższe lub równoważne pasteryzacji, a przed drugą obróbką badanie mleka na peroksydazę powinno wykazywać wynik dodatni. O stosowaniu tej praktyki należy powiadomić właściwy organ. Informację o pierwszej obróbce należy umieścić w dokumencie przewidzianym w art. 5 ust. 8 niniejszej dyrektywy.

e) Procesy podgrzewania, temperatury i czas podgrzewania w odniesieniu do mleka pasteryzowanego, mleka UHT i mleka sterylizowanego, typy urządzeń podgrzewających, zawór zmieniający kierunek przepływu i typy urządzeń regulujących i rejestrujących temperaturę są zatwierdzane lub dopuszczane przez właściwe organy Państw Członkowskich zgodnie z normami wspólnotowymi lub międzynarodowymi.

f) Dane z termografów należy datować i przechowywać przez dwa lata, tak by można je było okazać na żądanie urzędników wyznaczonych przez właściwy organ do przeprowadzenia kontroli zakładu, z wyjątkiem produktów wrażliwych mikrobiologicznie, dla których ten okres przechowywania można skrócić do dwóch miesięcy po terminie przydatności do spożycia lub dacie minimalnej trwałości.

5. *Mleko spożywcze poddane obróbce cieplnej:*

- a) musi spełniać normy mikrobiologiczne określone w rozdziale II;
- b) nie może zawierać substancji czynnych farmakologicznie w ilościach większych niż ustanowione w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90; łączna zawartość pozostałości wszystkich pozostałości antybiotykowych nie może być wyższa od wartości ustalonej zgodnie z procedurą ustanowioną w rozporządzeniu (EWG) nr 2377/90.

B. *Wymagania dotyczące mleka do wytwarzania produktów na bazie mleka*

1. Właściciel lub zarządzający zakładem przetwórczym musi przedsięwziąć wszelkie niezbędne kroki w celu zagwarantowania, że surowe mleko poddawane obróbce lub w przypadku produktów „wytwarzanych z mleka surowego” jest wykorzystane w czasie 36 godzin od przyjęcia, jeżeli mleko przechowuje się w temperaturze nieprzekraczającej 6 °C, lub 48 godzin od przyjęcia, jeżeli mleko przechowuje się w temperaturze 4 °C lub niższej.
2. Mleko poddane obróbce cieplnej przeznaczone do wytwarzania produktów na bazie mleka musi być uzyskiwane z surowego mleka, które spełnia normy określone w załączniku A rozdział IV.
3. Mleko poddane obróbce cieplnej musi spełniać następujące wymagania:
 - a) *mleko termizowane* musi:
 - (i) być uzyskiwane z surowego mleka, które, o ile nie jest poddane obróbce w ciągu 36 godzin od przyjęcia do zakładu, to bezpośrednio przed termizacją ilość bakterii w tym mleku przy 30 °C nie przekracza 300 000 w ml;
 - (ii) być uzyskiwane w procesie obróbki w rozumieniu art. 2 ust. 6 niniejszej dyrektywy;
 - (iii) spełniać przed obróbką wymagania następujących norm: liczba bakterii przy 30 °C równa lub mniejsza niż 100 000 w ml, jeżeli jest użyte do wytwarzania mleka pasteryzowanego, mleka UHT lub mleka sterylizowanego;
 - b) *mleko pasteryzowane* musi:
 - (i) być uzyskiwane środkami obróbki polegającymi na stosowaniu wysokiej temperatury przez krótki czas (przynajmniej 71,7 °C przez 15 sekund lub równoważną kombinację czasu i temperatury) lub procesu pasteryzacji, w którym wykorzystuje się inne kombinacje czasu i temperatury, w celu osiągnięcia równoważnego skutku;
 - (ii) wykazywać negatywną reakcję na badanie fosfatazy i pozytywną na badanie peroksydazy. Jednakże dopuszcza się wytwarzanie mleka pasteryzowanego, które wykazuje negatywną reakcję na badanie peroksydazy, pod warunkiem że mleko to jest etykietowane jako „pasteryzowane w wysokiej temperaturze”;
 - c) Mleko UHT powinno być uzyskiwane w drodze poddawania surowego mleka nieprzerwanemu strumieniowi gorąca przez krótki czas (nie niższej niż +135 °C nie mniej niż przez sekundę) – celem którego jest zniszczenie wszystkich szkodliwych mikroorganizmów i ich zarodników – ale w taki sposób, żeby zmiany chemiczne, fizyczne i organoleptyczne były minimalne.

ROZDZIAŁ II

Kryteria mikrobiologiczne dla produktów na bazie mleka i mleka spożywczego

A. Kryteria mikrobiologiczne dla niektórych produktów na bazie mleka w czasie wyjścia z zakładu przetwórczego

1. Kryteria obowiązkowe: Mikroorganizmy chorobotwórcze

Rodzaj mikroorganizmu	Produkt	Norma (ml, g) (a)
– <i>Listeria monocytogenes</i>	- Ser, poza serem twardym	Brak w 25 g (c) n = 5, c = 0
	- Pozostałe produkty	Brak w 1 g
<i>Salmonella</i> spp.	- Wszystkie z wyjątkiem mleka w proszku	Brak w 25 g (c) n = 5, c = 0
	- Mleko w proszku	Brak w 25 g (c) n = 10, c = 0

Ponadto, mikroorganizmy chorobotwórcze i ich toksyny nie mogą występować w ilościach mogących wpływać na zdrowie konsumentów.

-
- (a) Gdzie:
n = liczba próbek jednostkowych wchodzących w skład próbki;
m = wartość progowa dla liczby bakterii; wynik uważa się za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach jednostkowych nie przekracza „m”;
M = maksymalna dopuszczalna liczba bakterii; wynik uważa się za niezadowalający, jeżeli liczba bakterii w jednej lub większej ilości próbek jednostkowych równa jest „M” lub więcej;
c = liczba próbek jednostkowych, w których liczba bakterii może być między „m” a „M”; próbkę uważa się za dopuszczalną, jeżeli liczba bakterii w pozostałych próbkach nie przekracza „m”.
- (b) Badanie nie jest obowiązkowe w przypadku mleka sterylizowanego i produktów na bazie mleka, jeżeli obróbkę cieplną stosuje się po opakowaniu jednostkowym lub zbiorczym.
- (c) 25 g próba składa się z 5 próbek po 5 g pobranych z różnych części tego samego produktu.
-

W przypadku przekroczenia tych norm środków spożywczych nie można przekazać do spożycia przez ludzi i muszą zostać wycofane z obrotu zgodnie z art. 14 ust. 1 tiret piąte i szóste niniejszej dyrektywy.

Przy opracowywaniu programów pobierania próbek należy uwzględnić charakter produktów i analizę ryzyka.

2. Kryteria analityczne: organizmy wskazujące złe warunki higieny

Rodzaj mikroorganizmu	Produkt	Norma (ml, g)
– <i>Staphylococcus aureus</i>	Ser zrobiony z surowego mleka i mleka termizowanego	m = 1 000 M = 10 000 n = 5 c = 2
	Ser miękki (zrobiony z mleka poddanego obróbce cieplnej)	m = 100 M = 1 000 n = 5 c = 2
	Ser świeży Mleko w proszku Mrożone produkty na bazie mleka (łącznie z lodami)	m = 10 M = 100 n = 5 c = 2
– <i>Escherichia coli</i>	Ser zrobiony z surowego mleka i mleka termizowanego	m = 10 000 M = 100 000 n = 5 c = 2
	Ser miękki (zrobiony z mleka poddanego obróbce cieplnej)	m = 100 M = 1 000 n = 5 c = 2

We wszystkich przypadkach przekroczenia tych norm należy rozważyć wprowadzenie metod monitorowania i kontroli krytycznych punktów w zakładzie przetwórczym na podstawie art. 14 niniejszej dyrektywy. Właściwy organ jest informowany o procedurach korygujących ujętych w systemie monitorowania produkcji w celu zapobieżenia powtórzeniu się przekroczenia norm.

Dodatkowo, w każdym przypadku, gdy nastąpi przekroczenie normy M w przypadku sera zrobionego z mleka surowego i mleka termizowanego lub sera miękkiego należy przeprowadzić badania na obecność toksyn w takich produktach metodą, która zostanie ustalona zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy.

W przypadku stwierdzenia występowania szczepów enterotoksynogennych *Staphylococcus aureus* lub szczepów *Escherichia coli*, które uważa się za patogenne, wszystkie partie produktów, których to dotyczy, należy wycofać z obrotu. W takim przypadku należy powiadomić właściwy organ o wynikach badań, zgodnie z art. 14 ust. 1 tiret piąte niniejszej dyrektywy, i o działaniach podjętych w celu wycofania podejrzanych partii i procedurach korygujących wprowadzonych do systemu monitorowania produkcji.

3. Organizmy wskaźnikowe: wytyczne

Rodzaj mikroorganizmu	Produkt	Norma (ml, g)
– „Podobne do pałeczek okrężnicy 30 °C”	Płynne produkty na bazie mleka	m = 0 M = 5 n = 5 c = 2
	Masło zrobione z pasteryzowanego mleka lub śmietany	m = 0 M = 10 n = 5 c = 2
	Ser miękki (zrobiony z mleka poddanego obróbce cieplnej)	m = 10 000 M = 100 000 n = 5 c = 2
	Produkty mleczarskie w proszku	m = 0 M = 10 n = 5 c = 2
	Mrożone produkty na bazie mleka (łącznie z lodami)	m = 10 M = 100 n = 5 c = 2
– Liczba bakterii	Płynne niefermentowane produkty na bazie mleka poddane obróbce cieplnej(a)	m = 50 000 M = 100 000 n = 5 c = 2
	Mrożone produkty mleczarskie (łącznie z lodami)(b)	m = 100 000 M = 500 000 n = 5 c = 2

(a) Po pięciu dniach inkubacji w 6 °C (liczba bakterii przy 21 °C).

(b) Liczba bakterii przy 30 °C.

Te wytyczne powinny pomóc producentom w zapewnieniu prawidłowego funkcjonowania ich zakładów i wprowadzeniu systemu i procedury przeprowadzania przez nich kontroli własnych produktów.

4. Ponadto produkty na bazie mleka, poddane obróbce cieplnej, muszą spełniać następujące normy po 15 dniach inkubacji w 30 °C:

a) liczba bakterii przy 30 °C (w 0,1 ml): ≤ 10 ,

b) próba organoleptyczna: normalna.

B. Kryteria mikrobiologiczne dla mleka spożywczego

1. Surowe krowie mleko spożywcze musi po rozlaniu do opakowań jednostkowych spełniać następujące normy:

Liczba bakterii przy 30 °C (w ml): $\leq 50\,000$ (a)

- *Staphylococcus aureus* (w ml)
 $m = 100, M = 500, n = 5, c = 2$

- *Salmonella*: brak w 25 g
 $n = 5, c = 0$

Ponadto, mikroorganizmy chorobotwórcze i ich toksyny nie mogą występować w ilościach mogących wpłynąć na zdrowie konsumentów.

2. W kontrolach losowo pobieranych próbek, przeprowadzanych w zakładzie obróbki, pasteryzowane mleko musi spełniać następujące normy mikrobiologiczne¹:

Mikroorganizmy chorobotwórcze: brak w 25 g
 $n = 5, c = 0, m = 0, M = 0$

„Podobne do pałeczek okrężnicy”
(w ml): $n = 5, c = 1, m = 0, M = 5$

Po inkubacji w temp. 6 °C przez
okres pięciu dni

Liczba bakterii przy 21 °C (w ml): $n = 5, c = 1, m = 5 \times 10^4, M = 5 \times 10^5$.

3. W kontrolach losowo pobieranych próbek, przeprowadzanych w zakładzie obróbki, mleko sterylizowane i mleko UHT musi spełniać następujące normy po 15 dniach inkubacji w 30 °C:

- liczba bakterii przy 30 °C: ≤ 10 (w 0,1 ml)

- test organoleptyczny: normalny

(a) Średnia geometryczna za okres dwóch miesięcy z przynajmniej dwóch próbek w miesiącu.

¹ Gdzie: .

n = liczba próbek wchodzących w skład próby;

m = wartość progowa określająca liczbę bakterii; wynik uważa się za zadowalający, jeżeli liczba bakterii we wszystkich próbkach jednostkowych nie przekracza „m”;

M = maksymalna dopuszczalna liczba bakterii; wynik uważa się za niezadowalający, jeżeli liczba bakterii w jednej lub więcej próbkach równa jest „M” lub więcej;

c = liczba próbek, w których liczba bakterii może być między „m” a „M”; próbę uważa się nadal za dopuszczalną, jeżeli liczba bakterii w innych próbkach jednostkowych nie przekracza „m”.

- substancje farmakologicznie aktywne: nie przekraczają limitów ustalonych w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90.

Łączna suma pozostałości wszystkich substancji nie może przekraczać wartości, która zostanie ustalona zgodnie z procedurą przewidzianą w rozporządzeniu (EWG) nr 2377/90.

4. W przypadku przekroczenia maksymalnych norm i obowiązkowych kryteriów oraz gdy późniejsze dochodzenie wykaże potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia, właściwy organ przedsięwzięcie właściwe środki.
- C. W miarę potrzeby, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy, mogą zostać ustalone szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego rozdziału, w szczególności:
- kryteria inne niż ustanowione w ust. A i B w odniesieniu do mleka spożywczego i produktów na bazie mleka,
 - kryteriów mikrobiologicznych obowiązujących na warunkach zarządzanych i kontrolowanych przez właściciela lub zarządzającego zakładem, do daty przed którą produkt należy spożyć.

ROZDZIAŁ III

Pakowanie jednostkowe i pakowanie zbiorcze

1. Pakowania jednostkowego i zbiorczego należy dokonywać w odpowiednich warunkach higienicznych, w specjalnie do tego celu przeznaczonych pomieszczeniach.
2. Bez uszczerbku dla dyrektywy 89/109/EWG³⁰, opakowanie jednostkowe i opakowanie zbiorcze musi spełniać wszystkie warunki higieny i być wystarczająco mocne, by skutecznie chronić produkty objęte niniejszą dyrektywą.
3. Butelkowanie, napełnianie pojemników mlekiem poddanym obróbce cieplnej i płynnymi produktami na bazie mleka oraz zamykanie pojemników i opakowań zbiorczych musi być wykonywane automatycznie.
4. Opakowań jednostkowych i opakowań zbiorczych nie wolno używać powtórnie do produktów objętych niniejszą dyrektywą, z wyjątkiem niektórych typów pojemników, których można używać powtórnie po starannym oczyszczeniu i dezynfekcji.

Zamykanie musi odbywać się w zakładzie obróbki, w którym wykonuje się obróbkę cieplną, niezwłocznie po napełnieniu, przy pomocy urządzeń do zamykania, które zapewniają, że mleko jest chronione przed działaniami zewnętrznego pochodzenia szkodliwymi dla jakości mleka. Instalacja do zamykania powinna być tak

³⁰ Dyrektywa Rady 89/109/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi (Dz.U. L 40 z 11.02.1989, str. 38).

zaprojektowana, że otwarcie pojemnika powinno powodować, że dowody otwarcia będą wyraźne i łatwe do skontrolowania.

5. Właściciel lub zarządzający zakładem musi zapewnić do celów kontroli, że dodatkowo do informacji wymaganych w rozdziale IV, na opakowaniu zbiorczym zawierającym mleko poddane obróbce cieplnej i produkty na bazie mleka, umieszczone są następujące dane w widocznej i czytelnej formie:
 - charakter obróbki cieplnej, której poddane zostało surowe mleko,
 - informacje, według których możliwe jest ustalenie daty obróbki cieplnej, a w przypadku mleka pasteryzowanego także temperatury, w jakiej musi być przechowywany produkt.

6. Bez względu na pkt 1, czynności wytwarzania i pakowania zbiorczego produktów można wykonywać w tym samym pomieszczeniu, jeżeli opakowanie zbiorcze spełnia warunki opisane w pkt. 2 i z zastrzeżeniem następujących warunków:
 - a) pomieszczenie to musi być wystarczająco duże i tak wyposażone, by zapewniona była higiena tych czynności;
 - b) opakowania jednostkowe i opakowania zbiorcze muszą być dostarczane do zakładu obróbki lub zakładu przetwórczego w opakowaniu ochronnym, w którym umieszczono je niezwłocznie po wyprodukowaniu, i które chroni je przed jakimkolwiek uszkodzeniem podczas transportu do zakładu, i muszą być przechowywane w warunkach higienicznych w pomieszczeniu przeznaczonym do tego celu;
 - c) w pomieszczeniach, w których przechowuje się materiały opakowaniowe, muszą być wolne od kurzu i robactwa oraz powinny być one odseparowane od pomieszczeń zawierających substancje, które mogłyby skażać produkty. Opakowań nie wolno umieszczać bezpośrednio na podłodze;
 - d) przed przeniesieniem do pomieszczenia roboczego, opakowania muszą być złożone w higienicznych warunkach. Odstępstwo od tego wymagania można przyznać w przypadku automatycznego składania opakowań, z zastrzeżeniem, że nie grozi to skażeniem produktów;
 - e) opakowania należy dostarczać do pomieszczenia z zachowaniem warunków higieny i bezzwłocznie wykorzystywać. Personel zajmujący się nieopakowanymi produktami nie może zajmować się dostarczaniem opakowań;
 - f) natychmiast po pakowaniu zbiorczym, produkty muszą zostać umieszczone w przeznaczonych do tego celu pomieszczeniach do przechowywania.

ROZDZIAŁ IV

Zasady regulujące znakowanie znakiem jakości zdrowotnej i etykietowania

A. Zasady regulujące znakowanie znakiem jakości zdrowotnej

1. Produkty objęte niniejszą dyrektywą muszą być oznakowane znakiem jakości zdrowotnej. Oznakowanie musi być umieszczone w dobrze widocznym miejscu podczas lub niezwłocznie po wytworzeniu w zakładzie. Znak powinien być czytelny, nieusuwalny i mieć łatwo dostrzegalne znaki. Znak jakości zdrowotnej można umieszczać na produkcie lub opakowaniu jednostkowym, lub na etykiecie przymocowanej do takiego opakowania jednostkowego. Jednakże, że w przypadku produktów pakowanych jednostkowo i zbiorczo, wystarczające jest umieszczenie znaku na opakowaniu zbiorczym.
2. W przypadku, gdy produkty oznakowane zgodnie z pkt 1 umieszcza się w opakowaniu zbiorczym, znak jakości zdrowotnej należy umieścić również na tym opakowaniu zbiorczym.
3. a) Znak jakości zdrowotnej musi zawierać następujące elementy w owalnym obramowaniu:
 - (i) albo:
 - u góry: inicjał(-y) państwa wysyłającego pisane wielkimi literami, np. w przypadku Wspólnoty są to: B - DK - D - EL - E - F - IRL - I - L - NL - P - UK, a następnie numer identyfikacyjny zakładu,
 - u dołu: jeden z następujących zestawów symboli: CEE - EØF - EWG - EOK - EEC - EEG;
 - (ii) albo:
 - u góry, nazwa państwa wysyłającego wielkimi literami,
 - w środku, numer identyfikacyjny zakładu,
 - u dołu: jeden z następujących zestawów symboli: CEE - EØF - EWG - EOK - EEC - EEG;
- b) znak jakości zdrowotnej można umieszczać na produkcie, opakowaniu jednostkowym lub opakowaniu zbiorczym, w postaci odcisku pieczęci lub wypalenia; lub też może być wydrukowany lub umieszczony na etykiecie. W przypadku produktów znajdujących się w hermetycznie zamkniętych pojemnikach, znak musi być umieszczony w nieusuwalny sposób na wieku lub na pojemniku;
- c) znak jakości zdrowotnej może się również składać z nieusuwalnej plakietki z odpornego materiału, spełniającej wszystkie wymogi dotyczące higieny i

zawierającej informacje określone w lit. a).

B. Zasady regulujące etykietowanie

Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 79/112/EWG, etykieta powinna do celów kontroli zawierać następujące informacje:

1. słowa „surowe mleko” w przypadku surowego mleka przeznaczonego do bezpośredniego spożycia przez ludzi;
2. słowa „zrobione z mleka surowego” w przypadku produktów na bazie mleka wytworzonych z mleka surowego, których proces produkcyjny nie obejmuje obróbki cieplnej, łącznie z termizacją;
3. w przypadku innych produktów na bazie mleka, rodzaj obróbki cieplnej zastosowanej na zakończenie procesu produkcyjnego;
4. w przypadku produktów na bazie mleka, w których możliwy jest rozwój mikroorganizmów, termin przydatności do spożycia lub data minimalnej trwałości.

ROZDZIAŁ V

Wymagania dotyczące przechowywania i transportu

1. Produkty objęte niniejszą dyrektywą, których nie można przechowywać w temperaturze otoczenia, muszą być przechowywane w temperaturze określonej przez producenta w celu zapewnienia ich trwałości. W szczególności, maksymalna temperatura, w jakiej można przechowywać mleko pasteryzowane do chwili opuszczenia zakładu i podczas transportu musi wynosić 6 °C. W przypadku przechowywania w warunkach chłodniczych, temperatury przechowywania muszą być rejestrowane, a tempo schładzania powinno być takie, by produkt osiągnął żadaną temperaturę możliwie jak najszybciej.
2. Zbiorniki, bańki na mleko i inne pojemniki, których używa się do transportu pasteryzowanego mleka powinny spełniać wszystkie warunki higieny, w szczególności:
 - ich wewnętrzne powierzchnie i inne części, które mogą wejść w kontakt z mlekiem, muszą być wykonane z materiałów o gładkiej powierzchni, łatwych do mycia, czyszczenia i dezynfekowania, odpornych na korozję i które nie przekazują do mleka substancji obcych w takich ilościach, jakie mogłyby zagrozić zdrowiu ludzkiemu, pogarszać skład mleka lub niekorzystnie wpływać na jego właściwości organoleptyczne,
 - muszą być tak skonstruowane, by całe mleko mogło wypłynąć, jeśli są wyposażone w krany, które powinny być łatwe do wymontowania, rozłożenia, wyczyszczenia i dezynfekowania,
 - muszą być wymyte, oczyszczone i poddane dezynfekcji, niezwłocznie po każdorazowym użyciu, a gdy to niezbędne także przed dalszym użyciem;

czyszczenie i dezynfekowanie musi być przeprowadzone zgodnie z załącznikiem B rozdział VI pkt. 2 i 3,

- przed i podczas transportu muszą być hermetycznie zamknięte przy pomocy wodoszczelnego urządzenia.
- 3. Pojazdy i pojemniki używane do transportu mleka pasteryzowanego muszą być tak skonstruowane i wyposażone w taki sposób, by przez cały czas transportu można było utrzymać wymagane temperatury.
- 4. Pojazdy używane do transportu mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej i mleka w małych pojemnikach lub w bańkach powinny być w dobrym stanie. Pojazdów tych nie wolno używać do transportu jakiegokolwiek innego produktu lub obiektu mogącego spowodować pogorszenie mleka. Ich powierzchnie wewnętrzne powinny być gładkie i łatwe do umycia, oczyszczenia i dezynfekowania. Wnętrza pojazdów przeznaczonych do transportu mleka powinny spełniać wszystkie warunki higieny. Pojazdy przeznaczone do transportu mleka poddanego obróbce cieplnej w małych pojemnikach lub bańkach muszą być tak skonstruowane, aby zapewnić pojemnikom lub bańkom właściwą ochronę przed skażeniem i czynnikami atmosferycznymi i nie wolno ich używać do transportu zwierząt.
- 5. W tym celu właściwy organ musi regularnie sprawdzać, czy te środki transportu i warunki załadunku spełniają wymagania w zakresie higieny określone w niniejszym rozdziale.
- 6. Produkty objęte niniejszą dyrektywą muszą być wysyłane w taki sposób, żeby chronić je przed wszystkim, co mogłoby spowodować ich skażenie lub pogorszenie, uwzględniając czas trwania i warunki transportu oraz zastosowane środki transportu.
- 7. Podczas transportu, temperatura pasteryzowanego mleka przewożonego w zbiornikach lub zapakowanego w małe pojemniki i w bańkach nie może przekroczyć 6 °C. Jednakże właściwe organy mogą przyznać odstępstwo od tego wymogu w odniesieniu do dostaw do domu.
- 8. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31 niniejszej dyrektywy, Komisja może ustalić dodatkowe warunki dotyczące przechowywania i transportu określonych produktów na bazie mleka.

ROZDZIAŁ VI

Kontrole zdrowia i nadzór nad produkcją

1. Zakłady podlegają nadzorowi właściwego organu, który musi zapewnić spełnienie wymagań niniejszej dyrektywy, w szczególności:
 - a) kontrolować:
 - (i) czystość pomieszczeń i sprzętu oraz higienę personelu;

- (ii) skuteczność kontroli przeprowadzanych przez zakład, zgodnie z art. 14 niniejszej dyrektywy, głównie sprawdzając wyniki i pobierając próbki;
 - (iii) stan mikrobiologiczny i higieniczny produktów na bazie mleka;
 - (iv) skuteczność obróbki produktów na bazie mleka i mleka spożywczego poddanego obróbce cieplnej;
 - (v) hermetycznie zamknięte pojemniki na podstawie losowego pobierania próbek;
 - (vi) właściwe oznakowanie produktów na bazie mleka znakiem jakości zdrowotnej;
 - (vii) warunki przechowywania i transportu;
- b) pobierać wszelkie próbki wymagane do badań laboratoryjnych;
 - c) wykonywać wszelkie inne kontrole, jakie uzna za niezbędne, w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą.
2. Właściwy organ musi mieć stale swobodny wstęp do chłodni magazynowych i wszystkich pomieszczeń roboczych w celu sprawdzenia, czy przestrzega się ściśle niniejszych przepisów.

ZAŁĄCZNIK D

ROZDZIAŁ I

Laboratorium referencyjne Wspólnoty

Laboratoire central d'hygiène alimentaire

43 rue de Dantzig

75015 PARIS

ROZDZIAŁ II

Zakres obowiązków i zadań laboratorium referencyjnego Wspólnoty

1. Laboratorium referencyjne Wspólnoty do analiz i badania mleka i przetworów mlecznych jest odpowiedzialne za:
 - dostarczanie krajowym laboratoriom referencyjnym szczegółowych opisów metod analitycznych i badań porównawczych,
 - koordynowanie stosowania przez krajowe laboratoria referencyjne metod, określonych w tiret pierwszym, w szczególności przez organizowanie badań porównawczych,
 - koordynowanie badań nad nowymi metodami analitycznymi i informowanie krajowych laboratoriów referencyjnych o postępach w tej dziedzinie,
 - prowadzenie początkowych i dalszych szkoleń dla personelu krajowych laboratoriów referencyjnych,
 - zapewnianie naukowego i technicznego wsparcia Komisji i Wspólnotowego Biura Referencji, w szczególności w przypadkach sporów między Państwami Członkowskimi, co do wyników analiz.
2. Laboratorium referencyjne Wspólnoty zapewnia utrzymywanie następujących warunków działalności.

Laboratorium to musi:

- mieć odpowiednio wykwalifikowany personel i wystarczająco wyszkolony w zakresie technik stosowanych w analizach i badaniach mleka i przetworów mlecznych,
- posiadać sprzęt i substancje potrzebne do wykonywania zadań przewidzianych w ust. 1,
- mieć właściwą strukturę administracyjną,

- zapewnić, by jego personel przestrzegał poufności niektórych tematów, wyników lub komunikatów,
- mieć wystarczającą znajomość międzynarodowych norm i praktyk,
- mieć dostępną, o ile to właściwe, aktualną listę substancji referencyjnych posiadanych przez Wspólnotowe Biuro Referencji i aktualną listę wytwórców i dostawców takich substancji.

DYREKTYWA RADY 92/67/EWG

z dnia 14 lipca 1992 r.

zmieniająca dyrektywę 89/662/EWG dotyczącą kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota przyjmie środki w celu stopniowego ustanowienia rynku wewnętrznego w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r.;

dyrektywa 89/662/EWG³ przewiduje zaprzestanie przeprowadzania kontroli weterynaryjnych niektórych produktów zwierzęcych na granicach wewnętrznych Wspólnoty;

od momentu przyjęcia dyrektywy 89/662/EWG Rada ustaliła zasady organizacji kontroli weterynaryjnych produktów pochodzących z państw trzecich sprowadzanych do Wspólnoty; w związku z tym należy wziąć pod uwagę przepisy dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁴, oraz dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniającą dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG⁵;

zgodnie z art. 14 akapit trzeci dyrektywy 89/662/EWG, Rada ma określić końcowe uzgodnienia stosowane w handlu produktami wymienionymi w załączniku B przed dniem 31 grudnia 1991 r.;

zgodnie z art. 21 akapit czwarty dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie

¹ Dz.U. nr C 164 z 1.07.1992, str. 28.

² Opinia wydana dnia 1 lipca 1992 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁴ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 1. Ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁵ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56. Ostatnio zmieniona przez dyrektywę 89/628/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

wprowadzenia rynku wewnętrznego⁶, dyrektywa 89/662/EWG oraz wymieniona dyrektywa muszą objąć zwierzęta oraz produkty pochodzenia zwierzęcego nieobjęte wymienionymi dyrektywami;

zgodnie z art. 21 dyrektywy 89/662/EWG, Rada ma określić ustalenia, które mają być stosowane po wygaśnięciu przepisów przejściowych przewidzianych w art. 20; w związku z tym należy wziąć pod uwagę postęp osiągnięty we Wspólnocie zarówno w kwestii ustanawiania przepisów dotyczących produktów pochodzących z państw trzecich, jak również harmonizacji środków kontroli w zakresie pryszczycy i pomoru świń zawartych w dyrektywie Rady 90/423/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. zmieniającej dyrektywę 85/511/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa⁷, oraz w dyrektywie Rady 91/685/EWG z dnia 11 grudnia 1991 r. zmieniającej dyrektywę 80/217/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń⁸;

wziąwszy pod uwagę pomyślny postęp harmonizacji w zakresie zagadnień weterynaryjnych, należy zaprzestać wszelkich kontroli weterynaryjnych produktów zwierzęcych na granicach wewnętrznych, z mocą od dnia 1 lipca 1992 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 6 ust. 2 datę „1 stycznia 1993 r.” zastępuje się datą „1 lipca 1992 r.”;
2. w art. 8 ust. 2 akapit pierwszy dodaje się wyrazy „z wyjątkiem przypadku ujętego w akapicie czwartym”;
3. w art. 8 ust. 2 akapit czwarty skreśla się wyrazy „i z zastrzeżeniem wymienionego wyżej prawa odwołania się”;
4. w art. 14 akapit pierwszy skreśla się wyrazy „do dnia 31 grudnia 1992 r.”;
5. w art. 14 akapit drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„Państwa Członkowskie powiadomią Komisję oraz pozostałe Państwa Członkowskie o warunkach i procedurach stosowanych w handlu produktami określonymi w akapicie pierwszym.”;

6. art. 16 otrzymuje brzmienie:

⁶ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Ostatnio zmieniona przez dyrektywę 89/628/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13.

⁸ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 1.

„Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie prześlą Komisji według jednolitego schematu, istotne informacje dotyczące kontroli weterynaryjnych przeprowadzonych zgodnie z niniejszą dyrektywą.
 2. Komisja zbada informacje określone w ust. 1 na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego. Komisja może zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 przyjąć odpowiednie środki.
 3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące przekazywania informacji, schematu który ma być stosowany, oraz rodzaju wymaganych informacji, zostaną ustalone zgodnie z procedurą określoną w art. 18.”;
7. skreśla się art. 19 ust. 1;
 8. art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

Do dnia 31 grudnia 1992 r., w celu umożliwienia stopniowego wykonania ustaleń dotyczących kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie, Państwa Członkowskie mogą dokonywać:

- kontroli dokumentów dotyczącej produktów wymienionych w załącznikach A i B lub przywożonych z państw trzecich,
 - wrywkowych kontroli weterynaryjnych o charakterze niedyskryminacyjnym produktów wymienionych w załączniku B.”;
9. skreśla się art. 21;
 10. w załączniku B dodaje się akapit w brzmieniu:

„Inne produkty pochodzenia zwierzęcego nieobjęte załącznikiem A do niniejszej dyrektywy, ani załącznikiem A lub załącznikiem B sekcja B do dyrektywy 90/425/EWG*; produkty te zostaną zdefiniowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

* Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do realizacji niniejszej dyrektywy do dnia 1 lipca 1982 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 lipca 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 92/118/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

produkty pochodzenia zwierzęcego umieszczone są w wykazie produktów w załączniku II do Traktatu; wprowadzenie do obrotu takich produktów stanowi istotne źródło dochodów dla części ludności rolnej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora i zwiększenia wydajności, przepisy zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego odnoszące się do danych produktów powinny być ustanowione na poziomie wspólnotowym;

Wspólnota musi przyjąć środki, zmierzające stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r. do ustanowienia wewnętrznego rynku stanowiącego obszar bez granic wewnętrznych;

w świetle wyżej wspomnianych celów Rada ustanowiła zasady zdrowia zwierząt mające zastosowanie do świeżego mięsa, mięsa drobiowego, przetworów mięsnych, dziczyzny, mięsa króliczego i przetworów mlecznych;

z wyjątkiem sytuacji, w których postanowiono inaczej, handel produktami pochodzenia zwierzęcego musi być zliberalizowany, bez uszczerbku dla uciekania się do możliwych środków ochronnych;

uwzględniając znaczne ryzyko rozprzestrzenienia się chorób, na jakie narażone są zwierzęta, dla niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego powinny zostać wyszczególnione konkretne wymogi, jakie muszą być spełnione, kiedy produkty te są wprowadzane do obrotu

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 29; oraz Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 102.

² Dz.U. nr C 113 z 7.05.1990, str. 205; oraz Dz.U. nr C 149 z 18.06.1990, str. 259.

³ Dz.U. nr C 124 z 21.05.1990, str. 15; oraz Dz.U. nr C 182 z 23.07.1990, str. 250.

w celach handlowych, zwłaszcza, kiedy są one przeznaczone dla regionów posiadających dobry stan zdrowia;

kiedy została przyjęta dyrektywa 92/65/EWG, Komisja zgodziła się oddzielić aspekty zdrowia zwierząt stosowane do zwierząt od aspektów zdrowia stosowanych do produktów;

w celu umożliwienia zniesienia kontroli na granicach między Państwami Członkowskimi z dniem 1 stycznia 1993 r., należy ustalić, że zasady regulujące kwestie zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego mających zastosowanie do wszelkich produktów poddanych takiej kontroli w zakresie handlu i przywozu, które nie zostały jeszcze zharmonizowane na poziomie wspólnotowym;

dla osiągnięcia tego celu należy niektóre obowiązujące zasady dostosować do przyjęcia wcześniej wspomnianych środków;

należy wprowadzić system zatwierdzania dla państw trzecich i przedsiębiorstw, które spełniają warunki przewidziane w niniejszej dyrektywie, łącznie z wspólnotową procedurą kontrolną dla zapewnienia, że warunki takiego zatwierdzenia są spełniane;

dokument towarzyszący produktom jest najlepszym sposobem zagwarantowania właściwemu organowi miejsca przeznaczenia, że dana przesyłka jest zgodna z przepisami niniejszej dyrektywy; świadectwo zdrowia publicznego lub świadectwo zdrowia zwierząt powinny być przechowywane do celów sprawdzenia miejsca przeznaczenia niektórych przywożonych produktów;

powinny mieć zastosowanie zasady, przepisy i środki ochronne ustanowione na mocy dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁴;

w kontekście handlu wewnątrzspółnotowego, powinny mieć również zastosowanie przepisy ustanowione na mocy dyrektywy 89/662/EWG;

Komisji powinno zostać powierzone zadanie polegające na przyjmowaniu niektórych środków w celu wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu, powinny zostać ustanowione procedury ustalające ścisłą i skuteczną współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

w świetle szczególnych trudności w zakresie dostaw wynikających z położenia geograficznego powinny być dopuszczone specjalne odstępstwa w stosunku do Republiki Greckiej;

przyjęcie szczególnych zasad dla produktów objętych niniejszą dyrektywą pozostaje bez uszczerbku dla przyjęcia przepisów dotyczących higieny i bezpieczeństwa żywności, w sprawie których Komisja przedstawiła propozycję dyrektywy ramowej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

⁴ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi dotyczące zdrowia zwierząt oraz zdrowia publicznego regulujące handel oraz przywóz do Wspólnoty produktów pochodzenia zwierzęcego (włącznie z próbkami handlowymi pobranymi z takich produktów) nie podlegających wspomnianym wymogami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG⁵ i, w odniesieniu do czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG.

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla przyjęcia bardziej szczegółowych zasad w sprawie zdrowia zwierząt w ramach wspomnianych wcześniej przepisów szczegółowych ani bez uszczerbku dla utrzymania ograniczeń w handlu oraz przywozie produktów objętych przepisami szczegółowymi określonymi w akapicie pierwszym, opartymi na przepisach zdrowia publicznego.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) *handel* oznacza handel jak określono w art. 2 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG;
- b) *próbka handlowa* oznacza próbkę nieposiadającą wartości komercyjnej, pobraną w imieniu właściciela bądź osoby odpowiedzialnej za przedsiębiorstwo, która jest reprezentatywna dla danego produktu pochodzenia zwierzęcego wyprodukowanego przez to przedsiębiorstwo, bądź stanowi próbkę produktu pochodzenia zwierzęcego, którego produkcja jest zamierzona oraz która, do celów następnego badania, musi być zaopatrzona w referencje odnoszące się do rodzaju produktu, jego składu oraz gatunków zwierząt, z których została uzyskana;
- c) *poważna choroba przenaszalna* oznacza wszystkie choroby objęte dyrektywą 82/894/EWG⁶;
- d) *czynniki chorobotwórcze* oznaczają wszelkie zbiory bądź kultury organizmów oraz wszelkie pochodne, obecne bądź samodzielnie lub w formie wypracowanych połączeń takiego zbiory lub kultury organizmów zdolnych do powodowania chorób u wszelkich istot żywych (innych niż człowiek), oraz wszelkie zmodyfikowane pochodne takich organizmów, które mogą przenosić lub przekazywać zwierzęcy czynnik chorobotwórczy, bądź tkankę, hodowlę komórkową, wydzielinę lub wydaliny, poprzez które, bądź za pomocą środków których zwierzęcy czynnik chorobotwórczy może być przenoszony bądź przekazywany; niniejsza definicja nie obejmuje, immunologicznych, medycznych produktów weterynaryjnych zatwierdzonych zgodnie z przepisami

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁶ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/134/EWG (Dz.U. nr L 76 z 22.03.1990, str. 23).

dyrektywy 90/677/EWG⁷;

- e) *przetworzone białko zwierzęce przeznaczone do spożycia przez zwierzęta* oznacza białko zwierzęce, które zostało poddane takim zabiegom aby było ono odpowiednie do bezpośredniego zastosowania w charakterze paszy bądź składnika paszy zwierzęcej. Zawiera ono mączkę rybną, mączkę mięsną, mączkę kostną, mączkę z kopyt, mączkę rogową, mączkę z krwi, suche skwarki oraz inne podobne produkty, włącznie z mieszankami zawierającymi takie produkty;
- f) *przetworzone białko zwierzęce przeznaczone do spożycia przez ludzi* oznacza skwarki, mączkę mięsną oraz mączka ze skór wieprzowych określone w art. 2 lit. b) dyrektywy 77/99/EWG⁸;
- g) *produkty pszczelarskie* oznaczają miód, wosk pszczele, mleczko pszczele, kit pszczele bądź pyłek kwiatowy, nie przeznaczone do spożycia przez ludzi bądź do wykorzystania w przemyśle.

2. Ponadto, stosuje się *mutatis mutandis* definicje znajdujące się w art. 2 dyrektyw 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewnią, że:

- handel oraz przywóz produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w art. 1, wraz z żelatynami nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi nie są zakazane ani ograniczane z powodów dotyczących zdrowia zwierząt bądź zdrowia publicznego innych niż powody wynikające ze stosowania przepisów niniejszej dyrektywy bądź z prawodawstwa Wspólnoty, w szczególności z wszelkich podjętych środków ochronnych,
- wszelkie nowe produkty pochodzenia zwierzęcego, których wprowadzenie do obrotu w Państwie Członkowskim jest dozwolone po terminie przewidzianym w art. 20 nie mogą być przedmiotem handlu lub przywozu do czasu podjęcia decyzji zgodnie z art. 15 akapit pierwszy po przeprowadzeniu oceny oraz, jeśli właściwe, po przedstawieniu opinii przez Naukowy Komitet Weterynaryjny powołany na mocy decyzji 81/651/EWG⁹, w sprawie rzeczywistego ryzyka rozprzestrzenienia się poważnych chorób przenaszalnych, które mogą wynikać z przemieszczania produktu, nie tylko tych gatunków, z których taki produkt pochodzi ale również takich gatunków, które mogą przenosić taką chorobę, mogą być ogniskiem takiej choroby lub stanowić ryzyko dla zdrowia publicznego,
- inne produkty pochodzenia zwierzęcego określone w art. 2 lit. b) dyrektywy 77/99/EWG nie mogą stanowić przedmiotu handlu lub przywozu z państw trzecich o ile nie spełniają one wymogów tej dyrektywy oraz odpowiednich wymogów niniejszej dyrektywy.

⁷ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 26.

⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85 dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1) oraz ostatnio zmieniona dyrektywą 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

⁹ Dz.U. nr L 233 z 19.08.1981, str. 32.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie w handlu

Artykuł 4

Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki, aby zapewnić, że do celów stosowania art. 4 ust. 1 dyrektywy 89/662/EWG oraz art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 90/425/EWG, produkty pochodzenia zwierzęcego, określone w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie niniejszej dyrektywy mogą, bez uszczerbku dla zastosowania przepisów szczególnych, które mają zostać przyjęte w drodze wykonania art. 10 ust. 3) oraz art. 11, stanowić przedmiot handlu jedynie wówczas, gdy spełniają one następujące wymogi:

1. muszą one spełniać wymogi art. 5 oraz szczególne wymogi ustanowione w załączniku I w zakresie aspektów zdrowia zwierząt, oraz w załączniku II w zakresie aspektów zdrowia publicznego,
2. muszą one pochodzić z takich przedsiębiorstw, które:
 - a) w świetle szczególnych wymagań ustanowionych w załącznikach I oraz II dotyczących produktów wytwarzanych przez takie zakłady, podejmują się:
 - spełniać szczególne wymogi dotyczące produkcji wymienione w niniejszej dyrektywie,
 - ustanowić oraz realizować metody monitoringu oraz kontroli punktów krytycznych na podstawie stosowanych procesów,
 - w zależności od produktów, pobierać próbki w celu przeprowadzenia analizy w laboratorium uznanym przez właściwy organ, w celu sprawdzenia zgodności z normami ustanowionymi na mocy niniejszej dyrektywy,
 - prowadzić rejestr, w formie pisemnej bądź w innej, uzyskanych informacji w zakresie omówionym w poprzednich akapitach, w celu możliwości przedstawienia ich właściwemu organowi. Wyniki różnorodnych kontroli oraz w szczególności badań powinny być przechowywane przez okres co najmniej dwóch lat,
 - zagwarantować administrowanie znakowania i etykietowania,
 - w razie gdyby wyniki badań laboratoryjnych, bądź jakkolwiek inna dostępna dla kierownictwa przedsiębiorstwa informacja wskazywała na pojawienie się groźnej choroby zwierzęcej bądź niebezpieczeństwa zagrażającego zdrowiu publicznemu, poinformować o takich wypadkach właściwy organ,
 - przesyłać, do celów związanych z handlem, jedynie takie produkty, którym towarzyszy dokument handlowy wskazujący na charakter produktu, nazwę oraz, w przypadkach, w których jest to stosowne, weterynaryjny numer

identyfikacyjny przedsiębiorstwa produkcyjnego;

- b) są pod nadzorem właściwego organu zapewniającego, że podmiot gospodarczy bądź dyrektor przedsiębiorstwa stosuje się do wymogów ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy;
- c) zostały one zarejestrowane przez właściwy organ na podstawie zapewnień pochodzących od przedsiębiorstwa gwarantującego zgodność z wymogami ustanowionymi na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zapewniają podjęcie wszelkich koniecznych środków gwarantujących, że produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w załącznikach I oraz II nie są wysyłane w celach związanych z handlem z żadnego gospodarstwa rolnego, znajdującego się w strefie objętej ograniczeniami z powodu wystąpienia choroby, na którą podatne są te gatunki, z których taki produkt jest uzyskiwany, oraz z żadnego takiego przedsiębiorstwa bądź strefy, z których przemieszczanie bądź handel stanowiłyby ryzyko dla stanu zdrowia zwierząt Państw Członkowskich, z wyjątkiem przypadków, w których produkty poddane są obróbce cieplnej w sposób zgodny z ustawodawstwem Wspólnoty.

Szczególne zapewnienia zezwalające na przemieszczanie niektórych produktów, na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, w ramach środków ochronnych.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie zapewniają, że handel czynnikami chorobotwórczymi będzie stanowił przedmiot ścisłych przepisów, które mają zostać określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

Artykuł 7

1. Przepisy dotyczące kontroli ustanowione na mocy dyrektywy 89/662/EWG oraz, w związku z czynnikami chorobotwórczymi, na mocy dyrektywy 90/425/EWG będą obowiązywały, w szczególności w odniesieniu do organizacji oraz dalszego przeprowadzania kontroli, ze względu na produkty obejmowane przez niniejszą dyrektywę.

2. Art. 10 dyrektywy 90/425/EWG stosuje się do produktów objętych niniejszą dyrektywą.

3. Do celów związanych z handlem, przepisy art. 12 dyrektywy 90/425/EWG zostają rozszerzone na przedsiębiorstwa dostarczające produkty pochodzenia zwierzęcego objęte niniejszą dyrektywą.

4. Bez uszczerbku dla przepisów szczególnych niniejszej dyrektywy, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole, jakie uważa za właściwe, gdy istnieje podejrzenie nie spełniania przepisów niniejszej dyrektywy.

5. Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki administracyjne lub karne w celu karania wszelkiego naruszenia niniejszej dyrektywy, w szczególności w takich przypadkach,

w których ujawnione zostało, że wydane świadectwa bądź dokumenty nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi produktów wymienionych w załącznikach I oraz II, lub że produkty, których to dotyczy nie spełniają wymogów mocy niniejszej dyrektywy, lub nie zostały poddane kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 8

W załączniku A do dyrektywy 92/46/EWG¹⁰ rozdział 1 (1) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Mleko oraz przetwory mleczne nie mogą pochodzić ze strefy nadzorowanej określonej zgodnie z przepisami dyrektywy 85/511/EWG, o ile mleko nie zostało poddane pasteryzacji (71,7 °C przez 15 sekund) pod nadzorem właściwego organu.”

ROZDZIAŁ III

Przepisy mające zastosowanie do przywozu do Wspólnoty

Artykuł 9

Wymogi dotyczące przywozu produktów objętych niniejszą dyrektywą muszą zawierać przynajmniej gwarancje przewidziane w rozdziale II, włącznie z tymi, które ustanowione są w ramach wykonania art. 6, oraz tymi ustanowionymi w art. 3 tiret drugie i trzecie

Artykuł 10

1. W celu jednolitego stosowania art. 9, stosuje się następujące przepisy.
2. Produkty określone w załącznikach I oraz II, oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie mogą być przywożone do Wspólnoty jedynie wówczas, gdy spełniają one następujące wymogi:
 - a) chyba że ustalono inaczej w załącznikach I oraz II, muszą one pochodzić z państwa trzeciego bądź części państwa trzeciego, których wykaz został sporządzony oraz uaktualniony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18;
 - b) z wyjątkiem produktów określonych w rozdziale 5 (B) załącznik I, muszą one pochodzić z przedsiębiorstw dla których właściwy organ państwa trzeciego dostarczył Komisji gwarancje iż spełniają one wymogi ust. 3 lit. a)
 - c) w przypadkach określonych szczegółowo w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie, musi towarzyszyć im świadectwo zdrowia zwierząt lub świadectwo zdrowia publicznego odpowiadające wzorom, które mają być sporządzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, zaświadczające że produkty spełniają warunki dodatkowe lub zawierają równoważne gwarancje określone w ust. 3 lit. a) oraz pochodzą z przedsiębiorstw dających takie gwarancje, podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii lub, jeśli właściwe, przez inny uznany organ właściwy zgodnie z tą samą procedurą.
3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18:

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1.

- a) powinny zostać ustanowione szczególne wymogi - w szczególności dotyczące ochrony Wspólnoty przed niektórymi chorobami egzotycznymi lub chorobami przenaszalnymi wśród ludzi - bądź gwarancje równoważne takim warunkom.

Szczególne wymogi oraz gwarancje równoważne ustanowione dla państw trzecich nie mogą mieć charakteru bardziej korzystnego niż te, które ustanowione są w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie;

- b) sporządza się wspólnotowy wykaz przedsiębiorstw z państw trzecich, które spełniają wymogi ust. 2 lit. b);
- c) charakter postępowania lub środków, które mają zostać podjęte w celu uniknięcia ponownego zakażenia tusz zwierzęcych, jaj oraz produktów jajecznych.

4. Decyzje przewidziane w ust. 2 i 3 muszą zostać podjęte na podstawie oceny oraz, jeśli właściwe, na podstawie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego w sprawie rzeczywistego ryzyka rozprzestrzenienia się groźnych chorób przenaszalnych, które mogą wynikać z przemieszczania produktu, nie tylko tych gatunków, z których taki produkt pochodzi, ale również takich gatunków, które mogą przenosić taką chorobę, mogą być ogniskiem takiej choroby lub stanowić ryzyko dla zdrowia publicznego.

5. Eksperti z Komisji oraz Państw Członkowskich przeprowadzą na miejscu inspekcje w celu zweryfikowania czy gwarancje udzielone przez państwo trzecie w odniesieniu do warunków produkcji i wprowadzania do obrotu można uznać za równoważne w stosunku do tych stosowanych we Wspólnocie.

Eksperti z Państw Członkowskich odpowiedzialni za te inspekcje powoływani są przez Komisję, stanowiącą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje te zostaną przeprowadzone w imieniu Wspólnoty, która ponosi koszty wszelkich wydatków z nimi związanych.

W oczekiwaniu na zorganizowanie inspekcji określonych w akapicie pierwszym, nadal obowiązują przepisy krajowe mające zastosowanie do inspekcji w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadamiania poprzez Stały Komitet Weterynaryjny o wszelkich przypadkach nieprzestrzegania gwarancji oferowanych zgodnie z ust. 3, na jakie natrafiono podczas takich inspekcji.

6. W oczekiwaniu na sporządzenie wykazów przewidzianych w ust. 2 lit. a) oraz ust. 3 lit. b), Państwa Członkowskie są upoważnione do utrzymywania kontroli przewidzianych w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG oraz świadectwa krajowego wymaganego przez produkty przywożone zgodnie z istniejącymi przepisami krajowymi.

Artykuł 11

Procedura przewidziana w art. 18 stosowana jest do ustalenia szczegółowych warunków zdrowia zwierząt w celu przywozu do Wspólnoty oraz ustalenia charakteru i zawartości dokumentów towarzyszących produktom, określonych w załączniku I, przeznaczonych dla laboratoriów eksperymentalnych.

Artykuł 12

1. Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG oraz dyrektywie 91/496/EWG¹¹, ze szczególnym odniesieniem do organizacji i przebiegu inspekcji, które mają być przeprowadzone przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy wprowadzić.

Jednakże, z uwagi na niektóre rodzaje produktów pochodzenia zwierzęcego, mogą zostać przyjęte odstępstwa zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, od kontroli bezpośredniej przewidzianej w art. 8 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG.

2. W art. 4 ust. 1 dyrektywy 90/675/EWG dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże, gdy produkty pochodzenia zwierzęcego przybywają w kontenerach lub są pakowane lub paczkowane w próżni, kontrola identyfikacyjna może być ograniczona do zapewnienia, że pieczęcie umieszczone przez urzędowego lekarza weterynarii lub właściwy organ na kontenerze lub paczce były nienaruszone oraz że odpowiednie oznaczenie było dołączone do dokumentu towarzyszącego lub świadectwa.”

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie mogą, poprzez wydawanie właściwych licencji, zezwolić na przywóz z państw trzecich produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w załącznikach I oraz II, w formie próbek handlowych.

2. Licencja wspomniana w ust. 1 musi towarzyszyć przesyłce oraz zawierać pełne szczegóły dotyczące specyficznych warunków, zgodnie z którymi taka przesyłka może być przywożona, włącznie z wszelkimi odstępstwami od kontroli przewidzianych przez dyrektywę 90/675/EWG.

3. Jeżeli przesyłka wjeżdża na obszar jednego Państwa Członkowskiego w celu dalszego przemieszczenia do drugiego Państwa Członkowskiego, wówczas pierwsze Państwo Członkowskie zapewnia, że tej przesyłce towarzyszy odpowiednia licencja. Przemieszczenie powinno odbywać się w sposób zgodny z przepisami art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG. Odpowiedzialność za zapewnienie tego, że przesyłka spełnia warunki licencji (oraz że wjazd na terytorium powinien zostać dopuszczony) spoczywa na tym Państwie Członkowskim, które wydaje licencję.

ROZDZIAŁ IV

Wspólne przepisy końcowe

Artykuł 14

1. W art. 3 dyrektywy 72/461/EWG¹² skreśla się lit. d).

¹¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56.

¹² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

Decyzje Komisji 92/183/EWG¹³ oraz 92/187/EWG¹⁴ będą nadal stosowane z uwagi na wymogi niniejszej dyrektywy, bez uszczerbku dla wszelkich poprawek, które mają być wprowadzone do nich zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

2. Do dyrektywy 90/667/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) W art. 13 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2. Mając na względzie zapewnienie, że kontrole przewidziane w ust. 1 są przeprowadzane:

- a) przetworzone produkty uzyskane z materiałów o niskim stopniu ryzyka oraz z materiałów o wysokim stopniu ryzyka muszą spełniać wymogi załącznika I do dyrektywy 92/118/EWG* rozdział 6;
- b) materiałom o niskim stopniu ryzyka, materiałom o wysokim stopniu ryzyka przeznaczonym do przetwarzania w zakładach wskazanych w innym Państwie Członkowskim zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie drugie oraz produktom przetworzonym uzyskanym z materiałów o wysokim stopniu ryzyka bądź o niskim stopniu ryzyka musi towarzyszyć co następuje:
 - jeżeli pochodzą one z zakładu zatwierdzonego zgodnie z art. 4 oraz 5, dokument handlowy określający;
 - jeśli właściwe, charakter postępowania,
 - czy produkt zawiera białka przeżuwaczy,
 - jeżeli pochodzą one z innego zakładu - świadectwo wydane oraz podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii wskazujące na:
 - metody postępowania zastosowane do danej przesyłki,
 - wyniki testów na obecność salmonelli,
 - czy produkt zawiera białka przeżuwaczy.

*Dz.U. nr L 62 z 15.03.1993, str. 49.”;

b) w art. 6 „powinny zostać ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 19”, zastępuje się „są ustanowione zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 92/118/EWG rozdział 10”;

c) w art. 14 skreśla się akapit pierwszy.

Artykuł 15

Rada stanowiąc większość kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje wszelkie nowe

¹³ Dz.U. nr L 84 z 31.03.1992, str. 33.

¹⁴ Dz.U. nr L 87 z 2.04.1992, str. 20.

załączniki ustanawiające szczególne wymogi z uwagi na inne produkty, które mogą przedstawiać sobą rzeczywiste ryzyko rozprzestrzenienia się groźnej choroby przenaszalnej bądź rzeczywiste ryzyka dla zdrowia ludzkiego.

Do załączników, o ile zajdzie taka potrzeba, wnoszone są poprawki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, w zgodności z zasadami ogólnymi wymienionymi w art. 3 tiret drugie.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie są upoważnione do wprowadzania na ich terytorium produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie, które zostały wyprodukowane na terytorium Państwa Członkowskiego oraz zostały przetransportowane przez obszar państwa trzeciego pod warunkiem okazania świadectwa zdrowia zwierząt oraz świadectwa zdrowia publicznego poświadczającego zgodność z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa Członkowskie uciekające się do możliwości ustanowionej w ust. 1 powiadamiają o tym Komisję i inne Państwa Członkowskie wchodzące w skład Stałego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego decyzją 68/361/EWG¹⁵.

Artykuł 17

1. Załączniki A i B do dyrektyw 89/662/EWG oraz 90/425/EWG zastępuje się tekstami ustanowionymi w załączniku III do niniejszej dyrektywy.

2. W dyrektywie 77/99/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- w art. 2 lit. b) skreśla się (iv), a (v) oraz (vi) otrzymują oznaczenie, odpowiednio (iv) oraz (v);
- w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, mogą zostać ustanowione warunki dodatkowe z uwagi na inne produkty pochodzenia zwierzęcego tak aby zapewnić ochronę zdrowia publicznego.”

Artykuł 18

Jeśli dokonuje się odniesienia do procedury przewidzianej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny utworzony na mocy decyzji 68/361/EWG działa w poszanowaniu przepisów ustanowionych w art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 19

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, przejściowe środki działania mogą być przyjęte na okres do trzech lat począwszy od dnia 1 lipca 1993 r. w celu ułatwienia przejścia do nowych ustaleń ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy.

¹⁵ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

Artykuł 20

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania art. 12 ust. 2 oraz art. 17 do dnia 1 stycznia 1993 r. oraz innych wymogów niniejszej dyrektywy do dnia 1 stycznia 1994 r. i niezwłocznie powiadamią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu na transpozycję do prawa krajowego na dzień 1 stycznia 1994 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach przewidzianych w dyrektywie 89/662/EWG oraz w dyrektywie 90/425/EWG.

Artykuł 21

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

SZCZEGÓLNE WARUNKI ZDROWIA ZWIERZĄT

ROZDZIAŁ 1

Mleko płynne, mleko w proszku oraz przetwory z mleka w proszku nie przeznaczone do spożycia przez ludzi

Wewnątrzwspólnotowy handel oraz przywóz mleka płynnego, mleka w proszku oraz przetworów z mleka w proszku nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi stanowią przedmiot następujących warunków:

1. wszystkie kontenery, w których transportowane są produkty muszą być oznaczone w celu wskazania na charakter produktu;
2. każdej przesyłce towaru musi towarzyszyć, jeśli właściwe, dokument handlowy określony w art. 4 ust. 2 lit. a) tiret ostatnie lub świadectwo zdrowia określone w art. 10 ust. 2 lit. c), zawierające nazwę oraz numer identyfikacyjny zakładu przetwórczego bądź zakładu przeprowadzającego obróbkę oraz stanowiące ze taki produkt został poddany obróbce cieplnej zgodnie z ust. 3 lit. a); taki dokument bądź świadectwo musi być przechowywane przez odbiorcę przez okres co najmniej jednego roku;
3. dokumenty lub świadectwa określone w ust. 2 muszą wskazywać że:
 - a) podczas przetwarzania lub obróbki mleko było poddane minimalnej temperaturze 71,7 °C przez co najmniej 15 sekund lub innemu równoważnemu połączeniu lub w przypadku mleka w proszku lub przetworów mleka w proszku, obróbka cieplna podczas suszenia rozpyłowego i walcowego była równoważnie skuteczna;
 - b) oraz, w przypadku mleka w proszku lub przetworów z mleka w proszku, które spełniają następujące wymogi:
 - (i) po zakończeniu procesu suszenia zostały podjęte wszelkie środki ostrożności aby zapobiec zakażeniu produktu;
 - (ii) końcowy produkt został zapakowany do nowego kontenera; oraz
 - c) w przypadku kontenerów masowych, zanim mleko płynne, mleko w proszku bądź przetwory z mleka w proszku zostały załadowane na jakikolwiek pojazd bądź do jakiegokolwiek kontenera w celu przewiezienia ich do miejsca przeznaczenia, wspomniane pojazd bądź kontener zostały zdezynfekowane przy użyciu produktu zatwierdzonego przez właściwy organ.

Ponadto, przywóz mleka płynnego, mleka w proszku oraz przetworów mleka w proszku, co może być zatwierdzone jedynie z tych państw trzecich bądź części państw trzecich znajdujących w wykazie przewidzianym w art. 23 dyrektywy 92/46/EWG oraz spełniających warunki wymienione w art. 26 tej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 2

Tusze zwierzęce

A. *Handel*

Handel tuszami zwierzęcymi podlega wymogowi przedstawienia dokumentu określającego zakład pochodzenia, który musi spełniać następujące warunki:

- w przypadku, gdy tusze są solone bądź suszone w miejscu pochodzenia oraz jeżeli solone bądź suszone tusze są następnie używane do innych celów, zakład musi posiadać zatwierdzenie właściwego organu,
- w innych przypadkach, zakład zatwierdzony zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG¹⁶, zapewnia, że tusze transportowane są w taki sposób, aby uniknąć zakażenia.

B. *Przywóz z państw trzecich*

Przywóz tusz zwierzęcych z jakiegokolwiek państwa trzeciego podlega wymogowi przedstawienia świadectwa określonego w art. 10 ust. 2 lit. c), wydanego oraz podpisanego przez urzędowego lekarza weterynarii wywożącego państwa trzeciego oraz stwierdzającego, że:

- (i) tusze pochodzą z zakładów zatwierdzonych przez właściwy organ kraju wywozu;
- (ii) tusze zostały oczyszczone, oskrobane a następnie albo solone bądź bielone (lub, zamiast soleniu lub bieleniu zostały one poddane suszeniu po oskrobaniu);
- (iii) po obróbce, określonej w (ii) zostały podjęte skuteczne środki mające na celu zapobieżenie przed ponownym zakażeniem tusz.

ROZDZIAŁ 3

Surowe i wyprawione skóry zwierząt kopytnych nie objętych dyrektywami 64/433/EWG oraz 72/462/EWG

Handel i przywóz surowych i wyprawionych skór zwierząt kopytnych jest poddany warunkowi, że każdej przesyłce towarzyszy zarówno dokument handlowy przewidziany w art. 4 ust. 2 lit. a) tiret ostatnie jak i świadectwo zdrowia określone w art. 10 ust. 2 lit. c) stanowiącemu, że:

- a) w zakresie surowych i wyprawionych skór zwierząt kopytnych, z wyjątkiem świń, których:
 - (i) skóry surowe lub wyprawione zostały uzyskane od zwierząt, które pochodzą od

¹⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

zwierząt pochodzących z takiego regionu lub kraju który, podlega ograniczeniom w zakresie danych gatunków spowodowanych ogniskiem groźnej choroby przenaszalnej;

- (ii) skóry surowe lub wyprawione były suszone, solone lub suszone w solance lub były poddane obróbce chemicznej nie mniej niż 14 dni przed wysyłką;
- (iii) przesyłka nie wchodziła w kontakt z jakimkolwiek innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenaszalnej.

Przesyłka nie wchodziła w kontakt z jakimkolwiek innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenaszalnej.

b) w zakresie wyprawionych skór świń, których:

- (i) świnie, z których uzyskano skóry przebywały w kraju wywozu przynajmniej przez miesiąc poprzedzający ubój;
- (ii) skóry były suszone, solone i suszone w solance lub były poddane obróbce chemicznej nie mniej niż 14 dni przed wysyłką;
- (iii) nie został zarejestrowany żaden przypadek afrykańskiego pomoru świń lub choroby pęcherzykowej świń w kraju pochodzenia lub, w przypadku regionalizacji, w regionie pochodzenia w okresie 12-miesięcy poprzedzających wysyłkę;
- (iv) przesyłka nie wchodziła w kontakt z żadnym innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenaszalnej.

Przywóz nieobrobionych skór surowych i wyprawionych jest zatwierdzony tylko z państwa trzeciego, z którego przywóz świeżego mięsa odpowiadających mu gatunków jest zatwierdzony w zastosowaniu reguł wspólnotowych.

ROZDZIAŁ 4

Pokarm dla zwierząt domowych zawierające materiały o niskim stopniu ryzyka w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG

1. Każdej przesyłce pokarmu dla zwierząt domowych w hermetycznie zamkniętych pojemnikach musi towarzyszyć świadectwo wydane oraz podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii kraju pochodzenia, stwierdzające że produkt został poddany obróbce cieplnej w warunkach minimalnej wartości F_c wynoszącej 3,0.
2. Każdej przesyłce częściowo mokrego pokarmu dla zwierząt domowych musi towarzyszyć zarówno dokument handlowy i świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) dyrektywy 90/667/EWG, stwierdzające, że:

- (i) surowce pochodzenia zwierzęcego, z których wyprodukowany zostało pokarm dla zwierząt domowych, zostały uzyskane wyłącznie ze zwierząt zdrowych podczas uboju, z których mięso zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi;
 - (ii) składniki pochodzenia zwierzęcego zostały poddane obróbce cieplnej w warunkach 90 °C i obejmującą całość ich substancji;
 - (iii) po przetworzeniu zostały podjęte skuteczne kroki w celu zapewnienia, że przesyłka nie została wystawiona na niebezpieczeństwo ponownego zakażenia.
3. Suchy pokarm dla zwierząt domowych musi spełniać następujące wymogi:
- a) surowcami, z których wyprodukowany został pokarm dla zwierząt domowych były materiały o niskim stopniu ryzyka zgodnie z przepisami art. 2, 5 oraz 17 dyrektywy 90/667/EWG;
 - b) każdej przesyłce towaru musi towarzyszyć dokument handlowy lub świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) dyrektywy 90/667/EWG, stwierdzające, że:
 - (i) suchy pokarm dla zwierząt domowych składa się z produktów zwierząt rzeźnych, poddanych obróbce cieplnej w taki sposób aby w całości ich substancji osiągnąć temperaturę w wysokości co najmniej 90 °C, w takim rozumieniu, że takiej obróbce nie został koniecznie poddany produkt końcowy, którego składniki zostały poddane takiej obróbce;
 - (ii) po obróbce cieplnej zostały podjęte wszelkie środki ostrożności w celu zapewnienia, że produkt nie został w żaden sposób zakażony przed jego wysyłką;
 - (iii) produkt jest zapakowany w nowe kontenery (torby lub worki);
 - (iv) proces produkcyjny został przetestowany, z zadawalającymi wynikami, zgodnie z załącznikiem II do dyrektywy 90/667/EWG rozdział III (2).
4. Każdej przesyłce produktów wyprodukowanych z przetworzonych skór surowych musi towarzyszyć dokument handlowy bądź świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) dyrektywy 90/667/EWG stwierdzające, że w czasie przetwarzania produkty zostały poddane obróbce cieplnej wystarczającej do zniszczenia organizmów chorobotwórczych (włącznie z salmonellą) oraz, że po zakończeniu procesu przetwarzania zostały podjęte skuteczne kroki w celu zapobieżenia zakażeniu produktów.

ROZDZIAŁ 5

Kości oraz produkty kostne (z wyłączeniem mączki kostnej), rogi oraz produkty z rogów (z wyłączeniem mączki rogowej) oraz kopyta i produkty z kopyt (z wyłączeniem mączki z kopyt)

Handel oraz przywóz tych produktów podlegają następującym warunkom:

- A. w przypadku, kiedy przeznaczone są one do spożycia przez zwierzęta bądź przez ludzi:
1. z uwagi na działalność handlową, kości, rogi oraz kopyta podlegają warunkom zdrowia zwierząt przewidzianym w dyrektywie 72/461/EWG;
 2. z uwagi na działalność handlową, produkty kostne, produkty z rogów oraz produkty z kopyt podlegają wymogom dotyczącym zdrowia zwierząt, określonym na mocy dyrektywy 80/215/EWG¹⁷;
 3. z uwagi na działalność przywózową, kości, produkty kostne, rogi, produkty z rogów, kopyta oraz produkty z kopyt podlegają wymogom dyrektywy 72/462/EWG¹⁸;
- B. w przypadku, kiedy przeznaczone są one do wykorzystania innego niż do spożycia przez ludzi bądź przez zwierzęta, włącznie z tymi, które przeznaczone są do przetworzenia w celu produkcji żelatyn:
1. Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz kości oraz produktów kostnych (z wyłączeniem mączki kostnej), rogów oraz produktów z rogów (z wyłączeniem mączki z rogów) oraz kopyt i produktów z kopyt (z wyłączeniem mączki z kopyt) pod warunkiem, że:
 - (i) wspomniane produkty zostały wysuszone przed wywozem oraz nie zostały schłodzone bądź zamrożone;
 - (ii) produkty przewożone są wyłącznie drogą lądową bądź morską z kraju ich pochodzenia bezpośrednio do punktu kontroli granicznej we Wspólnocie oraz nie są przeładowywane w żadnym porcie ani w żadnym innym miejscu poza obszarem Wspólnoty;
 - (iii) po przeprowadzeniu kontroli dokumentów przewidzianej w dyrektywie 90/675/EWG, produkty przewożone są bezpośrednio do zakładu produkcyjnego;
 2. każdej przesyłce musi towarzyszyć zobowiązanie się ze strony importera, że przeznaczenie produktów przywożonych w sposób zgodny z niniejszym rozdziałem nie zostanie zmienione na bezpośrednio stosowane w żywności przeznaczonej dla ludzi bądź dla zwierząt.

Deklaracja stwierdzająca powyższe musi zostać przedstawiona urzędowemu lekarzowi weterynarii w punkcie kontroli granicznej w pierwszym miejscu wprowadzania towarów na obszar Wspólnoty oraz musi zostać przez niego zaopatrzona w adnotację, a następnie będzie ona towarzyszyła przesyłce do jej miejsca przeznaczenia.
 3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 niniejszej dyrektywy, w świetle

¹⁷ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

¹⁸ Dz.U. nr L 307 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/688/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 18).

sytuacji zdrowia zwierząt oraz gwarancji, w zakresie kontroli w sprawie pochodzenia, przedstawianych przez państwa trzecie, mogą być dopuszczone odstępstwa od niektórych spośród tych wymogów.

ROZDZIAŁ 6

Przetworzone białko zwierzęce

I. Bez uszczerbku dla wszelkich ograniczeń nałożonych w zakresie do BSE oraz ograniczeń dotyczących pasz zawierających białko przeżuwaczy dla przeżuwaczy, handel oraz przywóz przetworzonego białka zwierzęcego podlega:

A. w zakresie handlu:

- przetworzonym białkiem zwierzęcym przeznaczonym na środki spożywcze dla ludzi, konieczności przedstawienia dokumentu bądź świadectwa przewidzianego w dyrektywie 77/99/EWG, stwierdzającego że wymogi tej dyrektywy zostały spełnione,
- przetworzonymi białkami zwierzęcymi przeznaczonymi na pasze zwierzęce, konieczności okazania dokumentu bądź świadectwa przewidzianego w art. 13 dyrektywy 90/667/EWG;

B. w zakresie przywozu:

1. konieczności przedstawienia świadectwa zdrowia przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. c), podpisanego przez urzędowego lekarza weterynarii kraju pochodzenia oraz stwierdzającego, że:

a) produkt:

(i) w przypadku, gdy jest on przeznaczony do spożycia przez zwierzęta, został poddany odpowiedniej obróbce cieplnej z wynikiem świadczącym o tym, że spełnia on normy biologiczne ustanowione na mocy załącznika II do dyrektywy 90/667/EWG rozdział III;

(ii) w przypadku, gdy jest on przeznaczony do spożycia przez ludzi, w pełni spełnia wymogi dyrektywy 80/215/EWG;

b) po dokonaniu obróbki zostały podjęte wszelkie środki ostrożności w celu zapobieżenia zakażenia produktu;

c) z chwilą opuszczenia przez przesyłkę kraju pochodzenia zostały pobrane próbki w celu poddania ich testom na obecność salmonelli;

d) wyniki tych testów są negatywne;

2. po przeprowadzeniu kontroli dokumentów odnośnie świadectwa określonego w 1, konieczności pobrania próbek przez właściwy organ w

punkcie kontroli granicznej bez uszczerbku dla pkt. II:

- (i) z każdej przesyłki produktów przedłożonych w formie masowej;
 - (ii) wyrywkowo z przesyłki produktów pakowanych w zakładzie produkcyjnym;
3. z uwagi na dopuszczenie przesyłek zawierających przetworzone białko zwierzęce do wolnego obrotu na obszarze Wspólnoty, konieczności wykazania, że wyniki pobierania próbek zgodnie z B (1) lit. c) są negatywne, w razie konieczności po powtórnym przetworzeniu;
- C. istniejące przepisy krajowe w sprawie daty notyfikacji niniejszej dyrektywy dotyczącej wymogów obowiązujących z uwagi na BSE i trzęsawkę owiec w odniesieniu do białek zwierzęcych mogą być utrzymane w czasie oczekiwania na podjęcie decyzji w sprawie obróbki cieplnej zdolnej do zniszczenia czynników odpowiedzialnych za te choroby.

Handel i przywóz mączki mięsnej oraz mączki kostnej pozostają podległe art. 5 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG oraz art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG.

- II. Państwa Członkowskie mogą przeprowadzać wyrywkowe pobieranie próbek z przesyłek masowych pochodzących z państw trzecich, z których sześć ostatnich następujących po sobie testów dało wyniki negatywne. W przypadku, gdy podczas jednego z takich badań uzyskano wynik pozytywny, właściwy organ w kraju pochodzenia musi zostać o tym poinformowany tak, aby mógł podjąć właściwe środki aby zaradzić zaistniałej sytuacji. Należy zwrócić uwagę właściwego organu odpowiedzialnego za kontrole przywożonych towarów, na takie środki. W przypadku uzyskania kolejnego wyniku pozytywnego z tego samego źródła, należy przeprowadzić dalsze testy w odniesieniu do wszystkich przesyłek pochodzących z tego samego źródła aż do czasu gdy wymogi określone w pierwszym zdaniu są znów spełniane.
- III. Państwa Członkowskie muszą przechowywać zapisy wyników pobierania próbek przeprowadzonych na wszystkich przesyłkach, które zostały poddane pobieraniu próbek.
- IV. Zgodnie z przepisami art. 3 ust. 3 dyrektywy 89/662/EWG, przeładunek przesyłki dozwolony jest wyłącznie w takich portach, które zostały zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, pod warunkiem, że osiągnięta została dwustronna umowa między Państwami Członkowskimi zezwalająca na odkładanie terminów przeprowadzania kontroli przesyłek aż do chwili, kiedy osiągną one punkt kontroli granicznej Państwa Członkowskiego miejscem przeznaczenia.
- V. W przypadku, gdy przesyłka uzyskuje wynik pozytywny w teście na obecność salmonelli, jest ona zarówno:
- a) ponownie wywieziona z obszaru Wspólnoty;
 - b) albo wykorzystana do celów innych niż na pasze zwierzęce. W takim przypadku, przesyłka może opuścić port bądź magazyn wyłącznie pod warunkiem, że nie

zostanie ona włączona do pasz zwierzęcych;

- c) albo powtórnie przetworzona w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym na podstawie dyrektywy 90/667/EWG bądź w jakimkolwiek innym zakładzie zatwierdzonym do odkażania. Przemieszczanie z portu lub z magazynu jest kontrolowane za pomocą zezwolenia wydawanego przez właściwe władze oraz przesyłka nie powinna zostać wydana do czasu przeprowadzenia czynności obróbki oraz poddania testom na obecność salmonelli przez właściwy organ, zgodnie z przepisami załącznika II do dyrektywy 90/667/EWG rozdział III, oraz pod warunkiem uzyskania wyników negatywnych.

ROZDZIAŁ 7

Krew oraz produkty z krwi pochodzenia zwierzęcego

(z wyjątkiem zwierzęta z rodziny koniowatych)

1. Handel krwią oraz produktami z krwi odbywa się zgodnie z ogólnymi przepisami art. 4 niniejszej dyrektywy.
2. Przywóz produktów z krwi przeznaczonych do wykorzystania w przemyśle farmaceutycznym podlega wystawieniu świadectwa zdrowia zwierząt przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. c) zaświadczonego zgodność z przepisami w sprawie identyfikacji tych substancji, ich pakowania, warunków transportu, składowania, utrzymywania oraz przetwarzania, a także zgodność z przepisami dotyczącymi usuwania opakowań, paczek i pozostałości z przetwarzania tak, aby nie stanowiły żadnego niebezpieczeństwa dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, bez uszczerbku dla przywozu przeznaczonego do spożycia przez ludzi, który nadal podlega wymogom dyrektywy 72/462/EWG.
3. Przywóz produktów z krwi pochodzenia zwierzęcego z gatunków innych niż zwierzęta z rodziny koniowatych przeznaczonych do innych celów, podlega wystawieniu świadectwa zdrowia zwierząt przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. c), podpisywanego przez urzędowego lekarza weterynarii i stanowiącego, że jeśli kraj pochodzenia był brany pod uwagę, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, aby przedstawić zagrożenie zdrowia w zakresie pryszczycy oraz choroby niebieskiego języka:
 - a) zarówno produkty:
 - pochodzące z rzeźni położonej w strefie o promieniu 10 km wolnej od danej choroby, na którą gatunki z których pochodzi produkt są podatne, oraz
 - pochodzące od zwierząt, które (lub których matki):
 - przebywały w kraju pochodzenia przez trzy miesiące, oraz
 - były poddane przed ubojem i pośmiertnie kontroli i okazały się wolne od danej choroby

W przypadku przesyłek spełniających wymogi wymienione powyżej:

- z wyjątkiem przypadków przewidzianych w pkt. 5, każda przesyłka produktów z krwi musi być zabrana bezpośrednio z portu do laboratorium w celu obróbki, a wszelkie pozostałości wynikające z obróbki należy niezwłocznie zniszczyć,
 - należy pobrać próbkę z każdej partii produktów z krwi i wysłać do laboratorium zatwierdzonego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 do celów badania obecności wirusa pryszczycy i choroby niebieskiego języka,
 - dana partia nie może opuścić laboratorium aż do czasu gdy próbka testowa zostanie uznana za wolną od wirusa pryszczycy i choroby niebieskiego języka,
 - importer jest odpowiedzialny za poniesienie wszelkich kosztów związanych z przeprowadzaniem testów na mocy dyrektywy 90/675/EWG;
- b) jak i produkty poddane jednemu z następujących rodzajów obróbki:
- były podgrzewane do temperatury co najmniej 65 °C przez nie mniej niż trzy godziny, lub
 - były napromieniowane dawką 2,5 miliona radów, lub
 - były poddane zmianie pH na pH 5 przez trzy godziny;
- c) jak i w przypadku produktów z krwi, stosowanych do diagnostyki *in vitro* lub jako odczynniki laboratoryjne, które były wysyłane w zapieczętowanych, nieprzepuszczalnych kontenerach. W takim przypadku:
- kontenery lub ich zewnętrzne opakowanie muszą być wyraźnie etykietowane „Stosowane tylko do diagnostyki *in vitro* i jako odczynniki laboratoryjne”, i
 - produkty z krwi mogą być stosowane tylko do diagnostyki *in vitro* lub jako odczynniki laboratoryjne oraz wszelkie opisy produktu muszą stanowić, że produkty lub ich pozostałości nie mogą być dopuszczone do wejścia w kontakt z przeżuwaczami lub trzoda chlewną.
4. Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz produktów z krwi z państw trzecich uznanych za wolne od poważnych chorób przenaszalnych pod warunkiem, że produktom z krwi towarzyszy świadectwo weterynaryjne stanowiące, że pochodzą one z Państwa Członkowskiego lub jednego z wyżej wymienionych państwa trzeciego.
5. Każdy produkt z krwi umieszczony w zapieczętowanych, nieprzepuszczalnych kontenerach może być składowany w przedsiębiorstwach będących pod stałym nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, pod warunkiem że produkty te trzymane są oddzielnie od wszystkich innych produktów pochodzenia zwierzęcego składowanych w tym przedsiębiorstwie.

ROZDZIAŁ 8

Surowica zwierząt z rodziny koniowatych

1. Aby surowica mogła być przedmiotem handlu, musi ona pochodzić od zwierząt z rodziny koniowatych, które nie wykazują żadnych poważnych chorób przenaszalnych określonych w dyrektywie 90/426/EWG¹⁹ ani żadnych poważnych chorób przenaszalnych, na które podatne są zwierzęta z rodziny koniowatych oraz została uzyskana z jednostek bądź ośrodków nie podlegających ograniczeniom o charakterze zdrowotnym, zgodnie z tą dyrektywą.
2. Surowica pochodząca od zwierząt z rodziny koniowatych może być przywożona wyłącznie wówczas, gdy pochodzi ona od zwierząt z rodziny koniowatych urodzonych i wychowanych w państwie trzecim, z którego zatwierdzony jest przywóz koni na ubój, oraz została uzyskana, przetworzona i wysłana przy zachowaniu warunków, które zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

ROZDZIAŁ 9

Słonina oraz wytopione tłuszcze

1. Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz do Wspólnoty słoniny i wytopionych tłuszczów z państw trzecich, znajdujących się w wykazie dołączonym do decyzji 79/542/EWG, z których dozwolony jest przywóz świeżego mięsa z gatunków, których to dotyczy.
2. Jeżeli w ciągu ostatnich 12 miesięcy w kraju wymienionym w ust. 1 wystąpiło ognisko poważnej choroby przenaszalnej, każdej przesyłce słoniny bądź wytopionych tłuszczów musi towarzyszyć świadectwo określone w art. 10 ust. 2 niniejszej dyrektywy, stwierdzające, że:
 - A. słonina oraz tłuszcze wytopione zostały poddane jednemu z poniższych procesów obróbki cieplnej:
 - (i) co najmniej 70 °C w czasie co najmniej 30 minut, lub
 - (ii) co najmniej 90 °C w czasie co najmniej 15 minut, lub
 - (iii) minimalna temperatura wynosząca 80 °C w ciągłym systemie wytapiania;
 - B. w przypadku gdy słonina lub wytopione tłuszcze są pakowane, to że zostały one zapakowane do nowych pojemników i podjęte zostały wszelkie środki zapobiegawcze w celu zapobieżenia ich ponownemu zakażeniu;
 - C. w przypadku, w którym przewidywany jest transport masowy, rury, pompy oraz zbiornik, bądź jakiegokolwiek inne zbiorniki przeznaczone do transportu masowego bądź zbiornik do transportu drogowego, wykorzystane do transportu produktów z zakładu produkcyjnego bezpośrednio na statek bądź do magazynów na nabrzeżu,

¹⁹ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 92/130/EWG (Dz.U. nr L 47 z 22.02.1992, str. 26).

lub bezpośrednio do przedsiębiorstw, gdzie przed wykorzystaniem zostały skontrolowane oraz ocenione jako czyste.

ROZDZIAŁ 10

Surowiec do wytwarzania pasz zwierzęcych oraz produktów farmaceutycznych i technicznych

1. Surowiec oznacza świeże mięso, gruczoły, organy oraz inne podroby jak również wydzieliny jelitowe, które nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi. Surowiec uważany jest za świeży, jeżeli został poddany jedynie mrożeniu bądź innej obróbce, w wyniku której czynniki chorobotwórcze nie zostały zniszczone w sposób gwarantujący wystarczający poziom bezpieczeństwa. Zaangażowanymi substancjami mogą być wyłącznie substancje o niskim stopniu ryzyka, w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG.
2. Surowcowi musi towarzyszyć dokument handlowy lub świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 dyrektywy 90/667/EWG, bądź takie świadectwo, które musi być zgodne z wzorem jaki zostanie ustalony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, oraz musi spełniać wymogi decyzji 92/183/EWG.
3. W handlu oryginał świadectwa zdrowia bądź dokumentu handlowego musi zostać przedłożony władzom weterynaryjnym odpowiedzialnym za zakład przetwórczy oraz za magazyny składowania tymczasowego - chłodny obiekt do składowania - oraz obiekty do sortowania; w przypadku przywozu do Wspólnoty, takie dokumenty muszą zostać przedłożone organowi kontroli granicznej.
4. Surowiec musi zostać przetransportowany bezpośrednio do zatwierdzonych i zarejestrowanych zakładów przetwórczych, które spełniają warunki ustanowione w dyrektywie 90/667/EWG, lub do chłodnych obiektów do składowania zatwierdzonych do przechowywania tymczasowego. Przed przetwarzaniem, surowiec przeznaczony do produkcji środków farmaceutycznych może również być sortowany oraz składowany w pomieszczeniach, które zostały specjalnie zatwierdzone do tego celu przez Państwa Członkowskie. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o zatwierdzeniu takich obiektów do sortowania.
5. Transport surowca do zakładu przetwórczego może odbywać się wyłącznie w wodoszczelnych oraz właściwie zabezpieczonych kontenerach lub pojazdach. W zależności od zamierzonego celu wykorzystania na dokumentach odbiorcy oraz na dokumentach towarzyszących musi znajdować się napis „Wyłącznie do produkcji pokarmu dla zwierząt domowych” lub „Wyłącznie do produkcji środków farmaceutycznych lub produktów technicznych”. Na kontenerach oraz na dokumentach towarzyszących musi znajdować się nazwa oraz adres odbiorcy odbierającego transport.
6. Pojazdy i kontenery wykorzystywane do transportu towarów, wraz ze wszystkimi jednostkami sprzętu bądź urządzeń, które weszły w kontakt z surowcem, który nie został poddany obróbce, muszą być umyte oraz zdezynfekowane. Materiał opakowań musi zostać spalony bądź usunięty w inny sposób, zgodnie z instrukcjami pochodzącymi od urzędowego lekarza weterynarii.
7. Tymczasowe składowanie surowców powinno być dozwolone jedynie w chłodnych

obiektach do składowania zatwierdzonych do takich celów, podlegających upoważnieniu oraz znajdujących się pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. Surowiec należy przechowywać osobno od innych towarów oraz w taki sposób, który uniemożliwia rozprzestrzenienie się chorób epizootycznych.

8. W zakładzie przetwórczym surowce poddawane są obróbce, która prowadzi do zniszczenia wszelkich czynników chorobotwórczych oraz wykluczenia wszelkich zagrożeń dla domowych stad. Przenoszenie surowca z zakładu w celu bezpiecznego usunięcia w zakładach przetwórczych zatwierdzonych i zarejestrowanych w tym celu zgodnie z przepisami dyrektywy 90/667/EWG powinno być dozwolone jedynie w wyjątkowych wypadkach oraz powinno posiadać upoważnienie urzędowego lekarza weterynarii. Przepisy pkt. 5, 6 oraz 9 stosuje się odpowiednio do transportu surowca oraz do zawiadomienia urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za dany zakład przetwórczy.

9. W przypadku, gdy surowiec transportowany z zakładu pochodzenia, lub poza zewnętrzne granice obszaru Wspólnoty:

- urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za taki zakład pochodzenia w przypadku handlu odbywającego się wewnątrz obszaru Wspólnoty, lub
- organ kontroli granicznej w przypadku przywozu do Wspólnoty

powiadają urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za zakład przetwórczy, magazyn składowania tymczasowego lub obiektów do sortowania, o takim fakcie poprzez „system Animo”, poprzez telex lub fax.

10. Przywóz na obszar Wspólnoty podlega również następującym przepisom:

- a) Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz surowca na teren Wspólnoty wyłącznie z państw trzecich, które znajdują się w wykazie ustanowionym w decyzji Rady 79/542/EWG oraz w specjalnej decyzji Komisji dotyczącej surowca szczególnego;
- b) po odbyciu kontroli granicznej surowce, są transportowane, pod nadzorem właściwego organu weterynaryjnego, albo bezpośrednio do zatwierdzonego lub zarejestrowanego zakładu przetwórczego, który znajduje się pod stałym nadzorem urzędowego lekarza weterynarii oraz przedstawił gwarancje, że te surowce zostaną wykorzystane wyłącznie w dozwolonych celach oraz, że nie opuszczą one zakładu bez poddania ich obróbce, albo do zatwierdzonego magazynu tymczasowego lub zatwierdzonego obiektu do sortowania;
- c) świadectwo zdrowia, zaopatrzone w znak organu kontroli granicznej lub uwierzytelniony odpis świadectwa musi towarzyszyć towarom aż do chwili kiedy dotrą do zakładu miejscem przeznaczenia.

ROZDZIAŁ 11

Mięso królicze i mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka

Państwa Członkowskie zapewniają, że przywóz mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka ma miejsce wyłącznie, gdy:

- a) pochodzi ono z państw trzecich, które znajdują się:
 - (i) jeśli chodzi o futerkowe zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka w wykazie takich krajów, z których świeże mięso odpowiadających gatunków może być przywożone zgodnie z przepisami dyrektywy 72/462/EWG;
 - (ii) jeśli chodzi o upierzone zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka - w wykazie takich krajów, z których może być przywożone świeże mięso drobiowe, przepisami zastosowaniu dyrektywy 91/494/EWG²⁰;
 - (iii) jeśli chodzi o mięso królicze w wykazie, która zostanie sporządzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18;
- b) spełniają one co najmniej te wymogi ustanowione w rozdziałach II oraz III dyrektywy 91/495/EWG²¹;
- c) pochodzą one z przedsiębiorstw, które przedstawiają gwarancje przewidziane w lit. b) oraz uznanych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 lub, w oczekiwaniu na opracowanie wykazów określonych w lit. a) (iii), z przedsiębiorstw zatwierdzonych przez właściwe władze;
- d) każdej partii mięsa towarzyszy świadectwo zdrowia przewidziane w art. 10 ust. 2 lit. c).

ROZDZIAŁ 12

Produkty pszczelarskie

1. Produkty pszczelarskie, które przeznaczone są wyłącznie do wykorzystania w pszczelarstwie:
 - a) nie mogą pochodzić z takiego obszaru, który podlega zakazowi związanemu z wystąpieniem zgnilca amerykańskiego bądź *acariosis*, jeżeli w przypadku *acariosis* Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia uzyskał dodatkowe gwarancje zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy 92/65/EWG²²;
 - b) muszą spełniać wymogi nałożone na mocy art. 8 lit. a) dyrektywy 92/65/EWG.
2. Wszelkie odstępstwa od powyższego muszą być ustanawiane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 13

Trofea myśliwskie

²⁰ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 25.

²¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

²² Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54.

Handlowi i przywózowi trofeów myśliwskich, które nie zostały poddane obróbce, towarzyszy dokument handlowy przewidziany w art. 4 ust. 2 lit. a) lub świadectwo zdrowia przewidziane w art. 10 ust. 2 lit. c) stanowiące, że:

1. dane trofea nie pochodzą od zwierząt pochodzących z obszarów poddanych ograniczeniom z powodu obecności poważnej choroby przenaszalnej;
2. dane trofea są zupełnie suche i bez pozostałości mięsa oraz są suszone i solone lub suszone w solance przez co najmniej 14 dni przed wysyłką;
3. przesyłka nie wchodziła w kontakt z innymi produktami pochodzenia zwierzęcego lub z jakimkolwiek zwierzęciem, które mogło być zakażone;
4. podczas suszenia, produkt był dezynfekowany produktem zatwierdzonym przez właściwy organ kraju wysyłającego;
5. trofea zostały zapakowane w nowe, przejrzyste opakowania.

ROZDZIAŁ 14

Obornik do celów obróbki gleby ^(a)

Produkty z przetworzonego obornika

Wszystkie organiczne nawozy sztuczne, które zostały poddane obróbce w celu zapewnienia, że produkt jest wolny od czynników chorobotwórczych.

Przedmiotem handlu lub przywozu mogą być produkty z obornika poddanego obróbce, spełniające następujące wymogi:

- są wolne od salmonelli:
brak salmonelli w 25 g produktu poddanego obróbce;
- są wolne od pałeczek jelitowych (*enterobacteriaceae*):
oparte na obliczeniu bakterii tlenowych (< 1 000 jtk na gram produktu poddanego obróbce);
- zredukowany jest poziom bakterii przetrwałikujących i wytwarzania toksyn:
zawartość wilgoci < 14%, wartość produktu aW < 0,7.

Produkt musi być składowany w taki sposób, że podczas przetwarzania zarażenie lub ponowne zakażenie oraz zawilgocenie jest niemożliwe.

Dlatego produkty muszą być składowane w:

^(a) Obornik oznacza wszelką mieszaninę ekskrementów i uryny bydła, świń, zwierząt z rodziny koniowatych oraz kurcząt.

- dobrze zapieczętowanych i izolowanych silosach, lub
- odpowiednio zapieczętowanych paczkach (plastikowe torby lub „duże worki”).

Obornik nieprzetworzony

Tylko nieprzetworzony obornik od kurcząt i zwierząt z rodziny koniowatych może być przedmiotem handlu lub przywozu. Obornik ten musi pochodzić z regionu wolnego od poważnych chorób przenaszalnych, w szczególności:

- pryszczycy,
- rzekomego pomoru drobiu,
- pomoru świń,
- grypy drobiu,
- afrykańskiego pomoru świń,
- afrykańskiego pomoru koni,
- choroby pęcherzykowej świń.

W miarę potrzeb, można ustanowić normy bakteriologiczne zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 15

Nieprzetworzona wełna, sierść, szczecina, pióra oraz części piór

1. Wełna owcza, sierść przeżuwaczy oraz szczecina świńska są uważane za „nieprzetworzone” wówczas, gdy nie zostały one poddane fabrycznemu myciu bądź zostały uzyskane w procesie garbowania, natomiast pióra oraz części piór uważane są za „nie przetworzone” wówczas, gdy nie zostały one poddane działaniu strumienia pary bądź nie stanowiły przedmiotu zastosowania innej metody zapewniającej, że nie zostały przeniesione żadne czynniki chorobotwórcze.
2. Nie przetworzona wełna owcza, sierść przeżuwaczy, szczecina świńska, pióra oraz części piór (towary) mogą stanowić przedmiot handlu lub przywozu jedynie wówczas, gdy są one bezpiecznie zamknięte w opakowaniu oraz gdy są suche. Jednakże, handel oraz przywóz szczeciny świń z krajów lub regionów, w których afrykańska pomór świń ma charakter endemiczny jest zabroniony, z wyjątkiem takiej szczeciny świńskiej, która:
 - a) została wygotowana, pofarbowana lub bielona; albo
 - b) została poddana w innej formie obróbki, która zabije czynniki chorobotwórcze, pod warunkiem, że dowody dokonania takich działań zostaną przedstawione w

formie świadectwa pochodzącego od lekarza weterynarii odpowiedzialnego za miejsce pochodzenia. Do celów niniejszego przepisu, fabryczne nie jest uważane za formę obróbki do celów niniejszego przepisu.

3. Przepisy niniejszego rozdziału nie mają zastosowania do handlu oraz przywozu piór dekoracyjnych oraz piór:
 - a) przewożonych przez podróżnych do prywatnego użytku, lub; lub
 - b) stanowią przedmiot handlu bądź przywozu do Wspólnoty w formie przesyłki wysłanej do prywatnych odbiorców w celach nieprzemysłowych.
4. Towary takie muszą być wysyłane bezpośrednio do zakładu miejsca przeznaczenia lub do magazynu do składowania ich w takich warunkach, które uniemożliwiają rozprzestrzenienie się czynników chorobotwórczych.

ZAŁĄCZNIK II

SZCZEGÓLNE WARUNKI ZDROWIA PUBLICZNEGO

ROZDZIAŁ 1

Przywóz z państw trzecich produktów mięsnych uzyskanych z mięsa drobiu, mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, mięsa zwierzyny dzikiej oraz mięsa króliczego

Państwa Członkowskie zapewniają, że produkty mięsne uzyskane z mięsa drobiowego, mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, mięsa zwierzyny dzikiej oraz mięsa króliczego nie są przywożone chyba, że:

- a) pochodzą z państwa trzeciego wymienionego zgodnie z:
 - (i) art. 14 dyrektywy 71/118/EWG dotyczącej mięsa drobiowego;
 - (ii) art. 16 dyrektywy 92/45/EWG dotyczącej mięsa zwierzyny dzikiej;
 - (iii) wykazem ustanowionym dla mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18;
- b) wykorzystane mięso świeże spełnia właściwe wymogi art. 14 dyrektywy 71/118/EWG dotyczącej mięsa drobiowego, art. 16 dyrektywy 92/45/EWG dotyczącej mięsa zwierzyny dzikiej, art. 3 dyrektywy 91/495/EWG dotyczącej mięsa króliczego, oraz art. 6 tej dyrektywy dotyczący mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka;
- c) pochodzą one z przedsiębiorstwa, które oferuje takie same gwarancje jak te określone w dyrektywie 77/99/EWG oraz są zatwierdzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 lub, do czasu przyjęcia takiej decyzji przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, przy czym przywóz tych produktów pozostawałby przedmiotem przepisów art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG;
- d) są one przygotowane, sprawdzane oraz obchodzone zgodnie z właściwymi wymogami przewidzianymi w dyrektywie 77/99/EWG;
- e) każdej przesyłce produktów mięsnych towarzyszy świadectwo zdrowia ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

ROZDZIAŁ 2

Do dnia 1 lipca 1997 r. zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, ustala się warunki mające zastosowanie do:

- wprowadzania do obrotu oraz przywozu jaj oraz przywozu produktów jajecznych przeznaczonych do spożycia przez ludzi, bez uszczerbku dla przepisów ustanowionych w ramach wspólnej organizacji rynku,
- przygotowanie żelatyn przeznaczonych do spożycia przez ludzi,

- handel i przywóz miodu, żabich udek oraz ślimaków przeznaczonych do spożycia przez ludzi.

ZAŁĄCZNIK III

I

UJEDNOLICONA WERSJA ZAŁĄCZNIKÓW A ORAZ B DO DYREKTYWY 89/662/EWG

„ZAŁĄCZNIK A

PRAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

ROZDZIAŁ I

- Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64).
- Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23).
- Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24).
- Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85).
- Dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4).
- Dyrektywa Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 r. ustanawiająca wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach, których waga nie przekracza 100 gramów i przetworami mięsnymi (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3).
- Dyrektywa Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów jajecznych (Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87).
- Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne

dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15).

- Dyrektywa Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35).
- Dyrektywa Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1991 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41).
- Dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).
- Dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania na rynek surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1).

ROZDZIAŁ II

Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (z wyłączeniem czynników chorobotwórczych).

ZAŁĄCZNIK B

PRODUKTY NIEPODLEGAJĄCE WSPÓLNOTOWEJ HARMONIZACJI, ALE HANDEL KTÓRYMI STANOWIŁBY PRZEDMIOT KONTROLI PRZEWIDZIANYCH NINIEJSZĄ DYREKTYWĄ

Inne produkty pochodzenia zwierzęcego nie objęte ani przez załącznik B do niniejszej dyrektywy, ani przez Załącznik do dyrektywy 90/425/EWG: produkty te zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.”

II

UJEDNOLICONA WERSJA ZAŁĄCZNIKÓW A ORAZ B DO DYREKTYWY 90/425/EWG

„ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

PRAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

Sekcja 1

- Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64).
- Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego (Dz.U. nr L 194 z 22.07.1988, str. 10).
- Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. nr L 302 z 19.10.1989, str. 1).
- Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42).
- Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz przywozie nasienia trzody chlewnej (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 62).
- Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6).
- Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników

chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG(Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51).

- Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19).
- Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

Sekcja 2

Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I (1) do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54).

- Dla czynników chorobotwórczych:

Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG.

ROZDZIAŁ II

PRAWODAWSTWO ZOOTECHNICZNE

- Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8).
- Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 36).
- Dyrektywa Rady 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz.U. nr L 153 z 08.06.1989, str. 30).
- Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzspółnotowego koniowatymi (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 55).
- Dyrektywa Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca wymogi

zootechniczne i rodowodowe w celu wprowadzania do obrotu zwierząt czystorasowych
(Dz.U. nr L 85 z 5.04.1991, str. 37).

ZAŁĄCZNIK B

ZWIERZĘTA ORAZ PRODUKTY NIEPODLEGAJĄCE HARMONIZACJI, ALE HANDEL KTÓRYMI BĘDZIE PODDANY KONTROŁOM PRZEWIDZIANYM W NINIEJSZEJ DYREKTYWIE

ROZDZIAŁ I

Prawodawstwo weterynaryjne - inne zwierzęta żywe nie wymienione w wykazie w załączniku A rozdział I.

ROZDZIAŁ II

Prawodawstwo weterynaryjne - nasienie, komórki jajowe oraz zarodki nie wymienione w wykazie w załączniku A rozdział I.”

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 806/2003

z dnia 14 kwietnia 2003 r.

dostosowujące do decyzji 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach Rady przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (większość kwalifikowana)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36, 37 i 133,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁴ zastąpiła decyzję 87/373/EWG⁵.
- (2) Zgodnie z deklaracją Rady i Komisji⁶ w sprawie decyzji 1999/468/WE, przepisy odnoszące się do komitetów wspomagających Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych, przewidziane w decyzji 87/373/EWG, należy dostosować w celu doprowadzenia do ich zgodności z przepisami art. 3, 4 i 5 decyzji 1999/468/WE.
- (3) Wymieniona deklaracja wskazuje metody dostosowywania procedur komitetów, co następuje automatycznie, pod warunkiem że nie wpływa to na charakter komitetu przewidzianego w akcie podstawowym.
- (4) Terminy ustalone w przepisach podlegających dostosowaniu muszą pozostać w mocy. W każdym przypadku, w którym brak jest terminu ustanowionego do przyjęcia środków, należy ustalić termin trzymiesięczny.
- (5) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedury komitetu typu I, ustanowionej na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury doradczej przewidzianej w art. 3 decyzji 1999/468/WE.

¹ Dz.U. C 75 E z 26.3.2002, str. 425.

² Opinia z dnia 11 marca 2003 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 241 z 7.10.2002, str. 128.

⁴ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁵ Dz.U. L 197 z 18.7.1987, str. 33.

⁶ Dz.U. C 203 z 17.7.1999, str. 1.

- (6) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedur komitetu typu IIa i IIb, ustanowionych na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury zarządzania przewidzianej w art. 4 decyzji 1999/468/WE.
- (7) Przepisy dotyczące instrumentów przewidujących odwołanie się do procedur komitetu typu IIIa i IIIb, ustanowionych na mocy decyzji 87/373/EWG, muszą zostać zastąpione przepisami dotyczącymi procedury regulacyjnej przewidzianej w art. 5 decyzji 1999/468/WE.
- (8) Niniejsze rozporządzenie ma na celu wyłącznie ujednoczenie procedur komitetów. Nazwa komitetów odnosząca się do wymienionych procedur została zmieniona, gdzie stosowne,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do procedury doradczej, instrumenty wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 2

W odniesieniu do procedury zarządzania, instrumenty wymienione w załączniku II do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 3

W odniesieniu do procedury regulacyjnej, instrumenty wymienione w załączniku III do niniejszego rozporządzenia zostają dostosowane zgodnie z tym załącznikiem, w celu przestrzegania odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 4

Odniesienia do przepisów dotyczących instrumentów wymienionych w załącznikach I, II i III należy rozumieć jako odwołania do tych przepisów w brzmieniu dostosowanym przez niniejsze rozporządzenie.

Odniesienia w niniejszym rozporządzeniu do poprzednich nazw należy rozumieć jako odniesienia do nowych nazw.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich

Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 14 kwietnia 2003 r.

W imieniu Rady

A. GIANNITSIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I
PROCEDURA DORADCZA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury doradczej, dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE zgodnie z poniższymi zmianami.

1. Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁷.

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
 2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE.”
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3911/92 z dnia 9 grudnia 1992 r. w sprawie wywozu dóbr kultury⁸.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE*.
3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

3. Decyzja Rady 98/552/WE z dnia 24 września 1998 r. w sprawie realizowania przez Komisję działań odnoszących się do wspólnotowej strategii dostępu do rynku⁹.

Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W kontekście realizowania działań określonych w art. 1, 3 i 7 zastosowanie ma decyzja 1999/468/WE*.

⁷ Dz.U. L 230 z 19.8.1991, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/64/WE (Dz.U. L 189 z 18.7.2002, str. 27).

⁸ Dz.U. L 395 z 31.12.1992, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 974/2001 (Dz.U. L 137 z 19.5.2001, str. 10).

⁹ Dz.U. L 265 z 30.9.1998, str. 31.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

⁸Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

ZAŁĄCZNIK II
PROCEDURA ZARZĄDZANIA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury zarządzania, dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE zgodnie z poniższymi zmianami:

1. Rozporządzenie Rady nr 79/65/EWG z dnia 15 czerwca 1965 r. ustanawiające sieć zbierania danych rachunkowych o dochodach i prowadzonej działalności gospodarczej gospodarstw rolnych w Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej¹⁰.

Art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 18

Komitet Wspólnoty składa się z przedstawicieli Państw Członkowskich, a przewodniczy mu przedstawiciel Komisji.

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Komitet Wspólnoty ds. sieci danych księgowych gospodarstw rolnych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

^{*} Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

2. Rozporządzenie (EWG) nr 234/68 z dnia 27 lutego 1968 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku żywych drzew i innych roślin, bulw, korzeni i podobnych, ciętych kwiatów i liści ozdobnych¹¹.

W art. 13 skreśla się ust. 2.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. żywych roślin.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

¹⁰ Dz.U. 109 z 23.6.1965, str. 1859/65; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1256/97 (Dz.U. L 174 z 2.7.1997, str. 7).

¹¹ Dz.U. L 55 z 2.3.1968, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 3290/94 (Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 105).

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1728/74 z dnia 27 czerwca 1974 r. w sprawie koordynacji badań naukowych w dziedzinie rolnictwa¹².

W art. 7 skreśla się ust. 3.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. badań w dziedzinie rolnictwa.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku jaj¹³.

W art. 16 skreśla się ust. 2.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. mięsa drobiowego i jaj.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie

¹² Dz.U. L 182 z 5.7.1974, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹³ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 49; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 493/2002 (Dz.U. L 77 z 20.3.2002, str. 7).

wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego¹⁴.

W art. 16 skreśla się ust. 2.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. mięsa drobiowego i jaj.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

6. Dyrektywa Rady 92/33/EWG z dnia 28 kwietnia 1992 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz siewnym warzyw, innymi niż nasiona¹⁵.

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

1. Komisję wspomaga Komitet określany jako „Stały Komitet ds. nasion roślin rolniczych, ogrodniczych i leśnych”.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

7. Dyrektywa Rady 92/34/EWG z dnia 28 kwietnia 1992 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin owocowych oraz roślinami owocowymi przeznaczonymi do produkcji owoców¹⁶.

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

¹⁴ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 77; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 493/2002 (Dz.U. L 77 z 20.3.2002, str. 7).

¹⁵ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/111/WE (Dz.U. L 41 z 13.2.2002, str. 43).

¹⁶ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 10; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 1999/30/WE (Dz.U. L 8 z 14.1.1999, str. 30).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. materiału rozmnożeniowego różnych odmian i gatunków roślin owocowych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego¹⁷.

Art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. tytoniu.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

9. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 339/93 z dnia 8 lutego 1993 r. w sprawie kontroli zgodności z przepisami w sprawie bezpieczeństwa produktów przywożonych z państw trzecich¹⁸.

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

¹⁷ Dz.U. L 215 z 30.7.1992, str. 70; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 546/2002 (Dz.U. L 84 z 28.3.2002, str. 4).

¹⁸ Dz.U. L 40 z 17.2.1993, str. 1; rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 1994 r.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

10. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa¹⁹.

Art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 36

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. rybołówstwa i akwakultury, ustanowiony na mocy art. 17 rozporządzenia (EWG) nr 3760/92.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

11. Rozporządzenie Rady (WE) nr 520/94 z dnia 7 marca 1994 r. ustanawiające wspólnotową procedurę zarządzania kontyngentami ilościowymi²⁰.

Art. 22 i 23 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 22

1. Komisję wspomaga komitet.

2. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 23

W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się jeden miesiąc.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

12. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/94 z dnia 20 czerwca 1994 r. w sprawie ochrony, opisu, zbierania i wykorzystania zasobów genetycznych w rolnictwie²¹.

W art. 13 skreśla się ust. 2 i 3.

¹⁹ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2846/98 (Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 5).

²⁰ Dz.U. L 66 z 10.3.1994, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 138/96 (Dz.U. L 21 z 27.1.1996, str. 6).

²¹ Dz.U. L 159 z 28.6.1994, str. 1.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga Komitet ds. ochrony, opisu, zbierania i wykorzystania zasobów genetycznych w rolnictwie.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

13. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1798/94 z dnia 18 lipca 1994 r. otwierające i ustalające zarządzanie wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na niektóre produkty rolne pochodzące z Bułgarii, Republiki Czeskiej, Węgier, Polski, Rumunii i Słowacji i ustanawiające szczegółowe przepisy dostosowujące wymienione kontyngenty (1994-1997)²².

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisję wspomaga Komitet Kodeksu Celnego, ustanowiony na mocy art. 247 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

14. Rozporządzenie Rady (WE) nr 3295/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. ustanawiające środki uniemożliwiające dopuszczenie do wolnego obrotu, wywozu, powrotnego wywozu lub poddawania procedurze zawieszającej towarów podrabianych i towarów pirackich²³.

W art. 12 skreśla się wyrażenie „ust. 3 i 4”.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

²² Dz.U. L 189 z 23.7.1994, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 921/96 (Dz.U. L 126 z 24.5.1996, str. 1).

²³ Dz. U. L 341 z 30.12.1994, str. 8; rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 241/1999 (Dz.U. L 27 z 2.2.1999, str. 1).

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Komitet Kodeksu Celnego ustanowiony na mocy art. 247 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

15. Rozporządzenie Rady (WE) nr 603/95 z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego²⁴.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

16. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1526/97 z dnia 26 czerwca 1997 r. w sprawie zarządzania systemem podwójnej kontroli bez limitów ilościowych w wywozie niektórych wyrobów stalowych objętych Traktatem WE i Traktatem EWWiS, z Ukrainy do Wspólnoty Europejskiej²⁵.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet.

²⁴ Dz.U. L 63 z 21.3.1995, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1347/95 (Dz.U. L 131 z 15.6.1995, str. 1).

²⁵ Dz.U. L 210 z 4.8.1997, str. 1; rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 501/2000 (Dz.U. L 62 z 9.3.2000, str. 1).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

17. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2135/97 z dnia 24 lipca 1997 r. w sprawie zarządzania systemem podwójnej kontroli bez limitów ilościowych w wywozie niektórych wyrobów stalowych objętych Traktatem WE oraz Traktatem EWWiS, z Federacji Rosyjskiej do Wspólnoty Europejskiej²⁶.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 6*

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

18. Dyrektywa Rady 98/29/WE z dnia 7 maja 1998 r. w sprawie harmonizacji głównych przepisów dotyczących ubezpieczenia kredytów eksportowych dla transakcji objętych ubezpieczeniem średnio- i długoterminowym²⁷.

Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 4*

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

²⁶ Dz.U. L 300 z 4.11.1997, str. 1; rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 793/2000 (Dz.U. L 96 z 18.4.2000, str. 1).

²⁷ Dz.U. L 148 z 19.5.1998, str. 22.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

19. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1706/98 z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie uzgodnień dotyczących produktów rolnych oraz towarów uzyskanych dzięki przetworzeniu produktów rolnych pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (państw AKP) i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 715/90²⁸.

W art. 30 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE* .

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

Dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.”

20. Dyrektywa Rady 98/56/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych²⁹.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Komitet nazywany Stałym Komitetem ds. materiału rozmnożeniowego roślin ozdobnych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE* .

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

21. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny³⁰.

Art. 43 otrzymuje brzmienie:

²⁸ Dz.U. L 215 z 1.8.1998, str. 12.

²⁹ Dz.U. L 226 z 13.8.1998, str. 16.

³⁰ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2345/2001 (Dz.U. L 315 z 1.12.2001, str. 29).

„Artykuł 43

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. wołowiny i cielęciny.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

22. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych³¹.

Art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 42

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. mleka i przetworów mlecznych.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

23. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina³².

Art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 75

1. Komisję wspomaga Komitet Zarządzający ds. wina.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

³¹ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 509/2002 (Dz.U. L 79 z 22.3.2002, str. 15).

³² Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2585/2001 (Dz.U. L 345 z 29.12.2001, str. 10).

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

ZAŁĄCZNIK III
PROCEDURA REGULACYJNA

Wykaz instrumentów zaliczanych do procedury regulacyjnej dostosowanych do odpowiednich przepisów decyzji 1999/468/WE zgodnie z poniższymi zmianami:

1. Decyzja Rady 80/1096/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. wprowadzająca wspólnotowe środki finansowe dla zwalczania klasycznego pomoru świń³³.

Art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na podstawie art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwala swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

2. Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego³⁴.

Art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na podstawie art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwala swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

³³ Dz.U. L 325 z 1.12.1980, str. 5; decyzja ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

³⁴ Dz.U. L 194 z 22.7.1988, str. 10; dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

^{*}Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

3. Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świn³⁵.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. zootechniki ustanowiony na mocy decyzji 77/505/EWG.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

4. Dyrektywa Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów jajecznych³⁶.

Art. 13 i 14 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni..

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 14

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

³⁵ Dz.U. L 382 z 31.12.1988, str. 36; dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

³⁶ Dz.U. L 212 z 22.7.1989, str. 87; dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 36decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

5. Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego³⁷.

Art. 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

6. Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego³⁸.

Art. 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 17

³⁷ Dz.U. L 302 z 19.10.1989, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 94/113/WE (Dz.U. L 53 z 24.2.1994, str. 23).

³⁸ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego artykułu, mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 737/90 z dnia 22 marca 1990 r. w sprawie warunków regulujących przywóz produktów rolnych pochodzących z państw trzecich w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej w Czarnobylu³⁹.

Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę określania maksymalnych limitów pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego⁴⁰.

Art. 8 otrzymuje brzmienie:

³⁹ Dz.U. L 82 z 29.3.1990, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 616/2000 (Dz.U. L 75 z 24.3.2000, str. 1).

⁴⁰ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1752/2002 (Dz.U. L 264 z 2.10.2002, str. 18).

„Artykuł 8

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. weterynaryjnych produktów leczniczych.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Stały Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. weterynaryjnych produktów leczniczych.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

9. Decyzja Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁴¹.

Art. 41 i 42 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 41

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 42

1. Komitet wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

⁴¹ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19; decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2001/572/WE (Dz.U. L 203 z 28.7.2001, str. 16).

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

10. Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich⁴².

Art. 24 i 25 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 24

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 25

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

11. Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz przywozie nasienia trzody chlewnej⁴³.

Art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

⁴² Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 42; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/160/WE (Dz.U. L 53 z 23.2.2002, str. 37).

⁴³ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 62; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2000/39/WE (Dz.U. L 13 z 19.1.2000, str. 21).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

12. Decyzja Rady 90/495/EWG z dnia 24 września 1990 r. wprowadzająca wspólnotowe środki finansowe w celu zwalczania zakaźnej martwicy układu krwiotwórczego ryb łososiowatych we Wspólnocie⁴⁴.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

13. Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych⁴⁵.

Art. 32 i 33 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 32

⁴⁴ Dz.U. L 276 z 6.10.1990, str. 37.

⁴⁵ Dz.U. L 303 z 31.10.1990, str. 6; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/90/WE (Dz.U. L 300 z 23.11.1999, str. 19).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 33

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

14. Dyrektywa Rady 90/642/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. w sprawie ustalania najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w niektórych produktach pochodzenia roślinnego, w tym owocach i warzywach, oraz na ich powierzchni⁴⁶.

Art. 10a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10a

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

15. Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG⁴⁷.

⁴⁶ Dz.U. L 350 z 14.12.1990, str. 71; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/76/WE (Dz.U. L 240 z 7.9.2002, str. 45).

⁴⁷ Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51; dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

Art. 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

16. Dyrektywa Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej⁴⁸.

Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

17. Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków

⁴⁸ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 41; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1994/65/WE (Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10).

zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzeniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury⁴⁹.

Art. 26 i 27 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 26

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 27

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

18. Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami⁵⁰.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

⁴⁹ Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/45/WE (Dz.U. L 189 z 3.7.1998, str. 12).

⁵⁰ Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 19; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2002/261/WE (Dz.U. L 91 z 6.4.2002, str. 31).

** Dz.U L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

19. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2092/91 z dnia 24 czerwca 1991 r. w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz znakowania produktów rolnych i środków spożywczych⁵¹.

Art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisję wspomaga komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

20. Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁵².

Art. 19 i 20 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 20

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

⁵¹ Dz.U. L 198 z 22.7.1991, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 473/2002 (Dz.U. L 75 z 16.3.2002, str. 21).

⁵² Dz.U. L 230 z 19.8.1991, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/81/WE (Dz.U. L 276 z 12.10.2002, str. 28).

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

21. Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych⁵³.

Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

22. Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybołówstwa⁵⁴.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

23. Dyrektywa Rady 91/497/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. zmieniająca i ujednolicająca dyrektywę 64/433/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem w celu rozszerzenia jej stosowania na

⁵³ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

⁵⁴ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 15; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa⁵⁵.

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

24. Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 91/425/EWG i 91/496/EWG⁵⁶.

Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

25. Dyrektywa Rady 91/629/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. ustanawiająca minimalne normy ochrony cieląt⁵⁷.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

⁵⁵ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 69; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. L 57 z 2.3.1992, str. 1).

⁵⁶ Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 17; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/29/WE (Dz.U. L 148 z 30.6.1995, str. 52).

⁵⁷ Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 28; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/2/WE (Dz.U. L 25 z 28.1.1997, str. 24).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

26. Dyrektywa Rady 91/630/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. ustanawiająca minimalne normy ochrony świń⁵⁸.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

*Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

27. Dyrektywa Rady 92/33/EWG z dnia 28 kwietnia 1992 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz siewnym warzyw, innym niż nasiona⁵⁹.

Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. nasion i materiału rozmnożeniowego dla rolnictwa, ogrodnictwa i leśnictwa.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu, art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE stosuje się zgodnie z przepisami zawartymi w jej art. 7 i 8*.

⁵⁸ Dz.U. L 340 z 11.12.1991, str. 33; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2001/93/WE (Dz.U. L 316 z 1.12.2001, str. 36).

⁵⁹ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 2002/111/WE (Dz.U. L 41 z 13.2.2002, str. 43).

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

28. Dyrektywa Rady 92/34/EWG z dnia 28 kwietnia 1992 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin owocowych oraz roślinami owocowymi przeznaczonymi do produkcji owoców⁶⁰.

Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. materiału rozmnożeniowego i roślin owocowych oraz ich gatunków.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

^{*}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

29. Dyrektywa Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni⁶¹.

Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002^{*}.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**}Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

30. Dyrektywa Rady 92/40/EWG z dnia 19 maja 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania grypy drobiu⁶².

Art. 21 otrzymuje brzmienie:

⁶⁰ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 10; dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 1999/30/WE (Dz.U. L 8 z 14.1.1999, str. 30).

⁶¹ Dz.U. L 157 z 10.6.1992, str. 19; dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁶² Dz.U. L 167 z 22.6.1992, str. 1; dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

„Artykuł 21

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

31. Dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny⁶³.

Art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu, art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE stosuje się zgodnie z przepisami zawartymi w jej art. 7**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

32. Dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka⁶⁴.

Art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 31

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, dalej zwany „Stałym Komitetem”, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr

⁶³ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 35; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

⁶⁴ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 6 z 9.1.1996, str. 10).

178/2002*.

W przypadku zagadnień chemicznych lub technicznych, przedstawiciele Komisji, po konsultacji z Komitetem Zarządzającym ds. mleka i przetworów mlecznych, ustanowionym rozporządzeniem (EWG) nr 804/68, przedkładają Stałemu Komitetowi projekt środków, które należy przyjąć.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

33. Decyzja Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych (Projekt SHIFT), zmieniająca dyrektywy 90/675/EWG, 91/496/EWG, 91/628/EWG i decyzję 90/424/EWG, oraz uchylająca decyzję 88/192/EWG⁶⁵.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 13*

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

34. Dyrektywa Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu⁶⁶.

Art. 25 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 25*

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

⁶⁵ Dz.U. L 243 z 25.8.1992, str. 27; decyzja zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁶⁶ Dz.U. L 260 z 5.9.1992, str. 1; dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz. U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

^{**}Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

35. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia dla produktów rolnych i środków spożywczych⁶⁷.

Art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

36. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2082/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie świadectw o szczególnym charakterze dla produktów rolnych i środków spożywczych⁶⁸.

Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{*}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

^{*}Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

⁶⁷ Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2796/2000 (Dz. U. L 324 z 21.12.2000, str. 26).

⁶⁸ Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 9; rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 1994 r.

37. Dyrektywa Rady 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. dotycząca środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność⁶⁹.

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz. U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

38. Dyrektywa Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń⁷⁰.

Art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz. U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz. U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

39. Dyrektywa Rady 93/74/EWG z dnia 13 września 1993 r. w sprawie pasz przeznaczonych do szczególnych potrzeb żywieniowych⁷¹.

⁶⁹ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 38; dyrektywa zmieniona dyrektywą 1999/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 210 z 10.8.1999, str. 12).

⁷⁰ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 69; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/60/WE (Dz.U. L 192 z 20.7.2002, str. 27).

⁷¹ Dz.U. L 237 z 22.9.1993, str. 23; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/29/WE (Dz.U. L 115 z 4.5.1999, str. 32).

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

40. Dyrektywa Rady 93/119/WE z dnia 22 grudnia 1993 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas uboju lub zabijania⁷².

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

41. Rozporządzenie Rady (WE) nr 3036/94 z dnia 8 grudnia 1994 r. ustanawiające zasady gospodarczego uszlachetniania biernego stosowane do niektórych wyrobów włókienniczych i odzieżowych przywożonych powtórnie do Wspólnoty po obróbce lub uszlachetnieniu w niektórych państwach trzecich⁷³.

Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

⁷² Dz.U. L 340 z 31.12.1993, str. 21.

⁷³ Dz.U. L 322 z 15.12.1994, str. 1.

1. Komisję wspomaga Komitet, zwany „Komitetem ds. zasad gospodarczego uszlachetniania biernego wyrobów włókienniczych”.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

42. Dyrektywa Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca wymagania dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek mielonego mięsa oraz przetworów mięsnych⁷⁴.

Art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

43. Decyzja Rady 95/408/WE z dnia 22 czerwca 1995 r. w sprawie warunków ustalania, na okres przejściowy, tymczasowych wykazów zakładów z państw trzecich, z których Państwom Członkowskim zezwala się na przywóz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego, produktów rybołówstwa lub żywych małży dwuskorupowych⁷⁵.

Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

⁷⁴ Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10.

⁷⁵ Dz. U. L 243 z 11.10.1995, str. 17; decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2001/4/WE (Dz.U. L 2 z 5.1.2001, str. 21).

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

44. Dyrektywa Rady 95/69/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. ustanawiająca warunki i środki dla zatwierdzania i rejestracji określonych zakładów i pośredników prowadzących działalność w sektorze pasz zwierzęcych i zmieniająca dyrektywy 70/524/EWG, 74/63/EWG, 79/373/EWG i 82/471/EWG⁷⁶.

Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

45. Dyrektywa Rady 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzająca minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży dwuskorupowych⁷⁷.

Art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

⁷⁶ Dz.U. L 332 z 30.12.1995, str. 15; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 1999/20/WE (Dz.U. L 80 z 25.3.1999, str. 20).

⁷⁷ Dz. U. L 332 z 30.12.1995, str. 33; dyrektywa zmieniona decyzją Komisji 2003/83/WE (Dz.U. L 32 z 7.2.2003, str. 13).

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

46. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG i decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG⁷⁸.

Art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 33

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

47. Dyrektywa Rady 96/25/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie obrotu materiałami paszowymi, zmieniająca dyrektywy 70/524/EWG, 74/63/EWG, 82/471/EWG i 93/74/EWG oraz uchylająca dyrektywę 77/101/EWG⁷⁹.

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE^{**}.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

48. Dyrektywa Rady 98/56/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie obrotem materiałem

⁷⁸ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10.

⁷⁹ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 35; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 234 z 1.9.2001, str. 55).

rozmnożeniowym roślin ozdobnych⁸⁰.

Art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. materiału rozmnożeniowego i roślin ozdobnych.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE*.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

49. Dyrektywa Rady 98/58/WE z dnia 20 lipca 1998 r. dotycząca ochrony zwierząt hodowlanych⁸¹.

Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

50. Dyrektywa Rady 1999/29/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. w sprawie substancji i produktów niepożądanych w środkach żywienia zwierząt⁸².

Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji

⁸⁰ Dz.U. L 226 z 13.8.1998, str. 16.

⁸¹ Dz.U. L 221 z 8.8.1998, str. 23.

⁸² Dz.U. L 115 z 4.5.1999, str. 32; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/102/WE (Dz.U. L 6 z 10.1.2002, str. 45).

1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

51. Dyrektywa 1999/74/WE z dnia 19 lipca 1999 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące ochrony kur niosek⁸³.

Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

52. Dyrektywa Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie⁸⁴.

Art. 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002*.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE**.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 18

⁸³ Dz.U. L 203 z 3.8.1999, str. 53.

⁸⁴ Dz.U. L 169 z 10.7.2000, str. 1; dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2002/36/WE (Dz.U. L 116 z 3.5.2002, str. 16).

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

* Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

** Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.”

DYREKTYWA RADY

z 26 czerwca 1990 roku

dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego

(90/ 425/EWG)

(Dz. U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat powołujący do życia Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności artykuł 43 tam zawarty,

uwzględniając propozycję Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

zważywszy, że Wspólnota powinna przyjąć środki zmierzające do stopniowego ustanowienia wspólnego rynku, w czasie do 31 grudnia 1992 roku;

zważywszy, że harmonijne działanie wspólnej organizacji rynku zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego, zakłada usunięcie wszelkich barier zootechnicznych i weterynaryjnych, stanowiących przeszkodę w rozwoju handlu zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego wewnątrz Wspólnoty;

zważywszy, że w tym celu, swobodne przemieszczanie zwierząt i produktów rolnych jest podstawową cechą wspólnych organizacji rynkowych i powinno przyczynić się do racjonalnego rozwoju jak również do optymalnego wykorzystanie środków produkcji rolnej oraz potrzebnych środków produkcji;

zważywszy, że w sektorze weterynaryjnym, granice państwowe są wykorzystywane do przeprowadzania kontroli, mających na celu zapewnienie zdrowia ludzi i zwierząt;

zważywszy, że ostatecznym celem jest zapewnienie, że kontrole weterynaryjne będą dokonywane tylko w miejscu wysyłki;

zważywszy, że osiągnięcie tego celu nakłada obowiązek ujednoczenia podstawowych wymogów w zakresie ochrony zdrowia zwierząt;

zważywszy, że mając w perspektywie na uwadze zakończenie realizacji budowy rynku wewnętrznego, do czasu osiągnięcia zamierzonego celu musi być położony nacisk na

¹ Dz.U.W.E. Nr C 225, 31. 8. 1988, str. 4

² Dz.U.W.E. Nr C 326, 19. 12. 1988, str. 28

³ Dz.U.W.E. Nr C 56, 6. 3. 1989, str. 20

organizacji kontroli dokonywanych w miejscu wysyłki oraz na kontrole, które mogą być dokonywane w miejscu przeznaczenia;

zważywszy, że takie rozwiązanie może pociągać za sobą zawieszenie kontroli weterynaryjnych na granicach wewnątrz Wspólnoty, w związku z tym jest uzasadnione utrzymanie świadectwa zdrowia zwierząt albo innego dokumentu identyfikacyjnego przewidzianego w przepisach Wspólnoty;

zważywszy, że rozwiązanie to zwiększa zaufanie do kontroli weterynaryjnych dokonywanych przez państwo wysyłające, w szczególności przy ustanowieniu systemu szybkiej wymiany informacji;

zważywszy, że wysyłające Państwo Członkowskie musi zapewnić, aby takie kontrole weterynaryjne zostały przeprowadzone w odpowiedni sposób;

zważywszy, że w państwie przeznaczenia wyrwykowe kontrole weterynaryjne mogą być dokonywane w miejscu przeznaczenia;

zważywszy, że jednak w wypadku uzasadnionego podejrzenia o nieprawidłowość, kontrola weterynaryjna może być przeprowadzana podczas transportu zwierząt i produktów oraz że możliwe jest poddanie zwierząt kwarantannie w sektorach nie zharmonizowanych;

zważywszy, że muszą być ustanowione przepisy wykonawcze w sytuacji, gdy kontrola weterynaryjna ustali nieprawidłowości w wysyłce;

zważywszy, że powinny być ustanowione przepisy co do procedur rozwiązywania konfliktów, mogących powstać w związku z wysyłkami z gospodarstwa, ośrodka lub organizacji;

zważywszy, że muszą być wprowadzone przepisy dla środków zabezpieczających;

zważywszy, że w tym obszarze, szczególnie jeśli chodzi o skuteczność, odpowiedzialność musi ponosić wysyłające Państwo Członkowskie;

zważywszy, że Komisja musi mieć możliwość szybkiego działania, szczególnie za pomocą wizyt na miejscu i podejmowania środków właściwych dla sytuacji;

zważywszy, że aby być efektywnymi, przepisy ustanowione przez tę Dyrektywę powinny objąć wszystkie zwierzęta i produkty, które są przedmiotem handlu wewnątrz Wspólnoty, wymogami weterynaryjnymi;

zważywszy, że jednak w sytuacji bieżącego ujednociania i ustanawiania przepisów, zwierzęta i produkty, które nie podlegają ujednoczonym przepisom powinny podlegać wymaganiom państwa przeznaczenia, zakładając, że wymagania te są zgodne z artykułem 36 Traktatu;

zważywszy, że wyżej wymienione przepisy powinny być stosowane do kontroli zootechnicznych;

zważywszy, że przepisy istniejących dyrektyw powinny być zaadaptowane do nowych przepisów ustanowionych w tej Dyrektywie;

zważywszy, że przepisy te powinny być ponownie przeanalizowane przed końcem roku 1993;

zważywszy, że Komisji powinno zostać powierzone zadanie przyjęcia środków umożliwiających zastosowanie tej Dyrektywy;

zważywszy, że do tego czasu powinny być ustanowione przepisy dla procedur ustalających bliską i efektywną współpracę pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi w Stałym Komitecie Weterynaryjnym,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie zapewnią, aby kontrole weterynaryjne, które powinny być przeprowadzane na zwierzętach żywych oraz produktach objętych dyrektywami wymienionymi w Załączniku A albo na tych wspomnianych w artykule 21, ustęp 1, i które są przeznaczone do handlu, nie były dłużej przeprowadzane, z zastrzeżeniem artykułu 7, na granicach, lecz aby były przeprowadzane zgodnie z postanowieniami tej Dyrektywy. Państwa Członkowskie ponadto zapewnią, aby kontrola dokumentów zootechnicznych podlegała przepisom kontrolnym ustanowionym przez tę Dyrektywę. Nie podlegają postanowieniom niniejszej Dyrektywy kontrole zwierząt, ani kontrole przeprowadzane w ramach zadań wykonywanych w sposób niedyskryminujący przez władze odpowiedzialne za ogólnie stosowane prawo Państw Członkowskich.

Artykuł 2

Do celów tej Dyrektywy;

1. „**kontrola weterynaryjna**” oznaczać będzie jakąkolwiek fizyczną kontrolę i / lub formalność administracyjną, która odnosi się do zwierząt oraz produktów wymienionych w artykule 1, która ma na celu bezpośrednio lub pośrednio ochronę zdrowia ludzi i zwierząt;
2. „**kontrola zootechniczna**” oznaczać będzie jakąkolwiek kontrolę fizyczną i / lub formalność administracyjną odnoszącą się do zwierząt objętych tą Dyrektywą, o których mowa w punkcie A, i które mają na celu w sposób bezpośredni lub pośredni doskonalenie ras zwierząt;
3. „**handel**” oznaczać będzie handel pomiędzy Państwami Członkowskimi w rozumieniu artykułu 9 (2) Traktatu;
4. „**gospodarstwo**” oznaczać będzie gospodarstwo rolne albo pomieszczenia handlującego, jak to jest określone przez obowiązujące przepisy krajowe, usytuowane na terytorium Państwa Członkowskiego, i w których zwierzęta wymienione w Załącznikach A i B, z wyjątkiem zwierząt koniowatych są regularnie utrzymywane. Oznaczać to również będzie gospodarstwo, jak określono je w artykule 2 (a) Dyrektywy Rady

90/426/EWG z 26 czerwca 1990 r. o warunkach zdrowotnych regulujących przemieszczanie i import zwierząt koniowatych z krajów trzecich⁴;

5. „**centrum lub organizacja**” oznaczać będzie jakiekolwiek gospodarstwo, które produkuje, gromadzi lub przechowuje produkty wymienione w artykule 1;

6. „**właściwy organ**” oznaczać będzie władzę centralną Państwa Członkowskiego właściwą do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych lub jakiegokolwiek inny organ, któremu te kompetencje zostały przekazane;

7. „**urzędowy lekarz weterynarii**” oznaczać będzie lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ.

ROZDZIAŁ I

Kontrole w miejscu pochodzenia

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby tylko zwierzęta i produkty, o których mowa w artykule 1 i które spełniają poniższe warunki mogły być przedmiotem handlu:

(a) zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku A muszą zaspokajać wymagania odpowiednich dyrektyw wymienionych we wspomnianym Załączniku, a zwierzęta i produkty, o których mowa w Załączniku B muszą spełniać wymagania, co do zdrowia zwierząt Państwa Członkowskiego;

(b) muszą pochodzić z gospodarstw, centrów i organizacji, które podlegają regularnym oficjalnym kontrolom weterynaryjnym, zgodnie z paragrafem 3;

(c) muszą być oznakowane, zgodnie z wymaganiami przepisów Wspólnoty, oraz być zarejestrowane w taki sposób, aby gospodarstwo pochodzenia lub tranzytu, centrum lub organizację można było odnaleźć; krajowe systemy identyfikacji lub rejestracji muszą być przekazywane do Komisji w ciągu trzech miesięcy od daty podania do wiadomości tej Dyrektywy.

Przed 1 stycznia 1993 roku Państwa Członkowskie muszą podjąć środki odpowiednie do zagwarantowania, aby systemy identyfikacyjne i rejestracyjne, dostosowane do handlu wewnątrz Wspólnoty, były również stosowane do przemieszczania zwierząt wewnątrz własnego terytorium;

(d) muszą im, podczas transportu, towarzyszyć świadectwa zdrowia i / lub jakiekolwiek inne dokumenty, które są przewidziane w dyrektywach, o których mowa w Załączniku A, a dla innych zwierząt i produktów przez przepisy Państwa Członkowskiego przeznaczenia;

te świadectwa i dokumenty, wydane przez urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za gospodarstwo, centrum lub organizację pochodzenia, a w przypadku dokumentów wymaganych przez prawodawstwo zootechniczne, wspomnianych w części II Załącznika A, przez właściwy organ, muszą towarzyszyć zwierzęciu, zwierzętom lub produktom do miejsca jego / ich przeznaczenia;

(e) zwierzęta wrażliwe na choroby lub produkty pochodzące od zwierząt wrażliwych na choroby nie mogą pochodzić z:

(i) gospodarstw, centrów lub organizacji, terenów lub regionów, które są przedmiotem restrykcji określonych zgodnie z przepisami Wspólnoty, tam gdzie mają być zastosowane do zwierząt, których to dotyczy i produktów zwierzęcych, których to dotyczy z powodu

⁴ (1) patrz także strona 42

podejrzenia lub istnienia choroby wymienionej w Załączniku C oraz z powodu podjęcia środków zapobiegawczych;

(ii) gospodarstwa, centrum, organizacji, terenu lub regionu, które są przedmiotem oficjalnych restrykcji z powodu podejrzenia, wybuchu lub zaistnienia choroby innej niż wymienionej w Załączniku C albo podjęcia środków zapobiegawczych;

(iii) w przypadkach, gdy są one przeznaczone dla gospodarstw, centrów i organizacji usytuowanych w Państwach Członkowskich, które otrzymały gwarancje zgodne z artykułem 9 Dyrektywy 64/432/EWG lub innymi równoważnymi przepisami Wspólnoty EWG, przyjętymi lub będącymi w przyjęciu albo w państwie uznanym przez prawodawstwo Wspólnoty, za wolne całkowicie lub częściowo od choroby, z gospodarstwa, które nie zapewnia gwarancji, które mogą być wymagane przez to Państwo Członkowskie w odniesieniu do chorób innych niż wymienione w załączniku C;

(iv) kiedy są przeznaczone dla Państwa Członkowskiego lub części terytorium Państwa Członkowskiego, które korzystało z dodatkowych gwarancji zgodnych z artykułem 9 Dyrektywy 64/432/EWG lub innych równoważnych przepisów Wspólnoty, przyjętych lub będących w przyjęciu z gospodarstwa, centrum lub organizacji oraz w razie wystąpienia takiego przypadku z części terytorium, które nie daje przewidzianych dodatkowych gwarancji;

Właściwy organ państwa pochodzenia zapewni, przed wystawieniem świadectwa lub dokumentu towarzyszącego, aby gospodarstwa, centra lub organizacje stosowały się do wymagań przewidzianych dla tego punktu;

(f) jeżeli transport dotyczy kilku miejsc przeznaczenia to zwierzęta i produkty muszą być pogrupowane w tyle partii ile jest miejsc przeznaczenia. Każda partia musi mieć załączone świadectwo oraz / lub dokumenty wymienione w punkcie (d);

(g) gdy zwierzęta lub produkty będące przedmiotem dyrektyw, o których mowa w Załączniku A spełniają przepisy Wspólnoty i są przeznaczone na eksport do państwa trzeciego przez terytorium innego Państwa Członkowskiego, transport musi - z wyjątkiem przypadków nagłych, należycie uzasadnionych przez właściwy organ dla zapewnienia dobra zwierząt - pozostawać pod nadzorem celnym aż do momentu opuszczenia Wspólnoty, zgodnie ze szczegółowymi ustaleniami określonymi przez Komisję, działającą zgodnie z procedurami ustalonymi w artykule 18, a tam gdzie stosowne również w artykule 19.

Poza tym, w przypadkach zwierząt i produktów nie stosujących się do przepisów Wspólnoty lub w przypadku zwierząt lub produktów niezgodnych z przepisami Wspólnoty lub zwierzętami i produktami wymienionymi w Załączniku B, tranzyt może tylko mieć miejsce wyłącznie, jeśli był on wyraźnie zatwierdzony przez właściwy organ tranzytowego Państwa Członkowskiego.

2. Państwa Członkowskie zapewniają ponadto, aby;

- zwierzęta i produkty, o których mowa w artykule 1, które muszą być poddane ubojowi w ramach krajowego programu uwalniania się od chorób nie wymienionych w Załączniku C, nie były wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego;

- zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku A oraz zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku B nie były wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeśli nie mogą być one sprzedawane na ich własnym terytorium z powodów związanych ze zdrowiem ludzi lub zdrowiem zwierząt, uzasadnionych przez artykuł 35 Traktatu.

3. Z wyjątkiem wyznaczonych dla urzędowego lekarza weterynarii obowiązkowych kontroli, zgodnie z prawodawstwem Wspólnoty, właściwy organ przeprowadza kontrolę w gospodarstwach, zatwierdzonych punktach skupu, centrach gromadzenia, centrach i organizacjach w celu upewnienia się, że zwierzęta i produkty przeznaczone do handlu odpowiadają wymogom Wspólnoty, a w szczególności spełniają warunki ustanowione w paragrafie 1 (c) i (d), w odniesieniu do ich identyfikacji.

Gdy są powody do podejrzeń, że wymagania Wspólnoty nie są spełnione, to właściwy organ dokonuje niezbędnych kontroli i jeśli podejrzenie jest potwierdzone podejmuje odpowiednie kroki, które mogą obejmować izolację gospodarstwa, centrum lub organizacji, których to podejrzenie dotyczy.

4. W myśl procedury ustanowionej w artykule 18 lub w artykule 19, Komisja może przyjąć szczegółowe przepisy dla zastosowania tego artykułu, szczególnie biorąc pod uwagę gatunki zwierząt, których to dotyczy.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wysyłające powinny podjąć niezbędne środki dla zapewnienia, aby:

- (a) właściciele zwierząt i produktów wymienionych w artykule 1 stosowali się do wymogów zdrowotnych lub zootechnicznych, krajowych lub Wspólnoty, wspomnianych w tej Dyrektywie, na wszystkich etapach produkcji i wprowadzania na rynek;
- (b) zwierzęta i produkty wymienione w Załączniku A były kontrolowane tak starannie, z weterynaryjnego punktu widzenia, jakby były przeznaczone na rynek krajowy o ile nie określono inaczej w przepisach Wspólnoty;
- (c) zwierzęta były transportowane w odpowiednich środkach transportu, zgodnych z zasadami higieny.

2. Właściwy organ Państwa Członkowskiego pochodzenia, który wydał świadectwo lub dokument, towarzyszący zwierzętom i produktom, powinien przekazać, w dniu, w którym został on wydany, za pośrednictwem systemu informatycznego, przewidzianego w artykule 20, właściwym centralnym władzom Państwa Członkowskiego przeznaczenia, dane, które będą określone przez Komisję, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18.

3. Państwa Członkowskie wysyłające powinny podjąć odpowiednie środki, aby ukarać jakiegokolwiek naruszenie ustawodawstwa weterynaryjnego lub zootechnicznego, osoby fizyczne lub osoby prawne, gdy stwierdzi się naruszenie przepisów Wspólnoty, w szczególności, gdy stwierdzi się, że ustalone dokumenty lub znaki identyfikacyjne nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi zwierząt lub gospodarstwu ich pochodzenia albo rzeczywistym cechom produktu.

ROZDZIAŁ II

Kontrole po przybyciu na miejsce przeznaczenia

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie przeznaczenia wprowadzą następujące środki kontrolne:

- (a) właściwy organ może, w miejscach przeznaczenia zwierząt i produktów sprawdzić poprzez niedyskryminacyjne, wyrywkowe kontrole weterynaryjne, czy wymagania artykułu 3 są spełnione; jednoznacznie może on pobrać próbki.

Ponadto, kontrole mogą być także przeprowadzone podczas transportu zwierząt i produktów, na jego terytorium, jeżeli właściwy organ Państwa Członkowskiego tranzytu lub przeznaczenia posiada informacje prowadzące do podejrzeń o naruszenie przepisów;

- (b) ponadto, jeśli zwierzęta wspomniane w artykule 1 i pochodzące z innego Państwa Członkowskiego są przeznaczone:

- (i) na rynek lub zatwierdzony punkt skupu określony w przepisach Wspólnoty, tamtejszy pracownik będzie odpowiedzialny za przyjmowanie zwierząt nie spełniających wymagań, o których mowa w artykule 3 ustęp 1.

Właściwy organ musi sprawdzić, za pośrednictwem nie dyskryminacyjnych kontroli świadectw lub dokumentów towarzyszących zwierzętom, czy zwierzęta spełniają te wymagania;

(ii) do rzeźni będącej pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, który musi zapewnić, szczególnie w oparciu o świadectwo lub towarzyszący dokument, że są poddane ubojowi tylko zwierzęta spełniające wymagania artykułu 3(1).

Kierujący rzeźnią będzie odpowiedzialny za ubój zwierząt, które nie spełniają wymogów artykułu 3 ustęp 1(c) i (d);

(iii) do zarejestrowanego sprzedającego, który rozdziela przesyłki lub do innej firmy handlowej nie podlegającej ciągłemu nadzorowi, ten sprzedający lub firma handlowa będą uważane przez właściwy organ za odbiorców zwierząt, a warunki ustanowione w podpunkcie drugim będą do nich stosowane;

(iv) do gospodarstw, centrów lub organizacji, włącznie z przypadkiem, gdy partia towaru jest częściowo wyładowana podczas transportu, każdemu zwierzęciu lub grupie zwierząt musi towarzyszyć, zgodnie z artykułem 3, oryginał świadectwa zdrowia lub dokumentu towarzyszącego do czasu, gdy osiągną one wspomnianego odbiorcę.

Odbiorcy wymienieni w punktach (iii) i (iv) pierwszego podpunktu muszą, przed każdym podziałem partii towaru, lub późniejszą sprzedażą, sprawdzić, czy znajdują się znaki identyfikacyjne, świadectwa lub dokumenty wspomniane w artykule (3) (1) (c) i (d) oraz zawiadomić właściwy organ o jakichkolwiek brakach lub anomaliach i w tym drugim przypadku izolować podejrzane zwierzęta do czasu podjęcia decyzji, ich dotyczących, przez właściwy organ.

Gwarancje, które muszą być dostarczone przez odbiorców wymienionych w punktach (iii) i (iv) pierwszego podpunktu, powinny być wyszczególnione w umowie z właściwym organem, która to powinna być podpisana w czasie poprzedzającym rejestrację przewidzianą w artykule 12. Właściwy organ przeprowadzi wrywkowe kontrole, aby zweryfikować zgodność z tymi gwarancjami.

Postanowienie tego punktu ten będzie stosowane *mutatis mutandis* do odbiorców, o których mowa w artykule 1.

2. Wszyscy odbiorcy wymienieni w świadectwie lub dokumencie, uwzględniani w artykule 3 (1) (d):

(a) są obowiązani, na prośbę właściwego organu Państwa Członkowskiego przeznaczenia i w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia kontroli wymienionych w punkcie 1, z wyprzedzeniem zawiadomić o przybyciu zwierząt i produktów z innego Państwa Członkowskiego, a w szczególności o rodzaju wysyłki i przewidywaną datę jej przybycia. Jednakże okres czasu dla zawiadomienia, nie powinien, jako generalna zasada, być dłuższy niż jeden dzień; niemniej jednak, w wyjątkowych okolicznościach Państwa Członkowskie mogą żądać zawiadomienia na dwa dni wcześniej.

Zawiadomienie to nie jest wymagane dla zarejestrowanych koni posiadających dokument identyfikacyjny przewidziany przez Dyrektywę 90/427/EWG;

(b) mają zachowywać przez okres, który zostanie ustalony przez właściwy organ, jednak nie krótszy niż sześć miesięcy, świadectwa zdrowia oraz dokumenty wspomniane w artykule 3, dla ich okazania właściwemu organowi, na jego prośbę.

3. Szczegółowe przepisy dla wprowadzenia tego artykułu są przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 18 lub, gdy to stosowne w artykule 19.

Artykuł 6

1. W przypadku, gdy przepisy Wspólnoty lub państwa w sektorach jeszcze nie zharmonizowanych i z zachowaniem generalnych norm Traktatu, wymagają kwarantanny zwierząt, normalnie będzie się ona odbywać w gospodarstwie przeznaczenia.

2. Ilekroć jest to uzasadnione z weterynaryjnego punktu widzenia, kwarantanna może odbywać się w odpowiedniej stacji kwarantanny. Stacja taka będzie uważana za miejsce przeznaczenia przesyłki. Państwo Członkowskie, którego to dotyczy, powiadomi Komisję o powodach podjęcia takiej akcji..
3. Zobowiązania związane z kwarantanną i jej umiejscowienie będą określone szczegółowo w wymaganiach weterynaryjnych wspomnianych w drugim podpunkcie artykułu 21.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby podczas kontroli dokonywanych w miejscach, w których zwierzęta i produkty wymienione w artykule 1, pochodzące z kraju trzeciego, mogą być wprowadzane na terytorium Wspólnoty takich jak porty, porty lotnicze i przejścia graniczne z krajami trzecimi, podjęte będą następujące środki:

(a) sprawdzane będą świadectwa lub dokumenty towarzyszące zwierzętom i produktom;
(b) gdy zwierzęta i produkty są importowane z krajów trzecich, muszą być one wysłane pod kontrolą celną do posterunków inspekcyjnych, celem poddania kontroli weterynaryjnej. Zwierzęta i produkty wspomniane w załączniku A nie mogą otrzymać zezwolenia celnego do czasu, aż kontrole te wykażą, że odpowiadają one przepisom Wspólnoty;

2. Zwierzęta i produkty wspomniane w załączniku B oraz te, które są importowane na podstawie krajowych standardów zdrowotnych muszą być wprowadzone bezpośrednio na terytorium Wspólnoty przez jeden z posterunków inspekcyjnych Państwa Członkowskiego, które zamierza je importować. Zwierzęta i produkty te muszą tam zostać przebadane zgodnie z punktem 1 (b).

Państwa Członkowskie, które dokonują importu z krajów trzecich, na podstawie krajowych przepisów zdrowia zwierząt mają poinformować Komisję oraz inne Państwa Członkowskie, a w szczególności Państwa Członkowskie tranzytowe, o zaistnieniu takiego importu oraz warunkach, którym takie importy podlegają.

Państwa Członkowskie przeznaczenia nie zezwalają na wysyłkę takich zwierząt z własnego terytorium, jeśli nie pozostały one tam przez okres ustalony w szczegółowych regulacjach Wspólnoty. Dotyczy to również produktów, wspomnianych w drugim podpunkcie chyba, że są przeznaczone bez tranzytu do innego Państwa Członkowskiego, które ma używać tej samej opcji.

Jednakże do czasu przyjęcia przepisów Wspólnoty ustalających kontrole, te zwierzęta i produkty mogą być wprowadzane na terytorium Państwa Członkowskiego, innego niż to, o którym mowa w drugim podpunkcie, zgodnie z wcześniejszą zgodą daną przez to inne Państwo Członkowskie, w sposób ogólny, i gdzie właściwe przez Państwo Członkowskie tranzytowe. Państwa Członkowskie informują Komisję oraz inne Państwa Członkowskie, co do sposobu kontroli, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, kiedy można korzystać z tej derogacji i ustalonych sposobów kontroli.

3. Jednakże, od 1 stycznia 1993 r. i z pominięciem paragrafu 1, wszystkie zwierzęta i produkty transportowane przez regularne, bezpośrednie środki transportu, łączące dwa geograficzne punkty Wspólnoty, będą podlegały przepisom kontrolnym ustalonym w artykule 5.

Artykuł 8

1. Jeśli, podczas kontroli dokonywanej w miejscu przeznaczenia, przesyłki lub w czasie transportu właściwy organ Państwa Członkowskiego stwierdzi:

(a) obecność czynników powodujących chorobę wymienioną w Dyrektywie 82/894/EWG⁵, poprawioną ostatnio przez Decyzję Komisji 90/134/EWG⁶, zoonozę, chorobę oraz inną przyczynę prawdopodobnie stanowiącą poważne ryzyko dla zwierząt lub ludzi oraz obecność produktów pochodzących z obszaru dotkniętego chorobą zakaźną, powinny one nakazać, aby zwierzę lub partia zwierząt, których sprawa dotyczy odbyła kwarantannę w najbliższej stacji kwarantanny albo zostało poddane ubojowi i/lub zniszczone.

Koszty związane z wprowadzeniem środków, uwzględnionych w pierwszym podpunkcie, poniesie wysyłający lub jego przedstawiciel albo osoba odpowiedzialna za produkty lub zwierzęta.

Właściwy organ Państwa Członkowskiego przeznaczenia natychmiast powiadomi pisemnie właściwe organy Państw Członkowskich oraz Komisję, środkami najbardziej odpowiednimi, o podjętych ustaleniach, decyzjach oraz powodach podjęcia tych decyzji. Mogą zostać zastosowane środki ochronne uwzględnione w artykule 10.

Ponadto na prośbę Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 17, Komisja może przyjąć środki niezbędne do osiągnięcia wspólnego stanowiska Państw Członkowskich w sytuacjach nie objętych przepisami Wspólnoty.

(b) że, z zastrzeżeniem do punktu (a), zwierzęta i produkty nie spełniają warunków ustanowionych przez dyrektywy Wspólnoty w przypadku, gdy Państwo Członkowskie otrzymuje gwarancje o których mowa w artykule 9 Dyrektywy 64/432/EWG lub zgodne z równoważnymi przepisami Wspólnoty, które mają być przyjęte przez krajowe przepisy zdrowia zwierząt, mogą one, zakładając że okoliczności zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt na to pozwolą, wysyłającemu lub jego przedstawicielowi pozwolić na wybór pomiędzy:

- w przypadku obecności pozostałości, utrzymywaniem ich pod kontrolą, do czasu aż zostanie potwierdzona zgodność z przepisami Wspólnoty, a w razie niezgodności zastosowaniem środków przewidzianych w przepisach Wspólnoty,
- ubojem zwierząt lub zniszczeniem produktów,
- ponownym wysłaniem zwierzęcia lub partii zwierząt, za zgodą właściwego organu Państwa Członkowskiego wysyłającego i wcześniejszym powiadomieniu Państw Członkowskich tranzytowych.

Jednakże w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, jeśli chodzi o świadectwa lub dokumenty, właścicielom lub jego przedstawicielom należy przyznać pewien okres czasu do dostosowania się do wymogów prawa.

2. Zgodnie z procedurą określoną w artykule 18, Komisja ustali listę chorób, o których mowa w paragrafie 1 oraz szczegółowe sposoby stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 9

1. W przypadkach uwzględnionych w artykule 8, właściwy organ Państwa Członkowskiego przeznaczenia, skontaktuje się bezzwłocznie z właściwymi organami wysyłającego Państwa Członkowskiego. Te ostatnie organy podejmą wszystkie niezbędne środki i powiadomią właściwe organy pierwszego Państwa Członkowskiego o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach i powodach ich podjęcia.

Jeśli właściwy organ Państwa Członkowskiego przeznaczenia obawia się, że takie środki są niewystarczające, to właściwy organ obu Państw Członkowskich będą wspólnie

⁵ Dz. U. Nr L 378 z 31.12.1982, str. 58

⁶ Dz. U. Nr L 76 z 22.03.1990, str. 23.

poszukiwać dróg i środków uzdrowienia tej sytuacji; jeśli to niezbędne również poprzez inspekcję na miejscu.

Gdy kontrole przewidziane w artykule 8 pozwalają stwierdzić powtarzające się nieprawidłowości, właściwy organ Państwa Członkowskiego przeznaczenia poinformuje o tym Komisję i właściwe organy innych Państw Członkowskich.

Komisja na żądanie właściwego organu Państwa Członkowskiego przeznaczenia albo ze swojej własnej inicjatywy, biorąc pod uwagę rodzaj stwierdzonych naruszeń może:

- w porozumieniu z właściwymi organami krajowymi, wysłać inspektorów na miejsce sprawy,
- polecić urzędowemu lekarzowi weterynarii, którego nazwisko powinno znajdować się na liście sporządzonej przez Komisję na wniosek Państw Członkowskich, i jest on akceptowany przez zainteresowane strony, aby sprawdził fakty na miejscu,
- poprosić właściwy organ, aby zintensyfikował kontrole w gospodarstwie, w centrum lub organizacji, zaaprobowanym punkcie skupu lub centrum gromadzenia oraz regionie pochodzenia zwierząt i produktów.

Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o jej ustaleniach.

Oczekując na ustalenia Komisji, Państwo Członkowskie wysyłające powinno, na prośbę Państwa Członkowskiego przeznaczenia zintensyfikować kontrolę zwierząt i produktów pochodzących z gospodarstwa, centrum lub organizacji, zaaprobowanego punktu skupu lub centrum gromadzenia zwierząt lub obszaru, którego sprawa dotyczy i jeśli istnieje poważne zagrożenie zdrowia publicznego oraz zdrowia zwierząt, zawiesić wydawanie jakichkolwiek świadectw lub dokumentów przewozu.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może, ze swej strony, zintensyfikować kontrole zwierząt pochodzących z tego samego gospodarstwa, centrum lub organizacji, zaaprobowanego punktu skupu, centrum gromadzenia i regionu.

Na prośbę jednego z dwóch zainteresowanych Państw Członkowskich, gdy te nieprawidłowości są potwierdzone przez opinię eksperta, Komisja musi, zgodnie z procedurą określoną w artykule 17, podjąć odpowiednie środki włącznie z upoważnieniem Państw Członkowskich do tymczasowego zakazu wprowadzania na swe terytorium zwierząt i produktów pochodzących z tego gospodarstwa, centrum lub organizacji, zaaprobowanego punktu skupu, centrum gromadzenia lub regionu. Środki te muszą być potwierdzone lub zrewidowane, tak szybko jak to jest możliwe, zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 17.

2. Z wyjątkiem przypadków uwzględnionych w podpunkcie czwartym, drogi odwoławcze przewidziane przez obowiązujące prawodawstwo w Państwach Członkowskich, niniejsza Dyrektywa nie narusza dróg odwoławczych przewidzianych przez obowiązujące prawo w Państwach Członkowskich przeciwko decyzjom właściwych organów.

Decyzje podjęte, przez właściwe organy Państwa Członkowskiego przeznaczenia oraz powody podjęcia tych decyzji mają być przekazane dla wysyłających lub jego przedstawicieli, jak również właściwych organów Państwa Członkowskiego wysyłającego.

Jeśli wysyłający lub jego przedstawiciel o to poprosi, wymienione decyzje i powody ich podjęcia powinny być mu dostarczone na piśmie wraz ze wskazaniem dróg odwoławczych przewidzianych w prawach obowiązujących w Państwach Członkowskich przeznaczenia, jak również o formie i terminach przewidzianych dla samego odwołania.

Jednakże, w przypadku sporu, obie strony mogą, jeśli się na to zgodzą, w czasie nie dłuższym niż jeden miesiąc, przedłożyć sprawę do oceny ekspertowi, którego nazwisko znajduje się na liście ekspertów Wspólnoty, która to będzie ustalona przez Komisję; koszt konsultacji eksperta poniesie Wspólnota.

Taki ekspert powinien wydać swoją opinię w czasie nie dłuższym niż 72 godziny lub po otrzymaniu wyników ewentualnych analiz. Strony będą przestrzegać opinii ekspertów, z należytych szacunkiem do weterynaryjnego ustawodawstwa Wspólnoty.

3. Koszty powrotu partii towaru, przetrzymywania lub izolacji zwierząt, ewentualnego ich uboju lub zniszczenia poniesie wysyłający, jego przedstawiciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta i produkty.

4. Szczegółowe przepisy stosowania tego artykułu są przyjęte zgodnie z procedurą określoną w artykule 18, a gdy stosowne również w artykule 19.

ROZDZIAŁ III

Przepisy ogólne

Artykuł 10

1. Każde Państwo Członkowskie natychmiast powiadomi inne Państwa Członkowskie oraz Komisję, o zaistnieniu na swym terytorium chorób wymienionych w Dyrektywie 82/894/EWG, o pojawieniu się przypadków chorób lub zjawisk, które mogą stanowić poważne zagrożenia dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzkiego.

Państwo Członkowskie wysyłające natychmiast przystąpi do zwalczania lub zapobiegania uwzględnionego w przepisach Wspólnoty, określi w szczególności strefy ochronne, przewidziane w tych przepisach albo zastosuje inny środek, który uzna za stosowny. Państwo Członkowskie przeznaczenia lub tranzytu, które w trakcie przeprowadzania kontroli, wspomnianej w artykule 5 stwierdziło istnienie jednej z chorób lub zjawisk, o których mowa w podpunkcie 1 może, jeśli jest to niezbędne, podjąć środki zabezpieczające przewidziane w przepisach Wspólnoty, włącznie z poddaniem zwierząt kwarantannie.

W oczekiwaniu na podjęcie środków zgodnych z paragrafem 4, Państwo Członkowskie przeznaczenia może z ważnych powodów związanych z ochroną zdrowia ludzi lub zwierząt, podjąć tymczasowe środki zaradcze wobec gospodarstwa, centrum lub organizacji, których to dotyczy, a w przypadku choroby zakaźnej wobec strefy ochronnej przewidzianej w przepisach Wspólnoty.

O podjętych środkach, Państwo Członkowskie bezzwłocznie powiadomi Komisję oraz inne Państwa Członkowskie.

2. Na żądanie Państwa Członkowskiego, o którym mowa w podpunkcie 1 paragrafu 1, lub z inicjatywy Komisji, jeden lub kilku przedstawiciele Komisji może udać się natychmiast na miejsce sprawy, aby zbadać we współpracy z właściwymi organami, podjęte środki oraz wydać opinię o tych środkach.

3. Jeśli Komisja nie była poinformowana o podjętych środkach lub, jeśli uważa je za niewystarczające, może we współpracy z zainteresowanym Państwem Członkowskim, do czasu zebrania Stałego Komitetu Weterynaryjnego, podjąć tymczasowe środki zabezpieczające, jeśli chodzi o zwierzęta lub produkty pochodzące z regionu dotkniętego chorobą zakaźną lub z danego gospodarstwa, centrum lub organizacji. Te środki powinny być przedłożone Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu bezzwłocznie w celu potwierdzenia, poprawienia lub unieważnienia, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 17.

4. Komisja powinna we wszystkich przypadkach, dokonać bezzwłocznie przeglądu sytuacji w Stałym Komitecie Weterynaryjnym. Powinna ona podjąć niezbędne środki, co do zwierząt i produktów wspomnianych w artykule 1 i jeśli sytuacja tego wymaga, co do produktów otrzymanych od tych zwierząt zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 17.

Komisja powinna monitorować tę sytuację i tymi samymi procedurami powinna poprawić lub oddalić podjęte decyzje, w zależności od rozwoju sytuacji.

5. Szczegółowe przepisy dla zastosowania tego artykułu wraz z listą zoonoz oraz przypadków, które mogą stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, będą przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 18.

Artykuł 11

Każde Państwo Członkowskie oraz Komisja wyznaczą służby kompetentne w dziedzinie kontroli weterynaryjnej odpowiedzialne za zapewnienie kontroli weterynaryjnych i współpracę ze służbami kontrolnymi innych Państw Członkowskich.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie zatroszczą się, aby wszyscy handlujący, zaangażowani w handel wewnątrz Wspólnoty, zwierzętami i/lub produktami, o których mowa w artykule 1:

(a) byli zobowiązani na żądanie właściwego organu do zarejestrowania się, z wyprzedzeniem, w oficjalnym rejestrze;

(b) utrzymywali rejestr, w którym będą zapisywane dostawy, a odbiorcy, o których mowa w artykule 5 (1) (b) (iii) rejestrować dalsze miejsca przeznaczenia zwierząt i produktów.

Wspomniane rejestry powinny być przechowywane przez okres, który będzie określony przez właściwy organ państwa, aby mogły być przedstawione właściwemu organowi na jego żądanie.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie zapewnią także, aby funkcjonariusze własnych służb weterynaryjnych, jeśli to stosowne, we współpracy z funkcjonariuszami innych przygotowanych do tego celu służb, były upoważnione zwłaszcza do:

- przeprowadzania inspekcji gospodarstw, instalacji, urządzeń, środków transportu i metod stosowanych do znakowania i identyfikacji zwierząt,

- kontrolowania, jeśli chodzi o produkty wymienione w Załączniku A, czy personel stosuje się do wymogów ustalonych w tekstach zawartych w w/w Załączniku,

- pobierania próbek:

(i) od zwierząt trzymany na sprzedaż, wprowadzonych do obrotu lub transportowanych;

(ii) z produktów trzymany z myślą o przechowywaniu, sprzedaży, wprowadzonych do obrotu i transportowanych,

- badać materiał dokumentacyjny lub dane informatyczne przetwarzanego materiału wytwarzane na mocy przepisów wprowadzonych w myśl niniejszej Dyrektywy.

Państwa Członkowskie muszą wymagać od kontrolowanych gospodarstw, centrów lub organizacji współpracy w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia wyżej wymienionych zadań.

Artykuł 14

1. Dyrektywa 64/432/EWG⁷, ostatnio zmieniona przez Dyrektywę 89/662/EWG⁸, zostaje niniejszym poprawiona jak następuje:

(a) tekst artykułu 6 zostaje zastąpiony następującym:

Artykuł 6

Zwierzęta przeznaczone do uboju, które zostały zaprowadzone zaraz po przybyciu do państwa przeznaczenia, bezpośrednio lub poprzez zaaprobowany punkt skupu lub centrum gromadzenia zwierząt do rzeźni, muszą być tam poddane ubojowi najszybciej jak to możliwe, stosownie do przepisów dotyczących zdrowia zwierząt.

Zwierzęta przeznaczone do uboju, które zostały doprowadzone zaraz po przybyciu do państwa przeznaczenia do punktu skupu sąsiadującego z rzeźnią, której regulamin pozwala na przeprowadzanie wszystkich zwierząt, zwłaszcza po zakończeniu skupu, tylko do rzeźni zaaprobowanej w tym celu przez właściwy organ centralny, muszą być poddane ubojowi w tej rzeźni nie później niż w pięć dni po przybyciu do punktu skupu.

Właściwe organy państwa przeznaczenia mogą w świetle przepisów dotyczących zdrowia zwierząt wyznaczyć rzeźnię, do której należy wysłać te zwierzęta.

(b) Artykuł 7 (3) oraz pierwszy podpunkt artykułu 8 (2) zostają skreślone.

(c) Treść artykułu 9 oraz 10 zostaje zastąpiony przez następujący tekst:

Artykuł 9

1. O ile Państwo Członkowskie dysponuje dla całego swego terytorium lub jego części, krajowym programem zwalczania choroby zakaźnej, która nie figuruje w Załączniku E, może przedłożyć Komisji ten program precyzując w szczególności:

- miejsce występowania choroby na swym terytorium,
- uzasadnienie programu, biorąc pod uwagę istotę choroby i relację przewidzianych kosztów do korzyści,
- obszar geograficzny, na którym program ten będzie wprowadzony,
- status kategorii stosowanych w placówkach zwierzęcych oraz standardy wymagane dla każdej kategorii, jak również procedury odnoszące się do testów,
- procedury monitorowania programu,
- konsekwencje, jakie należy wyciągnąć w razie, gdy z jakiegoś powodu placówka straci swój status,
- środki, które należy podjąć w razie dodatnich wyników testów, stwierdzonych podczas przeprowadzenia kontroli, zgodnie z założeniami programu.

2. Komisja zbada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Programy, o których mowa w paragrafie 1, mogą być zatwierdzone z zachowaniem kryterii wskazanych w ustępie 1, zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 12.

Zgodnie z tą samą procedurą, zostają sprecyzowane gwarancje uzupełniające ogólnie i w szczególności, które mogą być wymagane w handlu wewnątrz Wspólnoty, będą określone w tym samym czasie albo najpóźniej w ciągu trzech miesięcy po zatwierdzeniu programów. Gwarancje takie nie mogą przewyższać tych, które Państwo Członkowskie wprowadza w obrębie własnego Państwa.

3. Program, przedstawiony przez Państwa Członkowskie, może być poprawiony lub uzupełniony zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 12. Zgodnie z tą samą procedurą może zostać przyjęta zmiana lub uzupełnienie programu już przyjętego i gwarancji określonych zgodnie z paragrafem 2.

Artykuł 10

⁷ Dz. U. nr L 21 z 29. 07. 1964, str. 2012/64.

⁸ Dz. U. Nr L 395 z 30. 12. 1989, str. 13.

1. Państwo Członkowskie, które uważa, że jego terytorium lub część jego terytorium jest wolne od jednej z chorób, na które są wrażliwe bydło i świnie, powinien przedstawić Komisji odpowiednią, uzasadniającą dokumentację, precyzującą w szczególności:
 - rodzaj choroby i historię jej występowania na tym terytorium,
 - wyniki testów kontrolnych badań inwigilacyjnych, opartych na badaniu serologicznym, mikrobiologicznym, anatomopatologicznym lub epidemiologicznym oraz na tym, że choroba ta musi być obowiązkowo zgłaszana odpowiednim organom,
 - okres czasu, w którym inwigilacja była wykonywana,
 - gdzie stosowne, okres czasu, podczas którego szczepienie przeciwko tej chorobie było zakazane oraz obszar geograficzny, którego zakaz ten dotyczył,
 - uzupełniające normy, które pozwalają zweryfikować brak występowania choroby.
2. Komisja zbada dokumentację uzasadniającą, przedstawioną przez Państwa Członkowskie. Uzupełniające gwarancje ogólne i szczegółowe, mogą być określone zgodnie z procedurą ustaloną w artykule 12. Gwarancje takie nie mogą przewyższać tych, które Państwo Członkowskie wprowadza w obrębie własnego terytorium. O ile uzasadnienie zostanie przedłożone przed 1 lipca 1991 r., decyzje odnoszące się do dodatkowych gwarancji muszą być podjęte przed 1 stycznia 1992 roku.
3. Państwo Członkowskie, którego to dotyczy powiadomi Komisję o jakiegokolwiek zmianie uzasadnień odnoszących się do chorób wspomnianych w paragrafie 1. W świetle przekazanych informacji, gwarancje określone zgodnie z paragrafem 2 mogą zostać zmienione lub określone zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 12.
2. Podpunkty 2 do 5 artykułu 5 (2) oraz artykuły 7 i 15 Dyrektywy 88/407/EWG⁹ zostają niniejszym skreślone.
3. Podpunkty 2 do 4 Artykułu 5 (2) i artykułu 14 Dyrektywy 89/556/EWG¹⁰ zostają niniejszym skreślone.
4. W czwartej linijce pierwszego podpunktu artykułu 13 Dyrektywy 72/462/EWG¹¹ ostatnio zmienionej przez Dyrektywę 89/227/EWG¹², termin „trzy” zostaje zastąpiony przez termin „pięć”.

Artykuł 15

1. Następujący Artykuł zostaje wprowadzony do Dyrektyw 64/432/EWG i 89/556/EWG:
„Artykuł 14

Przepisy ustanowione w Dyrektywie Rady 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 roku dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi żywymi zwierzętami oraz produktami pochodzenia zwierzęcego w perspektywie realizacji rynku wewnętrznego (*), będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscach pochodzenia, do organizacji i wyników kontroli przeprowadzanych przez państwo przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków ochronnych.

(*) Dz. U. Nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 29.

2. Do Dyrektywy 88/407/EWG zostaje wprowadzony następujący artykuł:

Artykuł 15

Przepisy ustanowione w Dyrektywie Rady 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 roku dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi żywymi zwierzętami oraz produktami pochodzenia zwierzęcego w

⁹ Dz. U. Nr L 134 z 22. 7. 1988, str. 10

¹⁰ Dz. U. Nr L 302 z 19. 10. 1989, str. 1

¹¹ Dz. U. Nr L 302 z 31. 12. 1972, str. 28.

¹² Dz. U. Nr L 93 z 06. 04. 1989, str. 25.

perspektywie realizacji rynku wewnętrznego (*), będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscach pochodzenia, do organizacji i wyników kontroli przeprowadzanych przez państwo przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków ochronnych.

(*) Dz. U. Nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 29.

3. Tekst artykułu 9 Dyrektywy 90/426/EWG zostaje zastąpiony przez tekst następujący:

Artykuł 9

Przepisy ustanowione w Dyrektywie Rady 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 roku dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi żywymi zwierzętami oraz produktami pochodzenia zwierzęcego w perspektywie realizacji rynku wewnętrznego (*), będą stosowane w szczególności do kontroli w miejscach pochodzenia, do organizacji i wyników kontroli przeprowadzanych przez państwo przeznaczenia oraz do wprowadzanych w życie środków ochronnych.

(*) Dz. U. Nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 29.

Artykuł 16

Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18, wnieść poprawki do listy chorób wymienionych w Załączniku C.

Artykuł 17

W przypadkach, w których dokonuje się odniesienia do procedury określonej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony Decyzją 68/361/EWG¹³ podejmie decyzje zgodnie z przepisami ustanowionymi w artykule 17 Dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 18

W przypadkach, w których dokonuje się odniesienia do procedury określonej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny podejmie decyzje zgodnie z artykułem 18 Dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 19

W przypadkach, w których dokonuje się odniesienia do procedury określonej w niniejszym artykule, Stały Komitet Zootechniczny ustanowiony Decyzją 77/505/EWG¹⁴ podejmie decyzje zgodnie z przepisami ustanowionymi w artykule 11 Dyrektywy 88/661/EWG¹⁵

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe i przejściowe

¹³ Dz. U. Nr L 255 z 18. 10. 1968, str. 21.

¹⁴ Dz. U. Nr L 206 z 12. 08. 1977, str. 11.

¹⁵ Dz. U. Nr L 382 z 31. 12. 1988, str. 16.

Artykuł 20

1. Komisja, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18, wprowadzi system informatyczny łączący organy weterynaryjne, szczególnie w celu ułatwienia wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami wystawiającymi świadectwa zdrowia lub dokument towarzyszący zwierzętom lub produktom pochodzenia zwierzęcego, a właściwymi organami Państwa Członkowskiego przeznaczenia.
2. Procedury dla finansowego udziału Wspólnoty, o których mowa w artykule 37 Decyzji 90/424/EWG, które są niezbędne dla zrealizowania tego programu, będą wprowadzone w życie zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 42 tejże Decyzji.
3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 18, Komisja przyjmuje sposób wprowadzenia w życie tego artykułu, a w szczególności odpowiednie standardy wymiany danych oraz reguły bezpieczeństwa wymienianych danych.

Artykuł 21

Do 31 grudnia 1992 r. handel zwierzętami i produktami, o których mowa w Załączniku B, do czasu przyjęcia przepisów Wspólnoty, z zastrzeżeniem utrzymania jakichkolwiek krajowych przepisów przewidzianych dla identyfikacji grup lub partii, będzie podlegać przepisom kontrolnym ustalonym w niniejszej Dyrektywie, a w szczególności tym, o których mowa w drugiej części zdania artykułu 3 (1)(a). Państwa Członkowskie zawiadomią Komisję oraz inne Państwa Członkowskie przed datą, o której mowa w artykule 22, o warunkach i procedurach obecnie obowiązujących dla przyjmowania na swe terytorium zwierząt i produktów, o których mowa w ustępie 1 włącznie z przepisami ustalonymi dla identyfikacji.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 17, Komisja określi środki niezbędne dla informatyzacji listy warunków przewidzianych w ustępie 2.

Przepisy kontrolne, przewidziane dla zwierząt i produktów, które występują w Załączniku A zostają rozciągnięte na zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego nieobjęte jeszcze tym załącznikiem w chwili przyjęcia zharmonizowanych przepisów określających tym handlem. Przed 1 stycznia 1992 r. Rada zadecyduje o włączeniu, z dniem 31 grudnia 1992 r., zakres Dyrektywy 89/662/EWG oraz niniejszej Dyrektywy, zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego nie objętych wspomnianymi dyrektywami.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji, przed 1 października 1991 r. program ustalający krajowe środki, które zamierzają podjąć dla zrealizowania celów założonych w tej Dyrektywie, szczególnie, co do częstotliwości kontroli.
2. Komisja sprawdzi programy przedstawione przez Państwa Członkowskie zgodnie z ustępem 1.
3. Corocznie, a po raz pierwszy w 1992 r. Komisja przekazuje Państwom Członkowskim rekomendacje kontroli na następny rok; Stały Komitet Weterynaryjny powinien wydać opinię, co do tych rekomendacji. Taka rekomendacja może być przedmiotem późniejszych dostosowań.

Artykuł 23

1. Przed 1 stycznia 1991 r., Rada działając w oparciu o zwykłą większość, na propozycję Komisji zadecyduje o przepisach i ogólnych zasadach, mających zastosowanie do przeprowadzonych kontroli w krajach trzecich oraz do kontroli importu z krajów trzecich,

zwierząt i produktów objętych tą Dyrektywą. W ten sam sposób przed tym terminem zostaną umieszczone punkty kontrolne, na granicach zewnętrznych i wymogi, którym takie punkty powinny odpowiadać.

2. Przed 1 stycznia 1993 r. Rada zbada na nowo postanowienia niniejszej dyrektywy, w szczególności zawarte w artykule 10 i artykule 5 (2) (a), w oparciu o relację Komisji na temat zdobytych doświadczeń, ewentualnych propozycji, na których temat Rada wypowie się kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 24

Do 31 grudnia 1992 r. lub przynajmniej maksymalnie w 12 miesięcy od dnia, w którym Państwa Członkowskie muszą dostosować się do Dyrektywy 90/423.EWG i w celu zapewnienia stopniowej realizacji ustaleń kontrolnych niniejszej Dyrektywy, Państwa Członkowskie, z pominięciem artykułu 5 (1), mogą:

- utrzymywać kontrolę dokumentów w czasie transportu, zwierząt i produktów, które figurują w Załącznikach A i B, w celu upewnienia się, że szczegółowe wymagania przewidziane przez przepisy Wspólnoty lub krajowe są przestrzegane,
- przeprowadzać kontrole podczas transportu zwierząt i produktów pochodzących z krajów trzecich, których są adresatami.

Artykuł 25

Rada postanawiając kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, określi przed 1 października 1992 r. ustalenia, które będą stosowane, gdy przepisy przejściowe uwzględnione w artykule 24 tracą ważność.

Artykuł 26

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne niezbędne, aby dostosować się:

- (i) do artykułu 10 niniejszej Dyrektywy oraz artykułu 9 Dyrektywy 89/662/EWG w ciągu dwóch miesięcy od ogłoszenia tej Dyrektywy;
- (ii) do innych przepisów tej Dyrektywy, w dniu, który zostanie ustalony w chwili decyzji, która musi być podjęta przed 31 grudnia 1990 roku, lecz nie będzie późniejszy niż 31 grudnia 1991 roku.

Jednakże Republika Grecka dysponuje terminem dodatkowym jednego roku, aby dostosować się do tych nowych przepisów.

Artykuł 27

Adresatami niniejszej Dyrektywy są Państwa Członkowskie.

Sporządzono w Luksemburgu, 26 czerwca 1990 roku

W imieniu Rady
M. O'Kennedy
Prezydent

ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

I. USTAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

Dyrektywa Rady 64/432/EWG z 26 czerwca 1964 roku odnosząca się do zdrowia zwierząt w dziedzinie handlu bydłem i trzodą chlewną wewnątrz Wspólnoty.

Dz. U. Nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

Dyrektywa Rady 88/407/EWG z 14 czerwca 1988 roku ustalająca wymagania zdrowotne zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrz Wspólnoty oraz w imporcie głęboko mrożonego nasienia różnych gatunków bydła domowego.

Dz. U. Nr L 194 z 22. 07. 1988, str. 10.

Dyrektywa Rady 89/556/EWG z 25 września 1989, która ustala warunki zdrowia zwierząt, regulujące handel wewnątrz Wspólnoty oraz import z krajów trzecich zarodków bydła domowego.

Dz. U. Nr L 302 z 19. 10. 1989, str. 1.

Dyrektywa Rady 90/426/EWG z 26 czerwca 1990 roku, odnosząca się do warunków służb sanitarnych rządzących przemieszczaniem zwierząt koniowatych oraz ich importem z krajów trzecich¹⁶.

Dz. U. Nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 42.

Dyrektywa Rady 90/429/EWG z 26 czerwca 1990 roku, która ustala przepisy zdrowia zwierząt mające zastosowanie do handlu wewnątrz Wspólnoty oraz do importu nasienia zwierząt domowych z gatunku trzody chlewnej.

Dz. U. Nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 62.

ROZDZIAŁ II

USTAWODAWSTWO ZOOTECHNICZNE

Dyrektywa Rady 77/504/EWG z 25 lipca 1977 roku odnosząca się do rasowych reproduktorów z gatunku bydła.

Dz. U. Nr L 206 z 12. 08. 1977, str. 8.

Dyrektywa Rady 88/661/EWG z 19 grudnia 1988 roku odnosząca się do standardów zootechnicznych stosowanych w hodowli reproduktorów z gatunku świń.

Dz. U. Nr L 382 z 31. 12. 1988, str. 36.

Dyrektywa Rady 89/361/EWG z 30 maja 1989 roku odnosząca się do rasowych reproduktorów z gatunku owiec i kóz.

Dz. U. Nr L 153 z 08. 06. 1989, str. 30.

Dyrektywa Rady 90/427/EWG z 26 czerwca 1990 roku dotycząca zootechnicznych i genealogicznych norm regulujących handel zwierzętami koniowatymi wewnątrz Wspólnoty.

Dz. U. Nr L 224 z 18. 08. 1990, str. 55.

¹⁶ Od 1 czerwca 1992 roku.

ZAŁĄCZNIK B

**ZWIERZĘTA I PRODUKTY NIE STANOWIĄCE PRZEDMIOTU
HARMONIZACJI, LECZ HANDEL NIMI BĘDZIE PODLEGAŁ KONTROLOM
PRZEWIDZIANYM W NINIEJSZEJ DYREKTYWIE**

A. Żywe zwierzęta następujących gatunków

- owce i kozy

- żywy drób

- króliki domowe

B. Produkty

-odpady zwierzęce przekształcone w składniki pożywienia dla zwierząt

-jaja wylęgowe

ZAŁĄCZNIK C

**LISTA CHORÓB LUB CHORÓB ZAKAŻNYCH, PODLEGAJĄCYCH
OBOWIĄZKOWEJ NATYCHMIASTOWEJ AKCJI I OGRANICZENIOM
TERYTORYALNYM (PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, REGIONY LUB STREFY)**

- Pryszczycza (FMD)

- Klasyczny pomór świń (CSF)
- Afrykański pomór świń (ASF)
- Choroba pęcherzykowa świń (SVD)
- Rzekomy pomór drobiu (ND)
- Księgosusz
- Pomór małych przeżuwaczy (PPR)
- Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej (VS)
- Choroba niebieskiego języka
- Afrykański pomór koni (AHS)
- Wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia kręgowego koni
- Choroba cieszyńska
- Grypa ptaków
- Ospa owiec i kóz
- Choroba guzowata skóry
- Gorączka doliny Rift
- Zaraza płucna bydła.

DYREKTYWA RADY

z dnia 15 października 1990 r.

w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych

(90/539/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

drób, rozumiany jako żywe zwierzęta oraz jaja wylęgowe będące produktem zwierzęcym, zostały wpisane do wykazu produktów w załączniku II Traktatu;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju produkcji drobiu, a w konsekwencji wzrostu wydajności w tym sektorze, niektóre przepisy regulujące handel wewnątrzspółnotowy drobiu i jaj wylęgowych muszą być ustanowione na poziomie wspólnotowym;

hodowla i chów drobiu jest częścią sektora rolnego; stanowi ona źródło dochodów dla części rolników;

różnice wśród Państw Członkowskich w zakresie przepisów dotyczących warunków zdrowotnych zwierząt powinny być wyeliminowane w celu stymulowania handlu wewnątrzspółnotowego drobiem i jajami wylęgowymi, przyczyniając się tym się do wprowadzenia rynku wewnętrznego;

w celu stymulowania harmonijnego rozwoju handlu wewnątrzspółnotowego, powinien być ustanowiony system wspólnotowy regulujący sprawy przywozu z państw trzecich;

przepisy niniejszej dyrektywy w zasadzie nie powinny dotyczyć specjalnych imprez handlowych takich jak wystawy, pokazy i konkursy;

niniejsza dyrektywa powinna uwzględniać handel przepiórkami, gołębiami, kaczkami, bażantami i kuropatwami chowanymi dla hodowli lub konsumpcji;

¹ Dz.U. nr C 89 z 10.04.1989, str. 1.

² Dz.U. nr C 260 z 15.10.1990.

³ Dz.U. nr C 194 z 31.07.1989, str. 11.

uwzględniając istotę nowoczesnej hodowli drobiu, najlepszym sposobem na harmonijny rozwój handlu wewnątrzspółnotowego drobiem i jajami wylęgowymi jest monitorowanie zakładów użytkowych;

należy pozostawić właściwym władzom Państw Członkowskich zatwierdzenie zakładu, który spełnia warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie oraz zapewnienie że te warunki są spełniane;

rozporządzenie Rady (EWG) nr 2782/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie produkcji i wprowadzania do obrotu jaj wylęgowych i piskląt drobiu hodowlanego⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3987/87⁵, przewiduje przyznanie osobnego numeru rejestracyjnego każdemu zakładowi użytkowemu i oznakowania jaj wylęgowych; rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1868/77⁶, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1351/87⁷, ustanawia szczegółowe zasady zastosowania wspomnianego rozporządzenia; ze względów praktycznych, do celów niniejszej dyrektywy, takie same kryteria powinny być przyjęte dla identyfikacji zakładów użytkowych jak i dla oznaczenia jaj wylęgowych;

drób i jaja wylęgowe, aby zostać przedmiotem handlu wewnątrzspółnotowego, muszą spełniać niektóre warunki zdrowotne zwierząt dla uniknięcia szerzenia się chorób zakaźnych;

jednakże, właściwe jest odroczenie ustanowienia zasad kontroli mających zastosowanie w zwalczaniu z influencją drobiu i rzekomego pomoru drobiu;

z tego samego powodu należy ustalić warunki transportu;

konieczne jest umożliwienie Komisji zatwierdzenia niektórych dodatkowych wymagań w świetle postępu jaki zrobiły Państwa Członkowskie w wytypowaniu niektórych chorób drobiu, pod warunkiem, że te wymagania nie wykraczałyby w żadnym razie poza te już stosowane w danym Państwie Członkowskim; w tym kontekście mogłoby się okazać pożądane ustalenie statusu Państw Członkowskich lub ich regionów w odniesieniu do niektórych chorób jakie mogłyby zaatakować drób;

choć nieliczne wewnątrzspółnotowe transakcje handlowe, ze względów praktycznych nie mogą podlegać warunkom Wspólnoty, to niektóre podstawowe zasady powinny być z nimi zgodne;

aby zapewnić, że postawione wymogi zostały spełnione, warunkiem powinno być wydanie przez urzędowego lekarza weterynarii świadectwa zdrowia, towarzyszącego drobiu lub jajom wylęgowym, aż do ich miejsca przeznaczenia;

w odniesieniu do organizacji i cyklu kontroli, które przeprowadzi Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia i środków ochronnych, które wprowadzi w życie, należy odnieść się do ogólnych zasad ustanowionych w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w celu wprowadzenia

⁴ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 100.

⁵ Dz.U. nr L 376 z 31.12.1987, str. 20.

⁶ Dz.U. nr L 209 z 17.08.1997, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 127 z 16.05.1987, str. 18.

rynku wewnętrznego⁸;

konieczne jest przeprowadzenie kontroli przez Komisję przy współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich;

określenie przepisów wspólnotowych stosujących się do przywozu z państw trzecich wymaga sporządzenia wykazu tych państwa trzecich lub części tych państw trzecich, skąd drób i jaja wylęgowe mogą być przywożone;

przy wyborze tych krajów należy przyjąć kryteria natury ogólnej takie jak: stan zdrowia drobiu i innego żywego inwentarza, organizację i kompetencje służb weterynaryjnych oraz obowiązujące przepisy o ochronie zdrowia;

ponadto nie powinien być dopuszczony przywóz drobiu i jaj wylęgowych z krajów zainfekowanych zakaźnymi chorobami drobiu stanowiącymi ryzyko dla żywego inwentarza Wspólnoty, czy też z krajów, gdzie minął zbyt krótki okres od zniknięcia tych chorób;

ogólne warunki dotyczące przywozu z państw trzecich powinny być uzupełnione specjalnymi warunkami sporządzanymi w oparciu o sytuację zdrowotną w każdym z tych państw; dzięki technicznemu charakterowi i różnorodności kryteriów, od których zależą te specjalne warunki, powinna istnieć możliwość odwołania się, w celu ich zdefiniowania, do Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

przedstawienie znormalizowanego formularza świadectwa przy dokonywaniu przywozu drobiu i jaj wylęgowych stanowi skuteczny środek sprawdzenia czy przepisy wspólnotowe są stosowane; przepisy takie mogą zawierać specjalne warunki, które będą się różnić w zależności od zainteresowanego państwa trzeciego; musi to być wzięte pod uwagę przy sporządzaniu znormalizowanego formularza świadectwa;

biegłi lekarze weterynarii Komisji muszą być odpowiedzialni za sprawdzenie czy te przepisy są respektowane w państwach trzecich;

kontrole przeprowadzane przy realizacji przywozu muszą obejmować pochodzenie i stan zdrowia drobiu i jaj wylęgowych;

Państwa Członkowskie, w przypadku wwozu drobiu i jaj wylęgowych na terytorium Wspólnoty i w czasie ich przewozu do miejsca przeznaczenia, muszą mieć pozwolenie na podjęcie wszelkich środków, z ubojem i usunięciem włącznie, koniecznych do celów bezpieczeństwa publicznego i zdrowia zwierząt;

przepisy i ogólne zasady regulujące kontrole dotyczące drobiu i jaj wylęgowych zostaną ustalone później jako część środków podejmowanych w celu stworzenia rynku wewnętrznego;

każde Państwo Członkowskie musi mieć prawo wprowadzenia natychmiastowego zakazu przywozu z państwa trzeciego w przypadku jeśli taki przywóz mógłby być niebezpieczny dla zdrowia ludzi lub zwierząt; w takim przypadku należy bezzwłocznie zagwarantować koordynację działań Państw Członkowskich wobec takiego państwa trzeciego, bez uszczerbku dla ewentualnych poprawek do wykazu krajów upoważnionych do wywozu do

⁸ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29.

Wspólnoty;

stały rozwój technik chowu drobiu oznacza, że należy wprowadzać okresowe zmiany w metodach kontroli chorób drobiu;

przepisy niniejszej dyrektywy powinny być skorygowane w związku z urzeczywistnieniem rynku wewnętrznego;

należy wprowadzić procedurę ustanawiającą bliską współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia warunki zdrowotne zwierząt regulujące handel wewnątrzspółnotowy i przywozu drobiu oraz jaj wylęgowych z państw trzecich.
2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do drobiu przeznaczonego na wystawę, konkurs czy pokaz.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy „urzędowy lekarz weterynarii” i „państwo trzecie” oznaczają urzędowego lekarza weterynarii oraz państwo trzecie określone w dyrektywie 72/462/EWG.

Ponadto:

1. „drób” - oznacza ptactwo domowe: indyki, perliczki, kaczki, gęsi, przepiórki, gołębie, bażanty i kuropatwy chowane lub trzymane w zamknięciu w celu hodowli, produkcji mięsa lub jaj do konsumpcji lub w celu odnowienia stada;
2. „jaja wylęgowe” - oznaczają jaja do inkubacji składane przez drób opisany w 1;
3. „pisklęta jednodniowe” - oznacza każdy drób poniżej 72 godzin życia, jeszcze nie karmiony; z wyłączeniem kaczek gatunku Barbary, które mogą być karmione;
4. „drób hodowlany” - oznacza drób do i powyżej 72 godzin życia, przeznaczony do produkowania jaj wylęgowych;
5. „drób użytkowy” - oznacza drób do i powyżej 72 godzin życia hodowany dla produkcji mięsa i/lub jaj do konsumpcji (lub dla odnowy stada);
6. „drób rzeźny” - oznacza drób kierowany bezpośrednio do rzeźni na ubój zaraz po dostawie, w każdym razie w ciągu 72 godzin;

7. „stado” - oznacza cały drób w tym samym stanie zdrowia i odporności, chowany w tych samych pomieszczeniach lub zagrodzie i stanowiący jednolitą jednostkę zootechniczną;
8. „gospodarstwo” - oznacza obiekt, który może obejmować zakład – wykorzystywany w chowie lub przetrzymywaniu drobiu hodowlanego lub użytkowego;
9. „zakład” – oznacza obiekt lub ich część obiektu, zajmujące jedno miejsce i przeznaczone do następujących zadań:
 - a) zakład hodowli zarodowej: zakład, który produkuje jaja wylęgowe do produkcji drobiu hodowlanego;
 - b) zakład hodowlany; zakład, który produkuje jaja wylęgowe do produkcji drobiu użytkowego;
 - c) zakład chowu: zakład zajmujący się chowem drobiu do okresu nieśności;
 - d) wylęgarnia: zakład mający na celu inkubację i wylęg jaj oraz dostarczenie piskląt jednodniowych;
10. „zatwierdzony lekarz weterynarii” – oznacza lekarza weterynarii delegowanego przez właściwe władze weterynaryjne, podległego im w zakresie kompetencji, do przeprowadzenia w poszczególnych gospodarstwach kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
11. „zatwierdzone laboratorium” - oznacza laboratorium na terytorium Państwa Członkowskiego, zatwierdzone przez właściwe władze weterynaryjne i podległe im w zakresie kompetencji, do celów przeprowadzania badań diagnostycznych przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
12. „kontrola zdrowia” oznacza wizytę urzędowego lekarza weterynarii lub zatwierzonego lekarza weterynarii w celu przeprowadzenia kontroli stanu zdrowia drobiu w danym gospodarstwie;
13. „choroby podlegające obowiązkowi zgłoszenia” – choroby wymienione w załączniku V;
14. „miejsce ogniska choroby” (ognisko zakaźne) – oznacza miejsce określone w dyrektywie 82/894/EWG;
15. „zakażony obszar” – w odniesieniu do chorób wymienionych w załączniku V oznacza strefę obejmującą – zależnie od środowiska epizootologicznego miejsca ogniska choroby – wyraźnie określone terytorium lub strefa ochronna w promieniu, co najmniej 3 km od miejsca ogniska choroby, a która włączona jest w strefę nadzorowaną w promieniu co najmniej 10 km;
16. „stacja kwarantanny” oznacza obiekty, gdzie trzymany jest drób w całkowitej izolacji i z dala od bezpośredniego lub pośredniego kontaktu z innym drobiem, tak by umożliwić długotrwałą obserwację i badania w zakresie chorób wymienionych w załączniku V;
17. „ubój sanitarny” – oznacza zniszczenie w miejscu ogniska choroby, pod warunkiem

podjęcia niezbędnych zabezpieczeń zdrowotnych z dezynfekcją włącznie, całego drobiu i produktów drobiowych zakażonych lub podejrzanych o zakażenie.

ROZDZIAŁ II

Przepisy handlu wewnątrzspółnotowego

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji do dnia 1 lipca 1990 r. plan opisujący krajowe środki, jakie zamierzają wprowadzić w życie w celu zapewnienia zgodności z przepisami wymienionymi w załączniku II dla zatwierdzenia gospodarstw ukierunkowanych na handel drobiem i jajami wylęgowymi w ramach Wspólnoty.
2. Komisja zbada te plany. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, jeszcze przed oficjalnym zatwierdzeniem plany mogą zostać zatwierdzone lub przed zatwierdzeniem mogą zostać do nich wprowadzone poprawki i uzupełnienia.
3. Zgodnie z procedurą określoną w ust. 2 poprawki lub uzupełnienia do planu, który został już zatwierdzony zgodnie ze wspomnianym ustępem, mogą być:
 - zatwierdzone na prośbę zainteresowanego Państwa Członkowskiego, w celu uwzględnienia zmian zachodzących w danym Państwie Członkowskim, lub
 - wymagane, w celu uwzględnienia postępu w metodach zapobiegania i kontroli chorób.

Artykuł 4

Każde Państwo Członkowskie wyznaczy krajowe laboratorium referencyjne odpowiedzialne za koordynację metod diagnostycznych przewidzianych w niniejszej dyrektywie i za ich wykorzystanie przez zatwierdzone laboratoria znajdujące się na jego terytorium. Takie bazowe laboratoria wymienione są w załączniku I.

Artykuł 5

Jako produkt obrotu we Wspólnocie:

- a) jaja wylęgowe, jednodniowe pisklęta, drób hodowlany i drób użytkowy powinien spełniać warunki ustanowione w art. 6, 12, 15 i 17 oraz odpowiednio te wymagania ustanowione na podstawie w art. 13, 14 lub te ustanowione w art. 7, 8 i 9;
- b) drób rzeźny i na zasadzie odstępstwa od lit. a), drób przeznaczony do odnowy stada, do momentu spełnienia warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich świeżego mięsa drobiowego oraz ptactwa do celów chowu, musi spełniać warunki ustalone w art. 10, 12, 15 i 17 i warunki zawarte w art. 13 i 14.

Artykuł 6

Jaja wylęgowe, jednodniowe pisklęta, drób hodowlany i użytkowy powinien pochodzić z:

1. zakładów spełniających następujące wymogi:
 - a) powinny być zatwierdzone i zaopatrzone przez właściwy organ w odróżniający je numer, zgodnie z przepisami podanymi w załączniku II rozdział I;
 - b) nie mogą być w czasie przesyłki przedmiotem jakichkolwiek ograniczeń zdrowotnych mających zastosowanie do drobiu;
 - c) nie mogą znajdować się na obszarze zakażonym;
2. stada, które w czasie przesyłki nie może wykazywać objawów klinicznych czy budzić podejrzania o chorobę.

Artykuł 7

W czasie przesyłki jaja wylęgowe powinny:

1. jeśli pochodzą z Państw Członkowskich, spełniać następujące wymogi:
 - a) pochodzić ze stad, które:
 - przez ponad 6 tygodni były trzymane w jednym lub więcej zakładów Wspólnoty jak określono w art. 6 ust. 1 lit. a),
 - jeśli istnieje wymóg szczepień, szczepione były zgodnie z warunkami o szczepieniach w załączniku III;
 - podlegały badaniu zdrowotnemu przeprowadzonemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub zatwierdzonego lekarza weterynarii w ciągu 24 godzin poprzedzających wysyłkę, a w trakcie badania nie wzbudziły podejrzania o chorobę;
 - b) powinny być oznaczone zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1868/77;
 - c) zostały zdezynfekowane zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii.
2. jeśli pochodzą z państw trzecich, zostały przywiezione zgodnie z warunkami podanymi w rozdziale III.

Artykuł 8

Jednodniowe pisklęta powinny:

- a) wylęgnać się z jaj wylęgowych spełniających wymogi art. 6 i 7;
- b) spełniać warunki szczepień w załączniku II, jeśli istnieje wymóg szczepień;
- c) w czasie przesyłki nie powinny wzbudzać podejrzeń o chorobę zgodnie z załącznikiem II rozdział II B 2 lit. g) i h).

Artykuł 9

W czasie przesyłki, drób hodowlany i użytkowy powinien:

- a) być trzymany od wylęgu lub przez ponad 6 tygodni w jednym lub więcej zakładzie Wspólnoty jak określono w art. 6 ust. 1 lit. a);
- b) jeśli istnieje wymóg szczepienia, powinien spełniać warunki szczepienia z załącznika III;
- c) powinien być poddany badaniu zdrowotnemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub zatwierdzonego lekarza weterynarii w ciągu 24 godzin poprzedzających przesyłkę, oraz w momencie badania, nie wykazywać objawów klinicznych czy wzbudzać podejrzeń o chorobę.

Artykuł 10

W czasie przesyłki, drób rzeźny powinien pochodzić z gospodarstwa:

- a) w którym był trzymany od wylęgu lub przez ponad 21 dni;
- b) które nie jest przedmiotem ograniczeń zdrowotnych mających zastosowanie do drobiu;
- c) w którym badanie zdrowia stada, z którego ma pochodzić drób rzeźny, przeprowadzone przez urzędowego lub zatwierdzonego lekarza weterynarii w ciągu 48 godzin poprzedzających przesyłkę, nie ujawni żadnych objawów klinicznych czy podejrzeń o chorobę w tymże stadzie;
- d) które nie leży na terenie zakażonym influencją drobiu czy rzekomym pomorem drobiu, które zostały określone w ramach środków zwalczających choroby przyjętych zgodnie z art. 19.

Artykuł 11

1. Wymogi art. 5-10 i art. 15 nie stosuje się do wewnątrzspółnotowego handlu drobiem i jajami wylęgowymi w odniesieniu do przesyłki zawierającej mniej niż 20 jednostek.

2. Jednakże drób i jaja wylęgowe określone w ust. 1 powinny, w czasie przesyłki, pochodzić ze stad, które:

- przebywały we Wspólnocie od wylęgu lub, przez co najmniej trzy miesiące,
- w czasie przesyłki nie wykazywały objawów klinicznych żadnej zakaźnej choroby drobiu,
- jeżeli był wymóg szczepień, spełniły warunki szczepień z załącznika III,
- nie są przedmiotem żadnych ograniczeń zdrowotnych mających zastosowanie do drobiu,

- nie znajdują się na obszarze zainfekowanym zakażonym influencją drobiu czy rzekomym pomorem drobiu, które zostały określone w ramach środków zwalczających choroby przyjętych zgodnie z art. 19,
- test serologiczny na przeciwciała *Salmonella pullorum et gallinarum*, zgodnie z załącznikiem II rozdział III, dał negatywne wyniki.

Artykuł 12

1. W przypadku przesyłki drobiu i jaj wylęgowych z Państw Członkowskich lub ich regionów, które szczepią drób określony w art. 1 przeciw rzekomemu pomorowi drobiu do Państw Członkowskich lub ich regionów, których status został ustalony zgodnie z poniższym ust. 2, stosuje się następujące zasady:

- a) jaja wylęgowe powinny pochodzić ze stad, które są:
 - nieszczepione, lub
 - szczepione z zastosowaniem szczepionki inaktywowanej, lub
 - szczepione z zastosowaniem szczepionki żywej, pod warunkiem, że szczepienie miało miejsce, co najmniej 60 dni przed zebraniem jaj wylęgowych;
- b) jednodniowe pisklęta powinny pochodzić:
 - z jaj wylęgowych spełniających warunki lit. a),
 - z wylęgarni, gdzie stosowana praktyka zapewnia inkubację tych jaj w zupełnie innym czasie i w miejscu innym niż jaja nie spełniające warunków lit. a);
- c) drób hodowlany i użytkowy:
 - nie powinien być szczepiony przeciw rzekomemu pomorowi drobiu, i
 - powinien być izolowany przez 14 dni przed przesyłką, albo w gospodarstwie rolnym albo stacji kwarantanny pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W związku z tym, żadne ptactwo domowe w gospodarstwie swego pochodzenia czy stacji kwarantanny, jeśli stosowne, nie może być szczepiony przeciw rzekomemu pomorowi drobiu, w ciągu 21 dni poprzedzających wysyłkę i w tym czasie żaden ptak nieprzeznaczony na przesyłkę nie może przedostać się do gospodarstwa lub stacji kwarantanny; ponadto w stacjach kwarantanny nie mogą być przeprowadzane szczepienia, i
 - powinien przejść, w ciągu 14 dni poprzedzających przesyłkę, reprezentatywne testy serologiczne na wykrycie przeciwciał rzekomego pomoru drobiu, zgodnie ze szczegółowymi zasadami przyjętymi w zastosowaniu procedury przewidzianej w art. 32;
- d) drób rzeźny powinien pochodzić ze stad, które:

- jeśli nie są szczepione przeciw rzekomemu pomorowi drobiu, spełniają wymogi określone przez lit. c) tiret trzecie
- jeśli szczepione, to nie były szczepione żywą szczepionką w ciągu 30 dni poprzedzających przesyłkę i na podstawie reprezentatywnej próbki podlegały - w ciągu 14 dni poprzedzających przesyłkę - testowi izolacji wirusa rzekomego pomoru drobiu, stosownie do szczegółowych zasad przyjętych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32.

2. Status Państw Członkowskich lub ich regionów pod względem zagrożenia rzekomym pomorem drobiu zostanie ustalony przez Komisję, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, najpóźniej sześć miesięcy przed terminem, w którym Państwa Członkowskie powinny dostosować się do niniejszej dyrektywy. Elementami, które należy rozpatrzyć przy określaniu tego statusu są dane określone w art. 14 ust. 1 i w szczególności następujące kryteria:

- przynajmniej przez ostatnie 12 miesięcy nie wykryto przypadku rzekomego pomoru drobiu wśród drobiu określonego w art. 1,
 - szczepienie przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu w odniesieniu do drobiu określonym w art. 1, nie było przeprowadzane przynajmniej przez poprzednie 12 miesięcy,
 - całe stado hodowlane było monitorowane, co najmniej raz w roku na obecność zarazków rzekomego pomoru drobiu,
 - w gospodarstwie nie ma drobiu szczepionego przeciw rzekomemu pomorowi drobiu.
3. Warunki określone w ust. 1 zostaną rozpatrzone przed dniem 31 grudnia 1992 r.

Artykuł 13

1. Jeśli Państwo Członkowskie stworzy lub stworzyło dobrowolny lub przymusowy program kontroli choroby, na którą podatny jest drób, może przedstawić ten program Komisji, w szczególności przedstawiając:

- rozmieszczenie choroby na jego terytorium,
- genezę programu z uwzględnieniem wagi choroby i ewentualnych korzyści z programu w stosunku do jego kosztów,
- obszar geograficzny, na którym program będzie wprowadzany w życie,
- kategorie statusowe, które mają być stosowane w stosunku do zakładów drobiowych, normy, które powinny zostać osiągnięte w każdej kategorii i zastosowane procedury badań,
- procedury monitorowania programu,
- działania, które zostaną podjęte, jeśli z jakichś powodów zakład traci swój status,

- środki, które zostaną podjęte, jeśli rezultaty badań przeprowadzonych zgodnie z założeniami programu będą pozytywne.

2. Komisja zbada programy zaprezentowane przez Państwa Członkowskie. Programy mogą być zatwierdzane zgodnie z kryteriami określonymi w ust. 1, w zgodzie z procedurą przewidzianą w art. 32. Wszelkie dodatkowe gwarancje ogólne lub szczególne, których może wymagać handel wewnątrzspółnotowy mogą zostać określone zgodnie z tą samą procedurą. Tego typu gwarancje nie mogą wykraczać poza gwarancje wymagane przez Państwo Członkowskie na jego własnym terytorium.

W przypadku programów przedstawionych Komisji przed dniem 1 lipca 1991 r., decyzje, co do ich zatwierdzenia i dodatkowe gwarancje handlowe zostaną podjęte przed dniem 1 stycznia 1992 r.

3. Programy przedłożone przez Państwa Członkowskie mogą być zmienione lub uzupełnione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32. Zmiany lub uzupełnienia do wcześniej zatwierdzonych programów lub gwarancji, które zostały określone zgodnie z ust. 2, mogą zostać zatwierdzone na mocy tej samej procedury.

Artykuł 14

1. Jeśli Państwo Członkowskie uznaje, że na jego terytorium lub części jego terytorium nie występuje jedna z chorób, na jaką podatny jest drób, przedstawi ona Komisji odpowiednie dokumenty potwierdzające, w szczególności podkreślając:

- charakter choroby i historię jej występowania w danym Państwie Członkowskim,
- wyniki testu nadzoru oparte na testach serologicznych, mikrobiologicznych lub patologicznych i fakt, że zgodnie z przepisami prawa o chorobie należy powiadomić właściwe władze,
- okres, podczas którego przeprowadzano nadzór,
- w miarę potrzeb, okres w którym szczepionka przeciw chorobie była zakazana i jaki był obszar geograficzny objęty tym zakazem,
- uzgodnienia dotyczące sprawdzenia, że dany obszar nie jest zagrożony chorobą.

2. Komisja bada dokumentację przedłożoną przez Państwa Członkowskie. Dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczególne, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym można określić zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32. Takie gwarancje nie mogą wykraczać poza gwarancje wymagane przez Państwo Członkowskie na jego własnym terytorium. Jeśli uzasadnienie przedłożone jest przed dniem 1 lipca 1991 r., decyzje dotyczące dodatkowych gwarancji zostaną podjęte przed dniem 1 stycznia 1992 r.

3. Zainteresowane Państwo Członkowskie powiadomi Komisję o wszelkich zmianach w szczegółach określonych w ust. 1. Gwarancje określone jako ustanowione w ust. 2. mogą, po takim powiadomieniu, zostać zmienione lub wycofane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32.

Artykuł 15

1. Jednodniowe pisklęta i jaja wylęgowe powinny być transportowane w jednorazowych pudełkach przeznaczonych do tego celu albo w pudełkach, które mogą być ponownie użyte pod warunkiem, że wcześniej zostaną zdezynfekowane. Takie skrzynki powinny być myte i:

- a) zawierać tylko jednodniowe pisklęta lub jaja wylęgowe tych samych gatunków, kategorii i rodzaju drobiu pochodzącego z tego samego zakładu;
- b) nosić następujące oznaczenia:
 - nazwa Państwa Członkowskiego przesyłki,
 - gatunek drobiu, do którego należą jaja lub pisklęta,
 - liczbę piskląt lub jaj,
 - kategoria i rodzaj produkcji, do jakiej są przeznaczone,
 - nazwa lub firma, adres i numer identyfikacyjny zakładu użytkowego,
 - numer identyfikacyjny zakładu pochodzenia, jak przewidziano w załączniku II rozdział I (2),
 - Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia;
- c) powinny być zamknięte zgodnie z instrukcją właściwego organu w taki sposób by uniknąć możliwości zamiany zawartości.

2. Pudełka zawierające jednodniowe pisklęta lub jaja wylęgowe mogą być pogrupowane do transportu w odpowiednich kontenerach. Na tych kontenerach powinien być widoczny numer tak pogrupowanych skrzyń i oznaczenia określone w ust. 1 lit. b).

3. Drób hodowlany i użytkowy powinien być transportowany w skrzynkach lub klatkach:
- które zawierają wyłącznie drób tego samego gatunku, kategorii i rodzaju, pochodzący z tego samego zakładu,
 - są wyposażone w numer identyfikacyjny zakładu, z którego pochodzą, jak przewidziano w załączniku II rozdział I (2),
 - są zamknięte zgodnie z instrukcjami właściwego organu w taki sposób by uniknąć możliwości zamiany zawartości.

4. a) Drób hodowlany i użytkowy oraz jednodniowe pisklęta powinny być bezzwłocznie przekazywane do zakładu miejsca przeznaczenia, bez kontaktowania się z innymi ptakami, z wyjątkiem drobiu hodowlanego i użytkowego lub jednodniowych piskląt spełniających warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie.

- b) Drób rzeźny powinien być bezzwłocznie przekazany do rzeźni miejsca przeznaczenia, bez kontaktowania się z innym drobiem, poza drobiem rzeźnym spełniającym warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie.
5. Skrzynki, klatki i pojazdy muszą być zaprojektowane tak, aby:
- zapobiec gubieniu ekskrementów i minimalizować straty w upierzeniu w trakcie przejazdu,
 - umożliwić kontrolę wzrokową drobiu,
 - umożliwić czyszczenie i dezynfekcję.
6. Pojazdy i kontenery, klatki oraz skrzynki, jeśli nie są jednorazowego użytku to przed załadunkiem i wyładunkiem powinny być myte i dezynfekowane zgodnie z instrukcjami właściwego organu danego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 16

Drób określony w art. 15 ust. 4 nie może być transportowany przez tereny zakażonym influencją drobiu lub rzekomym pomorem drobiu; chyba że transport odbywać się będzie jedynie koleją lub główną drogą.

Artykuł 17

W handlu między Państwami Członkowskimi, drób i jaja wylęgowe powinny być wyposażone na czas transportu do miejsca przeznaczenia, w świadectwo zdrowia, które:

- odpowiada właściwemu wzorowi w załączniku IV,
- jest podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii,
- jest sporządzone w dniu załadunku w języku lub językach Państwa Członkowskiego wysyłki i w języku lub językach Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia,
- ważne jest przez pięć dni,
- składa się z pojedynczego arkusza,
- zwykle jest sporządzany dla jednego odbiorcy,
- posiada pieczęć w innym kolorze niż kolor druku w świadectwie zdrowia.

Artykuł 18

Państwa Członkowskie miejsca przeznaczenia zgodnie z przepisami ogólnymi Traktatu, mogą przyznać jednemu lub więcej Państwu Członkowskiemu wysyłki uprawnienia ogólne lub uprawnienia ograniczone do przypadków szczególnych pozwalające na wjazd na jego terytorium transportu drobiu i jaj wylęgowych bez świadectwa przewidzianego w art. 17.

Artykuł 19

Rada stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmie przed dniem 1 lipca 1991 r. zasady kontroli w celu zwalczania grypy drobiu i rzekomego pomoru drobiu.

ROZDZIAŁ III

Przepisy dotyczące przywozu z państw trzecich.

Artykuł 20

Drób i jaja wylęgowe przywożone do Wspólnoty powinny spełniać warunki ustanowione w art. 21-24.

Artykuł 21

1. Drób i jaja wylęgowe powinny pochodzić z państwa trzeciego lub regionu państwa trzeciego umieszczonego w wykazie sporządzonej przez Komisję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32. Wykaz ten może być uzupełniany lub zmieniany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

2. Przy podejmowaniu decyzji czy państwo trzecie lub jego część mogą być umieszczone w wykazie określonym w ust. 1, szczególna uwaga powinna być zwrócona na:

- a) stan zdrowia drobiu, innych zwierząt domowych i zwierząt dzikich w państwie trzecim, a szczególna uwaga powinna być poświęcona chorobom egzotycznym zwierząt, sytuacji zdrowotnej na obszarach sąsiadujących skąd może przyjść zagrożenie zarówno dla zdrowia publicznego jak i zdrowia zwierząt w Państwach Członkowskich.;
- b) regularność i szybkość dostarczania informacji przez państwo trzecie odnośnie istnienia zakaźnych chorób zwierząt na jego terytorium, w szczególności chorób z wykazu A i B Międzynarodowego Biura ds. Chorób Epizootycznych;
- c) przepisy danego państwa dotyczące zapobiegania i kontroli chorób zwierząt;
- d) strukturę służb weterynaryjnych danego państwa i ich kompetencje;
- e) organizację i wprowadzanie w życie środków zapobiegających i zwalczających choroby zakaźne zwierząt;
- f) gwarancje jakie może dać państwo odnośnie do zgodności z niniejszą dyrektywą;
- g) zgodność z zasadami wspólnotowymi w kwestii hormonów i odpadów.

3. Wykaz określony w ust. 1 oraz wszelkie wprowadzone do niego zmiany zostaną opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 22

1. Drób i jaja wylęgowe powinny pochodzić z krajów wolnych od grypy drobiu i rzekomego pomoru drobiu.
2. Ogólne kryteria dla klasyfikacji państwa trzeciego według zagrożenia chorobami, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32.
3. Komisja, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, może zdecydować, że przepisy ust. 1 niniejszego artykułu będą dotyczyć tylko części terytorium państwa trzeciego.

Artykuł 23

1. Drób i jaja wylęgowe mogą być przywożone z terytorium państwa trzeciego lub części terytorium tego państwa umieszczonego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 21 ust. 1 tylko w przypadku, gdy pochodzą ze stad, które:
 - a) przed przesyłką przebywały nieprzerwanie na terytorium lub części terytorium takiego kraju przez czas ustalony w procedurze przewidzianej w art. 32;
 - b) spełniają warunki zdrowotne zwierząt przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32 dla przywozu drobiu i jaj wylęgowych z danego kraju. Warunki mogą różnić się zależnie od gatunków lub kategorii drobiu.
2. Warunki zdrowotne zwierząt zostaną ustalone na podstawie przepisów ustanowionych w rozdziale II i odpowiadających mu załącznikach. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32, odstępstwa mogą być uznane przypadek po przypadku, jeśli dane państwo trzecie oferuje podobne gwarancje zdrowotne zwierząt, a które są, co najmniej równorzędne.

Artykuł 24

1. Drób i jaja wylęgowe powinny być wyposażone w świadectwo zdrowia sporządzone i podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego wywozu.

Świadectwo to musi:

- a) zostać wydane w dniu załadunku do przesyłki do Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia;
- b) zostać sporządzone w urzędowym języku lub językach Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia;
- c) jego oryginał powinien być dołączony do przesyłki;
- d) świadectwo powinno poświadczать fakt, że drób i jaja wylęgowe spełniają wymogi niniejszej dyrektywy oraz dyrektyw przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy w doniesieniu do przywozu z państw trzecich;
- e) powinno być ważne przez pięć dni;
- f) składać się z pojedynczego arkusza;

- g) powinno być sporządzone dla jednego odbiorcy;
 - h) powinno być zaopatrzone w pieczęć różniącą się kolorem od koloru druku w świadectwie.
2. Świadectwo określone w ust. 1 powinno być zgodne ze wzorem sporządzonym według procedury przewidzianej w art. 32.

Artykuł 25

Kontrole przeprowadzane na miejscu przez biegłych lekarzy weterynarii Państw Członkowskich i Komisji mają zapewnić, że wszystkie przepisy niniejszej dyrektywy zostały faktycznie zastosowane.

Biegli Państw Członkowskich odpowiedzialni za te kontrole zostaną wyznaczeni przez Komisję na wniosek Państw Członkowskich.

Kontrole będą przeprowadzane w imieniu Wspólnoty i na jej koszt.

Częstotliwość kontroli i procedura kontroli zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32.

Artykuł 26

1. Komisja może, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33, zdecydować że przywóz z państwa trzeciego lub z jego części powinien zostać ograniczony do poszczególnych gatunków, jaj wylęgowych, drobiu hodowlanego lub użytkowego, drobiu rzeźnego lub drobiu przeznaczonego do specjalnych celów.

2. Komisja może zdecydować w miarę potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33 o zastosowaniu ograniczeń zdrowotnych zwierząt po dokonaniu przywozu

Artykuł 27

1. Przepisy i zasady ogólne, które mają być stosowane podczas kontroli w państwach trzecich lub podczas kontroli drobiu przywożonego z państw trzecich, zostaną określone zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 89/662/EWG.

Do czasu wprowadzenia w życie powyższych zasad i przepisów, pozostają w mocy przepisy danego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że są zgodne z ogólnymi warunkami Traktatu.

2. Drób i jaja wylęgowe nie powinny być przywożone do Wspólnoty, jeśli:

- przesyłka nie pochodzi z terytorium lub części terytorium państwa trzeciego zamieszczonego w wykazie sporządzonym na podstawie art. 21 ust. 1,
- przesyłka jest lub istnieje takie podejrzenie że jest zakażona lub jest zarażona chorobą zakaźną,

- warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie nie zostały spełnione przez państwo trzecie wywozu,
- świadectwo towarzyszące przesyłce nie zgadza się z warunkami ustanowionymi w art. 24,
- analiza ujawnia, że przepisy Wspólnoty na temat hormonów i odpadów nie zostały uzgodnione.

3. Bez uszczerbku dla specjalnych warunków, które mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, jeśli ze względów zdrowotnych lub z powodu braku pozwolenia na transport powrotny drobiu, któremu odmówiono wjazdu stosownie do zapisu w ust. 1, właściwy organ Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia może wyznaczyć rzeźnię, która musi przyjąć taki drób.

Artykuł 28

Po przybyciu do Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia, drób rzeźny powinien zostać zabrany bezpośrednio i bezzwłocznie do rzeźni w celu uboju.

Bez uszczerbku dla specjalnych warunków, które mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 33, właściwy organ Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia może, na podstawie stanu zdrowia zwierząt, wyznaczyć rzeźnię, do której drób powinien być przekazany.

ROZDZIAŁ IV

Wspólne przepisy

Artykuł 29

1. Do celów handlu wewnątrzspółnotowego środki ochronne przewidziane w dyrektywie 89/662/EWG stosuje się do drobiu i jaj wylęgowych.
2. Do celów przywozu z państw trzecich stosuje się następujące środki ochronne:
 - a) Bez uszczerbku dla art. 22, jeśli choroba zakaźna zagrażająca zdrowiu drobiu któregoś z Państw Członkowskich pojawi się w państwie trzecim lub rozprzestrzeni się w państwie trzecim lub jeśli uzasadniają to inne względy zdrowotne zwierząt, zainteresowane Państwo Członkowskie wprowadzi zakaz przywozu zwierząt z gatunku objętego niniejszą dyrektywą, pochodzącego bezpośrednio lub pośrednio z państwa trzeciego lub z części jego terytorium lub z innego Państwa Członkowskiego.
 - b) Środki podjęte przez Państwa Członkowskie na podstawie niniejszego artykułu, jak również ich unieważnienie, zostaną bezzwłocznie przekazane innym Państwom Członkowskim i Komisji, wraz ze wskazaniem przyczyn ich zastosowania.

W następstwie takiej wiadomości Stały Komitet Weterynaryjny zbierze się możliwie szybko i zadecyduje, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32, czy takie środki

wymagają zmiany, szczególnie w celu skoordynowania ich ze środkami podjętymi przez inne Państwa Członkowskie lub czy powinny zostać zaniechane.

Jeśli wystąpi sytuacja przewidziana w niniejszym artykule i inne Państwa Członkowskie również zastosują środki podjęte jak wyżej, ewentualnie zmienione zgodnie z poprzednim akapitem, zostaną przyjęte odpowiednie przepisy zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 32.

- c) Odnowienie przywozu z danego państwa trzeciego zostanie uprawomocnione na podstawie tej samej procedury.

Artykuł 30

1. Zasady kontroli weterynaryjnej przewidziane w dyrektywie 90/425/EWG dotyczą handlu wewnątrzspółnotowego drobiem i jajami wylęgowymi.

2. W dyrektywie 90/425/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- a) W załączniku A pozycja I dodaje się odniesienie w brzmieniu:

„Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych.

Dz.U. nr L 303, z 31.10.1990, str. 6.”

- b) W załączniku B skreśla się akapity w brzmieniu:

„- drób żywy”,

„- jaja wylęgowe”.

Artykuł 31

Do dnia wejścia w życie decyzji podjętych zgodnie z art. 20, 21 i 22 Państwa Członkowskie zastosują w odniesieniu do przywozu drobiu i jaj wylęgowych z państw trzecich warunki, co najmniej równoważne z tymi, które wynikają z zastosowania zapisu rozdziału II.

Artykuł 32

1. W przypadku, gdy znajduje zastosowanie procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący przedkłada sprawę Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wyda swoją opinię na temat projektu w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. Opinia jest wydawana większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada musi przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie ważone są w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu
4. Jeśli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek dotyczący środków, jakie powinny zostać podjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od daty skierowania propozycji do Rady nie podejmie ona działania, wówczas projektowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, z wyjątkiem sytuacji, gdy Rada zwykłą większością głosów zadecydowała przeciwko tym środkom.

Artykuł 33

1. Jeśli procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być realizowana, przewodniczący z własnej inicjatywy, albo na prośbę przedstawiciela Państwa Członkowskiego niezwłocznie przekaże sprawę do Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet w terminie dwóch dni wyda opinię na temat projektu. Opinia jest wydawana większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada ma przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie wazone są w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmie przewidziane środki, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.
4. Jeśli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub, lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek na temat tych środków. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli w ciągu 15 dni od daty skierowania propozycji do Rady nie podejmie ona działania, wówczas projektowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, z wyjątkiem sytuacji, gdy Rada zwykłą większością głosów zadecydowała przeciwko tym środkom.

Artykuł 34

O zmianach w załącznikach, w szczególności w celu dostosowania ich do zmian w metodach diagnozowania i zmian w ekonomicznym znaczeniu poszczególnych chorób, Komisja zdecyduje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32.

Artykuł 35

Przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 29, zostaną przejrzane przed dniem 31 grudnia 1992 r. w świetle wniosków dotyczących wprowadzenia rynku wewnętrznego.

Artykuł 36

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 37

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 15 października 1990 r.

W imieniu Rady

V.SACCOMANDI

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

1. Krajowe laboratoria referencyjne zajmujące się chorobami drobiu:

Belgia	Institut National de recherches veterinaires, Groeselenberg 99, B-1180 Bruxelles
Dania	Institut for Fjerkraesygdomme, Den Kgl.Veterinaer - og Landbohjskole,DK - Køebenhavn
Francja	Laboratoire de Pathologie Aviaire, CNEVA, F-22440 Ploufragan
Niemcy	Bunderforschunganstalt fuer landwirtschaft Institut fuer Kleintierzucht, Döernbergstraße 25/27, D-3100 Celle
Grecja	Institute of Infectious Parasitic Disease of Thessaloniki, GR - Thessaloniki
Irlandia	Veterinary Research Laboratory, Abbotstown, Castleknock, IRL - County Dublin
Włochy	Instituto Zooprofillático Sperimentale delle Venezie Via G.ORUS 2, I-35100 Padova
Luksemburg	Laboratoire Vétérinaire de l'Etat, 54 avenue Gaston Diderich, L-1420 Luxemburg;
Niderlandy	Centraal Diergeneeskundig Institut, NL - Lelystad
Portugalia	Laboratorio Nacional de Investigacao Veterinaria, PT - Lisboa
Hiszpania	Laboratorio de Sanidad y Produccion Animal, ES - Barcelona
Wielka Brytania	Central Veterinary Laboratory, Weybridge, UK - Surrey

2. Krajowe laboratoria referencyjne zajmujące się chorobami drobiu, wymienione w pkt. 1, w każdym Państwie Członkowskim odpowiedzialne są za koordynację metod diagnostycznych przewidzianych w niniejszej dyrektywie: W tym celu:

- a) mogą zaopatrywać zatwierdzone laboratoria w odczynniki niezbędne do testów diagnostycznych;
- b) monitorują jakość wszystkich odczynników stosowanych przez zatwierdzone laboratoria;
- c) organizują okresowe testy porównawcze.

ZAŁĄCZNIK II

ZATWIERDZANIE ZAKŁADÓW

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

1. W celu zatwierdzenia przez właściwy organ w celu handlu wewnątrzwspólnotowego zakład, powinien:
 - a) spełniać warunki odnoszące się do obiektów i działań wymienionych w rozdziale II;
 - b) stosować i przestrzegać programu nadzoru choroby zatwierdzonego przez właściwy centralny organ weterynaryjny, uwzględniając wymogi rozdziału III;
 - c) zapewnić wszelkie obiekty do celów realizacji zadań wymienionych w lit. d);
 - d) przyjąć nadzór właściwego organu weterynaryjnego w kontekście zorganizowanej formy monitorowania zdrowia zwierząt. Takie monitorowanie obejmuje w szczególności:
 - przynajmniej jedną w roku kontrolę urzędowego lekarza weterynarii uzupełnioną sprawdzeniami weryfikującymi stosowanie środków higieny oraz działalność zakładu zgodnie z warunkami rozdziału II,
 - rolnik - hodowca powinien prowadzić zapis informacji niezbędnej do stałego monitorowania stanu zdrowia w zakładzie przez właściwy organ weterynaryjny;
 - e) zawierać wyłącznie drób określony w art. 2 ust. 1.
2. Każdemu zakładowi, który spełnia warunki ustanowione w pkt. 1 właściwy organ nada oddzielny numer identyfikacyjny, który może być tym samym numerem, nadanym na mocy rozporządzenia (EWG) nr 2782/75.

ROZDZIAŁ II

Obiekty i działalność

A. Zakłady hodowli rodowodowej, zakład hodowlany i zakład chowu

1. Obiekty

- a) Ustawienie i rozplanowanie obiektów powinno być zgodne z rodzajem produkcji, zapewnić możliwość zapobieżenia wprowadzeniu choroby lub jeśli się pojawi się ognisko chorobowe, pozostaje pod pełną kontrolą. Jeśli zakład mieści kilka gatunków drobiu, muszą one być od siebie ściśle oddzielone.

- b) Obiekty powinny zapewniać dobre warunki higieniczne i umożliwić prowadzenie monitorowania zdrowia.
- c) Sprzęt powinien być dostosowane do rodzaju produkcji, oraz pozwolić na czyszczenie i dezynfekcję obiektów i środków transportu drobiu i jaj w najdogodniejszym miejscu.

2. Chów

- a) Techniki chowu powinny być oparte w jak największym stopniu na zasadzie „chowu chronionego” i na zasadzie „all in/all out” (wszystkie zwierzęta wchodzi do produkcji i wychodzą z produkcji jednocześnie w jednym czasie). Między jedną, a drugą partią jest prowadzone czyszczenie, dezynfekcja oraz opróżnienie obiektu ze zwierząt.
- b) Zakłady hodowli rodowodowej, zakłady hodowlane i zakłady chowu powinny trzymać wyłącznie drób:
 - tylko ze swojego zakładu, i/lub
 - z innych zakładów hodowli rodowodowej, zakładów hodowlanych i zakładów chowu we Wspólnocie zatwierdzonych zgodnie z art. 6 lit. a), i/lub
 - przywożony z państw trzecich zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- c) Zasady higieny powinny być ustalone przez zarząd zakładu; personel powinien nosić właściwą odzież roboczą, a goście odzież ochronną.
- d) Budynki, zagrody i wyposażenie powinno być utrzymane w dobrym stanie.
- e) Jaja powinny być zbierane kilka razy dziennie, powinny być czyste i szybko dezynfekowane
- f) Rolnik powinien poinformować zatwierzonego lekarza weterynarii o każdej zmianie w wynikach produkcyjnych lub każdym innym sygnale wskazującym na obecność choroby zakaźnej wśród drobiu. Gdy tylko zaistnieje podejrzenie choroby, upoważniony lekarz weterynarii powinien wysłać do zatwierzonego laboratorium próbki niezbędne do potwierdzenia diagnozy.
- g) Historia stada, rejestr lub nośnik danych powinien być zachowany dla każdego stada przez co najmniej dwa lata od likwidacji stada i powinien wykazywać:
 - przybycia i opuszczenia,
 - wydajność produkcji,

- zachorowalność i śmiertelność wraz z przyczynami,
 - badania laboratoryjne i ich wyniki,
 - miejsce pochodzenia drobiu,
 - przeznaczenie jaj.
- h) Jeśli wystąpi choroba zakaźna drobiu, wyniki laboratoryjne powinny być niezwłocznie przekazane zatwierdzonemu lekarzowi weterynarii.

B. *Wylęgarnie*

1. Obiekty

- a) Wylęgarnia powinna być fizycznie i użytkowo oddzielona od obiektów chowu. Jej rozplanowanie powinno pozwalać na to by niżej podane poszczególne jednostki funkcjonalne były od siebie oddzielone:
- składowanie jaj i sortowanie,
 - dezynfekcja,
 - preinkubacja,
 - wylęganie,
 - przygotowywanie i pakowanie towaru do wysyłki.
- b) Budynki powinny być zabezpieczone przeciw ptakom przylatującym z zewnątrz i przeciw gryzoniom; ściany i podłogi powinny być z materiałów trwałych, zmywalnych i nieprzepuszczalnych; powinny posiadać naturalne lub sztuczne oświetlenie, system wentylacyjny i właściwa temperaturę; powinno być zapewnione higieniczne usuwanie odpadków (jaj i piskląt).
- c) Sprzęt musi mieć gładkie, wodoodporne powierzchnie.

2. Funkcjonowanie

- a) Funkcjonowanie musi być oparte na jednokierunkowym obiegu jaj, sprzęcie przenośnym i personelu.
- b) Jaja wylęgowe powinny pochodzić:
- z zakładów hodowli rodowodowej, zakładów hodowlanych, i zakładów chowu, zatwierdzonych zgodnie z art. 6 lit. a),
 - przywożone z państw trzecich zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- c) Zasady higieny powinny być ustalone przez zarząd gospodarstwa; personel

powinien nosić odpowiednią odzież roboczą, a goście odzież ochronną.

- d) Budynki i wyposażenie powinny być utrzymywane w dobrym stanie.
- e) Dezynfekcji podlegają:
 - jaja - między momentem ich przybycia, a procesem inkubacji,
 - inkubatory, regularnie,
 - wylęgarnie i ich sprzęt, wylęgu każdej partii.
- f) Dla oceny stanu zdrowia wylęgu, powinien być zastosowany program kontroli jakości mikrobiologicznej.
- g) Rolnik powinien poinformować zatwierdzonego lekarza weterynarii o każdej zmianie w wydajności produkcji lub jakimkolwiek innym sygnale sugerującym obecność choroby zakaźnej drobiu. Gdy tylko zajdzie podejrzenie o chorobę zakaźną, zatwierdzony lekarz weterynarii powinien przesłać próbki niezbędne dla sporządzenia lub potwierdzenia diagnozy, do zatwierdzonego laboratorium, oraz poinformować właściwy organ weterynaryjny, który zadecyduje o podjęciu właściwych środków.
- h) Historia stada, rejestr lub nośnik danych dla wylęgarni powinien być utrzymywany przez co najmniej dwa lata i wykazywać, jeśli to możliwe, dla każdego stada:
 - pochodzenie jaj i data ich przybycia,
 - wyniki wylęgu,
 - wszelkie nieprawidłowości,
 - wszelkie badania laboratoryjne i ich wyniki,
 - szczegóły programów szczepień,
 - liczba i przeznaczenie jaj inkubacyjnych, z których nic się nie wylęgło,
 - miejsce przeznaczenie piskląt jednodniowych.
- i) Jeśli wystąpi choroba zakaźna drobiu, wyniki badań laboratoryjnych powinny być niezwłocznie podane do wiadomości zatwierdzonego lekarza weterynarii.

ROZDZIAŁ III

Program nadzoru choroby

Bez uszczerbku dla środki ochrony zdrowia i art. 13 oraz 14, program nadzoru choroby powinien, jako niezbędne minimum, objąć nadzór nad zakażeniami i gatunkami podanymi niżej,

A. Zakażenia: *Salmonella pullorum*, *Salmonella gallinarum* i *Salmonella arizonae*

1. Gatunki dotknięte chorobą:

- a) *Salmonella pullorum* i *gallinarum*: ptactwo domowe, indyki, perliczki, przepiórki, bażanty, kuropatwy i kaczki.
- b) *Salmonella arizonae*: indyki.

2. Program nadzoru choroby

- a) Testy bakteriologiczne i/lub serologiczne powinny być zastosowane dla określenia czy zakażenie wystąpiło.
- b) Próbki do testów powinny być pobrane z krwi, kurcząt drugiej kategorii, puchu lub pyłu pobranego z wylęgarni, wymazy pobrane ze ścian wylęgarni, ściółka lub woda z poidła.
- c) Kiedy próbki krwi pobierane są ze stada do testów serologicznych na *S. pullorum* lub *S. arizonae*, informacja na temat rozpowszechniania się choroby w danym państwie i jej dotychczasowa częstotliwość występowania w zakładzie powinna być udostępniona dla określenia liczby próbek do pobrania.

Stado powinno być kontrolowane w każdym okresie nieśności, najlepszym czasie do wykrycia choroby.

B. Zakażenia: *Mycoplasma gallisepticum* i *Mycoplasma meleagridis*

1. Gatunki dotknięte zakażeniem:

- a) *Mycoplasma gallisepticum*: ptaki domowe i indyki.
- b) *Mycoplasma meleagridis*: indyki.

2. Program nadzoru choroby

- a) Obecność zakażenia sprawdza się testami serologicznymi i/lub bakteriologicznymi i/lub próbami na obecność zmian w worku powietrznym u jednodniowych piskląt i młodych indyków.
- b) Próbki do testowania powinny być pobrane w należyty sposób, z krwi jednodniowych kurcząt i młodych indyków, nasienia lub wymazu pobranego z tchawicy, steku lub worka powietrznego.
- c) Testy na wykrycie *Mycoplasma gallisepticum* albo *Mycoplasma meleagridis*

powinny być przeprowadzone na reprezentatywnej próbce by umożliwić stały nadzór nad zakażeniem w czasie chowu i w okresie nieśności tj. tuż przed rozpoczęciem okresu nieśności i później co trzy miesiące.

C. *Wyniki i podejmowane środki*

Przy braku reaktorów test uważany jest za negatywny. W przeciwnym wypadku istnieje podejrzenie choroby w stadzie i należy zastosować środki określone w rozdziale IV.

D. W przypadku gospodarstw składających się z dwóch lub więcej oddzielnych jednostek użytkowych, właściwy organ weterynaryjny może odstąpić od tych środków w odniesieniu do zdrowej jednostki użytkowej w gospodarstwie, które jest zakażone, pod warunkiem, że zatwierdzony lekarz weterynarii potwierdzi, że struktura i wielkość tych jednostek użytkowych i podjęte w nich działania zapewniają zupełnie oddzielne urządzenia do zakwaterowania i karmienia tak, że choroba, o której mowa, nie może się przenosić z jednej jednostki użytkowej do drugiej.

ROZDZIAŁ IV

Kryteria zawieszenia lub cofnięcia zezwolenia dla gospodarstwa

1. Zezwolenie przyznane dla zakładu, powinno być zawieszane w przypadku:
 - a) gdy warunki ustanowione w rozdziale II nie są już spełniane;
 - b) gdy nie zostało zakończone dochodzenie właściwe danej chorobie:
 - jeśli istnieje podejrzenie, że w zakładzie wystąpiła influenza drobiu rzekomy pomór drobiu,
 - jeśli zakład otrzymał drób lub jaja wylęgowe z gospodarstwa podejrzanego o zakażenie lub już zakażonego influencją drobiu lub rzekomym pomorem drobiu,
 - jeśli kontakt odpowiedzialny za przenoszenie zakażenia ujawnił się między zakładem a ogniskiem influenzy drobiu lub rzekomego pomoru drobiu;
 - c) do czasu wykonania nowych testów, jeśli wyniki nadzoru przeprowadzonego zgodnie z warunkami ustanowionymi w rozdziale II i III na zakażenie *S. pullorum*, *S. gallinarum*, *S. arizonae*, *M. gallisepticum* lub *M. meleagridis* dały powód do podejrzenia zakażenia;
 - d) do czasu zakończenia wprowadzania właściwych środków wymaganych przez urzędowego lekarza weterynarii, jeśli stwierdzi się, że zakład nie spełnia wymogów rozdziału I ust. 1 lit. a), b) i c).
- 2) Zezwolenie powinno być cofnięte:
 - a) jeśli w zakładzie wystąpiła influenza drobiu lub rzekomy pomór drobiu;

- b) jeśli drugi właściwego rodzaju test potwierdza obecność zakażenia *S. pullorum*, *S. gallinarum*, *S. arizonae*, *M. gallisepticum* lub *M. meleagridis*;
- c) jeśli po drugim ostrzeżeniu urzędowego lekarza weterynarii nie zostały podjęte działania by doprowadzić zakład do stanu zgodnego z wymogami rozdziału I ust. 1 lit. a), b) i c).

3. Warunki przywrócenia zezwolenia:

- a) Jeśli zezwolenie zostało cofnięte z powodu wystąpienia grypy drobiu lub rzekomego pomoru drobiu, może być ono przywrócone 21 dni po wyczyszczeniu i zdezynfekowaniu, w przypadku jeśli został przeprowadzony ubój sanitarny;
- b) Jeśli zezwolenie zostało cofnięte w wyniku zakażenia spowodowanego przez:
 - (i) *Salmonella pullorum et gallinarum*, lub *Salmonella arizonae*, może zostać ono przywrócone po otrzymaniu negatywnych wyników zanotowanych podczas dwóch testów wykonanych w gospodarstwie w odstępie, co najmniej 21 dni i po dezynfekcji przeprowadzonej po sanitarnym uboju zakażonego stada;
 - (ii) *Mycoplasma gallisepticum* lub *Mycoplasma meleagridis* – zezwolenie może zostać przywrócone po zanotowaniu negatywnych wyników dwóch testów wykonanych na całym stadzie w odstępie, co najmniej 60 dni.

ZAŁĄCZNIK III

WARUNKI SZCZEPIENIA DROBIU

Szczepionki stosowane do szczepienia drobiu lub stad produkujących jaja wylęgowe powinny:

- spełniać wymogi *Europejskiej Farmakopei*,
- być wyprodukowane, zbadane i rozprowadzone pod urzędowym nadzorem.

Kryteria wykorzystania szczepionek przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu w warunkach programu rutynowego szczepienia mogą być określone przez Komisję.

ZAŁĄCZNIK IV

ŚWIADECTWA ZDROWIA DLA HANDLU WEWNĄTRZWSPÓLNOTOWEGO

(Wzory 1-6)

WZÓR 1

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

JAJA WYLĘGOWE

1. Wysyłający (pełna nazwa / nazwisko i adres):	ŚWIADECTWO ZDROWIA		
	Nr ORYGINAŁU		
	2. Państwo Członkowskie pochodzenia:		
3. Odbiorca (pełna nazwa / nazwisko i adres): - początkowy: - końcowy:	4. WŁAŚCIWY ORGAN:		
UWAGI: a) Oddzielne świadectwo musi być wystawione dla każdej przesyłki jaj wylęgowych. b) Oryginał świadectwa powinien towarzyszyć przesyłce do ostatecznego miejsca przeznaczenia.	5. WŁAŚCIWY ORGAN (SZCZEBEL LOKALNY):		
7. Miejsce załadunku:	6. Adres zakładu, gdzie jaja zostały zebrane:		
8. Środek transportu:			
9. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia Ostateczne przeznaczenie:	10. Numer identyfikacyjny zakładu:		
11. Gatunki drobiu:			
12. Przeznaczony do produkcji:			
13. Szczegóły identyfikacyjne przesyłki			
a) Liczba jaj:	b) Zebrane dnia:	c) Szczegóły identyfikacyjne stada rodzicielskiego:	d) Marka:

14. Ja niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii oświadczam, że:

- a) wyżej opisane jaja są zgodne z przepisami art. 6, 7, i 15 dyrektywy Rady 90/539/EWG;
- b) (dodatkowa jednostka certyfikująca dotycząca art. 12, 13 i 14 dyrektywy Rady 90/539/EWG).

Sporządzono, w

.....
Podpis

.....
Nazwisko drukowanymi literami

.....
Zajmowane stanowisko

WZÓR 2

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

JEDNODNIOWE PISKŁĘTA

1. Wysyłający(pełna nazwa / nazwisko i adres):		ŚWIADECTWO ZDROWIA	
		Nr	ORYGINAŁU
3. Odbiorca (pełna nazwa / nazwisko i adres):		2. Państwo Członkowskie pochodzenia:	
- początkowy:		4. WŁAŚCIWY ORGAN:	
- końcowy:			
UWAGI:		5. WŁAŚCIWY ORGAN (SZCZEBEL LOKALNY):	
a) Oddzielne świadectwo musi być wystawione dla każdej przesyłki jednodniowych piskląt.			
b) Oryginał świadectwa powinien towarzyszyć przesyłce do ostatecznego miejsca przeznaczenia.			
7. Miejsce załadunku:		6. Adres zakładu, gdzie nastąpił wylęg:	
8. Środki transportu:			
9. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia		10. Numer identyfikacyjny zakładu:	
Ostateczne przeznaczenie:			
11. Gatunki drobiu:			
12. Przeznaczone do produkcji:			
13. Szczegóły identyfikacyjne przesyłki:			
a) Liczba piskląt:	b) Wylęg z dnia:	c) Szczegóły identyfikacyjne zakładu pochodzenia:	d) Rodzaj / kategoria

14. Ja niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii oświadczam, że:

- a) wyżej opisane jednodniowe kurczęta są zgodne z przepisami art.6, 8, i 15 dyrektywy Rady 90/539/EWG;
- b) (dodatkowa jednostka certyfikująca dotycząca art. 12, 13 i 14 dyrektywy Rady 90/539/EWG).

Sporządzono....., w

.....
Podpis

.....
Nazwisko drukowanymi literami

.....
Zajmowane stanowisko

WZÓR 3

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

DRÓB HODOWLANY I UŻYTKOWY

1. Wysyłający (pełna nazwa / nazwisko i adres):	ŚWIADECTWO ZDROWIA Nr ORYGINAŁU	
3. Odbiorca (pełna nazwa / nazwisko i adres) - początkowy: - końcowy:	2. Państwo Członkowskie pochodzenia:	4. WŁAŚCIWY ORGAN:
UWAGI: a) oddzielne świadectwo musi być wystawione dla każdej przesyłki drobiu. b) Oryginał świadectwa powinien towarzyszyć przesyłce do ostatecznego miejsca przeznaczenia.	5. WŁAŚCIWY ORGAN (SZCZEBEL LOKALNY):	
7. Miejsce załadunku:	6. Adres zakładu pochodzenia:	
8. Środki transportu:		
9. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia: Ostateczne przeznaczenie:	10. Numer identyfikacyjny zakładu:	
11. Gatunki drobiu:		
12. Przeznaczone do produkcji:		
13. Szczegóły identyfikacyjne przesyłki		
a) Liczba sztuk drobiu:	b) Szczegóły identyfikacyjne stada pochodzenia:	c) Kategoria / rodzaj:
14. Ja niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii oświadczam, że: a) wyżej opisane ptaki są zgodne z przepisami art. 6, 9, i 15 dyrektywy Rady 90/539/EWG; b) (dodatkowa jednostka certyfikująca dotycząca art. 12, 13 i 14 dyrektywy Rady 90/539/EWG)		

Sporządzono....., w

.....
Podpis

.....
Nazwisko drukowanymi literami

.....
Zajmowane stanowisko

WZÓR 4

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

DRÓB I JAJA WYLĘGOWE W PARTIACH
PONIŻEJ 20

1. Wysyłający (pełna nazwa / nazwisko i adres)	ŚWIADECTWO ZDROWIA Nr ORYGINAŁU	
3. Odbiorca (pełna nazwa/nazwisko i adres) - początkowy: - końcowy:	2. Państwo Członkowskie pochodzenia:	4. WŁAŚCIWY ORGAN:
UWAGI: a) Oddzielne świadectwo musi być wystawione dla każdej przesyłki drobiu lub jaj wylęgowych. b) Oryginał świadectwa powinien towarzyszyć przesyłce do ostatecznego miejsca przeznaczenia.		5. WŁAŚCIWY ORGAN (SZCZEBEL LOKALNY):
7. Miejsce załadunku:	6. Adres zakładu lub gospodarstwa pochodzenia:	
8. Środki transportu:		
9. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia: Ostateczne przeznaczenie:	10. Numer identyfikacyjny zakładu (jeśli dotyczy):	
11. Gatunki drobiu:		
12. Przeznaczone do produkcji:		
13. Szczegóły identyfikacyjne przesyłki:		
a) Liczba sztuk drobiu lub jaj wylęgowych:	b) Szczegóły identyfikacyjne stada pochodzenia:	c) Kategoria / rodzaj:

14. Ja niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii oświadczam, że:

- a) wyżej opisane ptaki lub jaja lęgowe są zgodne z przepisami art. 11 dyrektywy Rady 90/539/EWG;
- b) (dodatkowa jednostka certyfikująca dotycząca art. 12, 13 i 14 dyrektywy Rady 90/539/EWG).

Sporządzono, w

.....
Podpis

.....
Nazwisko drukowanymi literami

.....
Zajmowane stanowisko

WZÓR 5

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

DRÓB RZEŹNY

1. Wysyłający (pełna nazwa / nazwisko i adres):	ŚWIADECTWO ZDROWIA Nr ORYGINAŁU	
3. Odbiorca (pełna nazwa/nazwisko i adres): - początkowy - końcowy	2. Państwo Członkowskie pochodzenia:	4. WŁAŚCIWY ORGAN:
UWAGI: a) Oddzielne świadectwo musi być wystawione dla każdej przesyłki drobiu. b) Oryginał świadectwa powinien towarzyszyć przesyłce do ostatecznego miejsca przeznaczenia.	5. WŁAŚCIWY ORGAN (SZCZEBEL LOKALNY):	
7. Miejsce załadunku:	6. Adres zakładu lub gospodarstwa pochodzenia:	
8. Środki transportu:		
9. Ubojnia i Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia:	10. Numer identyfikacyjny zakładu (jeśli dotyczy):	
11. Gatunki drobiu:		
12. Przeznaczone do produkcji:		
13. Szczegóły identyfikacyjne przesyłki:		
a) Liczba sztuk drobiu:	b) Przybliżony wiek ptaków:	
14. Ja niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii oświadczam, że: a) wyżej opisane ptaki są zgodne z przepisami art. 10 dyrektywy Rady 90/539/EWG; b) (dodatkowa jednostka certyfikująca dotycząca art. 12, 13 i 14 dyrektywy Rady 90/539/EWG).		
Sporządzono, w		

.....
Podpis

.....
Nazwisko drukowanymi literami

.....
Zajmowane stanowisko

WZÓR 6

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

DRÓB DO ODNOWY STAD

1. Wysyłający (pełna nazwa / nazwisko i adres):		ŚWIADECTWO ZDROWIA	
		Numer	ORYGINAŁU
3. Odbiorca (pełna nazwa / nazwisko i adres):		2. Państwo Członkowskie pochodzenia:	
- początkowy:		4. WŁAŚCIWY ORGAN:	
- końcowy:		5. WŁAŚCIWY ORGAN (SZCZEBEL LOKALNY):	
UWAGI:			
a) Oddzielne świadectwo musi być wystawione dla każdej przesyłki drobiu.			
b) Oryginał świadectwa powinien towarzyszyć przesyłce do ostatecznego miejsca przeznaczenia.			
7. Miejsce załadunku		6. Adres zakładu lub gospodarstwa pochodzenia:	
8. Środki transportu			
9. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia: Ostateczne przeznaczenie:		10. Numer identyfikacyjny zakładu (jeśli dotyczy):	
11. Gatunki drobiu:			
12. Przeznaczone do produkcji:			
13. Szczegóły identyfikacyjne przesyłki:			
a) Liczba sztuk drobiu:	b) Szczegóły identyfikacyjne stada pochodzenia:	c) Przybliżony wiek ptaków:	
14. Ja niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii oświadczam, że:			
a) wyżej opisane ptaki są zgodne z przepisami art. 6, 9 i 15 dyrektywy Rady 90/539/EWG;			
b) (dodatkowa jednostka certyfikująca dotycząca art. 12, 13 i 14 dyrektywy Rady 90/539/EWG).			

Sporządzono, w

Podpis

Nazwisko drukowanymi literami

Zajmowane stanowisko

ZAŁĄCZNIK V

CHOROBY PODLEGAJĄCE OBOWIĄZKOWI ZGŁOSZENIA

- influenza drobiu
- rzekomy pomór drobiu

DYREKTYWA RADY

z dnia 28 stycznia 1991 r.

**w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy
owcami i kozami**

(91/68/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

harmonijne funkcjonowanie wspólnej organizacji rynku owiec i kóz nie przyniesie oczekiwanych rezultatów, dopóki handel wewnątrzspółnotowy ograniczają różnice między Państwami Członkowskimi, odnoszące się do warunków zdrowotnych;

w celu stworzenia zachęt dla takiego handlu zalecane jest usunięcie tych różnic i wprowadzenie, obowiązujących na obszarze całej Wspólnoty, zasad dotyczących wprowadzania do obrotu owiec i kóz w takim handlu; realizacja takiego celu przyczyni się także do urzeczywistnienia jednolitego rynku;

by kwalifikować się do wewnątrz wspólnotowego handlu, owce i kozy powinny spełniać określone warunki zdrowotne zwierząt, których celem jest uniknięcie rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych;

stosowane warunki zdrowotne zwierząt powinny być zróżnicowane w zależności od przeznaczenia sprzedawanych zwierząt;

sytuacja zdrowotna owiec i kóz nie jest jednakowa na całym terytorium Wspólnoty; dlatego też, zajmując się poszczególnymi częściami tego terytorium, należy odnosić się do „regionów” w rozumieniu dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 90/425/EWG⁵;

¹ Dz.U. nr C 48 z 27.02.1989, str. 21.

² Dz.U. nr C 96 z 17.04.1989, str. 187.

³ Dz.U. nr 194 z 31.07.1989, str. 9.

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁵ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29.

nie mogą istnieć żadne bariery dla handlu między regionami, w których warunki zdrowotne zwierząt są równoważne;

należy wprowadzić przepisy zezwalające Komisji na zatwierdzanie pewnych dodatkowych wymagań uwzględniających postęp poczyniony przez Państwo Członkowskie w eliminowaniu niektórych chorób, pod warunkiem, że wymagania te w żadnym wypadku nie są surowsze od wymagań stosowanych na szczeblu krajowym przez dane Państwo Członkowskie;

w celu uniknięcia rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych, powinny zostać ustanowione warunki dotyczące transportowania zwierząt do ich miejsca przeznaczenia;

w celu zapewnienia, że stosowne wymagania są przestrzegane, powinien zostać ustanowiony przepis wprowadzający świadectwo zdrowia, które byłoby wystawiane przez urzędowego lekarza weterynarii, i które towarzyszyłoby owcom i kozom do chwili ich przybycia na miejsce przeznaczenia;

w stosunku do organizacji i następstw kontroli, przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie oraz w stosunku do środków ochronnych, jakie mają być wprowadzone, należy poczynić odniesienie do ogólnych zasad ustanowionych w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego;

należy ustanowić przepis umożliwiający Komisji przeprowadzanie kontroli;

należy wprowadzić procedurę przewidującą ścisłą i skuteczną współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa warunki zdrowotne zwierząt regulujące handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy, stosuje się definicje ustanowione w art. 2 dyrektywy 64/432/EWG, a ponadto:

1. owce lub kozy rzeźne oznaczają zwierzęta z gatunków owiec lub kóz, które mają być dostarczone, bezpośrednio lub za pośrednictwem zatwierdzonego rynku albo punktu skupu do ubojni, w celu dokonania ich uboju, na warunkach określonych w art. 6 dyrektywy 64/432/EWG;
2. owce lub kozy do hodowli i tuczenia: owce i kozy inne, niż te wymienione w pkt 1, przeznaczone do transportu do miejsca przeznaczenia, bezpośrednio lub za pośrednictwem zatwierdzonego rynku albo punktu skupu;

3. gospodarstwo: gospodarstwo w rozumieniu art. 2 ust. 4 dyrektywy 90/425/EWG;
4. gospodarstwo hodowli owiec lub kóz uznane urzędowo za wolne od brucelozy oznacza gospodarstwo spełniające warunki określone w załączniku A rozdział 1 nagłówek I;
5. gospodarstwo hodowli owiec lub kóz wolne od brucelozy oznacza gospodarstwo spełniające warunki ustanowione w załączniku A rozdział 2;
6. handel oznacza handel między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu;
7. choroba podlegająca obowiązkowi zgłoszenia oznacza chorobę wymienioną w wykazach załącznika B sekcja I i II, w przypadku której każde podejrzenie jej wystąpienia musi być zgłoszone właściwym władzom Państwa Członkowskiego;
8. urzędowy lekarz weterynarii oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego;
9. zatwierdzony rynek lub punkt skupu oznacza każde miejsce, inne, niż gospodarstwo, w którym owce lub kozy są sprzedawane, kupowane lub gromadzone albo ładowane, i które spełnia wymagania art. 3 ust. 7 dyrektywy 64/432/EWG i art. 5 ust. 1 lit. b) pkt (i) dyrektywy 90/425/EWG wobec zatwierdzonych rynków i punktów skupu;
10. region oznacza część terytorium Wspólnoty w rozumieniu art. 2 lit. o) dyrektywy 64/432/EWG.

Artykuł 3

1. Owce i kozy rzeźne mogą stanowić przedmiot handlu tylko, jeśli spełniają warunki określone w art. 4.
2. Owce i kozy przeznaczone do hodowli i tuczu mogą stanowić przedmiot handlu tylko, jeśli spełniają warunki określone w art. 4, 5 i 6, bez uszczerbku dla wszelkich dodatkowych gwarancji, jakie mogą być wymagane na podstawie art. 7 i 8.

Właściwe władze Państw Członkowskich mogą jednak przyznawać ogólne lub ograniczone odstępstwa w stosunku do przemieszczania owiec i kóz przeznaczonych do hodowli i tuczenia, wyłącznie w celu ich tymczasowego wypasu na pastwiskach w pobliżu granic wewnętrznych Wspólnoty. Państwa Członkowskie przyznające takie odstępstwo powiadamiają Komisję o przedmiocie przyznanych odstępstw.

Artykuł 4

1. Owce i kozy:
 - a) muszą być zidentyfikowane i zarejestrowane zgodnie z wymaganiami art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG; termin do notyfikacji krajowych systemów znakowania i rejestrowania owiec i kóz, zaczyna się od dnia przyjęcia niniejszej dyrektywy;
 - b) nie mogą wykazywać żadnych klinicznych objawów choroby podczas inspekcji

przeprowadzanej przez urzędowego lekarza weterynarii, która musi mieć miejsce w ciągu 48 godzin przed załadowaniem owiec i kóz;

c) nie mogą pochodzić z gospodarstwa objętego zakazem wydanym z przyczyn zdrowotnych, i nie mogły mieć kontaktu ze zwierzętami pochodzącymi z takiego gospodarstwa, przez co należy rozumieć, że:

(i) zakaz taki ma związek i wybuchem którejkolwiek z następujących chorób, na które są podatne te zwierzęta:

- bruceloza,
- wścieklizna,
- wąglik,

(ii) po dokonaniu uboju ostatniego ze zwierząt, które zapadły lub, które są podatne na jedną z powyższych chorób, okres obowiązywania zakazu musi wynosić, co najmniej:

- 42 dni w przypadku brucelozy,
- 30 dni w przypadku wścieklizny,
- 15 dni w przypadku wąglika,

i nie mogą one pochodzić z gospodarstwa lub mieć kontaktu ze zwierzętami z gospodarstw zlokalizowanych w ustanowionych strefach ochronnych i w stosunku do których obowiązuje zakaz opuszczania ich przez zwierzęta na podstawie art. 3 ust. 2 lit b) pkt (ii) dyrektywy 64/432/EWG;

d) nie mogą być objęte ograniczeniami dotyczącymi zdrowia zwierząt, zastosowanymi zgodnie z dyrektywą Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy⁶, zmieniona dyrektywą 90/423/EWG⁷;

Ponadto, stosuje się przepisy art. 4a dyrektywy 64/432/EWG.

2. Państwa Członkowskie zapewniają także, żeby przedmiotem handlu nie były:

- owce i kozy, które mogły zostać ubite w ramach krajowego programu eliminowania chorób niewymienionych w załączniku C do dyrektywy 90/425/EWG lub w załączniku B rozdział I do niniejszej dyrektywy,
- owce i kozy, których nie mogą być wprowadzane do obrotu na ich własnym terytorium z uwagi na zdrowie ludzi lub zwierząt, o czym stanowi art. 36 Traktatu.

3. Owce i kozy muszą także:

⁶ Dz.U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11.

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13.

- albo być urodzone i chowane od urodzenia na terytorium Wspólnoty,
- albo, jeżeli zostały przywiezione z państwa trzeciego wymienionego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa⁸, ostatnio zmienionej dyrektywą 90/425/EWG, i
 - (i) albo spełniają warunki zdrowotne zwierząt ustanowione zgodnie z art. 8 dyrektywy 72/462/EWG,
 - (ii) albo, w razie braku takich warunków, odpowiadać warunkom ustanowionym w art. 7 ust. 2 akapit drugi, trzeci, czwarty dyrektywy 90/425/EWG.

Artykuł 5

Bez uszczerbku dla dodatkowych gwarancji, które mogą być wymagane zgodnie z art. 7 i 8, owce i kozy przeznaczone do hodowli i tuczu muszą, w uzupełnieniu do warunków ustanowionych w art. 4, spełniać – w celu wprowadzenia ich do gospodarstwa urzędowo uznanego za wolne od brucelozy lub gospodarstwa hodowli owiec lub kóz wolnego od brucelozy – odpowiednio wymagania załącznika A rozdział I.D lub rozdział 2.D.

Artykuł 6

Bez uszczerbku dla dodatkowych gwarancji, które mogą być wymagane zgodnie z art. 7 i 8, zwierzęta przeznaczone do hodowli muszą ponadto spełniać następujące wymagania:

- a) Mogą one być pozyskane z gospodarstwa i mogły mieć kontakt tylko ze zwierzętami z takiego gospodarstwa:
 - (i) w którym nie zdiagnozowano klinicznie następujących chorób:
 - w okresie poprzedzających sześciu miesięcy: zakaźnej bezmleczności owiec (*Mycoplasma agalactiae*) lub zakaźnej bezmleczności kóz (*Mycoplasma agalactiae*, *M. capricolum*, *M. Mycoïdes* var. *mycoïdes* „duża kolonia”),
 - w okresie poprzedzających 12 miesięcy: paratuberkulozy lub serowaciejącego zapalenia węzłów chłonnych,
 - w okresie poprzedzających trzech lat, gruczolakowatości płuc owiec, choroby Maedi Visna lub wirusowego zapalenia stawów i mózgu kóz. Jednakże okres ten skraca się do 12 miesięcy, jeśli zwierzęta zarażone chorobą Maedi Visna lub wirusowym zapaleniem stawów i mózgu zostały poddane ubojowi, a pozostałe zwierzęta reagowały negatywnie na dwukrotnie przeprowadzone testy, uznane zgodnie z procedurą określoną w art. 15,

lub które, bez uszczerbku dla zgodności z wymaganiami dotyczącymi innych chorób, zapewnia, w stosunku do jednej lub większej ilości wspomnianych wyżej

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

chorób, w ramach programu zatwierdzonego zgodnie z art. 7 i 8, gwarancje zdrowotne równoważne z tymi, które dotyczą wymienionej wyżej choroby lub chorób;

- (ii) w którym uwagi urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za wystawianie świadectw zdrowotności nie zwrócił żaden stan faktyczny sugerujący, że nie zostały spełnione wymagania pkt (i);
 - (iii) których właściciel oświadcza, że nie jest mu znany żaden taki stan faktyczny i, co więcej, oświadcza na piśmie, że zwierzę, lub zwierzęta przeznaczone do wewnątrz wspólnotowego handlu spełniają kryteria ustanowione w pkt (i);
- b) ponadto w odniesieniu do trzęsawki owiec, muszą one:
- (i) pochodzić z gospodarstwa spełniającego następujące wymagania:
 - gospodarstwo jest objęte urzędowymi kontrolami zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 90/425/EWG,
 - zwierzę musi być zidentyfikowane,
 - żaden przypadek trzęsawki owiec nie został stwierdzony w okresie, co najmniej ostatnich dwóch lat,
 - przy uboju starych maciorek owczych pochodzących z tego gospodarstwa, musi być przeprowadzana wrywkowa kontrola próbek, za wyjątkiem gospodarstw położonych w regionie lub Państwie Członkowskim korzystającym z warunków przyjętych zgodnie z art. 8,
 - zwierzęta płci żeńskiej mogą być wprowadzane do tego gospodarstwa tylko, jeśli pochodzą z gospodarstw spełniających te same wymagania;
 - (ii) są nieprzerwanie, od chwili urodzenia lub, przez co najmniej ostatnie dwa lata, trzymane w gospodarstwie lub gospodarstwach spełniających wymagania ustanowione w pkt (i);
 - (iii) jeżeli są one przeznaczone do Państwa Członkowskiego, które korzysta, dla całego swojego terytorium lub dla jego części, z przepisów określonych w art. 7 lub 8, to spełniają one gwarancje dostarczane zgodnie z tymi artykułami;
- c) w odniesieniu do zakaźnej brucelozy (*B. ovis*), nie kastrowane tryki przeznaczone do hodowli, muszą:
- pochodzić z gospodarstw, w których w ciągu ostatnich 12 miesięcy nie zdiagnozowano żadnego przypadku zakaźnej brucelozy (*B. ovis*),
 - być nieprzerwanie trzymane w tym gospodarstwie przez 60 dni przed ich wysyłką,
 - w ciągu 30 dni poprzedzających wysyłkę być poddane, z wynikiem negatywnym,

testowi serologicznemu przeprowadzonemu zgodnie z załącznikiem D, lub spełniać równoważne gwarancje zdrowotne, które muszą być uznane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15;

- d) świadectwo odpowiadające wzorowi III załącznika E musi stwierdzać, że wymagania te zostały spełnione.

Artykuł 7

1. Państwo Członkowskie dysponujące obowiązkowym lub dobrowolnym krajowym programem kontroli lub krajowym programem monitorowania jednej z zakaźnych chorób, określonych w załączniku B sekcja II i III, w odniesieniu do całości lub części swego terytorium, może przedłożyć ten program Komisji, prezentując w szczególności:

- rozprzestrzenienie choroby w Państwie Członkowskim,
- powody zainicjowania programu, przy uwzględnieniu znaczenia choroby w Państwie Członkowskim i przewidywane korzyści z programu w porównaniu z kosztami jego realizacji,
- obszar geograficzny, na którym program będzie wprowadzony,
- różne kategorie, stosujące się do poszczególnych gospodarstw, standardy przypisane każdej z kategorii i stosowane procedury testowania,
- procedury monitorowania programu,
- działania, jakie zostaną podjęte, jeżeli gospodarstwo z jakiegokolwiek powodu utraci swój status,
- środki, jakie zostaną podjęte, jeżeli testy przeprowadzone zgodnie z założeniami programu dadzą wynik pozytywny.

2. Komisja bada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Programy, określone w ust. 1, mogą być zatwierdzone po spełnieniu kryteriów ustanowionych w ust. 1, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15. Zgodnie z tą samą procedurą określone są, równocześnie lub najpóźniej w ciągu trzech miesięcy po zatwierdzeniu programu, dodatkowe gwarancje, ogólne lub ograniczone, jakie mogą być wymagane wewnątrz wspólnotowym handlu. Warunki tych gwarancji nie mogą być surowsze, niż te, które Państwo Członkowskie stosuje w swoim kraju.

3. Programy przedkładane przez Państwa Członkowskie mogą być zmieniane lub uzupełniane zgodnie z procedurą określoną w art. 15. Zmiany lub uzupełnienia w programach już zatwierdzonych, lub w odniesieniu do gwarancji określonych zgodnie z ust. 2, mogą być zatwierdzane zgodnie z tą samą procedurą.

4. Programy zatwierdzone zgodnie z niniejszym artykułem korzystają z finansowania Wspólnoty przewidzianego w art. 24 decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁹ na zwalczanie chorób i na określonych w niej

⁹ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19.

warunkach.

Artykuł 8

1. Jeżeli Państwo Członkowskie uważa, że jego terytorium lub część jego terytorium, jest wolna od jednej z chorób wymienionych w załączniku B sekcja II i III, na którą są podatne owce i kozy, przedstawia Komisji właściwe dokumenty, określające w szczególności:

- rodzaj choroby i historię jej występowania na jego terytorium,
- wyniki testów kontrolnych przeprowadzonych w oparciu o badania serologiczne, mikrobiologiczne, anatomopatologiczne lub epidemiologiczne oraz uwzględniających fakt, że dana choroba musi być z mocy prawa zgłaszana właściwym władzom,
- okres, w ciągu, którego przeprowadzano kontrolę,
- tam, gdzie ma to zastosowanie, okres w ciągu, którego, na obszarze, którego to dotyczyło, było zabronione dokonywanie szczepień przeciwko tej chorobie,
- rozwiązania przyjęte w celu sprawdzania nieobecności choroby.

2. Komisja bada dokumenty potwierdzające przedłożone przez Państwa Członkowskie. Dodatkowe gwarancje, ogólne lub ograniczone, jakie mogą być wymagane w wewnątrz wspólnotowym handlu, są określane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15. Warunki tych gwarancji nie mogą być surowsze, niż te, które Państwo Członkowskie wprowadza w swoim kraju. Jeżeli dokumentacja potwierdzająca zostanie przedłożona do dnia 1 stycznia 1992 r., decyzje w sprawie dodatkowych gwarancji zostaje podjęta do dnia 1 lipca 1992 r.

3. Zainteresowane Państwo Członkowskie powiadamia Komisję o każdej zmianie w dokumentacji potwierdzającej, określonej w ust. 1, która dotyczy choroby. Gwarancje określone zgodnie z ust. 2 mogą, na podstawie takiego powiadomienia, zostać zmienione lub wycofane, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15.

Artykuł 9

W handlu między Państwami Członkowskimi, owcom i kozom musi podczas transportu do miejsca przeznaczenia towarzyszyć świadectwo zdrowia podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii, które odpowiada załącznikowi E (wzory I, II i III), i które muszą być sporządzone w dniu inspekcji przewidzianej, w art. 4 ust. 1 lit. b), w co najmniej jednym z języków urzędowych Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia oraz być ważne przez 10 dni. Świadectwo składa się z jednego arkusza papieru.

Artykuł 10

1. Zasady ustanowione w dyrektywie 90/425/EWG stosują się w szczególności do kontroli pochodzenia, organizacji i następstw kontroli przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia oraz do stosowanych środków ochronnych.

2. W załączniku A pozycja I dyrektywy 90/425/EWG dodaje się następujące odniesienie:

„Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami,

Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19.”

3. W załączniku B pkt A do dyrektywy 90/425/EWG skreśla się tiret pierwsze.

Artykuł 11

1. Eksperti weterynaryjni Komisji mogą, w zakresie niezbędnym dla zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy i we współpracy z właściwymi władzami krajowymi, przeprowadzać inspekcje na miejscu. Państwo Członkowskie, na terytorium, którego przeprowadzane są kontrole udzieli wszelkiej niezbędnej pomocy ekspertom w wykonywaniu ich zadania. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach takich inspekcji.

2. Ogólne rozwiązania, dotyczące stosowania niniejszego artykułu, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15.

Zasady stosowane w odniesieniu do inspekcji, określone w niniejszym artykule, są ustanawiane zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie wprowadzające alternatywne systemy kontroli przewidujące gwarancje równoważne z tymi, jakie ustanowiono w art. 5 i art. 6 lit. a) i c) w związku z przemieszczaniem w obrębie ich terytoriów owiec i kóz, mogą wzajemnie udzielać sobie zgody na odstępstwa od kontroli przewidzianych w art. 4 ust. 1 lit. b) i obowiązku okazywania świadectw przewidzianych w art. 9, na zasadzie wzajemności. Powiadamiają one o tym Komisję.

Artykuł 13

Przepisy niniejszej dyrektywy zostaną ponownie zbadane do dnia 1 stycznia 1993 r. w ramach propozycji odnoszących się do urzeczywistnienia rynku wewnętrznego, o których Rada zdecyduje kwalifikowaną większością.

Artykuł 14

Załącznik A zostaje zmieniony przez Radę stanowiącą kwalifikowaną większością na wniosek Komisji.

W załącznikach B, C i D wprowadza się zmiany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15.

Artykuł 15

1. Jeżeli ma zostać zastosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego niezwłocznie przedstawia sprawę Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu

powołanemu na mocy decyzji 68/361/EWG¹⁰, zwanemu dalej „Komitetem”.

2. a) Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje swoją opinię w sprawie projektu w terminie, który przewodniczący może ustanowić w zależności od stopnia pilności sprawy. W przypadku decyzji, które Rada ma przyjąć na wniosek Komisji, opinia Komitetu jest wydawana większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, albo jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, które należy podjąć. Rada stanowi kwalifikowaną większością.

Jeżeli, po upływie trzech miesięcy od daty odwołania się do Rady, Rada nie podjęła żadnych działań, proponowane środki przyjmuje Komisja, chyba, że Rada wypowie się przeciwko tym środkom zwykłą większością.

Artykuł 16

Komisja może, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15, przyjąć – na okres trzech lat – rozwiązania przejściowe niezbędne dla ułatwienia dostosowania się do nowych regulacji przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania:

- (i) art. 7 i 8 niniejszej dyrektywy, w ciągu dwóch miesięcy od daty jej notyfikacji, przez co należy rozumieć, że stosowne przepisy krajowe są nadal stosowane aż do zatwierdzenia programów, a w przypadku braku takich programów, do daty określonej w pkt (ii);
- (ii) innych przepisów niniejszej dyrektywy, nie później niż do dnia 31 grudnia 1992 r.

2. Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 stycznia 1991 r.

¹⁰ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

W imieniu Rady

J.-C. JUNCKER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ 1

1. Gospodarstwo hodowli owiec lub kóz urzędowo uznane za wolne od brucelozy (*B. melitensis*)

A. Przyznawanie statusu

Gospodarstwo hodowli owiec lub kóz urzędowo uznane za wolne od brucelozy (*B. melitensis*) oznacza:

1. gospodarstwo:
 - a) w którym wszystkie zwierzęta podatne na brucelozę (*B. melitensis*) były wolne od klinicznych lub wszelkich innych objawów brucelozy (*B. melitensis*) przez co najmniej 12 miesięcy;
 - b) w którym nie ma owiec lub kóz zaszczepionych przeciwko brucelozie (*B. melitensis*), za wyjątkiem tych, które zaszczepiono przed co najmniej dwoma laty szczepionką Rev. 1 lub każdą inną szczepionką zatwierdzoną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15 niniejszej dyrektywy;
 - c) w którym przeprowadzono dwa testy, oddzielone przerwą wynoszącą co najmniej sześć miesięcy, z wynikami negatywnymi, zgodnie z załącznikiem C, u wszystkich owiec i kóz w gospodarstwie, w wieku powyżej sześciu miesięcy w chwili przeprowadzania testów; i
 - d) w którym, w następstwie testów, określonych w lit. c), przebywają tylko owce i kozy urodzone w gospodarstwie, lub które przybyły z gospodarstw urzędowo wolnych lub wolnych od brucelozy przy zachowaniu warunków określonych w pkt D,

i które, po zakwalifikowaniu do odpowiedniej kategorii, nadal spełniają wymagania określone w pkt. B;
2. gospodarstwo zlokalizowane w Państwie Członkowskim lub regionie urzędowo uznanym za wolny od brucelozy, zgodnie z częścią II.

B. Utrzymanie statusu

1. W przypadku gospodarstw hodowli owiec lub kóz urzędowo uznanych za wolne od brucelozy (*B. melitensis*), które nie są położone na części terytorium, która jest urzędowo uznana za wolną od brucelozy, i w których, po zakwalifikowaniu do odpowiedniej kategorii, wprowadzanie zwierząt jest dokonywane zgodnie z wymaganiami zawartymi w pkt. D, corocznie musi być kontrolowana reprezentatywna liczba sztuk owiec lub kóz w wieku powyżej sześciu miesięcy. Gospodarstwo może zachować swój status urzędowo uznanego za wolne od brucelozy (*B. melitensis*), jeżeli wyniki

testów są negatywne.

Reprezentatywna liczba zwierząt do poddania testom musi, dla każdego gospodarstwa, obejmować:

- wszystkie niekastrowane zwierzęta płci męskiej w wieku powyżej sześciu miesięcy,
 - wszystkie zwierzęta sprowadzone do gospodarstwa od czasu ostatniego testu,
 - 25% samic, które osiągnęły wiek rozrodczy (tj. które są dojrzałe płciowo) lub są młeczne, przy minimalnej ilości 50 sztuk na gospodarstwo - z wyjątkiem gospodarstw liczących poniżej 50 sztuk samic, w którym to przypadku muszą być poddane testom wszystkie samice.
2. Dla regionu, który nie jest urzędowo uznany za wolny od brucelozy, gdzie ponad 99% gospodarstw hodowli owiec lub kóz deklaruje się jako urzędowo uznane za wolne od brucelozy (*B. melitensis*), częstotliwość kontroli gospodarstw hodowli owiec lub kóz urzędowo uznanych za wolne od brucelozy można zmniejszyć do trzech lat, po warunkiem, że gospodarstwa, które nie są urzędowo uznane za wolne od brucelozy, są objęte kontrolą urzędową lub programem eliminowania tej choroby.

C. *Podejrzanie lub rzeczywiste przypadki brucelozy*

1. Jeżeli, w gospodarstwie hodowli owiec lub kóz, urzędowo uznanym za wolne od brucelozy,
- a) jedna lub więcej sztuk owiec lub kóz jest podejrzewanych o zachorowanie na brucelozę (*B. melitensis*), to gospodarstwu urzędowo uznanemu za wolne od brucelozy właściwe władze muszą cofnąć jego status. Jednakże, status ten może być tymczasowo zawieszony, jeżeli zwierzę lub zwierzęta zostaną niezwłocznie zniszczone lub odizolowane do czasu urzędowego potwierdzenia choroby lub urzędowego zwolnienia z podejrzenia o wystąpienie tej choroby;
 - b) wystąpienie brucelozy (*B. melitensis*) jest potwierdzone, tymczasowe zawieszenie może zostać uchylone przez właściwe władze tylko wówczas, gdy wszystkie zarażone zwierzęta lub wszystkie zwierzęta gatunków podatnych na chorobę zostaną ubite, a dwa testy, przeprowadzone w terminach oddzielonych od siebie przerwą wynoszącą co najmniej trzy miesiące i w sposób zgodny z załącznikiem C, na wszystkich zwierzętach w gospodarstwie w wieku powyżej sześciu miesięcy, przyniosą wynik negatywny.
2. Jeżeli gospodarstwo, określone w ust. 1 położone jest w regionie, który jest uznany za urzędowo uznany za wolny od brucelozy (*B. melitensis*), zainteresowane Państwo Członkowskie musi niezwłocznie powiadomić o

tym Komisję i inne Państwa Członkowskie.

Właściwe władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego muszą:

- a) dokonać uboju wszystkich zarażonych zwierząt i wszystkich zwierząt z gatunków podatnych na zarażenie znajdujących się w danym gospodarstwie. Zainteresowane Państwo Członkowskie musi na bieżąco informować Komisję i Państwa Członkowskie o rozwoju sytuacji;
 - b) przeprowadzić dochodzenie epidemiologiczne, a stada epidemiologiczne powiązane ze stadem zarażonym muszą zostać poddane testom ustanowionym w pkt. 1 lit. b).
3. Jeżeli wybuch brucelozy zostanie potwierdzony zgodnie z pkt. 2, Komisja, po dokonaniu oceny okoliczności wystąpienia ponownego wybuchu brucelozy (*B. melitensis*) przyjmuje, jeżeli jest to uzasadnione dokonaną oceną, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 15, decyzję o zawieszenia lub wycofaniu statusu przyznanemu temu regionowi. Jeżeli następuje wycofanie statusu, warunki dla ponownego zakwalifikowania zostaną określone zgodnie z tą samą procedurą.

D. *Wprowadzanie zwierząt do gospodarstwa urzędowo uznanego za wolne od brucelozy (B. melitensis)*

Owce lub kozy wolno wprowadzać do gospodarstwa hodowli owiec lub kóz urzędowo uznanego za wolne od brucelozy, tylko wówczas, jeżeli:

1. - pochodzą one z gospodarstwa hodowli owiec i kóz urzędowo uznanego za wolne od brucelozy;
2. albo:
 - pochodzą z gospodarstwa wolnego od brucelozy, i
 - zostały indywidualnie zidentyfikowane zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy,
 - nigdy nie były szczepione przeciwko brucelozie lub, jeżeli były szczepione, to zostały zaszczepione wcześniej niż w okresie ostatnich dwóch lat. Jednakże samice w wieku powyżej dwóch lat, szczepione przed osiągnięciem wieku siedmiu miesięcy mogą być również wprowadzane do gospodarstwa, i
 - zostały w gospodarstwie, z którego pochodzą, odizolowane w ramach nadzoru urzędowego i w okresie tej izolacji zostały poddane, z wynikiem negatywnym, dwóm testom w terminach oddzielonych od siebie przerwą wynoszącą, co najmniej sześć tygodni, zgodnie z załącznikiem C.

II. Państwo Członkowskie lub region urzędowo uznany za wolny od brucelozy

Za urzędowo uznane za wolne od brucelozy może zostać uznane, zgodnie z procedurą określoną w art. 15, każde Państwo Członkowskie lub region w rozumieniu art. 2 ust. 10 niniejszej dyrektywy:

1. a) w którym 99,8% gospodarstw hodowli owiec lub kóz jest urzędowo uznane za wolne od brucelozy;

lub
 - b) które spełnia następujące warunki:
 - (i) od co najmniej pięciu lat brucelozą owiec i kóz jest chorobą obowiązkowo zgłaszaną;
 - (ii) przez, co najmniej pięć lat nie miał miejsca urzędowo potwierdzony przypadek brucelozy owiec lub kóz;
 - (iii) w okresie, co najmniej trzech lat szczepienia były w nim zakazane; i
 - c) w którym doprowadzono do zgodności z tymi warunkami zgodnie z procedurą określoną w art. 15 niniejszej dyrektywy;
2. w którym zostały spełnione warunki wymienione w pkt. 1; i
 - (i) każdego roku kontrole wyrywkowe przeprowadzane na poziomie gospodarstwa lub rzeźni wykazują przy obszarze zaufania wynoszącym 99%, że mniej niż 0,2% gospodarstw było zainfekowanych, lub, że co najmniej 10% owiec i kóz w wieku powyżej sześciu miesięcy zostało poddanych testom, przeprowadzonym zgodnie z załącznikiem C, z wynikiem negatywnym;
 - (ii) nadal spełniane są warunki wymagane do zakwalifikowania do tego statusu.

ROZDZIAŁ 2

Gospodarstwa hodowli owiec lub kóz wolne od brucelozy (*B. melitensis*)

A. Przyznawanie statusu

A. Za wolne od brucelozy (*B. melitensis*) uznaje się gospodarstwo hodowli owiec lub kóz:

1. w którym:

- a) wszystkie zwierzęta podatne na brucelozę (*B. melitensis*) były wolne od klinicznych bądź innych objawów brucelozy przez co najmniej 12 miesięcy;
- b) wszystkie lub niektóre owce lub kozy zostały zaszczepione szczepionką Rev. 1 lub inną szczepionką zatwierdzoną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 15 niniejszej dyrektywy. Zaszczepione zwierzęta musiały być poddane szczepieniom przed osiągnięciem wieku siedmiu miesięcy;
- c) zostały przeprowadzone dwa oddzielne testy, w terminach oddzielonych od siebie przerwą wynoszącą co najmniej sześć miesięcy, z wynikiem negatywnym, zgodnie z załącznikiem C, na wszystkich szczepionych owcach i kozach w gospodarstwie, będących w chwili przeprowadzania testu w wieku powyżej 18 miesięcy;
- d) zostały przeprowadzone dwa oddzielne testy, w terminach oddzielonych od siebie przerwą wynoszącą co najmniej sześć miesięcy, z wynikiem negatywnym, zgodnie z załącznikiem C, w stosunku do wszystkich nie szczepionych owiec i kóz w gospodarstwie, będących w chwili przeprowadzania testu w wieku powyżej sześciu miesięcy; i
- e) po przeprowadzeniu testów, określonych w lit. c) lub d), wszystkie owce i kozy w gospodarstwie urodziły się w nim lub przybyły z gospodarstw wolnych od brucelozy, na warunkach określonych w sekcji D; i

2. w których, po zakwalifikowaniu ich jako wolnych od brucelozy, nadal spełniane są wymagania ustanowione w dziale B.

B. Utrzymanie statusu

W każdym gospodarstwie muszą być przeprowadzane coroczne testy na reprezentatywnej liczbie owiec i kóz. Gospodarstwo może utrzymać swój status tylko wówczas, gdy wyniki testów są negatywne.

Reprezentatywna liczba badanych zwierząt musi, w przypadku każdego z gospodarstw, obejmować:

- wszystkie niekastrowane zwierzęta płci męskiej w wieku powyżej sześciu miesięcy, które nie zostały poddane szczepieniu,

- wszystkie niekastrowane zwierzęta płci męskiej w wieku powyżej 18 miesięcy, które zostały poddane szczepieniu,
- wszystkie zwierzęta sprowadzone do gospodarstwa od czasu ostatniego testu,
- 25% samic, które osiągnęły wiek rozrodczy (dojrzałe płciowo) lub są mleczone, przy minimalnej ilości 50 sztuk na gospodarstwo - z wyjątkiem gospodarstw liczących poniżej 50 sztuk samic, w którym to przypadku wszystkie samice muszą być poddane testom.

C. *Podjęcie lub rzeczywiste wystąpienie przypadków brucelozy*

1. Status gospodarstwa hodowli owiec lub kóz wolnego od brucelozy musi zostać wycofany, jeżeli w gospodarstwie jest jedno lub więcej zwierząt podejrzewanych o zachorowanie na brucelozę (*B. melitensis*). Status ten może jednakże zostać tymczasowo zawieszony, jeżeli zwierzę lub zwierzęta zostaną natychmiast zniszczone lub odizolowane do czasu urzędowego potwierdzenia choroby lub urzędowego zwolnienia z podejrzeń o wystąpienie tej choroby.
2. Jeżeli przypadek brucelozy (*B. melitensis*) został potwierdzony, zawieszenie może zostać cofnięte tylko wówczas, gdy wszystkie zarażone zwierzęta, lub wszystkie zwierzęta należące do gatunku podatnego na infekcję, zostaną ubite, a dwa testy, przeprowadzone w terminach oddzielonych od siebie przerwą wynoszącą, co najmniej trzy miesiące, zgodnie z załącznikiem C, na,
 - wszystkich szczepionych zwierzętach w wieku powyżej 18 miesięcy,
 - wszystkich nieszczepionych zwierzętach w wieku powyżej sześciu miesięcy,

dadzą wynik negatywny.

D. *Wprowadzanie zwierząt do gospodarstwa hodowli owiec lub kóz wolnego od brucelozy (*B. melitensis*)*

Do gospodarstwa hodowli owiec lub kóz wolnego od brucelozy mogą być wprowadzane tylko następujące zwierzęta:

1. owce lub kozy, które przybywają z gospodarstw hodowli owiec lub kóz wolnych lub urzędowo uznanych za wolne od brucelozy (*B. melitensis*);
2. do terminu ustanowionego dla gospodarstw dla zakwalifikowania jako wolne od brucelozy, zgodnie z planami likwidowania choroby przyjętymi zgodnie z decyzją 90/242/EWG¹¹, owce lub kozy z gospodarstw innych, niż określone w pkt. 1, pod warunkiem, że spełniają one następujące wymagania:
 - a) muszą być indywidualnie zidentyfikowane zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy;

¹¹ Dz.U. nr L 140 z 1.06.1990, str. 123.

- b) muszą pochodzić z gospodarstwa, w którym żadne ze zwierząt należących do gatunków podatnych na brucelozę (*B. melitensis*) nie wykazywało klinicznych ani innych objawów brucelozy (*B. melitensis*) przez okres co najmniej 12 miesięcy;
- c) (i) - nie były szczepione przez okres poprzednich dwóch lat;
 - były trzymane w izolacji pod nadzorem weterynaryjnym w gospodarstwie, z którego pochodzą i, w ciągu tego okresu, były poddane, z wynikiem negatywnym, dwóm testom w terminach oddzielonych od siebie przerwą wynoszącą, co najmniej sześć tygodni, zgodnie z załącznikiem C; lub
- (ii) były szczepione przy szczepionką Rev. 1 lub jakąkolwiek inną szczepionką zatwierdzoną zgodnie z art. 15 niniejszej dyrektywy przed osiągnięciem wieku siedmiu miesięcy i nie później niż 15 dni przed wprowadzeniem ich do gospodarstwa przeznaczenia.

E. *Zmiana statusu*

A. Gospodarstwo hodowli owiec lub kóz może kwalifikować się jako stado urzędowo uznane za wolne od brucelozy (*B. melitensis*) po upływie, co najmniej dwóch lat, jeżeli:

- a) nie ma w nim żadnych zwierząt szczepionych przeciwko brucelozie (*B. melitensis*) w okresie co najmniej dwóch ostatnich lat;
- b) w okresie tym spełnione były warunki ustanowione w ppkt. D.2.;
- c) test przeprowadzony na koniec drugiego roku, zgodnie z załącznikiem A, na wszystkich zwierzętach w wieku powyżej sześciu miesięcy, dał w każdym przypadku negatywny wynik.

ZAŁĄCZNIK B

I¹²

- Pyszczyca
- Bruceloza (*B. melitensis*)
- Bruceloza (*B. ovis*)
- Wąglik
- Wścieklizna

II¹²

- Trzęsawka owiec

III

- Zakaźna bezmleczność owiec
- Paratuberkuloza
- Serowaciejące zapalenie węzłów chłonnych
- Gruczolakowatość płuc
- Choroba Maedi Visna
- Wirusowe zapalenie stawów i mózgu kóz (*Caprine viral arthritis / encephalitis*)

¹² Choroby podlegające obowiązkowi zgłaszania.

ZAŁĄCZNIK C

Test na brucelozę (*B. melitensis*)

Do zakwalifikowania gospodarstwa jako wolnego od brucelozy, stosowany jest test w kierunku brucelozy (*B. melitensis*) różem bengalskim lub odczynem wiązania dopełniacza, które to środki opisane są w Załączniku do decyzji 90/242/EWG, bądź jakąkolwiek inną metodą uznaną zgodnie z procedurą określoną w art. 15 niniejszej dyrektywy. Metoda odczynu wiązania dopełniacza jest używana do testów na indywidualnych zwierzętach.

W przypadku, gdy wynik testu różem bengalskim wypada pozytywnie u więcej, niż 5% zwierząt w gospodarstwie, następne testy są przeprowadzane na każdym zwierzęciu w gospodarstwie przy użyciu odczynu wiązania dopełniacza.

W przypadku testu odczynem wiązania dopełniacza surowica zawierająca 20 lub więcej jednostek ICFT jednostek / ml musi być uważana za pozytywną.

Stosowane antygeny muszą być zatwierdzone przez laboratorium krajowe i muszą być standaryzowane w odniesieniu do drugiej międzynarodowej normy surowicy *anti - brucella abortus*.

ZAŁĄCZNIK D

Urzędowy test na brucelozę (*Brucella ovis*)

Test odczynem wiązania dopełniacza:

Stosowany do przeprowadzania testu antygen musi być zatwierdzony przez krajowe laboratorium i musi być standaryzowany w odniesieniu do międzynarodowej normy surowicy przeciwko *brucella - ovis*.

Surowica robocza musi być standaryzowana w odniesieniu do zgodnej z międzynarodową normą surowicy *anti - brucella ovis*, przygotowaną przez Centralne Laboratorium Weterynaryjne w Weybridge, Surrey, Zjednoczone Królestwo.

Surowica zawierająca 50 lub więcej Jednostek Międzynarodowych w 1 ml musi być uznana za pozytywną.

ZAŁĄCZNIK E

WZÓR I

ŚWIADECTWO ZDROWIA¹

do celów handlu między Państwami Członkowskim Wspólnoty Europejskiej owcami i kozami rzeźnymi

Państwo Członkowskie wysyłające:

Właściwe ministerstwo:

Właściwy departament:

I. **Liczba zwierząt:**

II. **Identyfikacja zwierząt:**

Liczba zwierząt	Samce / samice owce / kozy	Rasa	Wiek	Urzędowa identyfikacja indywidualna (podać nr i lokalizację)

III. **Pochodzenie zwierząt**

Zwierzęta:

- a) urodziły się i są chowane od chwili urodzenia na terytorium Wspólnoty; lub
- b) zostały przywiezione z państwa trzeciego figurującego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 dyrektywy 72/462/EWG, i
 - spełniają warunki zdrowotne zwierząt ustalone zgodnie z art. 8 tej dyrektywy²,
 - spełniają warunki art. 7 ust. 2 dyrektywy 90/425/EWG².

IV. **Miejsce przeznaczenia zwierząt**

Zwierzęta zostaną wysłane

Z
(miejsce)

do
(miejsce przeznaczenia)

środkiem transportu: wagon kolejowy, ciężarówka, samolot, statek:².....

.....³

Nazwa i adres wysyłającego:

.....

Nazwa i adres odbiorcy:

.....

V. Informacja o stanie zdrowia

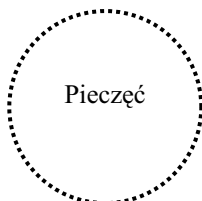
Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że zwierzęta opisane powyżej spełniają następujące wymagania:

- a) zostały zbadane w dniu dzisiejszym i nie wykazują żadnych klinicznych objawów choroby;
- b) nie są zwierzętami, które mają być zniszczone w ramach programu likwidacji chorób zakaźnych;
- c) nie zostały pozyskane z gospodarstwa objętego zakazem ze względu na zdrowie zwierząt zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 91/68/EWG, ani nie pozostawały w kontakcie ze zwierzętami z takiego gospodarstwa;
- d) nie są objęte działaniami dotyczącymi zdrowia zwierząt podejmowanymi zgodnie z dyrektywą 91/68/EWG i spełniają warunki określone w art. 4 ust. 1 lit. d) dyrektywy 91/68/EWG;
- e) zostały pozyskane z:
 - gospodarstwa²:⁴;
 - zatwierdzonego rynku²:⁴;
 - państwa trzeciego²:⁴;
- f) zostały przetransportowane bezpośrednio, bez przechodzenia / przechodząc² przez punkt skupu², punkt załadunkowy² pomieszczenia pośrednika², zatwierdzony posterunek graniczny²:

- z gospodarstwa², z gospodarstwa na rynek, a stamtąd²
- do miejsca rzeczywistego załadunku, przy użyciu środków transportu i zagród, które zostały uprzednio oczyszczone i zdezynfekowane przy użyciu urzędowo zatwierdzonego środka dezynfekującego i w sposób zapewniający skuteczną ochronę stanu zdrowia zwierząt.

VI. Niniejsze świadectwo jest ważne przez okres 10 dni od daty inspekcji.

Sporządzono w, dnia
(Data badania)

.....
(Podpis urzędowego lekarza weterynarii)

.....
(Nazwisko i tytuł wielkimi literami)

¹ Świadectwo zdrowia można wystawiać tylko dla zwierząt przeznaczonych do transportu tym samym wagonem kolejowym, ciężarówką, samolotem lub statkiem, które są wysyłane do odbiorcy.

² Nie właściwe skreślić.

³ Podać numer rejestracyjny w przypadku wagonu kolejowego, ciężarówki, numer lotu w przypadku samolotu i nazwę w przypadku statku.

⁴ Tam, gdzie jest to właściwe, podać miejsce przeznaczenia.

WZÓR II

ŚWIADECTWO ZDROWIA¹

do celów handlu między Państwami Członkowskim Wspólnoty Europejskiej owcami i kozami przeznaczonymi do tuczu

Państwo Członkowskie wysyłające:

Właściwe ministerstwo:

Właściwy departament:

I. **Liczba zwierząt:**

II. **Identyfikacja zwierząt:**

Liczba zwierząt	Samce / samice owce / kozy	Rasa	Wiek	Urzędowa identyfikacja indywidualna (podać numer i lokalizację)

III. **Pochodzenie zwierząt**

Zwierzęta:

- a) urodziły się i były chowane od chwili urodzenia na terytorium Wspólnoty;
lub
- b) zostały przywiezione z państwa trzeciego figurującego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 dyrektywy 72/462/EWG, i:
 - spełniają warunki zdrowotne zwierząt ustalone zgodnie z art. 8 dyrektywy 72/462/EWG²,
 - muszą spełniać warunki art. 7 ust. 2 dyrektywy 90/425/EWG².

IV. **Miejsce przeznaczenia zwierząt**

Zwierzęta zostaną wysłane

Z
(miejsce)

do
(miejsce przeznaczenia)

środkiem transportu²: wagon kolejowy, ciężarówka, samolot, statek²:
.....³

Nazwa i adres wysyłającego:
.....

Nazwa i adres odbiorcy:
.....

V. Informacja dotycząca stanu zdrowia

Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że zwierzęta opisane powyżej spełniają następujące wymagania:

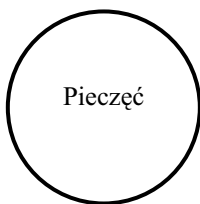
- a) zostały zbadane w dniu dzisiejszym i nie wykazują żadnych klinicznych objawów choroby;
- b) nie są zwierzętami, które mają być zniszczone w ramach programu likwidacji chorób zakaźnych;
- c) nie zostały pozyskane z gospodarstwa objętego zakazem ze względu na zdrowie zwierząt na podstawie art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 91/68/EWG, ani nie pozostawały w kontakcie ze zwierzętami z takiego gospodarstwa;
- d) nie są objęte działaniami dotyczącymi zdrowia zwierząt podejmowanymi zgodnie z dyrektywą 85/511/EWG i spełniają warunki określone w art. 4 ust. 1 lit. d) dyrektywy 91/68/EWG;
- e) kwalifikują się do wprowadzenia do gospodarstwa hodowli bydła lub owiec urzędowo uznanego za wolny od brucelozy lub wolnego od brucelozy², zgodnie z pkt. D rozdział 1 lub 2 załącznika A do dyrektywy 91/68/EWG;
- f) zostały pozyskane z:
 - gospodarstwa²:⁴;
 - zatwierdzonego rynku²:⁴;
 - państwa trzeciego²:⁴;
- g) zostały one przetransportowane bezpośrednio, bez przechodzenia /

przechodząc² przez punkt skupu², punkt załadunkowy², pomieszczenia pośrednika², zatwierdzony posterunek graniczny²:

- z gospodarstwa², z gospodarstwa na rynek, a stamtąd²
- do miejsca rzeczywistego załadunku, przy użyciu środków transportu i zagród, które zostały uprzednio oczyszczone i zdezynfekowane przy zastosowaniu urzędowo zatwierzonego środka dezynfekującego i w sposób zapewniający skuteczną ochronę stanu zdrowia zwierząt.

VI. Niniejsze świadectwo jest ważne przez okres 10 dni od daty inspekcji.

Sporządzono w, dnia
(Data badania)

.....
(Podpis urzędowego lekarza weterynarii)

.....
(Nazwisko i tytuł wielkimi literami)

¹ Świadectwo zdrowia można wystawiać tylko dla zwierząt przeznaczonych do transportu tym samym wagonem kolejowym, ciężarówką, samolotem lub statkiem, które są wysyłane do odbiorcy.

² Niepotrzebne skreślić.

³ Podać numer rejestracyjny w przypadku wagonu kolejowego, ciężarówki, numer lotu w przypadku samolotu i nazwę w przypadku statku.

⁴ Tam, gdzie jest to właściwe, podać miejsce przeznaczenia.

WZÓR III

ŚWIADECTWO ZDROWIA¹

do celów handlu między Państwami Członkowskim Wspólnoty Europejskiej owcami i kozami przeznaczonymi do hodowli

Państwo Członkowskie wysyłające:

Właściwe ministerstwo:

Właściwy departament:

I. **Liczba zwierząt:**

II. **Identyfikacja zwierząt:**

Liczba zwierząt	Samce / samice owce / kozy	Rasa	Wiek	Urzędowa identyfikacja indywidualna (podać numer i lokalizację)

III. **Pochodzenie zwierząt**

Zwierzęta:

- a) urodziły się i były chowane od chwili urodzenia na terytorium Wspólnoty;
lub
- b) zostały przywiezione z państwa trzeciego figurującego w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 dyrektywy 72/462/EWG, i:
 - spełniają warunki zdrowotne zwierząt ustalone zgodnie z art. 8 dyrektywy 72/462/EWG²,
 - spełniają warunki art. 7 ust. 2 dyrektywy 90/425/EWG²,

IV. **Miejsce przeznaczenia zwierząt**

Zwierzęta zostaną wysłane

Z
(miejsce)

do.....
(miejsce przeznaczenia)

środkiem transportu: wagon kolejowy, ciężarówka, samolot, statek²:

.....³

Nazwa i adres wysyłającego:

.....

Nazwa i adres odbiorcy:

.....

V. Informacja dotycząca stanu zdrowia

Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że zwierzęta opisane powyżej spełniają następujące wymagania:

- a) zostały zbadane w dniu dzisiejszym i nie wykazują żadnych klinicznych objawów choroby;
- b) nie są zwierzętami, które mają być zniszczone w ramach programu likwidacji chorób zakaźnych;
- c) nie zostały pozyskane z gospodarstwa objętego zakazem ze względu na zdrowie zwierząt na podstawie art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 91/68/EWG, ani nie pozostawały w kontakcie ze zwierzętami z takiego gospodarstwa;
- d) nie są objęte działaniami dotyczącymi zdrowotności zwierząt podejmowanymi zgodnie z dyrektywą 85/511/EWG i spełniają warunki określone w art. 4 ust. 1 lit. d) dyrektywy 91/68/EWG;
- e) spełniają wymagania ustanowione w art. 6 lit. b) dyrektywy 91/68/EWG w odniesieniu do trzęsawki owiec;
- f) kwalifikują się one do wprowadzenia do gospodarstwa hodowli owiec lub kóz urzędowo uznanego za wolne od brucelozy lub wolnego od brucelozy², zgodnie z pkt. D rozdziału 1 lub 2 załącznika A do dyrektywy 91/68/EWG;
- g) w przypadku niekastrowanych tryków, spełniają one / nie spełniają² wymagania(-ń) art. 6 lit. c) dyrektywy 91/68/EWG;
- h) według mojej najlepszej wiedzy i zgodnie z pisemnym oświadczeniem właściciela, nie zostały one pozyskane z gospodarstwa, w którym stwierdzono u zwierząt objawy chorób wymienionych w art. 6 lit. a)

dyrektywy 91/68/EWG w okresach wymienionych w tym artykule, ani też nie pozostawały w kontakcie ze zwierzętami z takiego gospodarstwa;

i) zostały pozyskane z:

- gospodarstwa²:⁴;
- zatwierdzonego rynku²:⁴;
- państwa trzeciego²:⁴;

j) zostały one przetransportowane bezpośrednio, bez przechodzenia / przechodząc² przez punkt skupu², punkt załadunkowy², pomieszczenia pośrednika², zatwierdzony posterunek graniczny²:

- z gospodarstwa²
- z gospodarstwa na rynek, a stamtąd²
- do miejsca rzeczywistego załadunku, przy użyciu środków transportu i zagrody, które zostały uprzednio oczyszczone i zdezynfekowane przy zastosowaniu urzędowo zatwierdzonego środka dezynfekującego i w sposób zapewniający skuteczną ochronę stanu zdrowia zwierząt.

VI. Niniejsze świadectwo jest ważne przez okres 10 dni od daty inspekcji.

Sporządzono w....., dnia
(Data badania)

.....
(Podpis urzędowego lekarza weterynarii)

.....
(Nazwisko i tytuł wielkimi literami)

¹ Świadectwo zdrowia można wystawiać tylko dla zwierząt przeznaczonych do transportu wagonem kolejowym, ciężarówką, samolotem lub statkiem, które są wysyłane do odbiorcy.

² Niepotrzebne skreślić.

³ Podać numer rejestracyjny w przypadku wagonu kolejowego, ciężarówki, numer lotu w przypadku samolotu i nazwę w przypadku statku.

⁴ Tam, gdzie jest to właściwe, podać miejsce przeznaczenia.